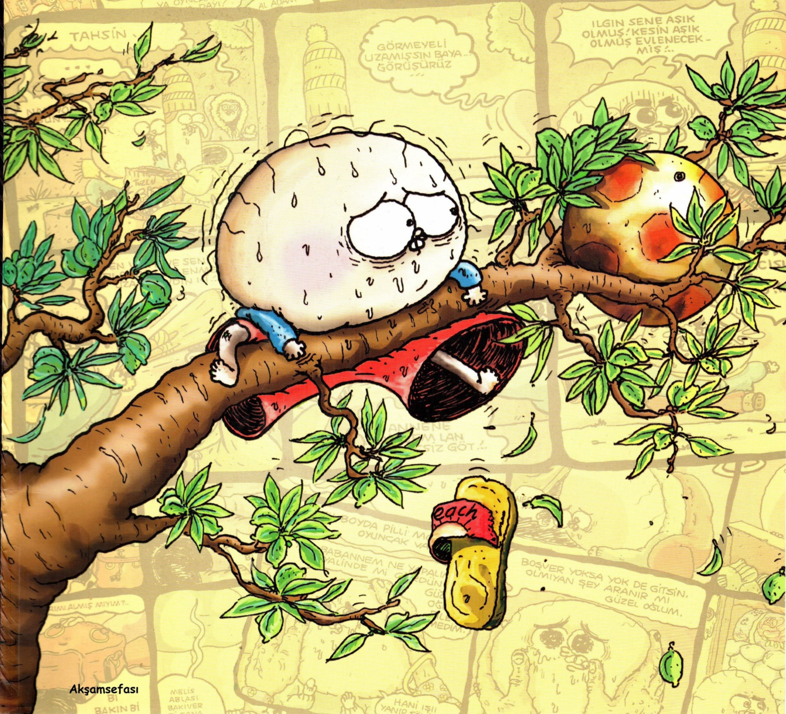
UYKUSUZ

HAFTALIK MİZAH DERGİSİ

38

CİLT 38 • KASIM'16-ŞUBAT'16 • SAYI 482-494

UYKUSUZ

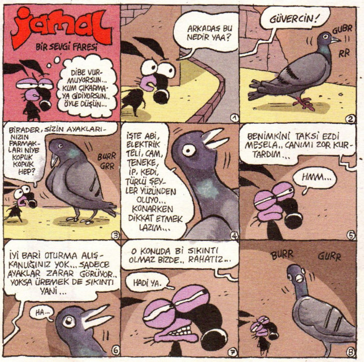
24 KASIM PERŞEMBE
SAYI: 2016/**48** No: **482**
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'ın "Türkiye'nin gerçeği" sözleriyle savunduğu cinsel istismar tasarısı geri çekildi.

Vatandaşa Sorduk: Cinsel İstismar

Kalıngüden DİRİBOLLUKÇU (40)

Skecün..... Ha ben bunu demi-
yonur şindi... Ama ki kan basar,
teri gelir donda, otomotolman skecün.
Ya belediye kadro açsın, vatanda-
şı ikna ede, Ha, ya yasa çıksın..
Dünyaya bak, öyle yapan ülkeler var.
Misila Türkiye... Cinsismar yap-
tığında evlendiriyolar... Borova...
Ben onu sonra da *kerim çümkü... Skecün

Tahsih TÜLTÜN (30):

Geçen arkadaşlarla içkinin
dozunu kaçırdık.. Yaklaşık
büyük içtik... Düzine..
Yarım dozuna iki arkadaş daha
Beş kişiydik, sonra getirmişler.. İki
geldi.. Onlar da bira de bira içil-
kasa.. Yani dört dozine kaçtı... Dozu...
di ve alkolün duzi iyice sonradan gelen
Masanın karşısındaki bi parça pat-
arkadaşın tabağında hala çatalımla doğ-
lıcan olduğunu gördüm ve pantol
rulup öne doğru uzanmamla gö-
aşağı, göynek yokarı sıyrılınca açıl-
**mün çatalı 3-4 santim kadar olduğumuz
mış... Bi süredir oturuyo arasındaki
için terleyen yanakların 3-4 santimlik
bu muntazam uzanan ve diğer ya-
çatal çizgisi yanımda arkadaşların gözüne
nımda oturan ortalık... Ve
takılmasıyla karıştı ettiler... 4. gün
bana 3 gün tecavüz izleyince
haberlerde yasa tasarısını biri "Se-
sonradan gelen arkadaşlardan Ama
ni nikahıma alacam" dedi... "Ha-
benim gönlüm başkasındaydı.. dedim.
yır, ben cüneyti beyeniyorum"
Beni, sonradan gelen arkadaş ve
yakınları dövdüler... Evleneceksin
diye zorladılar... Bi gece eşyaları-
mı da toplayıp, gizlice cüneytin
odasına kaçtım... Cüneytgilin akraba-
ları filan da vardı.. Büyük olay çıktı..
ölenler, yaralananlar oldu... Tabi
o kadar insanın bi eve sığması
zor... Komşu daireler kiralandı..
Yengem bi daireyi beyendi, satın
aldılar.. Ama bizim evdeki olaylar
devam ettiği için, gürültüden
rahatsız olup bizi dava etti ve
kazandı... Sonunda yengem saye-
sinde hayatımı kurtardım.. Sonra-
dan gelen arkadaşla cüneyt sevgili
olmuşlar.. Ama gey evliliği yasak diye
birbirlerine zorla tecavüz edip anca
öyle evlenebilmişler...

AKP'nin tecavüzcüye af getiren "cinsel istismar" tasarısı yeniden komisyonda...

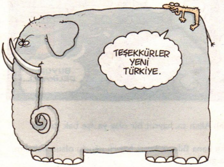

Üniversite mezunlarında işsizlik rekor seviyede.

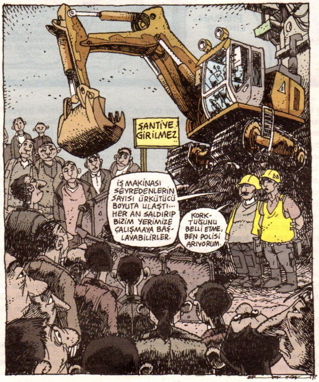

AKP milletvekili Selçuk Özdağ, hayvan tecavüzüne verilen 6 ay cezayı çok buldu: "Hayvanlara tecavüz edenlere bir şans daha verelim."

Genç işsizliği rekor kırdı!

Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'ın ABD ziyareti sırasında Rıza Sarraf'ın serbest bırakılmasını talep ettiği ortaya çıktı.

N.Ş.A — NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında oy kullanmasına, sigara ya da içki içmesine, otomobil ya da motosiklet sürmesine ve her şeyden önce kendisi hakkında hiçbir ciddi karar almasına, "henüz aklı başında değil," denilerek izin verilmeyen bir insanın evlenip çocuk sahibi olmasının çok da yerinde olduğunu ileri sürmek için ağır ruh hastası olmak bile yetmez. Ama **Yeni Türkiye'de** 14 yaşında bir kızın "kendi rızasıyla" evlenmesini son derece olağan karşılayan, **en iyi ihtimalle** aklına girilerek **kandırılmış** küçük bir kızın, oyun parkında, okulda, eğlencede değil de doğumhanede olmasını inadına normalleştirmeye ve kabullendirmeye çalışan bir grup insanın yasama organında cirit attığını görebilirsiniz. **Yeni Türkiye,** artık kelimenin tam anlamıyla "önce kadınlar ve çocuklar," uyarısının giderek daha yüksek sesle dile getirilmesi gereken bir eğim kazanmıştır.

Ve yine **normal şartlar altında** dünya üzerinde siyasete malzeme olmayacak hiçbir konu ve olay yoktur. Hayata dair her şey, öyle ya da böyle, az ya da çok, ama önünde ama sonunda siyasetin konusudur. Ama **Yeni Türkiye'nin** tasmalı gazetecilerinin **siyasetçilerin** hazırlayarak **siyasetin** en üst kurumu olan parlamentoya sundukları bir yasa önerisinin **siyasete** malzeme yapılmaması gerektiğini ileri sürdüklerini görebilirsiniz. Görünen o ki, tasmalı gazetecilerin en bariz özelliklerinden biri, zaten bizzat siyasetin konusu olan bir sürü meseleyi, savunmak giderek rezilleştikçe siyasete malzeme yapmamak gerektiğini iddia etmektir. Onlara göre **siyasetçilerin, siyaset** kurumu içerisindeki **siyasi** tavırları **siyasete** değil de salataya malzeme olabilir.

Normal şartlar altında bir bölgede yaşayan insanlar o bölgenin kaderiyle ilgili öncelikli söz sahibi olmazlarsa, orada demokrasinin demo'sundan söz etmenin bir anlamı yoktur. Ama **Yeni Amerika'da** bir milyarderin milyarlarına milyar ekleyecek bir boru hattını engellemek için varını yoğunu ortaya koyan yüzlerce insan, hava sıcaklığı sıfırın altındayken tazyikli suyla püskürtülebilir. Kuzey Dakota boru hattını topraklarında istemeyen vatandaşların protesto gösterilerine polisin verdiği orantısız güç kullanımı dünyanın en ileri demokrasisi olduğunu ileri süren ülkelerin bile, söz konusu park yerine para, doğa yerine boru hattı olunca gücünü aldıklarını iddia ettikleri halkın değil, bir kaç müteahhit ve iş adamının yanında olduğunu görebilirsiniz.

@baris_uygur

BEN alpay erdem

æ Merhaba.
æ **E sen bilin** ile **esen kalın** zorlasan aynı şey.
æ Kısaysa kısa ile **kısasa kısas** hemen hemen aynı şey.
æ Baba Olunca Yanladım isimli bir kitap yazmak istiyorum, çok mu şey istiyorum. Çünkü Hazar'la ilgili bir mesuliyet söz konusu olduğunda sürekli yanlamak istiyorum. Yıkanma meselesi mesela çocuğun, yarın yıkarız öbür gün yıkarız diye öteleye öteleye on günde bir yıkıyoruz artık çocuğu. Ayda üç kere. Doğduğundan beri beş kere on kere ya yıkamışızdır, ya yıkamamışızdır. Bu yıkama işini başkasına yıkmak da olmuyor, çünkü çocuğu tutma işini çok iyi öğrendim. Bak çocuk tutmada iyiyim bak. Çocuk tutma benden sorulur. Dünyanın en iyi çocuk tutanı benim bence. Ben çocuğu öyle bir tutuyorum ki, kımıldayamıyor. Kımıldasa bile davranamıyor. Davransa bile davrandığıyla kalıyor, içinde kalıyor. Öyle bir çocuk tutuyorum ben, teknik. Hey yavrum hey. Hatta, hele hele hele hele hele hele. Ne zamandır helelemiyordum, iyi geldi bu. Çünkü bazen de helelemek lazım. Bunu vücut istiyor. Çünkü heleleyen insan da yok etrafımda. Birileri helelese belki de ben helelemeyeceğim. Çünkü heleleniyor, benim helelememe gerek yok, kozmosun hele ihtiyacı karşılanıyor, ben öyle düşüneceğim. Ama işte kimse helelemeyince iş başa düşüyor, yine ben heleliyorum. Ama yani sadece benim helelememle de olmaz ki. E iyi, sadece ben heleleyim o zaman. Sen ne iş yapıyorsun arkadaşım. Neyse, ne diyordum, Hazar boy yıkama. İlk başlarda lavaboda yıkıyorduk, o çok güzeldi. Tosun hızla büyüdü, lavaboya sığmaz oldu. Kendisine bir küvet almıştık, onu da ben sevmedim. Normal banyoda yıkıyoruz şimdi. Resmen köpürmüyor çocuk pislikten. Sonra sonra köpürmeye başlıyor. Bir mutlu oluyor çocuk, olamaz böyle bir mutluluk. Deliksiz sekiz saat uyuyor sonra. Ne diyordum, yanlamak istiyorum yanlayamıyorum bir baba olarak. Hep kendimi olayların içinde buluyorum. Yanlayamıyorum. Ben kendim yanlayamıyorum, ileride baba olursa Hazar boy yanlasın istiyorum. Çocuğun istikbalini tüm yönleriyle düşünüyorum. Ona bu konuda şahane öğütler vereceğim. Şöyle yaparsan yanlarsın, böyle yaparsan yanlarsın diyerek. Ha ben yanlayamıyorum, o ayrı. Ama Hazar boy'dan ümidim var. Belki o da baba olana kadar, olursa yani, birçok şeyden yanlayamayacak, ona "baba olunca yanlarsın" demek istiyorum. Baba olsun, yanlasın istiyorum, çok mu şey istiyorum. Bence istemiyorum.
æ Koşuyolu'nda meczup bir kardeşimiz var. Dışarıda takılıyor öyle. Sahip çıkılıyor kendisine. Geçen öyle geçiyorum önünden, "sigaran var mı" dedi. Dedim "ben sigara kullanmıyorum". "Ben kullanıyorum, dönüşte bir paket sigara al bana" dedi. Bu cümleyi muazzam iyi bir komedyen gibi, şahane bir vurguyla söyledi bir de. "Alırım tamam" dedim. Resmen unuttum ama sonra. Bak şimdi aklıma geldi, bir paket sigara alayım da götüreyim madem.
æ Bazen böyle balığa olsun, salataya olsun, limon sıkmak istiyorsun da, bir limon kesiyorsun ortadan, yarım limonla işin bitiyor, tamam yani limon sıkıldı yani, bu budur yani, fakat diğer yarım limonu ne yapacağını, nereye kaldıracağını bilemiyorsun da, e bunu da sıkayım madem diyorsun, sonra da çok limonlu oluyor ya misal salata, hüzünlenmiyor musun. Bence hüzünleniyorsun. Bir insanın böyle bir şeye hüzünlenmemesi mümkün değil çünkü. Hayır fazladan yarım limon da zayi oluyor. Her türlü hüzünç.
æ **Ne kadar ekmek, o kadar köfte** diye şahane bir laf var. Ama aslında düşününce, **ne kadar köfte, o kadar ekmek** de doğru. Düşün bak bi. Bana hak vereceksin.
æ Köfteci bir arkadaş var bu arada. Garson gibi yani. Oyuncu olmak istiyor. Geçenlerde kilo da vermiş, gördü beni, "olur değil mi artık benden oyuncu" dedi. Dedim ki "eğitim aldın mı". Çünkü yani eğitim almadan oyuncu olunmaz, bu budur. Bir şekilde eğitim almak zorundasın. Eğitimsiz bile başlasan bu işe, sonradan almak zorundasın. Birkaç isim söyledi, "bunlar sence eğitim almış mıdır" dedi. Dedim "kralını almıştır". "Aslında ben de çocukken yaptım bir şeyler, tekerleme söylüyordum mesela" dedi. "Ya" dedim "bi yürü git". Manyak ya. Herkes de oyuncu olmak istiyor, bir şey olmak istiyor. Allah Allah ya, hayret bir olay ya. İşe bak ya sen. Olaya bak sen.
æ İlk trafik cezamı bana Bilecik kesti, hayırlı uğurlu olsun bakalım.
æ Evrak haftasına girdim.
æ Yıllar önce karikatürü amatör çizerken çok acayip bir arkadaşa denk geldim ben. Bizim kuşağı Ahmet Yılmaz çok etkilemiştir. Çoğumuz Ahmet Yılmaz'ı taklit ediyorduk. Onun çizdiği gibi karikatürler çizmeye çalışıyorduk. Tam da onun gibi de değil ama. Hatta farklı olmaya çalışıyorduk ama farkında olmadan Ahmet Yılmaz'ın karikatürlerine benziyordu karikatürlerimiz. Fakat bir arkadaş vardı, dev acayipti. Bir gün Ahmet Yılmaz'ın karikatürünün aynısını çizip gelmiş. Baka baka. Balonlar da aynı. O zamanlar Tuncay Akgün bakıyordu karikatürlerimize. Tuncay ağabey aldı karikatürü, bir de o hafta dergiye de koydu. Olay hemen ortaya çıktı, büyük olay oldu. Hatta daha sonra amatör arkadaşımızı ertesi hafta dergide Ahmet Yılmaz karşıladı. Bir şey demedi, güldü sadece. Amatör arkadaşımız bir de bu karikatürün parasını da aldı.
æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

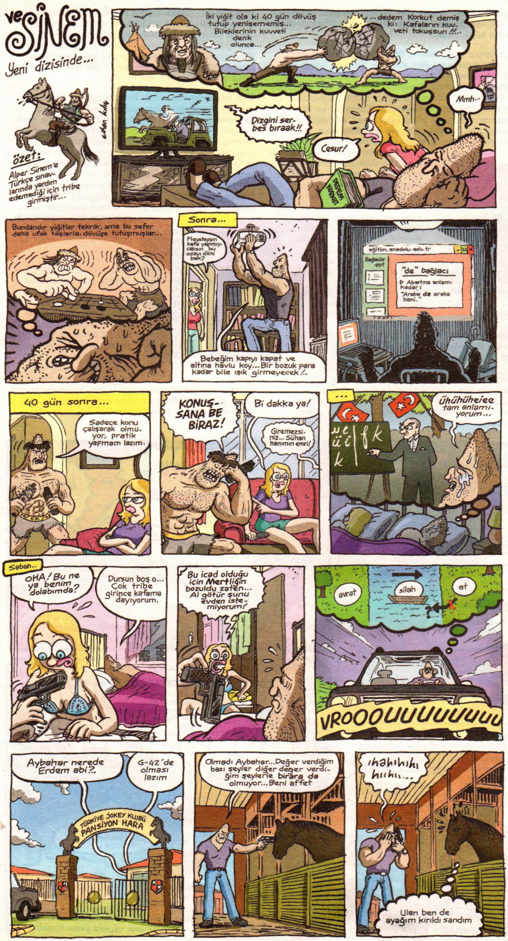
uğur gürsoy

My Way Testi

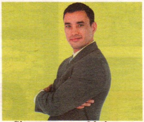

ve SİNEM
Yeni dizisinde...
erhan kılıç
özet:
Alper Sinem'e Türkçe sınavlarında yardım edemediği için tribe girmiştir...
İki yiğit ola ki 40 gün dövüş tutup yenişememiş... Bileklerinin kuvveti denk olunca...
...dedem Korkut demiş ki: Kafaların kuvveti tokuşsun!!!..
Dizgini serbes bıraak!!
Cesur!
Mmh...
DEDEM KORKUT
Bundandır yiğitler tekrar, ama bu sefer daha ufak taşlarla, dövüşe tutuşmuşlar...
Sonra...
Pleysteyşın kafe yapmıycaksın bu odayı dimi bak?
Bebeğim kapıyı kapat ve altına havlu koy... Bir bozuk para kadar bile ışık girmeyecek!..
eğitim.anadolu.edu.tr
Bağlaçlar .ppt
"de" bağlacı
Abartma anlamı kadar:
"Araba da araba hani."
40 gün sonra...
Sadece konu çalışarak olmuyor, pratik yapmam lazım.
KONUŞSANA BE BİRAZ!
Bi dakka ya!
Giremezsiniz... Sühan hanımın emri!
...
ühühüheiee tam anlamıyorum...
Sabah...
OHA! Bu ne ya benim dolabımda?
Dursun boş o... Çok tribe girince kafama dayıyorum.
Bu icad olduğu için Mertliğin bozuldu zaten... Al götür şunu evden istemiyorum!
avrat
silah
at
VROOOUUUUUUUU
Aybahar nerede Erdem abi?..
G-42'de olması lazım
TÜRKİYE JOKEY KLUBÜ PANSİYON HARA
Olmadı Aybahar... Değer verdiğim bazı şeyler diğer değer verdiğim şeylerle birara da olmuyor... Beni affet
ıhahıhıhı hıııhı...
Ulan ben de ayağım kırıldı sandım

ÖMER GÖKSEL
PİLİÇ
SOLARIUM
BURASI DEĞİL Mİ?
HIMM. Bİ YAN TARAF!?
... TEŞEKKÜR EDERİM.
Benimki de geliyo çeşme başına...
FOŞ!
AĞH! KIŞ GELMİŞ!
YAKIN MI EVİN?..
YÜRÜYEREK 7 DAKKA FALAN!
GIRÇ!
YAA Bİ DUR YAA!!
BE... BEN DURDURDUM AŞKIM.
LÜTFEN Bİ DAHA BANA SORMADAN FANTEZİ YAPMAZ MISIN LÜTFEN!
Matematik
EVETHH ÇOCUKLAR!.. GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ TRİGONOMETRİDE KORKACAK Bİ-ŞEY YOK...

Bir yaşımız vardı, sevdiğimiz grubun konseri olacağı zaman kot pantolonumuzu, grubun tişörtünü, üstüne kot montumuzu giyip sabahtan çıkardık evden. O yaşlarımız geçti sanırım. Bir yaşımız vardı, kot pantolon üzerine kot mont çok kötü bir fikir gelmiyordu. Kot pantolon üzerine kot mont giydiğimiz için kızlar tarafından yargılanıp suçlu bulunacağımızı, cinsel dünyadan men cezasına çarptırılacağımızı aklımıza getirmiyorduk. Kimse kesilen cezayı yüzüne söylemiyordu çünkü, vergi borcu gibi aylar yıllar sonra geliyordu haberi. Keriz gibi dolaşıyordum ortalıklarda. Bir tek konsere almayacaklar diye korkuyordum. Yaşım tutmuyordu çünkü, onyedi ya da onaltı yaşındaydım. O yaşlarımız geçti sanırım. Konser alanına giderken, yol boyunca beynimin içinden kapı görevlisine nasıl yalvaracağımı düşünüyordum o dönem. Abi sen de genç oldun, ben bu grubu izlemek için babamla kavga ettim (yalan, babama konsere gideceğim dedim, seni üniversite sınavında göreceğim ben dedi, gidiyorum o zaman dedim, git tabi, git bakalım, sınavda göreceğiz seni dedi), hala cep harçlığı ve bayramda topladığım paralarla yaşıyorum, dedemden aldığım parayı metal konseri biletine ve yol parasına harcadım abi, geceleri metal müzik dinleyip topluma ve ahlak kurallarına falan sinirleniyorum ama bayram olunca gömlek giyip dedemin elini öpüyorum, baklava yiyorum, çay içiyorum, yüklü bayram harçlığı alınca seviniyorum. Metal müzik benim bu hallerimden haberdar olsa, benim bu hareketlerim beğendiğim grupların kulağına gitse, bu açıklanacak bir şey değil. Böyle şeyleri düşünürken geceleri uykularım kaçıyor. Sal beni gireyim. Bayram harçlıklarıyla yaşayan bir toplum düşmanıyım ben, benden kötü durumda bir insan bulamazsın bu dünyada. Sal beni konsere gireyim. Kız arkadaşım içeride abi (en büyük yalan).

O yaşlarımız geçti sanırım. Bir aydır sepultura geliyor, bir aydır sepulturaya bilet alacağım, bir aydır benim gibi yaşı geçmiş metalci beylerle "aldın mı bilet, almak lazım" muhabbeti yapıyorum. Sepultura, dinleyenler hatırlayacaktır, bir dönem arazi anlaşmalığı sonucu silahlı çatışma tarzında çok kaliteli bir müzik yapıyorlardı. Katıldığım bir yaz kampında rock müzik adına haluk levent dinlediğimi gören istanbullu bir arkadaş, "olm sen gerizekalı mısın, al bunu dinle diyerek bana ilk sepultura albümünü hediye etmişti, haluk leventten hiçbir ısınma hareketi yapmadan direk sepulturaya geçtiğim için kaslarım kasılmıştı, ölecek gibi olmuştum. O zamandan beri ilk göz ağrım, çok severim ama takip etmem. Sonra grup dağılır gibi oldu zaten, müzikleri biraz şey oldu, internet çıktı, ben başka metal grupları da olduğunu keşfettim falan, biraz ayrı düştük. Ama konserlerini duyunca heyecanlandım, kesin gideceğim diye atıp tuttum, eski şarkılarını dinledim, internetten sepultura tişörtlerine baktım ve ısrarla bilet almadım.

Sigortası yatan bir insan.

Konser günü daha sabahtan konseri kaçırdığım için çok üzülmeye başladım. Konserden yarım saat önce evden çıksam, kapıda yine bilet bulurum ama kaçırmaya karar verdim sanki. Kaç yıl oldu görüşmeyeli? Uzaktan akrabanın düğününe tek başıma gitmiş gibi olmaz mıyım şimdi konserde? Sepulturayı yıllardır bir gün bile aksatmamış, her şarkısını ezberlemiş adamlar orada olacak; grubu yeni keşfetmiş ve konser heyecanıyla vücudunun kontrolnün kaybetme noktasına gelmiş onaltı - onyedi yaşında çocuklar orada olacak, ben en sevilen şarkılarının nakaratlarını ancak hatırlıyorum, onu da yalan yanlış. Darlanırım, darlandıkça bira içerim, bira içtikçe göze batmayayım diye kafa sallamaya falan uğraşırım. Metal dünyasında sigortası yatan ve kelleşen insanın kafa sallaması kadar ayıp ve göz zevkini bozan başka bir hareket daha yoktur.

Gece ona kadar evin içinde dolaştım durdum. Bir iki kere çıkmaya niyetlendim, sonra dolaptan bira aldım, biraz daha oturdum. Belki gaza gelirim diye kendimi yere attım, huf huff diye sesler çıkartarak şınav çektim. Geçmişte işe yaramış bir hareketti, zorlu konuşmalar öncesi, dijitürkü iptal ettirmek için dijitürkü aramadan önce falan denemiştim ve faydasını görmüştüm; şınav çekerken bebeğim geldi, "ne yapıyorsun sen?" dedi. "Ben konsere çıkacağım" dedim, "bu saatte bitmiştir konser" dedi. Caz konseri mi bu yedide başlasın, onda bitsin? Hangi çağda yaşıyoruz? Metal konseri dediğin altıda kapı açılışı yazar, sekizde kapı açılır, onda grup çıkar, bire doğru konser biter, ardından hep birlikte rock bara gidilir, orada da bira içilir.

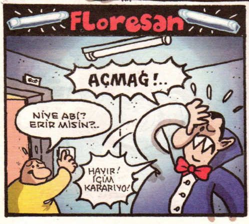
Çocuğumun çeyizine koyacağım bir albüm.

Son bir umut, konsere gitme ihtimali olan bir arkadaşı aradım. "Nedir durumlar, gidecek misin konsere?" dedim. "Konser bitti olm, rock bara geldik oturuyoruz, gel sen de" dedi. "Geliyorum" dedim. Neyse ki rock barda kavga çıktı da, onu izledik. Güzel bir kavgaydı, kavga eden elemanlardan birinin kız arkadaşı düşmanlarına bira şişesi fırlattı, korumalar herkesi dövdü, polis geldi. Baya bir şeyler oldu, öyle saman alevi gibi aniden başlayıp biten bir kavga olmadı. Uzun süre izledik.

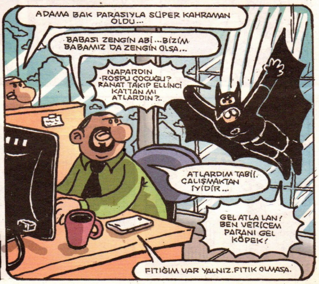
groagh@gmail.com

akıl fikir ofisi
barisuygur@gmail.com
Barış UYGUR

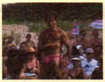
Bale Tarikatı

Geçen gün speedo mayo giyen ve sürekli speedo mayoyla gezen bir adamın liderliğini yaptığı bir tarikatla ilgili bir film seyrettim. Filmi çeken arkadaş yirmi iki yıl boyunca bu tarikata baş koymuş, speedo mayo giyen adamın peşinde onun öğretilerine, artık her neyse, inanarak yaşamış. Dile kolay yirmi iki yıl boyunca mayolu guru ne derse onu yapmış, hayatını mayolu gurunun öğretileri doğrultusunda yaşamış.

Hayır tarikat da tarikat olsa, cennet vaadetse, huri vaadetse, öğretinin ödülü olarak uzaylılarla iletişime soksa falan için yanmayacak: Ama yok, tarikat lideri bütün gün ortalıkta speedo mayosuyla geziyor, tüm müridlerine zorla bale yaptırıyor, her sene bale gösterileri düzenletiyor, baş balet olarak kendi dans ediyor. Bale tarikatı kurmuş adam, ben hayatımda böyle saçma şey duymadım. Hadi adam kurmuş, dünyada türlü türlü manyak var da, sen niye gittin müridi oldun? Hadi sen de dünyadaki o türlü manyaktan birisin diyelim, yirmi iki yıl boyunca aklın neredeydi arkadaş?

Diğer yandan da bulmuşsun baleci tarikat, keyfine baksana arkadaş? Hayır, bizdeki tarikatlara bakıyorum, kimi çoluk çocuk demeden önüne gelenin ırzına geçiyor, beriki darbe yapmaya kalkıp yüzlerce insanın canına kıyıyor, genelde hepsi milleti haraca bağlayıp mafya gibi çalışıyor. E senin tarikata bakıyorum, kızlı erkekli dans edip duruyorsunuz.

Ha tabii yine de "Ulan," dedim "Ne biçim tarikat lideri bu, müritlerini hiç mi dolandırmıyor? Biz de tarikata girmek kooperatife girmekten masraflı, tarikat liderinin jet ski'si, malikânesi, köşkü, cariyesi masrafı bitmek bilmiyor." Sonra öğrendim ki bu speedo mayolu guru her hafta müritlerine terapi yapıp 50'şer dolarını alıyormuş. E herifin bir yandan lisanslı terapist olduğunu düşünürsek bırakın müritleri yolmayı normal terapiste göre yüzde elli indirim bile yapıyormuş. Hayır, biz de aynı tezgâhı kuranlar gelene "Allah de gerisini koy ver gitsin," diyerek bunun on katını alıyor, terapist falan da değiller. Yani bu açıdan düşünürsek resmen BİM gibi, A101 gibi bir tarikat, masrafı çok az, ekonomik ve sattığı şey bir b.ka yaramıyor.

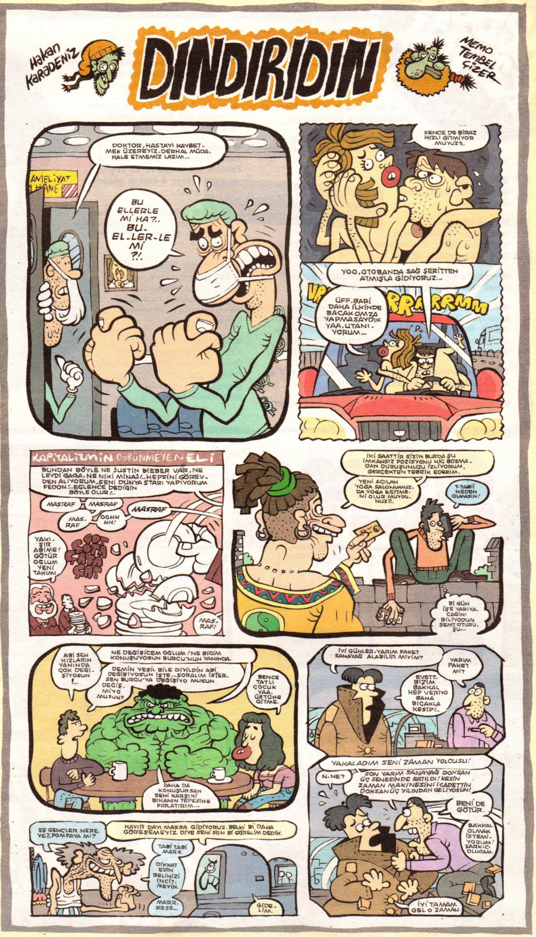

"Speedo Mayo Tarikatı" ve "İşte aranan karizmatik lider"

İzliyorum izliyorum fazla bir yamuğunu da görmüyorum herifin. Yani evet, durum salakça, ortada speedo mayoyla dolaşan yüzü de botokslu bir adam var, artık neler anlatıyorsa etrafında pervane olmuş iki yüz civarında dallama, adama hizmet edip duruyorlar, adam istediği için bale yapıyorlar falan. Darbe yapacağına bale yapsın, bence bir mahsuru yok. Hatta iddia ediyorum bizdeki tarikatlar da kuntizlik peşinde koşmak yerine bale yapsalar ülkedeki yaşam kalitesi yüzde kırk artar.

Bu filmi çeken eski mürit de tarikatın resmi film yönetmeni olmuş, her olayı kaydediyor üstüne bir de tarikat liderinin şarkı söylediği video klipler yapıyor. "Valla iyi kalpli bir adammış," diye düşündüm. Speedo mayolu tarikat liderinin peşine düşüp, o istedi diye bale yapıp herifin yazdığı saçma sapan şarkılara video klip yapan dallamaları, başka tarikat lideri olsa donlarına kadar soyar, asıl müritlerini speedo mayoyla dolaştırırdı ortalıkta. Adama da baktım, yeteneği falan da yok, bu gerizekâlılar sürüsü burada olsa Fedon'un peşinde berhâva olurlardı herhâlde, hiç olmazsa yanık sesi var adamın. Teni de yanık. Hayır, bakın tekrar ediyorum, tam yirmi iki yıl speedo mayolu bir gurunun peşinde kul köle olup ondan sonra "Ya bu adam tırtmış galiba," diye uyanıp adam hakkında öfke dolu film çekmek neyin nesidir yahu? Tırt tabii ulan aklın başına yirmi iki yıl sonra mı geldi? Bunun bir üst leveli yıllarca çanağını yaladığı tarikat darbe yapmaya kalktıktan sonra bile aklı başına gelmeyen Altan kardeşler olmak, ötesi de yok zaten. Yani filmi çeken dallama kusura bakmasın ama speedo mayolu adamın lideri olduğu tarikata mürit yazılmak, yapılabilecek en salakça davranışlar arasında devlet bakanı olduktan sonra yahoo mail kullanmaya devam etmenin hemen altında geliyor. Hayır giyim kuşama takan bir insan değilim de speedo mayo nedir allasen ama ya?

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Sana yaraşmayan ne varsa bir bir çıkarıp attım yeller esiyor şimdi o büyük karanlığımın yerinde"

Kemal Özer'den

● **Eyvah eyvah, bölünürsek de muhtarlıklara bölüneceğiz!**

● AB ile kıyaslandığında, Şangay ya da herhangi başka bir isim, kulağa gayet hoş geliyor...

● **Diriliş tam ne Allahaşkına? Zombi nesli miyiz biz?!**

Bluğ çağı biter, libidonun flu çağı bitmez...

● Önce globalizm / küreselleşme dediler. Sonra yeni dünya düzeni. Ardından da Büyük Ortadoğu Planı. Niye? Emperyalizm demeye utanıyorlar da ondan.

● **Trump'a sıkı gaz veren olsa, "ilk kadın başkan" olmak için cinsiyet değiştirebilecek bir tipoloji...**

● Amerikalının parası bizimkine göre giderek değer kazanıyor çünkü amerikalının hayatı bizimkinden daha değerli. Bunu bile bile, borsasına ve piyasasına girdiğin an, kayıptasın zaten... Tüm enerji kaynakları, tüm dünyalılarındır. Tek dünyaya tek ülke yeter de artar bile!

● **X, Y'yi sürekli kandırıyorsa, ilk aklımıza gelen Y'nin aptallığı değil, X'in ahlaksızlığı olmalı...**

● Parametrenin esası solladığı alan: Ebegümeci, gümeçten daha ünlü...

● **"Bir süre insan içine çıkmayacağım. Kendimi insanlardan korumak istiyorum. İnsanları da kendimden" demiş bir arkadaşıma bir arkadaşı...**

● İnsanda bencillik o kadar yüksek ki, ormanı bile kendinin sanıyor, oysa ağaçların yurdu orman...

● **Hayatımızdaki her şey o kadar hızla değer kaybediyor ki, Fantom bile ormanda 10 değil, sadece 4 kaplan gücünde artık!..**

● O kadar resmi kurumun içinde "HAZİNE" nasıl da patlıyo di mi, birden masal alemine dalmış gibi...

● **Büyüyünce "ejder avcısı" olmak isteyen çocuk var mıdır? Varsa bile olması çok zor, söyleyin ham hayal görmesin. Hayır, kendimen biliyorum.**

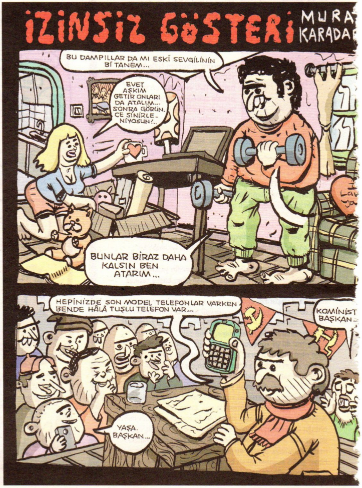
● Sivil Tarih: Kaptan Kusto, Fatih'te bir pastaneye gitmiş. Orada tatlılarla tuzluların ayrı raflarda, çok düzenli durduğunu görmüş. İşte bunun üzerine dinini değiştirmeye karar vermiş...

● **Televizyonunu yeni açanlar için söylüyorum, şu an sizi istediğim gibi kandırabilecek bir durumum var!**

● A. Şinasi Hisar, öteki Haşim'i anlatıyor: "Ahmet Haşim'in tabiatını ve hayatını anlamak için, onun tamamiyle edebiyat harici laubali bir takım kahvehane arkadaşlarının refakatlerine ihtiyacı bulunduğunu bilmek lazımdı. Kendisini kucaklar gibi duyduğu bu küçük köşesinde o, rahatlamış olur, onların laubali sözlerini duymak ister ve bilhassa kendisinin gülünç olduğunu bildiği sözlerini söylemek ihtiyacı duyardı. (...) Bu mahalle kahvehanesinde oturarak nargile çekmeyi seviyordu. Nargile çekerken beğenmediği insanlar aleyhine çekiştirdiklerinin duyulmasını da istiyordu. Bu bir nevi merakı, zevki, adeti olmuştu. Cemiyetle en ziyade bu yüzden münasebette bulunmuş oluyordu. Şiir dostlarının çoğu, onun bu arkadaşlarını bilmezler, kahvehane arkadaşları ise şiirini hiç bilmezler fakat kendisini mantığı gülünç ve sözlerini tuhaf bulurlar ve bu yüzden kendisini bir hayli ararlardı." (Atilla Özkırımlı'nın 'Ahmet Haşim' kitabından.)

Karıncayiyen: Dengesiz beslenmenin bir diğer adı...

İyi arkadaşlık: Durduk yerde bambaşka bir isimle hitap
nek ve onun da tepki vermeden "Efendim" diye dinlemesi...

Azaldı ve bitti: Çok kıllı insana "Tanrı Triko" demek...

Romantik olan komedyen olsun, komedi niye bir başka türü sıfat edinsin ki kendine?!

ve birken, mezhep en bu coğrafyanın akıl kaldır yarabbim...

● ELLER YUKARI: Silahın verdiği güçten kişinin çocuklaştığı saniye dilimi...

Kafayı tutuşturan çıra: Siyah beyaz dönem filmi...

Top sakallı bir padişahımız olsaydı, tarihimizde bir ğişiklik olmasa bile, konuşacak bir mevzumuz daha lunurdu...

Haklı çıkmaya tek cümlesi yeten türkü: "Sanki benim mor mbüllü bağım var!!"

İngiliz Kralı n'apıyo tam bilinmez, uzun ve light sigara keti gibi adam...

Bu çağın diyalektiği: Farklı, haklı ve tatlı olabilmek, bir ada mümkün...

Arkadaşlar, golfte duran toplar çok önemlidir, utmayın bunu!..

Likör yok, alkole giriş var...

Problemin en büyüğü, sorumluluk nedir bilemeyen msız ruh hali...

vedatozdemiro@gmail.com

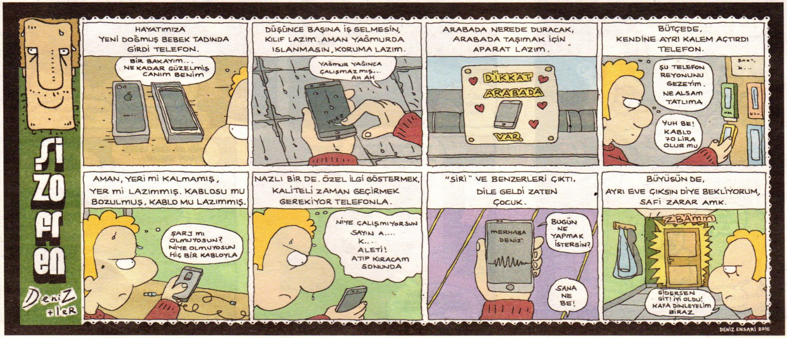

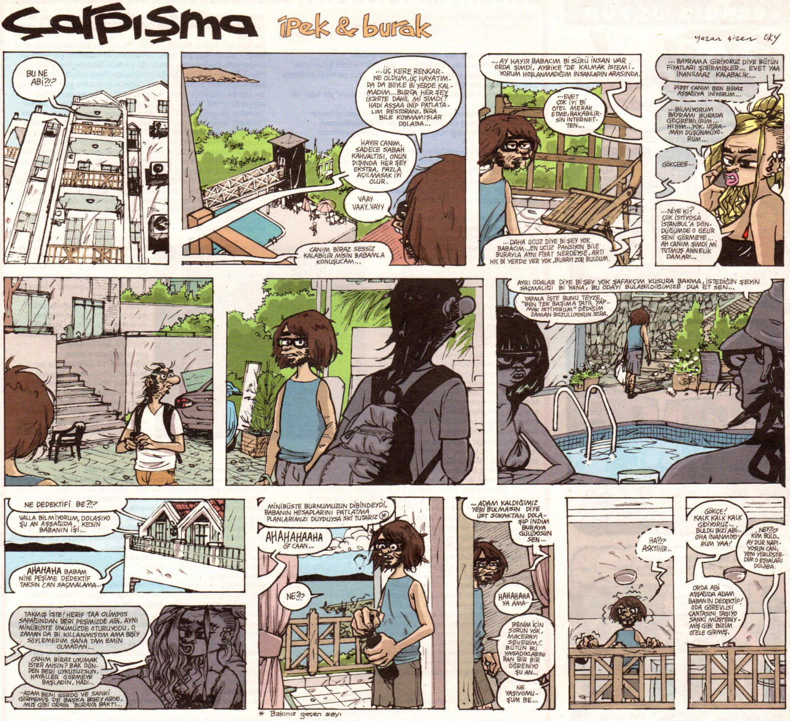
ÖZER AYDOĞAN

YİĞİT ÖZGÜR
IŞIKLARDAN SONRA AÇILIYO ABİ...
HANGİ IŞIKLAR?
IŞIKLAAAAAAAAR!!!
AH CANIM...
DOSTLUK MAÇI YAPTIK...
KİM KAZANDI?
DOSTLUK...
KAÇ KAÇ?
HOŞ BEŞ...
ANLADIK LAN DOSTLUK!.. KİM YENDİ?
DOSTLUK AĞZIMIZI YÜZÜMÜZÜ KIRDI...
Bir gün babamın işyerindeyken üst kat komşusu geldi. Kapıcıyı şikayet etmeye başladı. Babam onu dinlerken kadının kendisine bakmadığı zamanlarda bana komik suratlar yapıyordu. Ben de sessiz sessiz gülüyordum. Aniden dönen kadın babamı yakaladı. Deminki aklıselim adamı o halde görünce çok şaşırdı. Sesli güldüm.
İNANIN DİLİMİZDE TÜY BİTTİ... AY, İYİ MİSİNİZ?
CELİL BOMBOŞ KALEYE GOL ATAMADIN, NEDEN?
TOP YOKTU, SİZ DE GÖRDÜNÜZ!!
DİĞER OYUNCULAR VAR MIYDI?
YOKTU?
MAÇ YARIN OLABİLİR Mİ?
OLABİLİYO...
SAĞLIK OLSUN...
YANIMIZDAKİ MAÇLARA BAKALIM MI?
TANIDIN MI BENİ?.. KİMİM BEN?
İNANIN HER GÜN O KADAR ÇOK İNSANLA İLETİŞİM KURUYORUM Kİ, İSİMLER TAMAMEN BİRBİRİNE KARIŞMIŞ DURUMDA NOLUR MAZUR GÖRÜN...
BİLAL AMCAN, SIĞIR...
SIĞIR AMCA GERÇEKTEN ÖZÜR DİLERİM.
BEN ŞUNU BEĞENİRİM, SEN BUNU BEĞENİRSİN, BERİKİ ÖBÜRÜNÜ BEĞENİR, BİR BAŞKASI BİR BAŞKASINI BEĞENİR. BENİM BEĞENDİĞİMİ SEN BEĞENMEZSİN, SENİN BEĞENDİĞİNİ BİR BAŞKASI...
YETEEEER!!!!

sayı 11
HORTLAK
7.5 TL.
Birbirinden süpersonik tipler, öyküler ve de çok acayip şeyler!
KASIM SAYISI
BAYİLERDE!

Şizofren
Deniz +ler
HAYATIMIZA YENİ DOĞMUŞ BEBEK TADINDA GİRDİ TELEFON.
BİR BAKAYIM... NE KADAR GÜZELMİŞ CANIM BENİM
DÜŞÜNCE BAŞINA İŞ GELMESİN, KILIF LAZIM. AMAN YAĞMURDA ISLANMASIN, KORUMA LAZIM.
YAĞMUR YAĞINCA ÇALIŞMAZ MIŞ... AH AH
ARABADA NEREDE DURACAK, ARABADA TAŞIMAK İÇİN APARAT LAZIM.
DİKKAT ARABADA VAR
BÜTÇEDE, KENDİNE AYRI KALEM AÇTIRDI TELEFON.
ŞU TELEFON REYONUNU GEZEYİM. NE ALSAM TATLIMA
YUH BE! KABLO 70 LİRA OLUR MU
AMAN, YERİ Mİ KALMAMIŞ, YER Mİ LAZIMMIŞ. KABLOSU MU BOZULMUŞ, KABLO MU LAZIMMIŞ.
ŞARJ MI OLMUYOSUN? NİYE OLMUYOSUN HİÇ BİR KABLOYLA
NAZLI BİR DE. ÖZEL İLGİ GÖSTERMEK, KALİTELİ ZAMAN GEÇİRMEK GEREKİYOR TELEFONLA.
NİYE ÇALIŞMIYORSUN SAYIN A.... K... ALETİ! ATIP KIRACAM SONUNDA
"SİRİ" VE BENZERLERİ ÇIKTI, DİLE GELDİ ZATEN ÇOCUK.
MERHABA DENİZ
BUGÜN NE YAPMAK İSTERSİN?
SANA NE BE!
BÜYÜSÜN DE, AYRI EVE ÇIKSIN DİYE BEKLİYORUM, SAFİ ZARAR AMK.
ZBAMM
GİDERSEN GİT İYİ OLDU! KAFA DİNLEYELİM BİRAZ
DENİZ ENSARİ 2016

Çarpışma
İpek & burak
Yazan çizen OKY
BU NE ABİ?!?
...ÜÇ KERE RENKARNE OLDUM, ÜÇ HAYATIMDA DA BÖYLE Bİ YERDE KALMADIM... BURDA HER ŞEY ÜCRETE DAHİL Mİ ŞİMDİ? HADİ AŞŞAA İNİP PATLATALIM RESTORANI, BİRA BİLE KOYMAMIŞLAR DOLABA...
HAYIR CANIM, SADECE SABAH KAHVALTISI, ONUN DIŞINDA HER ŞEY EKSTRA, FAZLA AÇILMASAK İYİ OLUR.
VAAY VAAY..VAYY
CANIM BİRAZ SESSİZ KALABİLİR MİSİN BABAMLA KONUŞUCAM...
...AY HAYIR BABACIM Bİ SÜRÜ İNSAN VAR ORDA ŞİMDİ, AYBİKE'DE KALMAK İSTEMİYORUM HOŞLANMADIĞIM İNSANLARIN ARASINDA.
...EVET ÇOK İYİ Bİ OTEL MERAK ETME, BAKABİLİRSİN İNTERNETTEN...
...DAHA UCUZ DİYE Bİ ŞEY YOK BABACIM...EN UCUZ PANSİYON BİLE BURAYLA AYNI FİYAT NERDEYSE, ARTI HİÇ Bİ YERDE YER YOK, BURAYI ZOR BULDUM.
...BAYRAMA GİRİYORUZ DİYE BÜTÜN FİYATLARI ŞİŞİRMİŞLER... EVET YAA İNANILMAZ KALABALIK...
PİŞŞT CANIM BEN BİRAZ AŞŞAĞIYA İNİYORUM...
...BİLMİYORUM BAYRAMI BURADA GEÇİREBİLİRİM... HI HIM...YOK, UĞRAMAYI DÜŞÜNMÜYORUM...
GÖKÇEEE...
...NİYE Kİ? ÇOK İSTİYOSA İSTANBUL'A DÖNDÜĞÜMDE O GELİR SENİ GÖRMEYE... AH CANIM ŞİMDİ Mİ TUTMUŞ ANNELİK DAMARI...
AYRI ODALAR DİYE Bİ ŞEY YOK ŞAFAKÇIM KUSURA BAKMA, İSTEDİĞİN ŞEYİN SAÇMALIĞI Bİ YANA, BU ODAYI BULABİLDİĞİMİZE DUA ET SEN...
YAPMA İŞTE BUNU TEYZE, "BEN TEK BAŞIMA TATİL YAPMAK İSTİYORUM" DEDİĞİM ZAMAN BOZULUYOSUN SORA.
NE DEDEKTİFİ BE?!?
VALLA BİLMİYORUM, DOLAŞIYO ŞU AN AŞŞAĞIDA, KESİN BABANIN İŞİ...
AHAHAHA BABAM NİYE PEŞİME DEDEKTİF TAKSIN CAN SAÇMALAMA...
TAKMIŞ İŞTE! HERİF TAA OLİMPOS SAPAĞINDAN BERİ PEŞİMİZDE ABİ, AYNI MİNÜBÜSTE ÖNÜMÜZDE OTURUYODU, O ZAMAN DA Bİ KILLANMIŞTIM AMA BİŞİY SÖYLEMEDİM SANA TAM EMİN OLMADAN...
CANIM BİRAZ UYUMAK İSTER MİSİN? BAK DÜNDEN BERİ UYKUSUZSUN, HAYALLER GÖRMEYE BAŞLADIN, HADİ...
...ADAM BENİ GÖRDÜ VE SANKİ GÖRMEMİŞ DE BAŞKA BİŞEY ARIYOMUŞ GİBİ ORAYA BURAYA BAKTI...
MİNİBÜSTE BURNUMUZUN DİBİNDEYDİ, BABANIN HESAPLARINI PATLATMA PLANLARIMIZI DUYDUYSA SKİ TUTARIZ (*)
AHAHAHAHAAHA ÖF CAAN...
NE?!?
...ADAM KALDIĞIMIZ YERİ BULMASIN DİYE ÜST SOKAKTAN DOLAŞIP İNDİM BURAYA GÜLÜYOSUN SEN...
HAHAHAHA YA AMA..
BENİM İÇİN SORUN YOK, MACERAYI SEVERİM!.. BÜTÜN BU YAŞADIKLARINI BAN BİR BİR ÖĞRENİYO ŞU AN...
NE YAŞIYOMUŞUM BE...
HA?!? ASKTİİİİR...
GÖKÇE! KALK KALK KALK GİDİYORUZ... BULDU BİZİ ABİ... OHA İNANMIYORUM YAA!
NEY?!? KİM BULD.. AY DUR NAPIYOSUN CAN, YENİ YERLEŞTİRDİM O EŞYALARI DOLABA.
ORDA ABİ AŞŞAĞIDA ADAM BABANIN DEDEKTİF! ODA GÖREVLİSİ ÇANTASINI TAŞIYO SANKİ MÜŞTERİYMİŞ GİBİ BİZİM OTELE GİRMİŞ.
* Bakınız geçen sayı

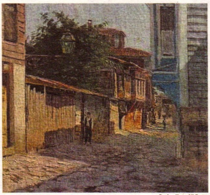
info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"İnsan kalbi o zamanlar da vardı/
Daha küçüktü, daha kırmızıydı ama şimdikinden"
Cahit Külebi

Yük gemilerinin ağır ağır uzaklaşan titrek ışıkları.
Karşı tepedeki evlerin üzerinden birden beliren hafif kırmızımsı ay. (o biyanı gölgeli, yarım çehresi) Sanki bir siyah perdeyi aralamış, başını hafifçe yana eğmiş.
Bakıyor o aralıktan.(daha ziyade bir çocuk--"aydede"yle falan ne alakası ne ilgisi--)
Çok çok yavaşlatılmış bir uçan balon gibi usul usul yükselip yükselip pencerenin çerçevesinin dışına çıkıp kayboluyor.
Boşlukta, laptopun ışığı vurmuş yüzümün soluk yansıması.

Hani demiştim ya burda(köşe) arkadaşlar. Haber siteleri falan, heryer, herşey, bütün hayatımız; "meğersem"lerle doldu doldu taştı, falan filan diye. ("meğersem öyleymiş" "faydalı sanıyorduk, meğerse o..." İşte o "meğersem"lerle ilk karşılaşmamı. Onu anlatacaktım. "Öyle değil o işin aslı" ile. "Gizem"lerle, "sır"larla, "muamma"larla falan. İlk karşılaşmamın tuhaf hikayesi.
"DEDE"
Çocuktum. Saftım. Herşey basitti. Düzdü.
Neyse o'ydu. İçidışı bir'di. Aynı göründüğü gibiydi.
Sıfır "meğersem"li günler...
Mahallemizde (balat, eski balat--*"sen bizi elbette bilirsin"*--)koskoca beyaz sakallı,(yine gür, bembeyaz o kaşlar) sürekli mütebessim çehreli,(pembe pembe yanaklar)iri yarı pehlivan kesim bir dede. Tam bir masal dedesi. Ben hayatımda bir daha o derece "dede" kavramını tıklımtıkış doldurup tam hakkını veren, (hatta bir kısmı da taşıp taşıp boşa) bir insanevladı(ki, filmler dahil) görmedim. (çocuksun sana öyle gelmiş o)
Draman'dan *(90'dı draman/eminönü otobüsünün numarası, –hala öyle– ki içim bir hoş olur her rastlayı*şımda biyerlerde"90"lı o otobüse) kıvrılıp kıvrılıp da, ta aşağı, Haliç'e doğru giden o yokuşlu caddenin kenarındaki merdivenlere oturur, etrafına toplaşan çocuklara beline sarılı o kalın kuşağın içinden çıkarttığı bir teneke kutudan, akide şekerleri dağıtırdı. Yoldan geçen bir çocuğu çağırıp verdiği de olurdu. "gel buraya gel, al şunu" (kıyafetleri de yine, daha da eski devirlere ait masalvari bir havadaydı--şalvarımsı bol pantolonlar, beline sardığı o kalın, çok çok uzun, kat kat bez kuşak, başındaki iğde rengi kadifeden, pek rastlanmadık o hoş takke, o kaba oymalı kalın baston--) Işıklı, şeffaf o rengarenk şekerler.*(hangisini alsan aklın bir diğerinde kalır–hele o teneke kutunun kapanırken, tam yerine ahenkle oturuşunun, insanın hoşuna giden o "trank" sesi–)* Bazen o kuşağın içinden ucu büzgülü bir torba çıkarır, uzun uzun birşeylere bakar tekrar yerine yerleştirirdi. Ne yapsa ilgiyle seyrederdik. Sürekli sorduğu bir bilmecesi de vardı. Bilmeceyi unuttum şimdi ama, cevabı "baston" du, hatırlıyorum onu. Bilemeyenin kafasına, hiç elinden düşmeyen, (bazen o kıvrık yerine çenesini de dayadığı) o kehlibar renkli bastonla şakacıktan vurur gibi yapar, "bu ne? bu bu bu, ha?" diye sorardı gülerek. Peki "Yer altında yağlı kayış?" "Yılan"dı o da.
Dede, mahallemizin bilinen, sayılan sevilen, gelir durumu mahalle ortalamasının birazcık üstünde hali vakti iyice bir ailenin dedesiydi. Onlarla birlikteydi. *(esnaftı oğlu, bir dükkanı, iyi giden bir işi)*
"Zengin"denilebilinecek çeşitten bir kimseler de yoktu o vakitler, bizimki misal "sur içi" kenar mahallelerde.(sadece filmlerde zenginler) Bir çeşit fakirlik içinde, binbir maharetle anca ucu ucuna denk getire getire yaşanılır gidilirdi. İşte o ilk "meğersem" geliyor arkadaşlar.*(onca mali durum teferruatı falanı filanı, o yüzden işte)*
Konuşuyorlardı bi gün bakkalda büyükler.(gofret mi alacaktım? sıramı bekliyorum)
Meğer o "dede",
uzak semtlerdeki camilerin önünde dileniyormuş!
İçim cız etti. Karnımda biryer ağrımaya başlamıştı. Bırakın o yaşı, bu gün, şimdi bile, hala anlayamadığım, anlamlandıramadığım bir muamma! O zamanlar bu zamanlar gibi değildi. Dilenci pek pek nadir. Tamam herkes fakirdi ama dilenmek? Mahalleden biri? Hele! İmkansız bişey! Açlıktan geberse de oturur, kimseden bişey istemez, saklar. Ta ki, mahalleli kendikendine farkedecek de, bir tencere yemek gönderecek! Dilenmek? Ne görülmüş, ne duyulmuş bir şey!
Ki, öyle bir durum da yok ortada! "O muymuş bakalım, değildir o öyle" Hastalanmış gibi bişey olmuştum. Başkaları da görmüşmüş meğersem. Doğruymuş. Onlar da söyledi. Allahım, neydi bu? Niye? Zihnimde başka başka yeni(kaygan/kaypak/şaibeli/müphem/tehlikeli)alanlar açılmıştı. Birinin, bişeyin aynı anda gizlice bambaşka bir şey de olabildiği, irkiltici, güvenilmez bir başka dünya. Ne oluyordu orda? "Dede" oğluna, gelinine falan, evdekilere bir tür "hareket mi çekiyordu?" Bir tür protesto? Birşey'e içerlemiş de, "intikam"ını mı alıyordu? Bu acaip yolla? O yaşta elinden gelen sadece bu olabildiğinden mi? Onların itibarlarına, saygınlıklarına mıydı, o hareket; "Babaları dileniyor!" *(gerçi hiçbir zaman oğlunun, gelininin kulaklarına gittiğini falan da sanmıyorum, başka zamanlardı, o çeşitten bir üzücü haber'i gizlemeyi becerebilmeyi biliyordu ahali, henüz)* Peki bir bilinç bulanıklığı mı? *(çok çok sağlıklı görünüyordu ama yaşı* en azından bi 85- 90 falan vardı dedenin) Ama sanmam hiç, o sürekli içi gülen, zeki, hafif muzip gözler? *(güçlü bir mizah duygusuna da sahipti dede)* O bilgemsi dede? Biraz kutsallık alanına aitmiş gibi de duran (uhrevi) bir havası da yok değildi dedenin.
Çok şaşırtıcıydı. Yeni bir dönem başlamıştı. Artık bişey, sadece kendisi gibi değildi.

Resim: Hoca Ali Rıza

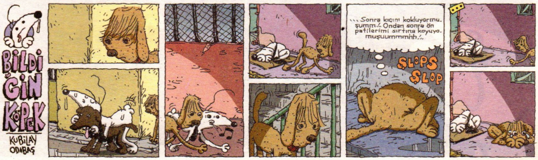
O bakkal; Öyle duruyor ama bakalım dükkanı kapatınca nereye gidiyor?("belki işi bitince, bir sihirbazdır belki, orda o"--iyiye yoruyordum herşeyi, şimdilik--) Peki o sütçü? Hele dilenciler, dilenci mi bakalım onlar?
Dede niye öyle yapıyordu peki? Aşağılanmaktan bilemediğimiz, esrarengiz bir haz mı alıyordu acaba? *(aşağılanmalardan"alınabilir" 'haz'larla ilgili birsürü* şey *okuyacaktım sonra, büyüyünce."Leopold von Sacher-Masoch")Ayrıca, halkın övgüleri yüzünden aşırı şişen egolarıyla, içlerinde büyüyen kibirle mücadele etmeye çalışanların, ahali önünde kendilerini küçük düşürecek, rezil* edecek bir davranışı, özellikle, bile isteye yapmalarıyla da ilgili birsürü şey*–böylece yeniden "tevazu"ya kavuşabiliyorlardı–)*

Ama dedenin durumu hiçbirine uymuyordu işte.
Yine o aynı o sıralarda. Suratında mahallemizdeki bütün kadınlardan çok daha ciddi bir ifade,(sürekli çatık o kaşlar) evinden çıkıp, başı önde giden o teyze'nin meğersem "fena evler"de çalıştığını öğrenecektim. Yine onunla aynı ciddiyette gelip giden o daha genç arkadaşının da bir "pavyon"da.
Ama bu yeni "meğersem"ler aynı şekilde şaşırtmamıştı beni. Onlar anlaşılabilir şeylerdi. Sebepleri vardı. Mahallede olaysız barınabilmek için öyle yapıyorlardı. İş icabı. İş meseleleri.
Ama dedenin "vak'a"sı; o bambaşkaydı.
Hala bazen, ara ara aklıma takılır.
Enson bulduğum şu:
Acaba diyorum, bir aşk meşk hikayesi falan mıydı? Dede, o dolaşmalarının birinde,. bir kadına mı denk geldi? Tutuldu?*(belki babasız büyümüş bir kadın, –belki de bir dolandırıcı?–)* De, ona para verebilmek için mi dileniyordu dede? ("Mavi Melek" misali) O yaşta, onun durumunda başka nasıl kazanılabilir para?(*–gizlice olması gerekiyor, hem de–)* Hemen, "olur mu öyle şey hiç, o yaşta" demeyin. Olur olur. Bu işler yaşla maşla alakalı değil, parayla ilgili şeyler bunlar.*(90 ya*şında, tekerlekli sandalyede, felçli dolar milyarderinin genç mankenle evleniş*ini)*
Herneyse, dede, sevgili dedeciğim, nur içinde yat. O akide şekerlerini unutmadım.
Gülen gözlerini.
*(niye öyle yapmış olabileceğini yine dü*şünürüm ben, sonra, bi ara)

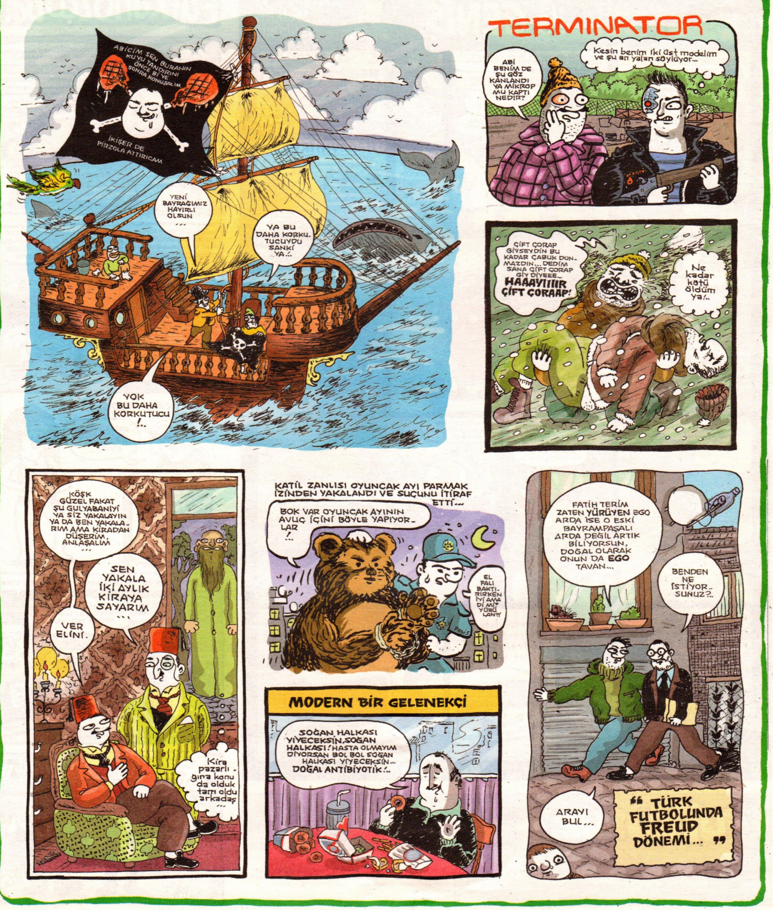
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

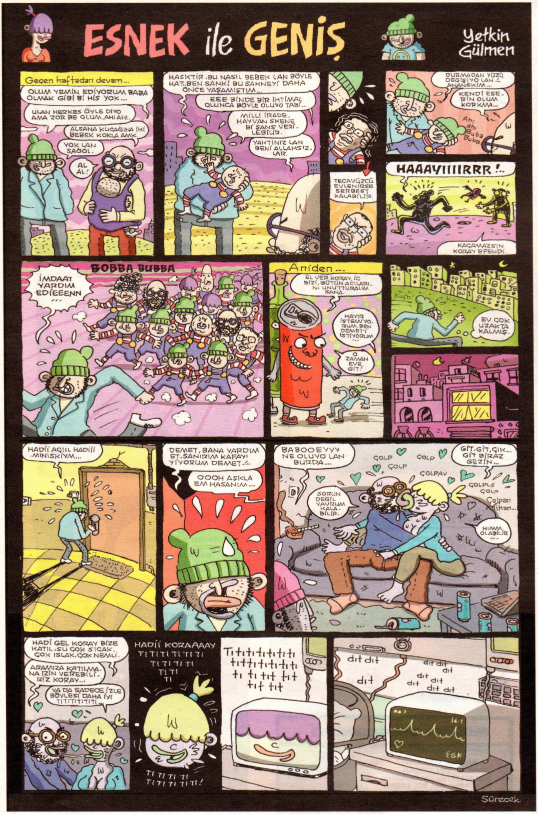
Bir duyuru: Romanımın, (evet, romanım da var–naçizane–)yeni baskısı yayınlandı.(üçüncü baskı) "Minare Gölgesi" İletişim Yayınları.

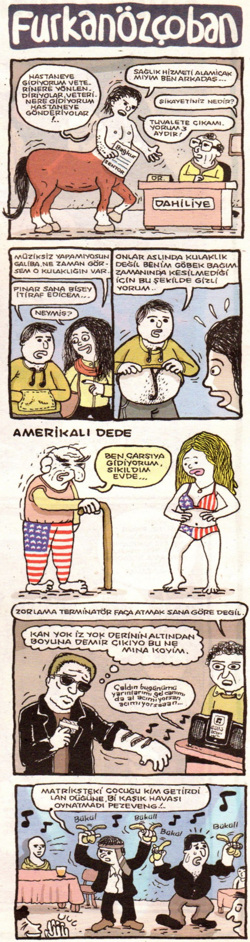
engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

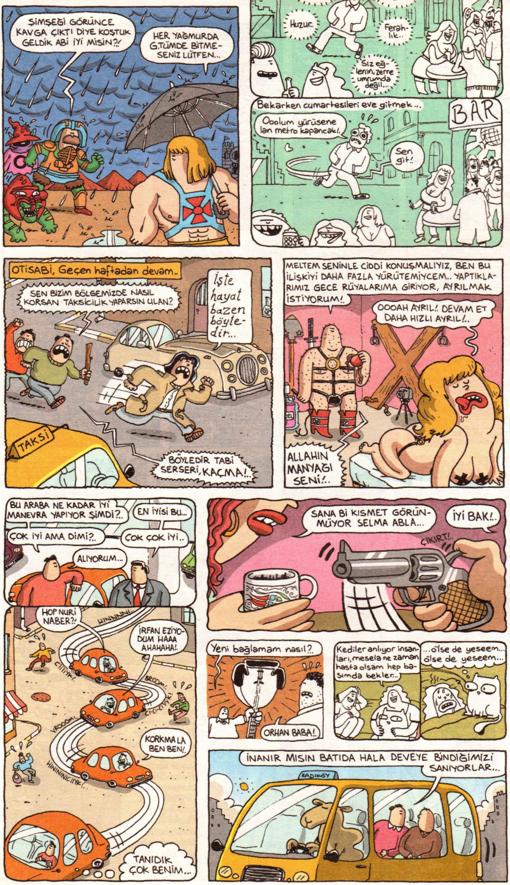
Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 24 Kasım 2016 | Sayı: 482

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

nisanhakan

gelen kutusu

Emirhan SERVEREN

Mehmet SUBAŞI

Sezer KORAL

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

1 ARALIK PERŞEMBE
SAYI: 2016/49 No: 483
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Adli Tıp Kurumu'na her ay 650 çocuk istismarı olayının geldiği açıklandı.

Vatandaşa Sorduk : Dolar

Kardemir KARABÜK (36):
Dolar yükselince, sanki mü-
ziğin sesi çok açılmış gibi
oluyo ülkede... Kimse birbi-
rini duyamıyo... İletişim bitiyo.. Son-
ra hükümetler, sistemler, rejimler, ne
varsa değişebiliyo... Müziğin sesi gi-
ne kısılınca, ana, bi bakıyosun başka-
ları var hükümetlerde, rejimlerde...
Bağırıp çağırıyorlar.. "Artık böyle
olacak, şöyle olacak, bitti o gün-
ler, geldi bu günler"... Sinirli sinirli ba-
ğarıyolar.. Müziğin sesini açarlar, duyulmaz
bağartın.

Kalıngiri TATVEREN (31):
Doların yükselişini gören iri ka-
yım zenciler bile gözyaşları dö-
kerdi bu haşmet karşısında..
Bu işe en başta japonlar uyandı.. Takım
ruhunu icat ettiler, voltranı icat et-
tiler ve o ufacık japon y***larını
ucuca vererek, yan yana gelerek, bu
dolarla yarışmanın yolunu buldular..
İşte bu takım ruhunun ve bütünleş-
menin karşısındaki en büyük düşman
31 canavarıdır.. Dünya batı medeniyet-
lerinin etkisiyle bireyselciliği seçer-
ken, bireyselcilik bayrağının sapını
yakalar gibi 31'e sarılan bazı ül-
keler yaşamlarını rolantiye almıştır..
Evet 31 çeken bir toplum, rolanti-
deki motor gibidir... Anca benzin
tüketir, ilerleme olmaz.. Ha, diyecek-
sin ki, "siteye erişimi engelledim, sen
hala VPN değiştiriyosun, çin sörvırın-
dan giriyosun"... Evet, yapıyorum.. Ama
hemen sonrasında çok pişman oluyorum..
biliyo musun?.. Zevkimi alınca, dolar-
dan bi tiksinti geliyo... Bi süre..

Mermihan AŞAĞIGÜRGENPINARLI (40)
Dayımın oğlu "Ben artık dolar
biriktirecem" dedi.. "Yapma
etme" dedim "ülke eko-
nomimiz zarar görüyor, bu amerikanın
kuklası olma" dedim.. "Alemin ke-
rizi biz miyiz abi" diye öfkelendi.. "Ge-
misini kurtaran kaptan, lanet olsun bu-
nu görmüyor musun!" dedi.. Ona engel
olamadım.. Yani uzun lafın kısası, ül-
kemizde beyin göçü var.. Akıllar dolara
kayıveriyo... Ama hayatlar lira..

Döviz YILMAZ (28):
Benim adımı "Dolar" koymak
istemiş babam.. Annem "Yuro"
olsun" diye ısrar etmiş.. Kavga
edip ayrılmışlar.. Daha ben doğmadan..

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan'ın, "Dolara yatırım yapan yaya kalır" demecinden kısa bir süre sonra dolar tarihi rekor kırdı.

Hükümet, Avrupa Parlamentosunun Türkiye'nin üyelik görüşmelerinin durdurulmasıyla ilgili tavsiye kararına tepki verdi: "Bizim için yok hükmündedir!"

Sağlık Bakanı Recep Akdağ: "Doğum kontrolü çağ dışı..."

N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında siyasetçiler, ülkelerin içine girdiği krizlerle; önlemler alarak yeni siyasetler geliştirerek ve krize neden olan faktörleri ortadan kaldırmaya ya da azaltmaya çalışarak mücadele ederler. **Yeni Türkiye** siyasetçilerinin krizlerle mücadele yöntemiyse üç kulhuvallah bir elham'dır.

Ve **Normal şartlar altında** para politikalarına yön veren bürokratlar ve siyasetçiler **yatırım tavsiyesi vermezler**. Finans-borsa konularında kalem oynatanlar bile yazılarını ister istemez "yatırım tavsiyesi değildir," diye bitirirken, bir ülkenin merkez bankası başkanının ya da devlet başkanının döviz yatırımı konusunda hele hele uygulayan insanlara belki de milyonlarca lira kaybettirecek tavsiyeler vermesi akıl alır şey değildir. Ha ama **Yeni Türkiye**.

Normal şartlar altında hiç kimsenin barına almak istemediği üç kılıksız adam gece boyu döner dolaşır, en sonunda bir nargile kafeye sığınıp kendilerini içeri almayan barlara verip veriştirir, zaten alınmadıkları barlara bir daha gitmemeye karar verir ve ertesi hafta yine kendilerini almayacak başka barların kapısına dayanırlar. **Yeni Türkiye** temsil ilkesinin hakkını vererek şu dönemde hiçbir yere alınmayan kılıksızlar problematiğini uluslararası çapta gerçekleştirmektedir.

Normal şartlar altında kamu düzenini ve güvenliğini korumakla görevli bir memurun, anayasal hakkını kullanan bir vatandaşı ateş ederek öldürmesi, katilin sadece memuriyetinin değil, uzun bir süre için özgürlüğünün de sonu olur. Ama **Amerika'da** polisin öldürdüğü kişi siyahsa polise bir şey olmadığı gibi , **Eski ve Yeni Türkiye**'de de polisin öldürdüğü kişi solcu bir işçiyse polis memuruna kısa dönem askerlikten hallice bir ceza verilir, o da muhtemelen ertelenir.

Normal şartlar altında bütün bir siyasi söylemini, "mezhep kardeşleri" üzerine kuran bir siyasetçinin, üstelik yıllardır türlü saikler ve hayâllerle çomak soktuğu komşu ülkesinden kendisine sığınan "mezhep ve din kardeşlerine" nasıl da önem verdiğini tüm dünyaya pazarlamaya çalışırken, bu insanları tasmasını elinde tuttuğu hastalıklı varlıklarmış gibi başka ülkelere karşı tehdit unsuru olarak kullanması akıl alır şey değildir. **Yeni Türkiye'deyse** artık aklınızın aldığı şeyler bir market alışveriş listesinin sonuna ekleyebileceğiniz üç beş satırdan ibarettir.

@baris_uygur

Genç işsizlikte patlama yaşanıyor.

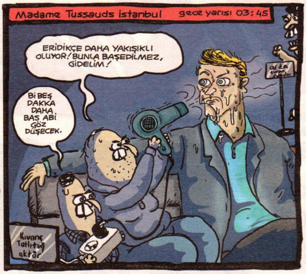
A Haber, analiz adı altında mizah dergilerini hedef gösterdi.

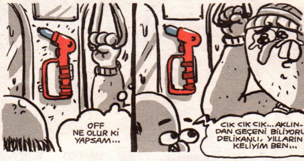

Kültür ve Turizm Bakanı Nabi Avcı, "Memleket sıkıntılı günlerden geçiyor, dua bekliyorum," dedi.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ İlk trafik cezamı yemem de çok komik bir şey bence. Gerçi bana her şey komik. Ben daha bugüne kadar bana komik olmayan bir şey görmedim. Her şey mi komik olur. Valla her şey komik. Ne yapabilirim, hiçbir şey yapamam. Tıpkı bir baba gibi soruyu kendim soruyorum, cevabı kendim veriyorum. Bu arada evet babayım belki ama klasik Türk tipi bir baba olarak görmüyorum kendimi. Dolayısıyla kendimi bir baba olarak görmüyorum. Babalarla ilgili şaka yaparken kendimi katmıyorum. Kendimi ayrı tutuyorum. Ne diyordum, ilk trafik cezam. Birkaç hafta önce turnedeydim ya ben. Bursa'dan Eskişehir'e gidiyorum arabayla. Ballı da yanımda. Ballı biliyorsunuz cennet papağanı bir arkadaş kendisi. Bu arada beş ay önce ömrü hayatımda ilk kez araba sahibi oldum, Hazar boy doğasıya, araba kullanmayı bilmiyordum bile, üç kez uzun yola çıktım, şimdi dördüncüsü için hazırlanıyorum. Hayat işte, hiçbir şey yapamazsın. Sın. In. Nın. Bursa'dan çıktım işte, Bilecik'i de geçtim, otoyolda elektronik tabelada bir yazı gördüm, "34 FR bilmem ne, hızınız bu kadar, teşekkür ederiz". Dedim ki "yani sağ olun, ben teşekkür ederim, sevgiler, iyi günler". Otuz kilometre kadar sonra elektronik tabelada yine plakamı gördüm, yine bir bana seslenme var, "34 FR bilmem ne, hızınız bu kadar, teşekkür ederiz". Dedim " yani eyvallah, eksik olmayın, ikidir, alakadar oluyorsunuz, teşekkür ederim, sağ olun". Otuz kilometre kadar sonra baktım elektronik tabela bana işmar ediyor yine, işmar etmek, göz kırpmak anlamında kullanılan, hiç de yaygın olmayan, bileninin bildiği, bilmeyeninin ise bilmediği bir laf, "34 FR bilmem ne, hızınız bu kadar, teşekkür ederiz". O noktada patladım artık, "lan" dedim, "koca otoyolda benden başka teşekkür edecek hiçkimse yok mu, hayırdır inşallah" dedim ya, "manyak mısınız sapık mısınız" dedim. Meğersem bana ceza kesmişler, hiç haberim yok. Mimlenmişim ben meğersem. Bana ceza kesildiğini de başka bir şey için internette bir şeye bakarken kendimle ilgili, orada gördüm. Hız cezası kesmişler. Çok da dikkat ediyorum ama demek ki şey olmuş. Zaten çok az aşmışım sınırı. Dedim ben bu cezayı hemen ödeyeceğim. Koşa koşa postaneye gittim. Dedim "ben ceza ödemeye geldim". "E tutanak nerede" dediler. "Tutanak mı lazım ki" dedim. "Eve tutanak gelecek, zaten sisteme düşmemiştir bile ceza henüz" dediler. Eve döndüm ve başladım evde tutanak beklemeye. Ben bu cezayı hemen ödemeliyim. Hayatta en sevmediğim şey, bir yere borçlu kalmak. Devletim bana cezayı kesmiş madem, ben bu cezayı koşarak ödemeliyim. Hemen ama. Yıllar gibi süren bir üç gün sonra ben uyurken sabah gelmiş ceza, Özlem almış. Nasıl mutluyum ama. Elimde kağıtlar, koşa koşa gittim postaneye. Dedim "aha tutanak". "Ama bu tutanak değil ki" dediler. "Nasıl yani" dedim. "Tutanak başka bir şey, tutanak bu kağıdın içinde olur genelde, tutanak nerede ki, ne kadar ceza ödeyeceğiniz orada yazıyor, tutanaksız olmaz bu işler" dediler. Dedim "ben biliyorum ne kadar ceza ödemem gerektiğini". "Tutanak" dediler. Özlem'i aradım. Dedim "tutanak diyorlar bana burada, başka da bir şey demiyorlar, kafayı sıyıracağım" dedim. "E adam bana sadece o kağıdı verdi, başka da bir şey vermedi" dedi. "Napacağız" dedim. "Bilmiyorum" dedi. "E iyi, eve geleyim öyleyse ben" dedim, "evde biraz ağlarım" dedim. Eve gittim. Üç saat kadar sonra ağlamam bitince yatak odasından salona doğru geçerken dış kapının önünde yerde bir kağıt gördüm, "tutanak". Hass.ktir, resmen tutanak. Büyük ihtimalle, tutanağı getiren kişi tutanağı teslim etmeyi unuttu, daha sonra da utandı, tekrar eve kadar geldi, tutanağı kapının altından attı. Bir insan tutanak gördüğüne bu kadar sevinemez. Tutanağımla birlikte gittim postaneye. Dedim "aha tutanak". "Evet bu tutanak" dediler. Cezamı şak diye kestiler, ceza öderkenki mutluluğum karşısında şaşkına döndüler. Ağladım. Sevincimden ağladım.

æ Geçenlerde de Alex için bir hazırlanmam var. Evet, Fenerbahçeli Alex. Bizim şimdi Efendilig diye bir ligimiz var ya, rakip takımlardan biri de Nevizade. Nevizade'de Samet de oynuyor. Samet de Alex'in biliyorsunuz çok yakın arkadaşı aynı zamanda. Tercümanlıktan öte bir durum var. Aylar öncesinden haber geldi. 21 Kasım'da Nevizade'yle oynayacağımız maçta Alex de oynayacakmış. Nasıl heyecanlıyız bütüm takım olarak ama ben ayrı heyecanlıyım. Alex'e karşı bir ayıbım olmasın istiyorum, ayrı heyecanım bundan. Ne bileyim, lig başladığından beri formamı bir kez bile yıkamamıştım, Aleks gelecek diye kokuşmuş formamı, çoraplarımı, şortumu itina ile özel deterjanlar ve yumuşatıcılarla seksen derecede iki buçuk saatlik programda yıkadım makinede. Sonra ütülettim bir de. Hiç giymediğim gıpısgıcır kramponumu o gün için hazırladım. Saçıma sakalıma tipime şekiller verdim. Alex'e karşı güzel kokayım, güzel görüneyim, bir yanlışım olmasın istedim Alex'e karşı. Maç günü geldi. Alex'i bekletmek olmaz diye düşünerek iki saat önceden gittim stada. Bizim arkadaşlar geldi önce. "Alpay sana bir şey olmuş, bir güzellik gelmiş sana" dediler. "Yok ya" dedim, "şey değil yani". Sonra rakip takım geldi, Alex yok. Bir şey olmuş, gelememiş. Samet de yok. Alex'i beklerken Samet'ten de olduk. Neyse artık, sezonun ikinci yarısında iişallah diyorum, Alex'e karşı saygıda en ufak bir kusur etmiyorum.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"CEHEMMNEM"

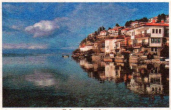

ÖMER GÖKSEL

Bir şarkı dinleyeceğim, yarım saat reklam, arada genç dinamik, hey naber diye bağıran ardalar yelizler. Mahallenin muhtarlarındaki genç taklidi yapan gençler gibi dinamik ve sentetik. Kapattım sildim spotifayını. Alman metal devini aratıyorum alman metal devi yok, ingiliz metal devini arıyorum bir tane toplama albümünü koymuşlar yirmi tane albümü olan grubun. Benim telefonda aplikasyon silmek istiyorsan üstüne basılı tutuyorsun. Boğacak gibi, kafasını kopartır gibi bastırdım spotifayın üstüne. Yeter. Övdüler, övdüler, övdüler, inanılmaz üstüme geldiler. Hafta sonu makedonyaya gittim bebeğimle vize istemiyor diye, biraz bizim için durum değerlendirmesi gibi olacaktı, geçtiğimiz seneyi değerlendirecektik, gelecek sene için ilişki hedeflerimizi konuşacaktık (benim geçen senekiyle aynı, sevgi saygı çerçevesini çok esnetmeden arada bir geceleri dışarı çıkıp it kopuk arkadaşlarımla altı bira içmek, bunun karşılığında haftasonları kahvaltının güzelini yedirmek, her türlü yeni çıkacak harry potter filmine eşlik etmek, tavşanımızın hayat kalitesini daima en üst seviyede tutmak ve evi çok dağıtmamak) kızılcahamam toplantıları gibi olacaktı kendi içimizde; hem de göl kıyısında el ele tutuşacaktık falan. Ohri gölünün kıyısında buldu beni vicdanını s.ktiğim bir tanesi. Yine spotifay övdü, yine "verdiğin paraya değiyor abi" dedi. Yeter. Metal radyo açtım internetten, zart diye dinlemek istediğim şarkı çıktı. Öyle bir "g.tüne girsin" diye bağırmışım ki mahalledeki apartman çatılarında konaklayan kuşlar irkildi, havalandı.

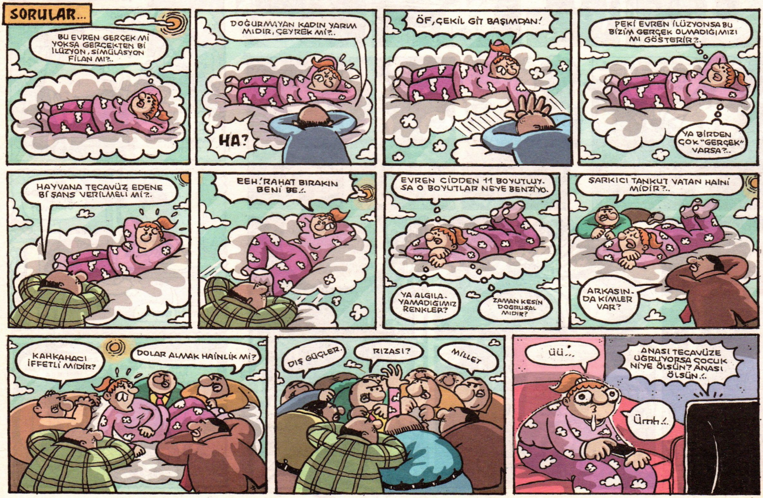

Ohri gölü.

Niye düşman oldum bu kadar bilmem. Radyoya laf ediliyormuş gibi hissettirdi belki de. Radyoya laf ettiremiyorum. Benim beynim bulgarlar tarafından yıkandı radyo konusunda. Edirne'deyken türk radyolarının yanında sınır yakın olduğu için Bulgar radyoları da çekiyordu bizim evde. Ama kırılgan, ama hassas. Ama her güzel şey gibi bulmak zor, kaybetmek kolay. Benim odamda radyoyu belli bir noktaya yerleştirip, ben de yanına oturursam çekiyordu bulgar radyolarının kalitelileri. Kıpırdayamıyordum. Bazen king crimson, bazen iron maiden, bazen de bulgar milli marşı çalıyorlardı. Belki iron maiden çıkar diye kıpırdayamıyordum. Bak beni bu sandalyeye bulgarlar oturttu. Tek kelime bulgarca bilmem, müzik mi sunuyor haber mi anlatıyor anlayamam. Bulgaristan'daki baraj seviyelerindeki kaygı verici doluluk oranlarını anlatırken ben iron maiden çıkacak diye keriz gibi beklerdim. Bazen sunucu sevdiğim bütün grupların ismini arka arkaya sayardı, beni çıldırmanın eşiğine getirirdi, sonra yine bulgar milli marşı çalardı. Frekans kaçacak diye kıpırdayamazdım. Nasıl olsa kıpırdayamıyorum diye radyonun yanında test çözmeye başladım. Beni üniversiteye bulgarlar hazırladı. Dershanenin deneme sınavlarında matematikten dört net çıkartan bir patates kafadan merkezinde bira içmelik yerlerin olduğu şehirlerdeki anadolu üniversitelerini kazanacak kadar dört işleme hakim bir bilinç yarattılar.

Bazen bulgarlar, zamanın progresif rock gruplarının yüz saatlik canlı kayıtlarını yayına basar, kapıyı kilitleyip çıkarlardı. Sen bulgarın rahatlığıyla, "dinlesinler işte canım" cılığıyla uğraşabilir misin? Bir kaç test çözdükten sonra bir yandan progresif müzik, bir yandan analitik geometri, bir yandan rahmetli babamın yavrularını koruyup soyunun devamını sağlama içgüdüsüyle köklediği kombinin sıcağı sihirli mantar etkisi yapıyordu. Test kitaplarının arkasına okuduğum fantastik kitapların devamını yazmaya da öğle alıştım. Beni düzenli yazmaya bulgarlar alıştırdı. Bir yandan progresif müzik kaçmasın diye kıpırdamadan durmaya uğraşıp, bir yandan biraz değişiklik olsun diye cücelerle elfleri seviştiriyordum. O yüzden Orhan Pamuk öyle oldu, ben böyle oldum. Canlar sağolsun. Neyse o, bu dünyada hepimize bir yetenek verildi, hepimize bir rol biçildi. Yaşayacağız. Ama radyoya laf ettiremiyorum, alınganlaşıyorum. Bulgarların elinde büyüdüm ben, beynimi yıkadılar. Spotifay'dan da özür dilerim, inşallah bundan sonra herkes spotifaya geçer, herkes sadece spotifay'da çalan kağıt helva gibi indie pop şarkılarını dinler, indie pop üzerinden milli birliği sağlarız, dolar düşer. Yine sinirlendim.

groagh@gmail.com

akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

İtiraf

Sayın Hâkim, ben bu işe başladığımda aklım başımda değildi. Ha şimdi de değil ya, o zaman hiç değildi, 15-16 yaşında hıyarın tekiydim, koskoca Cağaloğlu'nda başka neşriyat yokmuş gibi kalktım Pişmiş Kelle'ye gittim. Nereden bileyim bu mizah dergilerinin tee Emîrül-mü'minîn, İki camiinin hizmetkârı, Sultan İkinci Abdülhamit Han döneminden beri hüküm süren bir şebeke olduğunu? Bilseydim iki sokak ilerideki Türkiye Çocuk dergisine giderdim ama yaptım bir eşeklik işte.

Sayın Hâkim bu hıyanet şebekesi, kıymetli savcımızın da isabetle buyurduğu gibi, Abdülhamit Han'ı tahttan indirmekle kalmamış; 600 yıl boyunca toplara, tüfeklere, haçlı akınlarına, doğudan ve batıdan üzerine saldıran türlü çeşitli ittifaklara karşı yıkılmadan ayakta duran, yedi düvele meydan okuyan Devlet-i 'Aliyye'yi de çizdikleri üç beş karikatürle paramparça etmiştir. Bu mel'unlar koskoca Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkmakla yetinmemişler. hep statükonun yanında olmuşlar. Ki bildiğiniz gibi bu Statüko Ecinni gibi bir şeydir. Hatta tek parti döneminde falan göstermelik olarak hapse girip, dergilerini kapattırıp kendilerine muhalif süsü vermişlerdir. Efendim bu mel'un şebeke, bilirkişinin de belirttiği gibi, Adnan Menderes'i de karikatürlerle, fıkralarla, şakalarla darağacına sürüklemiştir.

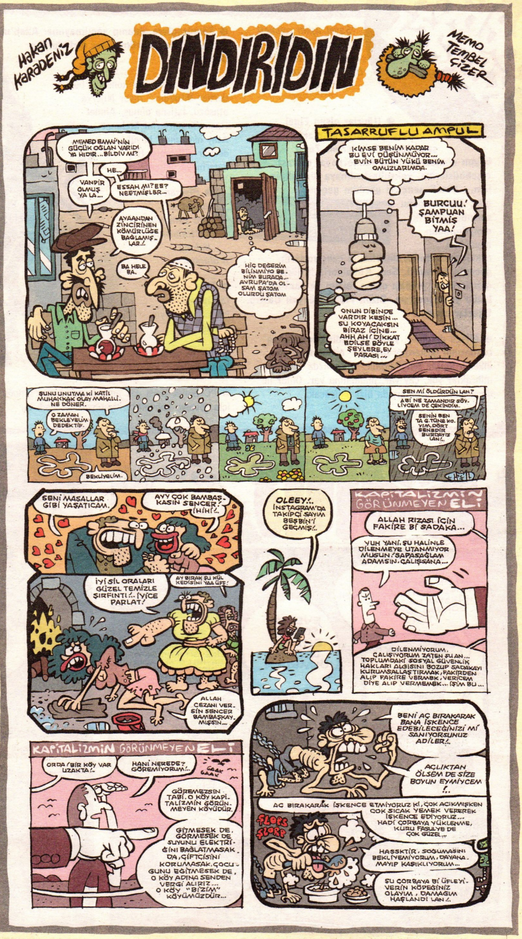
Sayın Hâkim, sınıfının birincisi, derslerinin incisi, anlı şanlı ve de cingöz akademisyenlerimizin de büyük bir isabetle tespit ettiği üzere bu mizah dergileri, kültürel hegemonyalarını sürdürmek için dönem dönem derin uykulara yatmış, nedense bir tek sağcı-muhafazakar-kapitalist iktidarlara muhalefet etmiştir. Çünkü neden? Çünkü statüko efendim. *"Ulan hepiniz kulağınızın üzerine yatarken bir tek Leman güneydoğudan haber veriyordu, hepiniz postal yalarken Pişmiş Kelle 28 Şubat'a karşı çıkıyordu, Bilirkişi bile zamanında Fethullah yalarkişisiyken, bu dergiler Fethullah'ı tefe koyuyordu,"* falan diyorlar ama kulak asmayın. Ben şahsen bu mizah dergilerinin içinde yirmi yılı aşkın süre dirsek çürütmüş biri olarak sizi temin ederim ki bu mizah dergilerinin kökü hep dışarıdadır efendim. Bakınız karikatürleri çizdikleri kağıtlar bile Schoeller markadır, üçüncü havaalanımızı çekemeyen kıskanç Almanya'dan gelir. Almanya bu kâğıtları babasının hayrına mı üretir? Hayır, bizde karikatür çizilsin, üçüncü havaalanında, beşinci köprüye, Yeni Türkiye'ye karşı çıkılsın diye üretir. Bizimkiler de efendim, bu kağıtlara, anlamayalım diye Şöhler derler.

Sayın Hâkim bunların isimlerinin bile kökü dışarıdadır. Alın Gırgır. Ne demek Gırgır? Kendi kendinize bir kaç defa tekrar edin Gır-gır-gır-gır diye, tıpkı Yunanistan'ın plaka imi GR gibi tınlamıyor mu? Mesela cennet vatanımızda türlü çeşitli hayvanımız varken, horozundan ayısına, kedisinden vaşağına milli hayvanlarımız dururken bunların koyduğu isimlere bakın: Penguen, sayın savcımızın da isabetle buyurduğu gibi kökü dışarıda, hatta taa güney kutbunda olan bir hayvan değil midir? Leman diyorlar, zannediyoruz kim güzide bir hanım ismini seçmişler ama bakınız nasıl yazıyorlar: LeMan. Yani bu bulmacalardan tanıdığımız İsviçre'deki Leman gölü, başka bir şey değil. Efendim bir de benim burada bulunmama sebep olan Uykusuz var. Niye uykusuz? Bu aziz milletin içine nasıl fitne fücur sokarım diye düşünmekten uykusuz. Hayırlı bir şey olsak, adam gibi uykumuzu alırdık ama herkes uyurken sinsi gibi sabahlara kadar… Efendim söylemeye dilim varmıyor, allah affetsin.

Efendim bu şebekenin ilk dergisinin adına bakıyoruz: Diyojen. Neden Gazali, İbn-Haldun, Necip Fazıl değil de Diyojen? Çünkü kökü dışarıda. Gerçi Diyojen Sinoplu ama Sinop'ta Diyojen'den başka adam mı yok? Alın aynı şebekenin bir diğer dergisi: Marko Paşa. Sayın Hâkim görüyorsunuz bunların paşası bile gavur paşası, adam olsalar Gazi Osman Paşa Mizah Dergisini çıkartırlardı. Maksat kökü dışarıda olsun işte. Şöyle renkli resimli, milli ve manevi değerlere sahip bir Ulubatlı Mizah Dergisi çıkartmadılar, aylık dergilerine öyle Hortlak, LeManyak gibi milli manevi değerlerimizle alakası olmayan isimler yerine Bilaloğlan, Reis Bey gibi isimler koymadılar.

Sayın Hâkimim, ayrıca burada bir hususa nazarınızı çekmek isterim: Ne Pişmiş Kelle ne de Uykusuz'dakiler bana hiç de öyle 180-190 yaşında gözükmediler, hâlâ da gözükmemektedirler. Dolayısıyla Sultan İkinci Abdülhamit Han devrinden beri memleketin altını oyan, gençlerimizin gözünü boyayan bu şebekenin bir vampir şebekesi olması ihtimalini de lütfen, ben buradan sayın savcımızdan rica ediyorum, iddianameye geçirelim. Neyse ki afacan akademisyenlerimizin goygoyu, necip basınımızın araştırmacı gazeteciliği ve sayın savcımızın vazifeşinaslığı sayesinde bugün bu uluslararası şebeke ortaya çıkmış durumdadır. Ben de, sayın Hakim, verdiğim bilgiler dikkate alınarak etkin pişmanlıktan yararlanmak isterim ve beni bu vampir çetesinden geç de olsa kurtardığı için pek muhterem savcımız ve saz arkadaşlarına da teşekkürü borç bilirim.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Şayet aşkın rahmeti
Gün olur kesilirse
Altın kemerler gibi
Hatıralar önümüzde..."
- Behçet Necatigil -

● **Uğurlar olsun Fidel Castro... Dünyalı olarak sana teşekkür ederim. Zor'a boyun eğmediğin için. Amborgoya, suikast teşebbüslerine, yoksullaştırılmaya direndiğin için... Gineli gençleri gördüm geçen gün, ülkenin çoğu yerinde elektrik olmadığından, havaalanı ışıklarının altında sınavlarına çalışıyorlardı gecenin bir vakti. Sen, Kübalılarla birlikte o gençlerin de yoldaşı oldun, bizim de sonsuza kadar yoldaşımızsın. Bizim Fidel. Dünyalı Castro. Uğurlar olsun...**

Herkes, klasikleri okumaz... Ama klasikler, herkesi yazar...

● Mizah dergileri, yandaşlık nedir bilmezler ve bazılarının gösterdiği gibi şer odağı değil, bu ülkenin kültür zenginliğidir. Arkamızda iç ve dış mihraklar yok, çay var, mandalina var. Onlar ne derse desin, torunları da bizi okuyacak...

● **Sömürenlere aldanıp yanılmayınız: Allah'ın birliğine girmek, tüm diğer birliklerden değerli...**

● "Küçük üzüntüler konuşur, büyük dertler dilsizdir." diyor Nijerya atasözü. İstisna olmuş, Ahmet Haşim'in şiirlerini Mehmet Atay okuyunca, büyük dertler dillenmiş. Hiç kaçırmaya gelmez!

● ***Pişman putperest: Son zamanlar taptıklarıma bakma n'olursun...***

● Ticari olmayan taksiye binmek istemem... Neyin peşinde o !?

● **Örf ve ananeler... Öf ve bana ne'ler...**

● "Cebimde para yok ama sevgilim aşçı olduğu için şövalye kahvaltıları yapıyorum" dedi bir arkadaşım...

● **Mutluluk için söyleyebileceğim tek kesin şey, içinde "lulu" barındırdığıdır!**

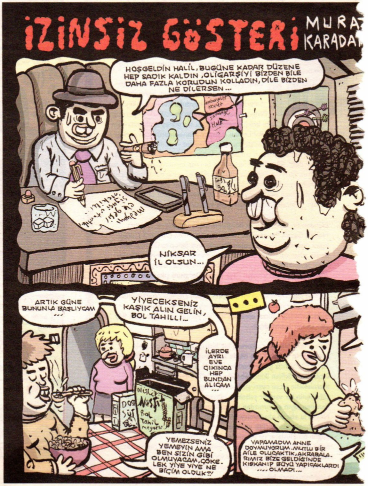
● "Bıçağın İki Yüzü" yazıyordu ekranda, bol bakışlı ve sert müzikli dizi sandım, yemek programı çıktı...

Baz Yatars

● **Uçan halı var şimdi sırada. Yaklaştım. Afgan halısına bastım yalınayak. O da öyle severmiş zaten. O da. Canlı. Yalın ayakların, onu parlatıyor, o da seni güzelce gezdiriyor. Bundan bir adım sonrası, uçan halı...**

● Yuvarlak nesnenin, muslukta sudan geçerken, kıvamını bulunca suyun altında bir dönmesi...

aha ne kadar yazmayacaktım ki bu detayı...

● Diğer hastalıklar olunur... Kansere yakalanılır...

● Geçen gün "Çok şükür zihnimiz yerimizde" emişim. Tam yerinde olsa, nasıl şükredecem demek i...

ilikler tutaf olur... yüzükoyun... Anlarsın yüzük, oyun...

● "Daha ucuza nakliye yapılır!" - Kurtuluş'ta, duvardan...

● Şu magazin alemi herkesi takip etti de, Züğürt Ağa" filminde Kiraz'ı oynayan Nilgün Nazlı oldu, n'aptı, bi onu bilemedik...

● Almadovar'ın ahını, çıkar matine suare...

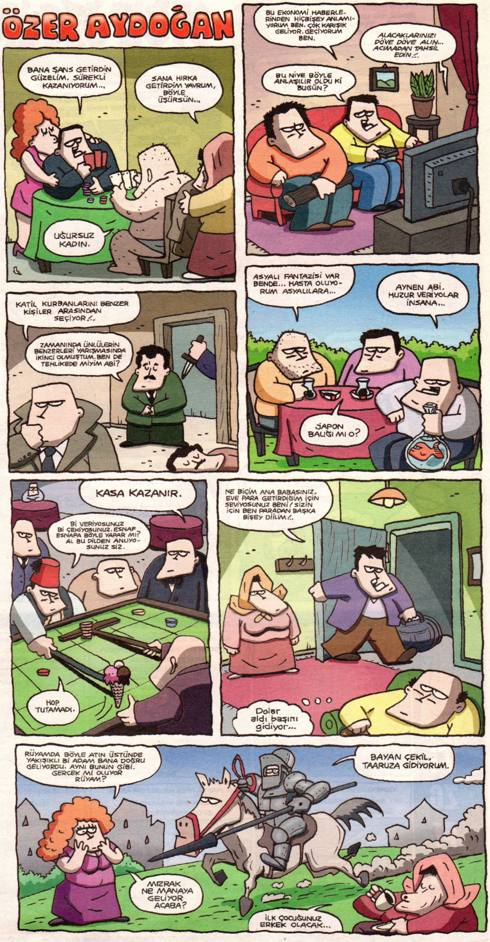
● Erkek: Sınırsız paran olsa ne yaparsın? Kadın: Biriktiririm, belki sınırlarlar!..

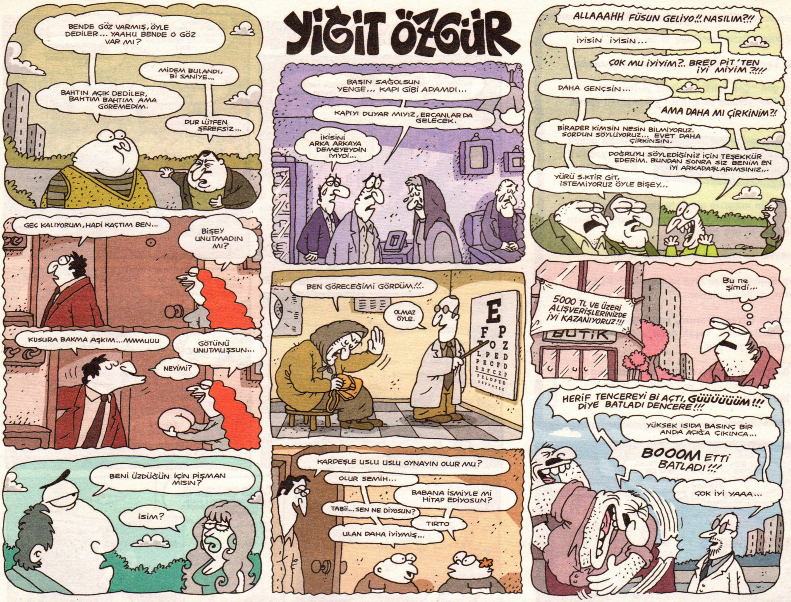
● "İnsanlara güvenmiyorum, çok kötüler" diyen insan, koala değil, vaşak değil... "Bana uvenmeyin" diyor yani...

● "Bu dünyayı sevmeye hazırdım, değerlendiren kmadı" diyor Lermontov ve "Sevil de sevme!" iyor Emel Sayın...

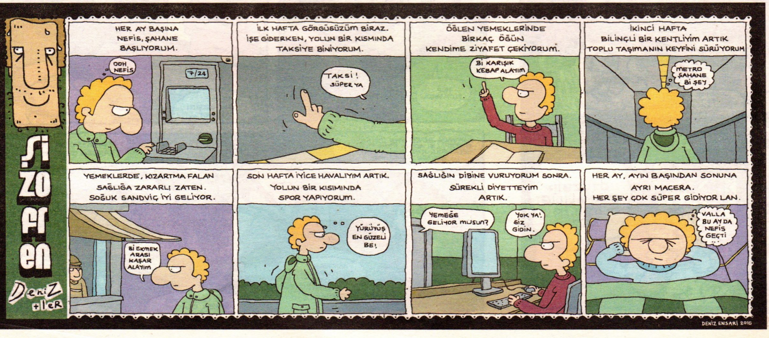
vedatozdemiro@gmail.com

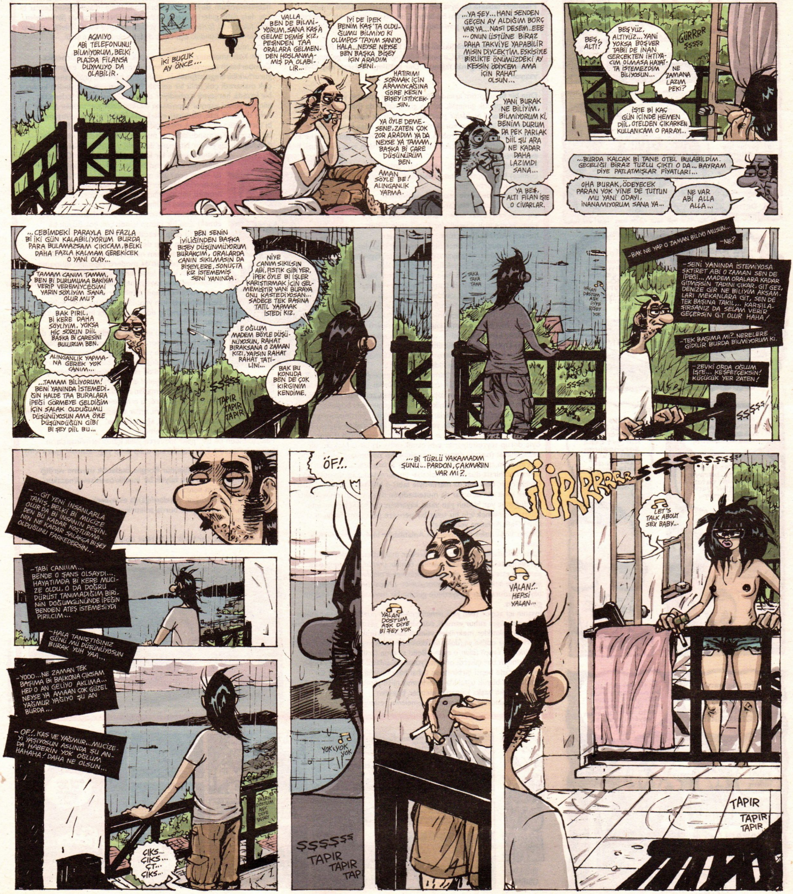
YİĞİT ÖZGÜR
BENDE GÖZ VARMIŞ, ÖYLE DEDİLER... YAAHU BENDE O GÖZ VAR MI?
MİDEM BULANDI, Bİ SANİYE...
BAHTIN AÇIK DEDİLER, BAHTIM BAHTIM AMA GÖREMEDİM.
DUR LÜTFEN ŞEREFSİZ...
GEÇ KALIYORUM, HADİ KAÇTIM BEN...
BİŞEY UNUTMADIN MI?
KUSURA BAKMA AŞKIM...MMMUUU
GÖTÜNÜ UNUTMUŞSUN...
NEYİMİ?
BENİ ÜZDÜĞÜN İÇİN PİŞMAN MISIN?
isim?
BAŞIN SAĞOLSUN YENGE... KAPI GİBİ ADAMDI...
KAPIYI DUYAR MIYIZ, ERCANLAR DA GELECEK.
İKİSİNİ ARKA ARKAYA DEMEYEYDİN İYİYDİ...
BEN GÖRECEĞİMİ GÖRDÜM!!..
OLMAZ ÖYLE.
KARDEŞLE USLU USLU OYNAYIN OLUR MU?
OLUR SEMİH...
BABANA İSMİYLE Mİ HİTAP EDİYOSUN?
TABİİ... SEN NE DİYOSUN?
TIRTO
ULAN DAHA İYİYMİŞ...
ALLAAAHH FÜSUN GELİYO!! NASILIM?!!
İYİSİN İYİSİN...
ÇOK MU İYİYİM?.. BRED PİT'TEN İYİ MİYİM?!!!
DAHA GENÇSİN...
AMA DAHA MI ÇİRKİNİM?!!
BİRADER KİMSİN NESİN BİLMİYORUZ. SORDUN SÖYLÜYORUZ... EVET DAHA ÇİRKİNSİN.
DOĞRUYU SÖYLEDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. BUNDAN SONRA SİZ BENİM EN İYİ ARKADAŞLARIMSINIZ...
YÜRÜ S.KTİR GİT, İSTEMİYORUZ ÖYLE BİŞEY...
5000 TL VE ÜZERİ ALIŞVERİŞLERİNİZDE İYİ KAZANIYORUZ!!!
BUTİK
Bu ne şimdi...
HERİF TENCEREYİ Bİ AÇTI, GÜÜÜÜÜÜM!!! DİYE BATLADI DENCERE!!!
YÜKSEK ISIDA BASINÇ BİR ANDA AÇIĞA ÇIKINCA...
BOOOM ETTİ BATLADI!!!
ÇOK İYİ YAAA...

Si ZO FR EN
DeniZ +ler
HER AY BAŞINA NEFİS, ŞAHANE BAŞLIYORUM.
OOH NEFİS
7/24
İLK HAFTA GÖRGÜSÜZÜM BİRAZ. İŞE GİDERKEN, YOLUN BİR KISMINDA TAKSİYE BİNİYORUM.
TAKSİ! SÜPER YA
ÖĞLEN YEMEKLERİNDE BİRKAÇ ÖĞÜN KENDİME ZİYAFET ÇEKİYORUM.
Bİ KARIŞIK KEBAP ALAYIM
İKİNCİ HAFTA BİLİNÇLİ BİR KENTLİYİM ARTIK TOPLU TAŞIMANIN KEYFİNİ SÜRÜYORUM
METRO ŞAHANE Bİ ŞEY
YEMEKLERDE, KIZARTMA FALAN SAĞLIĞA ZARARLI ZATEN. SOĞUK SANDVİÇ İYİ GELİYOR.
Bİ EKMEK ARASI KAŞAR ALAYIM
SON HAFTA İYİCE HAVALIYIM ARTIK. YOLUN BİR KISMINDA SPOR YAPIYORUM.
YÜRÜYÜŞ EN GÜZELİ BE!
SAĞLIĞIN DİBİNE VURUYORUM SONRA. SÜREKLİ DİYETTEYİM ARTIK.
YEMEĞE GELİYOR MUSUN?
YOK YA! SİZ GİDİN.
HER AY, AYIN BAŞINDAN SONUNA AYRI MACERA. HER ŞEY ÇOK SÜPER GİDİYOR LAN.
VALLA BU AY DA NEFİS GEÇTİ
DENİZ ENSARİ 2016

Çarpışma
İpek & burak

Yazan çizen OKY

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

> "İnsan nur-ı kadimdir /Hasta değil hekimdir /Sen dahi insan isen/ Anla bu esrareden"
>
> *Kaygusuz Abdal*

Masadaki tabakta bir ayva bir nar. Eviçi sonbaharı. Daha ziyade seyretmek için alıyorum bu ikiliyi. Çok ucuza alınmış bir "natürmort" *(resimlerini–tablosunu yani– tercih ederdim pek tabi ama çok pahalı, çok çok iyi yapılmışı)*
Hava ansızın kararıyor.(ikindi henüz) Bağırışan kargalar. Rüzgar. Her türden gri. Herşey gri. Çırpıntılı külrengi deniz. Kendi gelmeden renkleri geldi. "SağanakYağmur" Dur bakalım. "Yağacak"mış. Öyle yazıyor.

Dün bir filme gittim arkadaşlar.*(dün?)* Hava tıpkı bir yaz ortası günü gibi günlük güneşlik, bir kış günü kadar da (hatta ondan fazla) soğuktu. Gerçi ne kadar görebiliyorsam artık dışarıyı. Soğuğu. Koridorlar içlerinden koridorlara geçe geçe, koşa koşa gidiliyor artık. Metrolardan metrolara. *(marmaray/artı/metro yani)* Cevahir'in içine de metrodan bir çıkış var. (aynı tünellerden, ters yöne, hızlı hızlı eve dönüyorum sonra)
Filmin adı: Dr. Strange. Bir süper kahraman. (marvel comics) Üç boyutlu. Yalnız arkadaşlar, çok çok acaip, çok şaşırtıcı film.

Bişey olmuş; ben öyle yazı, kışı, yağmurları sonbaharı falanları filanları dalgın dalgın seyrederken seyrederken. Yeni, bambaşka bir üst aşamaya geçilmiş görsellik'te. Film benzerlerine benzemiyor. Hiç benzemiyor. Müthiş şeyler görüyorsunuz. Daha önce hiç görmediğiniz şeyler. (ki kendihalinde, orta ayar on ayrı filme paylaştırılıp dağıtılsa o efektler, (o şekiller) onunu birden kurtarır, "hiç fena değil, baya ilginç film işte" yapar) Daha bismillah, başlar başlamaz; iki farklı sihirbaz gurubu, Londra'nın bir caddesinde karşılaşıp kapışıyor. *(karanlık/fena tarafın büyücüleri bi bölümü, diğerleri de...)* Bunlar caddenin iki tarafındaki binaları(eski tarz bi kısmı) kendi içlerine doğru kıvır kıvır kıvırmaya başlıyorlar.(uzaktan uzaktan, sihirle) Dürüm dürüm dürülüp de burulan o binaların cepheleri de, mimari tarzları, süslemeler, o çıkıntılar falan hepsi de fıldır fıldır değişe değişe başka başka çeşit mimari tarzlara geçe geçe...(pencereler, mencereler bir daralıp bir uzaya uzaya) Kendi içine doğru bükülen bina grupların kimileri de top top olup olup, zeminden de ayrılarak, sırf binalardan oluşmuş minik minik gezegenler gibi boşlukta öylece... O yırtılan caddelerin yırtıklarından da gökyüzü görünüyor,--yerde, aşağıda!--(dursa ya artık bi, yok, hâlâ kıpır kıpır değişe değişe) Bütün bunlar olup olup dururken o rakip sihirbaz çetelerinin üyeleri öyle durup seyretmiyorlar tabi etrafı, onlar da bir o bloktan, bir o gezegenimsi (havada duran) o kürelere zıp zıp zıplayıp, birbirlerine ışın, kıvılcım, ışıklı şekiller, şualar mualar fırlata fırlata, --yer yer sihirsiz, mihirsiz düz tekme tokatla--girişerekten... Siz de onlarlan beraber, (üç boyutun da marifetiyle tabi) o bloktan bir diğerine(bari yönler sabit dursa, onlar da mütemadiyen değişiyor, az önce ayakta durduğunuz yer, birden yan yatıp, kayarken, aşağıdaki gökyüzüne doğru düşmemek için bu sefer bir pencere pervazına tutunup...) Dur! Gafil. Anlatma yeter! Aa!
Doğru, boşa nefes tüketiyorum. Anlatılabilir bişey değil, görmek lazım.
Yalnız arkadaşlar, bütün bu maharetler, marifetler, allâmelikler, estetikler, teknik ustalıklar, falanlar filanlar, *(kimbilir kaç tane dahi gerekti o estetik düzeyi oluşturmak için, kendi alanlarının en en iyileri–hele hele o üst düzey oyunculuklar–)* hepsi hepsi, basit, sığ, bayağı, uyduruk, en nihayetinde gülünç bir mevzu/senaryo üzerine giydirilmiş.
İnsanın içi acıyor. *(ben yani, benim içim–her an hazır o–)* Yazık! Bunca mükemmeliğin zuhur etmesi, edebilmesi için gereken o paralar pullar, emekler, teknikler meknikler, yüksek sanat ürünü, sahici bir senaryo üzerine inşa edilse ya.*(daha üst düzey bir yönetmen–Hitchcock, Kubrick, Kustirica, D. Lynch falan, o ayar–)* Belki sinema tarihinin en önemli filmlerinden biri çıkardı ortaya. (yukarıda anlattıklarım bişey değil, daha bintane hepsi birbirinden tuhaf başka başka şeyler de var filmde, çok büyük ustalıkla tasarlanmış nasıl yapılabildiğine akıl sır ermez, başka başka kainatlar, alemler, boyutlar)
(sanki bir panayırın, lunaparkın süslemelerini, resimlerini, –o Rio karnavallarında arabalar üzerine kurulan o dev maket/heykelleri falan ya da– parayı bastırıp Mikelanj'a, Leonardo'ya falan yaptırmışlar... gibisinden bişey olmuş)
Yalnız, yanlış anlaşılmasın, hayatımda bu kadar şaşırdığımı/eğlendiğimi hatırlamıyorum. Büyük ekranlı bi salona (hele imax3d)gelse tekrar bi kaç defa daha giderim. *(senaryo da diğer süper kahraman filmlerinden kötü falan değil, fazlası var eksiği yok–ben sadece teknik/estetik ustalıkla anlatılan şey arasındaki uçurum'a dikkat çekmek için o şekil...–)*
Konu mu?
Şöyle: Kahramanımız, Dr. Strange (çok büyük oyuncu Benedict Cumberbatch oynuyor ki hayretler içinde kalmıştım, *"Enigma"da ona)* gururlu/kibirli/egoist/pislik bi adam, ama hem de, (aynı zamanda) çok çok maharetli çok ünlü bir cerrah. Elleri yirmi otuz yerinden kırılınca bir kazada, herşeyini kaybediyor doktor, Dr. Strange. Modern tıp elinden geleni yapıyor yapmasına da.*(her türlü operasyonlar falan)* Ama olmuyor işte, olamıyor, elleri eski fonksiyonuna kavuşamıyor bi türlü bizim doktorun, maalesef. Bay Strange, bir gün, felçli bir hastanın Katmandu'daki bir mabete gidip oradan iyileşip de döndüğünü öğreniyor bir vesile ile. Artık yürüyebildiğini falan.
Mabetin ismini bir kağıda yazıp düşüyor Katmandu yollarına. *–Ki buraya bir koca parantez açıp(parantez de bana) onun gibi, o aynı yollara düşen başka başka batılılardan; Hippiler'den, o tatlı insanlardan, o barış, sevgi, hoşgörü, aşk insanlarından söz edecektim güya, ki yerim yetmez, başka haftaya kalsın o–*
Bizim doktor o mabet'i bulup dahil oluyor.*(intisab etmek)* Kısa bir zaman içinde çok çok büyük bir büyücü (!) olup çıkacaktır doktorumuz. Evet; büyücü! Katmandu'ya gidip de bir büyücü olarak dönmüş bir hippi ne duydum ne okudum, bu yaşa geldim. O yolculuğun aslı; batı'da, modern kapitalist dünyanın bireylerinin kendi kendilerine yabancılaştıklarını farkettiklerinde, kaybetmeye başladıklarını sezdikleri ruhlarını/temel insani özelliklerini falan, yeniden keşfedebilmek için yaptıkları bir uzun yolculuktu, o yolculuk. Kendi iç dünyanı, kendini bulma yolculuğu yani.
Sadece bir büyücü de değil, döğüş möğüş ustası da oluyor bizim doktor. (çok yararlanıyor oralardan) Doğu'nun binlerce yıllık bilgeliğinin, insanın ruhsal arınma çabasının düştüğü yeni şekillere bak! Brrr!
"Eh kardeşim, peki de ruhsal yolculuk bilmemnesinin görsel şöleni mi olur? İç güzelliğinin? o binaları kim kıvır kıvır kıvıracak, o sihirler, döğüşler olmadan kim bakar o perdeye? Teşekkür et o sihirlere, döğüşlere, ki o mükemmel görselliğe sahip (milyonlarca dolar bütçeli) o filmi, onlar sayesinde seyredebiliyorsun, otur oturduğun yerde, efendi ol, ağzını bozma"
Dersen, apışıp kalırım. Bişey diyemem.
Peki, (benden de bir "peki")binlerce yıllık kültürlerin/inançların bağına bahçesine öyle derstursuz dalıp dalıp yağmalamak? (para için) Biraz saygı?
Arjantinli büyük yazar/düşünür Borges, Budacılık üzerine verdiği konferansı,(ki konuyu çok büyük bir incelik/özen/sevgi/nezaket/rikkat ile anlatıktan sonra)
"kendisinin inanmadığını" (Budacılığa)da ekleyerek şöyle bitirmişti;
"...umarım, burda, bu gece burda anlatırken Budacılığa saygıda kusur etmemişimdir."

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Resim: Mihri Müşfik Hanım (1886-1954)

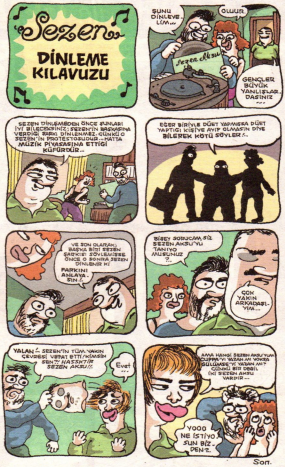

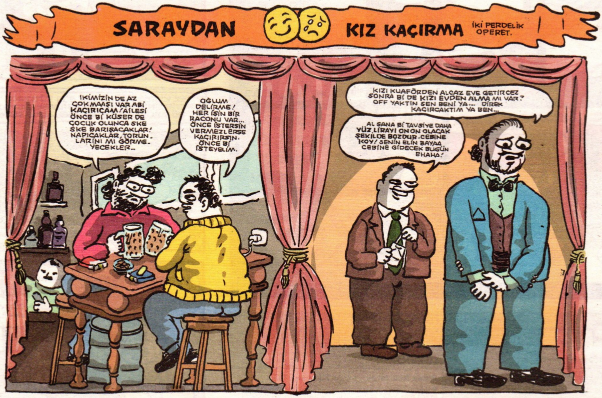
engin.ergonultas@gmail.com

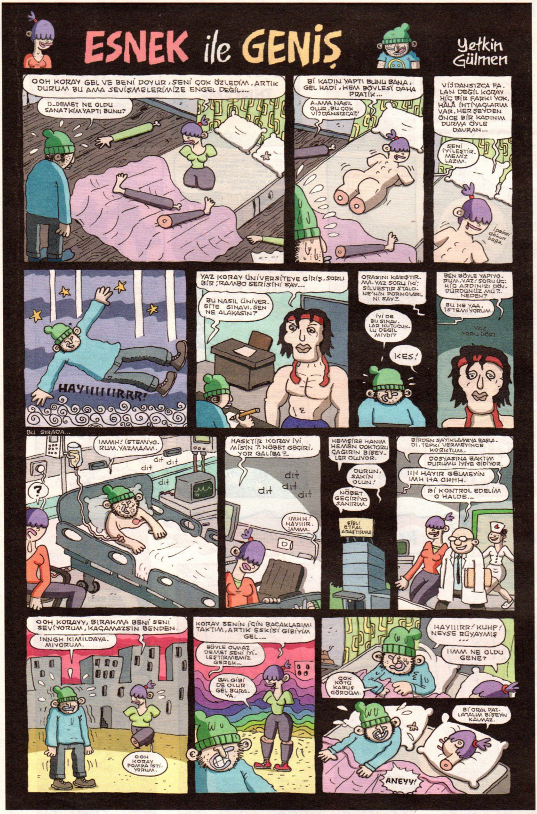
cihan ceylan

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 1 Aralık 2016 | Sayı: 483

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

Servet TURAN

Onur KÖK

Emirhan SERVEREN

Mehmet SUBAŞI

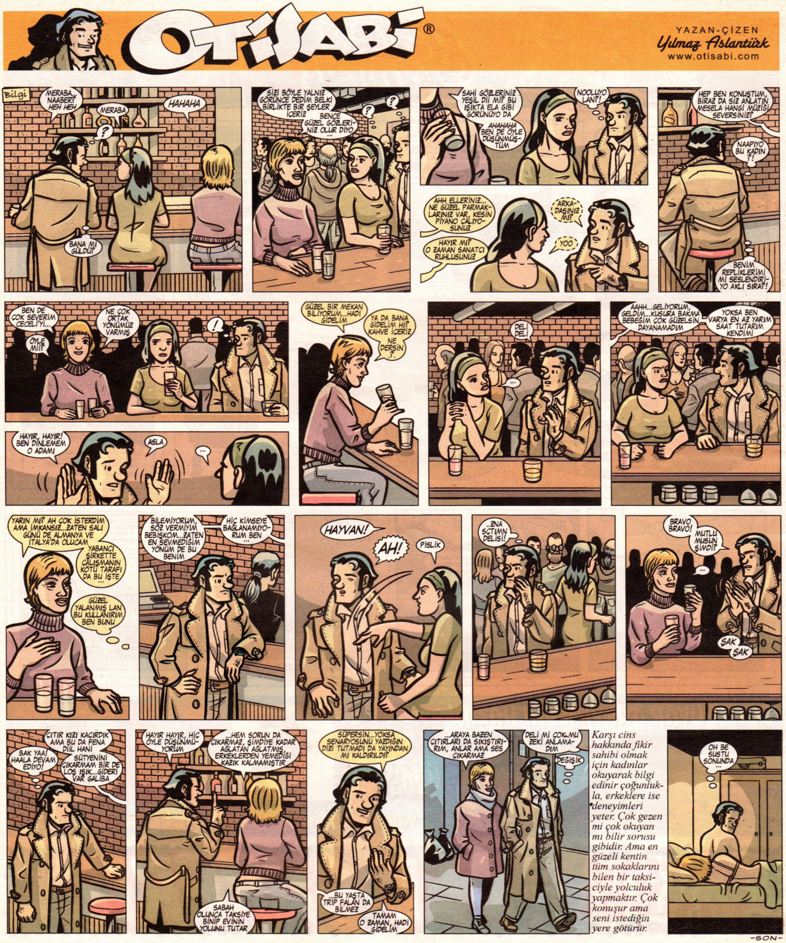

Emrecan AKYOLCU

Sezer KORAL

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Bilgi
MERABA... NAABER? HEH HEH
MERABA
?
HAHAHA
BANA MI GÜLDÜ?
SİZİ BÖYLE YALNIZ GÖRÜNCE DEDİM BELKİ BİRLİKTE BİR ŞEYLER İÇERİZ
BENCE GÜZEL GÖZLERİNİZ OLUR DİYO ...
?
?
SAHİ GÖZLERİNİZ YEŞİL Dİİ Mİ? BU IŞIKTA ELA GİBİ GÖRÜNÜYO DA
AHAHAHA BEN DE ÖYLE DÜŞÜNMÜŞTÜM
NOOLUYO LAN?!
AHH ELLERİNİZ... NE GÜZEL PARMAKLARINIZ VAR, KESİN PİYANO ÇALIYOSUNUZ
ARKADAŞINIZ MI?
HAYIR MI? O ZAMAN SANATÇI RUHLUSUNUZ
YOO
HEP BEN KONUŞTUM, BİRAZ DA SİZ ANLATIN MESELA HANGİ MÜZİĞİ SEVERSİNİZ?
NAAPIYO BU KADIN ?!
BENİM REPLİKLERİMİ Mİ SESLENDİRİYO AKLI SIRA?!
BEN DE ÇOK SEVERİM CECELİ'Yİ...
ÖYLE Mİ?
NE ÇOK ORTAK YÖNÜMÜZ VARMIŞ
!
HAYIR, HAYIR! BEN DİNLEMEM O ADAMI
ASLA
...
GÜZEL BİR MEKAN BİLİYORUM...HADİ GİDELİM
YA DA BANA GİDELİM Hİ? KAHVE İÇERİZ NE DERSİN ..?..
DELİ DELİ
...
AAHH...GELİYORUM, GELDİM...KUSURA BAKMA BEBEĞİM ÇOK GÜZELSİN DAYANAMADIM
YOKSA BEN VARYA EN AZ YARIM SAAT TUTARIM KENDİMİ
YARIN MI? AH ÇOK İSTERDİM AMA İMKANSIZ...ZATEN SALI GÜNÜ DE ALMANYA VE İTALYA'DA OLUCAM
YABANCI ŞİRKETTE ÇALIŞMANIN KÖTÜ TARAFI DA BU İŞTE ...
GÜZEL YALANMIŞ LAN BU KULLANIRIM BEN BUNU
BİLEMİYORUM, SÖZ VERMİYİM BEBİŞKOM...ZATEN EN SEVMEDİĞİM YÖNÜM DE BU BENİM
HİÇ KİMSEYE BAĞLANAMIYORUM BEN ...
HAYVAN!
AH!
PİSLİK
..ZNA SÇTIMN DELİSİ!
BRAVO BRAVO!
MUTLU MUSUN ŞİMDİ?
...
ŞAK
ŞAK
ÇITIR KIZI KAÇIRDIK AMA BU DA FENA DİİL HANİ
BAK YAA! HAALA DEVAM EDİYO!
SÜTYENİNİ ÇIKARMAM BİR DE LOŞ IŞIK...GİDERİ VAR GALİBA
HAYIR HAYIR, HİÇ ÖYLE DÜŞÜNMÜYORUM
...HEM SORUN DA ÇIKARMAZ, ŞİMDİYE KADAR AĞLATAN AĞLATMIŞ, ERKEKLERDEN YEMEDİĞİ KAZIK KALMAMIŞTIR
SABAH OLUNCA TAKSİYE BİNİP EVİNİN YOLUNU TUTAR
SÜPERSİN...YOKSA SENARYOSUNU YAZDIĞIN DİZİ TUTMADI DA YAYINDAN MI KALDIRILDI?
...BU YAŞTA TRİP FALAN DA BİLMEZ
TAMAM O ZAMAN, HADİ GİDELİM
...ARAYA BAZEN ÇITIRLARI DA SIKIŞTIRIRIM, ANLAR AMA SES ÇIKARMAZ
DELİ Mİ ÇOK MU ZEKİ ANLAMADIM
DEĞİŞİK
Karşı cins hakkında fikir sahibi olmak için kadınlar okuyarak bilgi edinir çoğunlukla, erkeklere ise deneyimleri yeter. Çok gezen mi çok okuyan mı bilir sorusu gibidir. Ama en güzeli kentin tüm sokaklarını bilen bir taksiciyle yolculuk yapmaktır. Çok konuşur ama seni istediğin yere götürür.
OH BE SUSTU SONUNDA ...
-SON-

UYKUSUZ

8 ARALIK PERŞEMBE
SAYI: 2016/50 No: 484
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

Bir taksici, hükümeti eleştiren yolcusunun gizlice ses kaydını alıp polise şikayet etti.

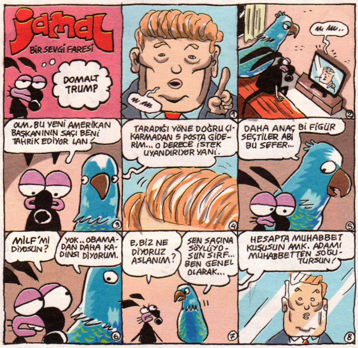

Vatandaşa Sorduk : Zam

Sopaçhan TIMURLINK (28): Adamı ta**ağından yakalayıp mars söyletirler. Burda "ta**ak" ekonomidir, "marş" ise zam'dır... Hükümetler marşa başladığı zaman, vatandaş hazırola geçer. Vatandaş hazırola geçince hayat durur... Ama gerçek hayatta hayat asla durmaz... Bu yüzden hayat geri sarmaya başlar... 13 senedir tarih dinliyoruz.. Ne kadar yüksek yapmış tarihçi varsa, bu süreçte tv yıldızı oldular lan... Tarihçiler konuşurken 60 kuruş olan dolar 360 kuruş oldu. Altıya katladı amk... Paradan altı sıfır attık ama altı kat da değer kaybettik... Skcem muhteşem yüzyılınızı... Yakın tarih okuyun biraz olm... Büyük Ortadoğu Projesi denen "Adam skme sanatı"nın bize maliyeti bu işte. Sofradan 5 tabak eksildi, 6 kişi 1 tabağa kaldık... Ekmeğe aban...

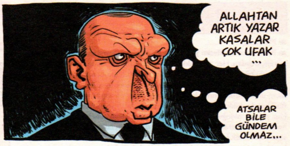

Sebebimullah TAMBILET (32) Saman ithal ediyoruz .. 10 senedir samanı dışarıdan alıyoruz... Saman amk... Arjantinden aldığımız inekler, fransız samanından başka yemiyormuş... Elin ineğinin bu kadar g*tünü kaldırmayın lan... Bizi kriz noktasına bu inekler getirdi... İneklerin saman telaşından neye zam yapacağımızı şaşırdık... Küfür edicem, nimet diye edemiyorum... Aptal inek!! öküz!!

Filasbellek BAYTLAR (40): Köyde ne var ne yok satıp şehre yerleşir gibi; şu Fetö'lu 13 seneye bakınca, amk ülkede ne var ne yok satıp amerikaya yerleşti herifler... Biz de burada 200 liraya köprü geçiyoruz diye, gurur duyuyoruz... Köprüyü de japon yaptı... Yani el sk*yle gerdeğe giriyosun ama, el sk* dediğin de japonunki.... Elbette mühim olan işlevi ama, zevk koridorunda ilerlerken hiç bitmesin ister insan, yolaluğu.. Mevcut durumda, bi arkadaşa bakıp çıkıyosun sürekli... Zamları Gana'lılara yaptırıyorlar mesela.. Büyük partiliyoruz moruk..

UYKUSUZ

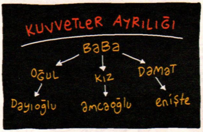

Ekonomik kriz kapıda!

Normal şartlar altında sosyal hukuk devleti olduğu iddiasındaki bir devlet, küçücük çocuklarını hele hele bir tarikatın darbe girişimini henüz savuşturmuşken, başka yasadışı tarikatlara emanet etmez, edemez, ettirmez. Ve yine **normal şartlar altında** küçücük bir kız çocuğunun yeri ailesinin yanıdır, sosyal hukuk devleti olduğunu ileri süren devletin görevi o küçücük kızı, ne pahasına olursa olsun okutmaktır. Sosyal hukuk devletinde halktan toplanan vergilerin amacı da, kullanılacağı yer de öncelikli olarak burasıdır. Biz devlete, sadece bize hizmet etsin diye değil, aynı vatandaşlığı paylaştığımız kardeşlerimize de yardım etsin diye veririz. Bu yüzden cumhuriyet en çok kimsesizlerin kimsesidir ve bu yüzden vatandaşlarını sosyopat ruhlu yasadışı tarikatların elinde oyuncak eden, kimsesizlerine, yoksullarına, muhtaçlarına sahip çıkmak yerine onları adına tarikat denen yasadışı örgütlerin pençesine atan bir rejim artık cumhuriyet falan da değildir. Ve **Yeni Türkiye bir kez daha** buzdağına doğru seyrederken "Önce kadınlar ve çocuklar," çığlıklarının yükseldiği bir gemiyi andırmaktadır.

Ankara Ticaret Odası Başkanlığı seçimini, Melih Gökçek'in oğluna karşı adaylığını koyan Emine Erdoğan'ın dayı oğlu kazandı.

Ve **Normal şartlar altında** yangın çıkış kapıları, yangın anında panikle anında dışarı çıkılabilmesi için dışarıdan olmasa da içeriden her an açılabilen kapılardır. Ama **Yeni Türkiye'de** "Aman öğrenciler kaytarmasın, aman öğrenciler yangın merdivenlerinde sigara içmesin, aman öğrenciler dışarı kaçıp arkadaşlarıyla buluşmasın, aman öğrenciler okulu kırmasın da, gerekirse yanıp ölsünler," diye sadece kilitli tutulmakla kalmaz, yeri geldiğinde kaynakla sabitlenir, değil panik anında insan gücüyle, topla tüfekle bile açılamaz hâle getirilir. **Yeni Türkiye'nin** okul ve yurt müdürleri, idarecileri çocukların yanarak ölmesini, kıçıkırık tahakkümlerini sürdürememeye, çocukların çocukluğunu, gençlerin gençliğini yapmasına tercih etmektedirler.

Anadolu'da öğrenci yurtları cemaatlere emanet...

Normal şartlar altında her koyun kendi bacağından asılır, akılsız başın cezasını ayaklar çeker ve de herkes kendi kabahatinin sonuçlarına katlanır. Ama **Yeni Türkiye'de** sırf gerizekâlının biri internet kullanmayı, en temel internet güvenlik önlemlerini bilmiyor ve de kalkıp ülke için hayati önem taşıyan yazışmaları bütün dünyadaki istihbarat kurumlarının elinde kul köle olmuş, mynet'te okey oynayan dayıların bile artık kullanmadığı bir servis üzerinden gerçekleştirip üstüne bir de tam bir keriz gibi, alabildiğine çapaculca, sakaletin doruklarında şeref turları atarak o e-mail hesabını kaptırıyorsa bunun kabahatini kendisi değil ülkede internete girmeye çalışan milyonlarca insan çeker. **Yeni Türkiye'de** internetin sağlığı, internet kafeye çaycı bile yapılmayacak mankafalara bağlıdır.

@baris_uygur

Sigara fiyatlarına zam geldi.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Biraz önce bisikletim yürütüldü. Yani birkaç metre kadar. Çengelköy'de börekçideydim. Her zamankinden söylemiştim kendime. Ispanaklı yoğurtlu börek. Baharatlı. İçeride bir lafa tutuldum ben. Bu havada bisiklete nasıl biniyor muşum, üşümüyor muymuşum. Şum. Um. Mum. Bu mum umumuzun mumu. İçerideki müşteriler tarafından lafa tutuldum. Bisikleti de dükkanın önüne dayamıştım öyle. Gözüm önünde yani. Her zaman olduğu gibi. Lafa tutuldum öyle. Hem beni lafa tutuyorlar, hem de kendi aralarındaki laflamarına da devam ediyorlar. Çok fazla sigara içmemek için erken uyuyormuş mesela biri. Derken bana börek hazırlayan börekçi, "abi bisikletin gidiyor" dedi. Baktım gerçekten de gidiyor bisikletim. Kişilerden bir kişi almış bisikletimi, gidiyor öyle. Sonra onu gördüğümüzü gördü, "ehehe" diyerek geri döndü, geri getirdi bisikleti, bıraktı yerine. Tipine baktım, tam bir tipini s.ktiğimi derler ya, tam o. Yerimden santim kımıldamadım. Börekçiye dedim ki, "insanlarımızda olağanüstü bir özgüven var" dedim. Kafa onayıyla onayladı beni. Aldım böreği, çıktım dışarıya. Bisikletimi aldım, çaycıma gittim. Çay söyledim, böreğimi yemeye koyuldum. Derken bisikletimi yürüten geçti önümden. Elinde gündüz birası şişesi, küfür ede ede gidiyor bir şeylere. Beni gördü, sonra bisikletime baktı, "bak koydum buraya bisikletini" dedi. Halbuki bisikleti oraya ben koydum. Ben getirdim. "Eyvahlar olsun, çok pis adammış lan bu" dedim. "Önemsememiştim ama istese bisikletimi gözlerimin önünde parçalarına ayırıp satabilirmiş, hiçbir şey de yapamazmışım" dedim içimden. "Piyiii" dedim içimden. Den. En. Nen. Küfür ede ede, içe içe gitti sonra. Dişleri çok korkutucuydu.

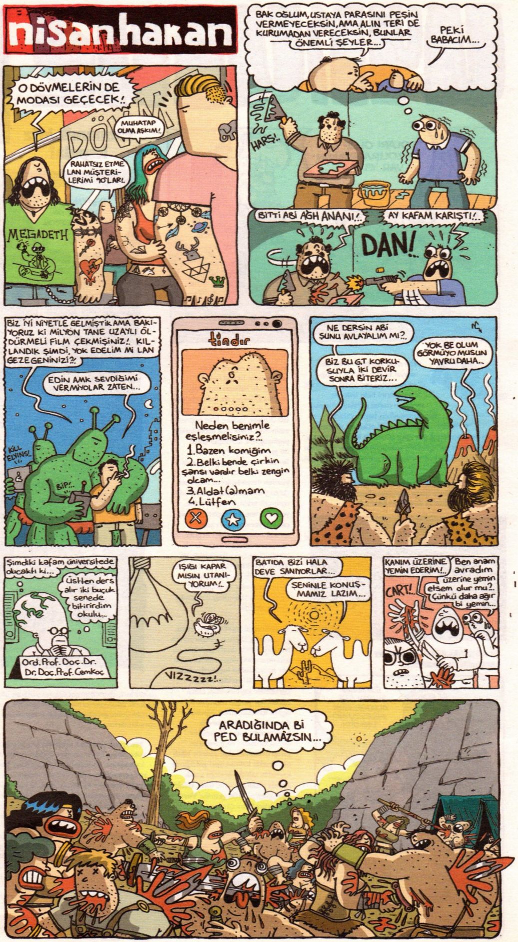
æ **Parayı boşa harcamak** ile **karıyı boşamak** zorlasan aynı şey.

æ Bir keresinde de Muğla'da bir çorbacıda bir çorba içmiştim. Yol üstü bir yerdi. Arkadaş tavsiyesiydi. Çorba şahaneydi ama bir de masalarda tabak tabak acı biber vardı. Dünyanın en güzel yeşili ve dokusuna sahip olağanüstü biberlerdi bu biberler. İstihkakım olandan birkaç biber daha fazlasını aldım. Ayrıldım oradan sonra. Daha sonra o biberler benimle birlikte bir hafta kadar gezdi. Sonra İstanbul'a döndük biberlerle beraber. Evde o akşam salata yaptım ben. Ki benim salatalarım efsanedir. Muğla'dan çorbacıdan getirdiğim biberleri de kattım salataya. İlk çatalı Özlem aldı salatadan. Gözünden tek damla yaş süzüldü. "Fakat bu salatada kendini bile aştın Alpay" dedi. O kadar sevdi salatayı. Ben bir çatal aldım, ben de ağladım. Çünkü lezzetler insanları ağlatır. Aklım çıktı. "Biber" dedim. "Nasıl biber" dedi. "Bu biber çok başka bir biber" dedim. "Ne diyorsun Alpay" dedi. Dedim "ben hiçbir şey demiyorum, ben yarın Muğla'ya gidiyorum". "E yeni geldin, niye gidiyorsun ki yine" dedi. "Biber" dedim. Biber dedim, başka bir şey demedim. O gece sabahı zor ettim. Sabahın ilk ışıklarıyla atladım arabaya, Muğla'ya doğru yola koyuldum. Çorbacıya ulaşacak, biberleri nereden aldıklarını öğrenecek, iki çuval biberle İstanbul'a geri dönecek, dünyanın en güzel salatalarını yapıp yiyecek, yedirecektim. Kendim de dahil, herkesi ağlatacaktım. Akşam Muğla'daydım. Çorbacıyı gördüm, kalbim güp güp çarpmaya başladı. Yanaştım kaldırıma. Park ettim arabayı. Çıktım arabadan. Girdim çorbacıya. Gözüm hemen biberleri aradı. Kötü kuru ve kırmızı biberler çarptı gözüme. Benim yeşil, dipdiri biberlerim yerine. Bir şey demedim. Dedim bir çorba içeyim. Çorba geldi. Çok kötüydü. İçemedim. Bir iki örnek biber aldım. Ayrıldım çorbacıdan, Muğla'da otele yerleştim. Muğla'daki arkadaşlarımı aradım. Dedim ki, "arkadaşlar" dedim, "acilen buluşmamız lazım". Dışarıda bir kahvecide buluştuk. "Hoş geldin" dediler. Dedim "hiç hoş gelmedim". "Hayırdır" dediler. Kısa pantolonumun sağ yan cebinden biberleri çıkardım ve "bu nedir Allah aşkına" dedim. "Çorbacıya gitmişsin" dediler. "Evet, çorba da kötüydü" dedim. "El değiştirdi orası" dediler. "Nasıl olur ya" dedim, "bir haftada mı el değiştirdi". "Valla öyle oldu" dediler. Resmen Muğla'yı terk etmiş adamlar. Biberlerini de alıp götürmüşler. Ne bir telefon numarası bırakmışlar, ne bir iz. Bir şekilde ulaşabilseydim, peşlerinden gidecektim. İstanbul'a elim boş ve mutsuz döndüm. Ben yine güzel salatalar yaptım, ama hep bir eksik oldu artık salatalarım, hep bir eksik oldu bir yanım. Çünkü bir şeyin daha iyisini yapabileceğini biliyorsun, fakat yapamıyorsun ya, böyle bir şeyi hiçkimse yaşamasın isterim. Ben yaşadım, içimdeki boşluğun büyüklüğünün ölçüsü yok. Ağlıyorum. Her gün. Her salata yaptığımda.

æ Nasrettin Hoca'nın torunları olmak hiç kolay değil. Hakkını vermek lazım. Nasrettin Hoca insanını çok iyi tanıyordu. İyi tanımak lazım. Olmaz öbür türlü. İnsan içine karışmak lazım. Duvar örersen olmaz. Örmemek lazım. Nasrettin Hoca insanını o kadar iyi tanıyordu ki, ortaya çıkan mizah ölümsüz oluyordu. Satranç oynar gibi oynuyordu oyunu. Komşusuna önce "senin kazan doğurdu" diyordu. Minicik bir tencereyle sevinç içinde gönderiyordu kurnazı evine. Daha sonra "senin kazan öldü" diyordu, adamın kazanına el koyuyordu. Öyle büyük dev hamleler yapıyordu ki, muhatabını süpersonik etkisiz hale getiriyordu. O yüzden iyi tanımak lazım.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

Sandık·içi

ERSİN KARABULUT

Bir kaç ay önce bi reklam ajansı işi gelmişti. Kendi aralarında bi kutlama için basılıcak bi kitapçığa çizim istiyolarmış. Yapıyım dedim, ama o ara her şey bi ters gitti, ameliyat filan oldum, baktım yetişemiycem, arayıp yapamayacağımı söyledim ben de.

Bi süre sonra geç de olsa tekrar rica ettiler. Pek bi para kazanacağımdan da değil ha, sırf sözüm var diye günlerce uğraştım ettim, bişeyler çizdim. Sonra zaten kutlamaya beni de çağırdılar, baktım basmışlar çizimleri.

Ajansın sahibiyle (ki benimle bağlantı kuran kendisi) ayak üstü konuşuyoruz, hani ilk bi yapamayacağımı söylemiştim ya, onun mahçubiyetiyle **"İstediğin gibi olmuş mu? Ehe ehe"** diye tatlıya bağlamak istedim. **"Yok yok iyi oldu"** tarzı bişey bekliyorum ne yalan söyliyim.

Adam durdu durdu, **"YANİ... EN AZINDAN BERBAT DEĞİL"** dedi. Vay ulan. Kırıldım açıkçası. Ama yine de böyle anlarda **"eheh meheh"** diye kıvırmayı ve kavga etmemeyi iyi beceriyorum. Fakat durmadı sahip, **"YANİ ABİ TAMAM KENDİNCE BİŞEYLER DENEMİŞSİN, AMA YANİ... NEYSE ÇOK KÖTÜ DEĞİL, SENİ BURDA AZARLIYCAK DEĞİLİZ"** diye devam etti.

Kulaklarıma inanamıyorum… Yani övgü beklemiyodum ama azar mazar ne şimdi?

Yüzüm düştü herhalde, kavga etmek de istemiyorum, ağzımı tutamazsam diye **"neyse beğenirler inşallah"** dedim, yavaştan yürümeye başladım. Arkamdan **"ALLAH ALLAAAH, BU NASIL Bİ TAVIR ŞİMDİ YAA?"** demesin mi bi de? Deliricem. **"Yahu"** dedim, **"Beğenmediysen neden kullandın ki? Ayrıca 'seni azarlıycak değiliz' neymiş lütfeder gibi? Bi de azarlasaydın?"**

Adam bu sefer de **"Ben öyle politik konuşmam abi düşündüklerini söyleyen bi adamım, naapıyım söylemiyim mi yani?"** dedi .Valla çok enteresan, sen aklına gelen her düşünceyi söyleme özgürlüğüne sahipsin, ben yüzümün ifadesini bile değiştiremem, laf etmeyi bırak, üzülsem de gülümsemek zorundayım he mi?

Bunu söyleyince de **"EYYVALLAH HAKLISIN"** dedi. Çıktım gittim ben de naapıyım. Sana kırgınım ajans sahibi bey, okuyosan bilmeni isterim. Beğenmediysen keşke basmasaydın, zorlamadım yani seni neticede.

Fakat hakkaten bişey diycem, bu **"DÜŞÜNDÜĞÜNÜ SÖYLEYEN BİRİYİM, POLİTİK KONUŞAMAM"** argümanı günlük hayatta nasıl oldu da bu kadar makbul bi duruş oldu yav? Hani bi köşede çizmiştim ya, **"merak etme"**ye **"komplo teorisi"** adını vererek negatif bi şeye çevirdiler falan diye. Aynı hesap. 'Politik konuşmak' diyerek negatif anlam yüklediğin şey, aslında bi bakıma toplum içinde yaşadığını hesaba katıp, söyleyeceğin şeyi daha iyi söylemenin yollarını aramaktır, o kadar. Her şeyin doğal hali, içinden geldiği hali iyiyse ohooo ben neler neler söylerim, nedir yani, çok kolay ki o.

İşte bu dobralık s.ki var ya, yemin ederim bizi mahveden şeydir. Son yıllarda da maşallah, ülkenin resmi ideolojisi dobralık olunca, iyice bi normalleşti sanırım. Hatta sen nezaket gösteriyosan **"kılkuyruk"** falansın, cümlelerini tartan bi korkak da olabilirsin.

Bazen diyorum acaba ben mi fazla takılıyorum. **"Çok hassasım duygusal ve duyarlıyım"** anlamında söylemiyorum, gerçekten abartıyo da olabilirim, belki alınganımdır. Ama yani, insan bunları nasıl görmezden gelicek ki?

Geçende bişey oldu onu da anlatıyım da siz karar verin , ben gerçekten emin olamıyorum. Bi arkadaşımın kedisinin gözünde enfeksiyon olmuş tamam mı, vatsaptan yazdı işte böyle böyle oldu diye. Benim erkek kedinin de (Omen) tek gözü var, diğeri -nadir rastlanan bir durum sebebiyle- alınmıştı. Bu arkadaş haliyle kedisinin gözü gidicek diye endişelenmiş, anlıyorum, ama bana bunu **"Ya seninki gibi olmaz di mi :((("** şeklinde yazdı. Bi gücüme gitse de **"Olmaz"** dedim (zaten veterinere götürmüş yani bi şey olduğu yokmuş da), tekrar **"Ya Omen gibi olursa çok üzülürüm, o çok kötü çünkü :((("** yazdı.

Abi, böyle söylenir mi? Niye benim kedime kötü diyosun? Tamam yaşadığı şey kötü olabilir, gözünün olmaması kötü olabilir ama yine de ısrarla öyle söylenir mi? O benim evladım ulan. Mesela insan bi çocuğum olsa ve diyelim engelli olsa, yine rahatlıkla **"ayyy umarım benimki de seninki gibi sakat olmaz :((("** diye konuşucak mısın? İnanılır gibi değil.

Ya gerçi bilmiyorum, ben de neler neler yapıyorumdur da ayı gibi farketmiyorumdur. Off yaşamak çok zor yemin ederim, hep böyle şeyler var. Geçen yaz mıydı ne zamandı, bi atölye çalışması yaptımdı. Her yaştan bi sürü çizgi roman meraklısı geldi sağolsunlar, çok da iyi insanlardı. Şimdi çizgi mizgi mevzularını anlatırken iyi örnekler gösteriyorum, bi de kötü örnekler göstermem lazım ki anlaşılsın. E kötü örneği başkasından göstermek biraz acayip olucak, ben de işte kendi sayfalarımı aldım götürdüm. Çünkü bazen zamansızlıktan bazen beceriksizlikten milyon tane hata oluyo köşelerde. Yani sadece ben değil ha, benim gördüğüm bütün çizerler kendi işlerinin çok azını sever. Çoğunda da bi sürü kusur görürler. İşte ben de bunları gösteriyim dedimdi.

Aldım gösteriyorum **"bakın burda kompozisyonu yanlış yapmışım"**, **"şurda renk seçimi yanlış, şöyle olsa daha iyiydi"**, efendime söyliyim, **"şurayı çok fena sallamışım böyle el mi olur"** falan diye anlatıyorum. Baktım bi sessizlik oluştu ortamda. Tam anlamadım ne olduğunu o an ama bi rahatsızlar yani. Sıkıldılar sandım ama o da değil, gayet dikkatli izliyolar.

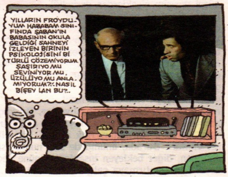
Sonra eve gidince çok düşündüm. Sanırım farkında olmadan hava atmış gibi oldum insanlara. Kötü örnek diye gösterdiğim şeylere bakıyolar, ulan fıstık gibi iş, nesi kötü? Yani bana göre kötü de onlar için iyi tabii, çünkü daha yeni yeni meraklanmışlar, çizmeye başlamışlar. Yeminle hala içimde bi yumru gibi kaldı o. Arkadaşlar okuyosanız gerçekten hava basmadım size ben, daha iyi olabilicek şeyleri gösterdim. Şey gibi, ortaokulda güzel bi kız vardı, bi de hani onların güzel olmayan arkadaşları oluyo ya, beraber takılıyolardı. Bu güzel kızda sürekli bi tripler, **"ay şuramda sivilce çıktı baksana çok mu kötü yaa :("** falan. Öteki de o minicik noktaya bakıp sessizce **"yoo"** diyo ama içerde kalbi minik minik ne kadar çok ufalanıyodur, zira yüzü biraz şeydi ötekine göre.

O güzel kız bilerek yapıyodu bence bunu. Öyle değil mi? **"Sen çirkin olanımızsın, bense güzel olanımızım, bunu kabullenelim ve senin yüzündeki sivilcelerden bahsetmemize gerek bile yok, ama bende bi tane bile çıkarsa birlikte çok ilgi gösterelim"**. Ulan bak çok uyuz oldum. Yalnız bişey diyim, o kızı ben çok sonra gördüm, gayet de güzel bi kıza dönüşmüştü. Ötekini bilmiyorum. O yaşlarda çok net güzel olanlar sonradan bi sönebiliyo.

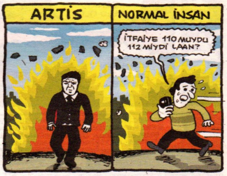
Oha bi konu ancak bu kadar dağıtılır. Ama yani saat olmuş sabahın 5'i. Olabilir böyle şeyler. Netice olarak ben farkında olmadan hava atmış gibi olduğum, ya da bi şekilde ayılık ederek mini kırgınlıklar yaşattığım insanlardan özür diliyorum lan! Şu an özür diliyorum. Çoğu okumaz tabii ama bu olsun. Off şu an bi tane daha yaptığımı hatırladım. Çoook kötü çok, ama onu anlatmıycam çünkü net haksızmışım. Neyse ya tamam vazgeçtim kızmıyorum kimseye ben.

Furkanözçoban

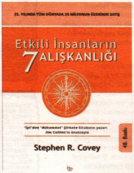

O SIRADA
ERMAN ÇAĞLAR

Herkes arada bir güzel, kaliteli bir rezalet yaşamayı hak eder. Ufak olabilir, büyük olabilir. Yeter ki gönlünüze göre, sonunda haklı çıktığınız, yakın çevrenize ve tanışlarınıza haftalar boyunca, keyif-ten ağzınızı köpürterek anlatacağınız bir rezalet olsun. Kimi insan ufak rezalet seviyor; on beş daki-kada, en fazla yarım saatte yaşansın bitsin, pratik olsun, cepte çantada kolaylıkla taşınsın istiyor. Bankada sıra beklerken sizden sonra gelen bir insanın numara almadan sizin önünüze geçmesi, iş-lemini sizden önce yaptırması olabilir. Hayat bir anda bu en güzel mevsim çiçeklerden derlediği muhteşem gelin buketini aniden çıkartıp size uzatabilir: Sizin kadar güzel bir çiçek ararken bunlara rastladım, kabul etmez misiniz? Çok daha önemli ya da iyi bir işleri yoksa insanlar genelde kabul ediyorlar bu güzel hediyeyi. Hemen "bu nasıl rezalet?" diye bağırmaya başlıyorlar. Bu küçük bir rezalet, tadını çıkartın. Teyzeler, amcalar, genç baylar ve bayanlar. Hak arama, had bildirme sev-dalıları. Burada, önümüzde sıra numarası almadan, diğer bekleyen insanların önüne geçerek kendi işini yaptırmaya çalışan bir insan var... Ne yapalım? Nedir cezası? Bu kanun nezdinde bir suç de-ğildir, polisin jandarmanın yapacağı bir şey yok. Bu toplumsal sözleşmemizin bir ihlalidir, cezasını verecek olanlar sizlersiniz. Sen söyle teyzeciğim, sen zaten bankanın kapısından girdiğin andan beri sonsuz, sebepsiz bir nefretin tesiri altındasın, otomattan aldığın sıra numarasını elinin içinde hamur etmişsin sıkmaktan. Ne yapalım bu insana? BAĞIRSAKLARINI ÇIKARTALIM, AĞZINA YEDİRELİM! Hayır, öyle yapmayacağız... Nasıl şeyler düşünüyorsunuz fakat? Ona saygısız diye-ceğiz. Onu sıra numarası almaya mahkum edeceğiz. Onu da bu mutsuzluk batağına, kendi yanımıza çekeceğiz. Sonrasında çocuklarımıza, komşularımıza, dinlemeye tenezzül eden ya da dinlemekten başka şansı olmayan herkese o gün bankada yaşanan rezaleti anlatırız. Aylar, yıllar boyunca.

Herkes arada bir güzel, kaliteli bir skandal yaşamayı hak eder. Yoksa yaşadıklarının farkına varma-dan yaşayıp ölen kör sağır böceklerden ne farkımız kalır? Bu dünyaya bilinci, medeniyeti ve pop müziği bizler getirdik. Arada bir havadaki durgunluğu dağıtacak, saçtığı elektrikle vücutlarımızı diken diken edecek bazı skandallar yaşamak, bunlara tanıklık etmek bizim en doğal hakkımız. Ülke çapında büyük skandallar, iş yerinde öğle aralarını şenlendiren, sigara molalarını renklendiren skandallar, aile içinde yaşanan skandallar, apartmanda patlak veren ufak skandallar. Hepsinin ayrı bir tadı, ayrı bir güzelliği var. Bunu istemek çok ayıp bir şey mi? Arada bir skandallar olsun, biraz uzaktan izleyelim, kendimize göre bir taraf seçelim, kendi aramızda olayı tartışalım, bazı bilmedi-ğimiz noktalar hakkında spekülasyonlarda bulunalım... Bunu istemek bizi kötü bir insan mı yapar? Zannetmiyorum. Arada bir apartmanımızda apartman boşluğuna taşan aile / komşu kavgaları arzu-luyorum. Düşük ölçekli apartman skandalı. Olaylar iki kat aşağımızda patlak versin, evimin kapısını sessizce açıp olayları kapımın önünde apartman boşluğuna bakarak dinleyeyim, insanların birbirle-rine ettikleri hakaretlerden skandalın neden patlak verdiğini anlamaya çalışayım istiyorum. Ben apartman boşluğuna bakarken karşı komşumun kapısı açılsın, bir an göz göze gelelim (apartman boşluğuna uzun süre bakarsanız apartman boşluğu da size bakar, iyi günler der), komşumla el göz hareketleriyle "ne olmuş olabilir ki? Kalp kırmak bu kadar kolay mı? Neden bu yaşananlar?" tartışalım istiyorum. İstiyoruz. Bu bizim hakkımız, bu hepimizin hakkı.

Unutmayın, dünyaya ala-caklı konumunda gelen tel canlı insandır. Sevgiyle kalın, iyi bayramlar.
Erman.

groagh@gmail.com

akıl fikir ofisi
barıs.uygur@gmail.com
Barış UYGUR

İktisada Giriş dersinden bütünlemede geçen adamdan ekonomi yazısı

Dünyayı ekonomik krizin sardığı 2006-2009 döneminde, cümle patron örgütü bir araya gelmiş, bizimle dalga geçer gibi ***"Alın verin ekonomiye can verin,"*** kampanyası başlatmıştı. Valla ***"Aldım verdim ben seni yendim"*** tekerlemesiyle büyümüş bir insan olarak o dönemde pek de yüz vermedim bu işe. Bankaların *"Barış Bey, çok keriz bir insana benziyorsunuz, size gelirinizin on katı limitli kredi kartı verelim,"* tekliflerine de, *"Kredi kartı limitinizi yükselttik güle güle kullanın, limitinizi doldurmayı unutmayın,"* telkinlerine de kulak asmadım. Önceki ekonomik krizde kredi kartı borcumu, ancak kendimi işten kovdurup aldığım tazminatla kapatabildiğim için; değil yoğurdu üfleyerek yemek, inek gördüğümde yolumu değiştiriyordum. Zaten benim gibi bir adamı bankaların "Efendim borcunuz..." dışında bir gerekçeyle araması bile yeterince saçmaydı.

Ha nedir? Aynı dönemde, krizi aşmak için Amerikan ve Avrupa merkez bankaları da aynı şeyi, mevduat ve bono faizlerini sıfıra, hatta eksiye düşürerek yaptı. E şimdi atıyorum bizim John'un elinde 1000 dolar var. Bankaya yatırsa sene sonuna 990 dolara inecek, büyük kerizlik. E John da gitti harcadı tabii: 60 ekran televizyon aldı, yeni araba aldı, yeni telefon aldı.

Ama daha büyük parası olanlar, milyar dolarlık fonları yönetenler ne yaptı? E ne yapacak gidip bir milyon tane araba, on milyon tane televizyon alacak hâli yok. Zaten Apple gibi şirketler ya da İsveç, Japonya gibi ülkelerin emeklilik fonları çıkıp "Ya biz hesaplarımızda biriken 70 milyar dolarla 70 milyon televizyon aldık, bütün binayı duvardan duvara televizyon döşettik, klozetler bile televizyondan," diyecek değil ya? O yüzden gittiler o milyarlarca doları televizyon papağanlarının "gelişmekte olan piyasalar" dediği, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu ülkelere yatırmaya başladılar. %10 faiz versen bile adamlar için dev, bunun daha girince hallaç pamuğu gibi dağıtabildikleri borsası, şirket bonoları, sendikasyon kredileri falan var. *(Sendikasyon kredisinin, "Alın sendika kurun," diye verilmediğini beş dakika önce öğrendim, şimdi açıklarsam "Yeni öğrendiği bilgiyi hemen satmaya çalışan keriz" durumuna düşerim, bilmediğim anlaşılır, o yüzden ses çıkarmayın.)*

İşte bu "Büyük para" Amerika ve Avrupa'da sıfır faizle bekleyeceğine, eksi faizle her geçen gün azalacağına, bu ülkelere girip büyüyüp serpilmeye karar verdi. Tabii o parayla ne yaptığınıza da bağlı ama, en azından ben kendi adımıza söyleyeyim, "gelişmekte olan," falan değil, düpedüz "geliştirmekte olan" bir ülkeydik. Adam doları getirip döküyor, lira alıp faize borsaya gömüyor. E dolar bollaştığı için kur düşüyor, para girdiği için de borsa çıkıyor, resmen dikensiz gül bahçesi.

E deve yüküyle döviz ülkeye girince, öncelikli olarak kurlar düştü ama daha da önemlisi, döviz bollaşınca bankalar Deli İbrahim gibi kredi dağıtmaya başladılar. Yağdır mevlam su misali para akıyordu ülkeye. Valla ben olsam ***"Ulan bu para ilelebet akacak değil ya? Bari işe yarayacak bir şey yapalım, üretim yenileyelim, fabrika açalım, ar-ge yapalım, sonra ödeme zamanı gelince oradan kazandığımızla öderiz,"*** derdim ama ben ne anlarım arkadaş ekonomiden? Yirmi yıl önce girdiğim İktisada Giriş sınavında ***"Görünmeyen el teorisini açıklayınız,"*** sorusunu ***"Görünmeyen N"*** diye duyunca, iki sayfa boyunca iktisat tarihinde hiç var olmamış bir kavram hakkında yazıp sınavdan 100 üzerinden 5 aldığım günden beri iktisatla aram iyi değil.

Herhâlde o yüzden, ülkeye oluk oluk akan paranın taşa toprağa yatırılması, sanki pek de işimize yaramayacak gibi geliyordu. Yani ne bileyim, herifçioğlu getirdi, sana 100 lira verdi. Sen çabuk kâra geçeyim diye gittin 100 lirayla inşaat yapıp 200 liraya sattın, oldu bitti. Hâlbuki bir "pavlika" yapıp her yıl 20 lira kazansan, o parayı on yılda kazanacak ama sonra da kazanmaya devam edecektin. Resmen altın yumurtlayan tavuk alıp gittin çevirmesini yaptın hapur küpür yedin, kimseye koklatmadın ama sonra midene oturunca ıkınmaya başladın tabii. Sen para akarken ***"Bu para bizi bozmasın,"*** demezsen, akış tersine döndüğünde ***"Ay aman bozun dövizleri,"*** diye çırpınırsın tabii. Bozmuyorum ulan, git borcunu nasıl ödüyorsan öde, benim 100 dolara mı kaldın?

Hayır, ıkınırken bir de ***"Dövizinizi bozun, dövizinizi bozun,"*** diye tıslıyorsun da arkadaş, ben cüzdanımın gizli bölmesinde 1997'den beri sakladığım 100 doları bozsam, gidip köşedeki döviz büfesinde bozacağım, götürüp Amerikan Merkez Bankasında bozdurmayacağım ki? Hayır her ekonomik krizde böyle. ***"Çince'de krizle fırsat kelimesi aynı şekilde yazılıyormuş,"*** geyiğini bilemeyeceğim ama Türkçe'de krizle keriz hep yanyana galiba ki, herifçioğulları ne halt etse dönüp bize yalvarıyorlar: "Aman alın verin ekonomiye can verin," "Ay aman dövizinizi bozun, hanımın bilezikleri bize yollayın," Ha yani "karınca misali safımız belli olsun," diyorsan safına bir şey demiyorum da, saf olduğuna hiç şüphem kalmıyor valla. Bak daha uçağa, bizim şirketlerin yarısının dışarıya kaçırdığı kara paraları, kendilerine kredi vermiş gibi göstermesine falan gelmedim daha.

Ama nedir, bazen her şeyi bilerek yapıyorlar, bu kadar da çapaçul olamazlar diye düşünüyorum. Atıyorlar önümüze bir çük bileziği, bir paket lubrikant, bir de seks salıncağı, resmen bütün mesaimizi onları konuşarak geçiriyoruz. Günün sonunda ne oluyor? O bilezik biz de titreşiyor, o salıncakta biz sallanıyoruz ki bu da aslında bir lubrikant değil de nedir, sorarım sizlere.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Geldim gidiyorum, sizin kadar güzelini görmedim Asuman." - "Hayatımın Kadınısın" filminde Uğur Yücel'in Türkan Şoray'a hitabı

● **Futbolla girdi dilimize rotasyon. Maçlarda farklı oyuncular kullanmak anlamına geliyor. Ve fakat iç dünyamız da rotasyonla çalışmıyor mu? İnsanın duygulanım sistemi, bir sürekli rotasyon. Ve her an böyle bu. Bazan pişmanlık kadroda oluyor, bazan yaşama sevinci ya da suçluluk duygusu veya huzur. Hepsinin birarada oynaması zor çünkü kadro sınırlı! (Gene en güzeli "Huzur...")**

Daha bilgece bir cümle duymadım: Bir şey yere düşmesin istiyorsan, yere koy!

● "Soğanımız, kaburgamız" diye kendine apayrı dünya yaratan aşçılardan biraz ürküyorum...

● **Mevlevi: Bir yemin ettim ki dönerim...**

● Tüllere takılan kelebekler vardı ben çocukken, bir satıcının onları "Kel kel kelebek" diye sattığını hatırlıyorum... Duvara asılan siyahi kız kafası vardı, büyük küpeli, puanlı bandanalı... Bembeyaz dişleriyle kocaman gülerdi... "Dazlak Berber Saç Salonu" diye melodik espri vardı... Ve "Sütü Seven Kamyon Şoförü" vardı... Ben çocukken başka çocuklar da vardı, büyüdü mü şimdi onlar da? Onlar da ne olup bittiğini anlayamadılar mı hayatta? Tek ben mi yabancılaştım hayatta?

● Google daha ünlü ama Gogol daha güzel!

● **Kadim dostum Erdal Tosun... Kalplerimize bir büyü sızı bıraktın, babanın ve kardeşinin yanına göçtün, uğurlar olsun aziz arkadaşım... Soyadın bir mirastı sana, usta aktörlüğünle bu güzel yadigarı pırıl pırıl parlattın, sonsuzluğa çaktın... Oynadığın her rolün hakkını fazlasıyla verdin, çalışkan ve içtendin, asla boş konuşmayan verimli bir sanatçıydın... Zamansız vedanın oluşturduğu boşluk, içimizde hep kalacak... Er geç buluşacağız Erdalcığım, sana uğurlar olsun...**

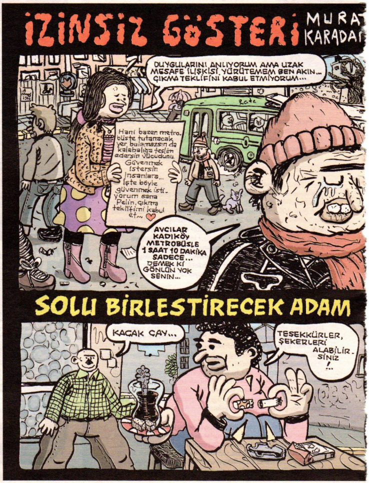
● "Dedeefendi" diye semt tabelası gördüm. Bitişik yazılmış. Kelimelerin evrimi. İsmail Hakkızade Dede Efendi adlı büyük bestekarımız, zaman içinde sadece "Dede Efendi" diye anılır olmuş. İsim yerine iki sıfat. Ve zmaan içinde semt adına dönüşünce, iki sıfat birleşmiş, yeniden isim olmuş. Dünya döndükçe, kelimeler de çitileniyor...

Bir ih... o...

● **Tamam, sanatçının alkışa ihtiyacı var. Lakin sanatsever de alkışlamaya muhtaç. Çünkü alkışlama, sarılmanın özeti; birbirimize sarılmadan yaşayamayız...**

● Uğur Mumcu sadece araştırmacı gazetecilikte usta değildi, kara mizahta da öncü bir imzaydı. Sakıncalı Piyade ve Liberal Çiftlik kitaplarını illa ki okuyunuz...

Bu dünyada hepimiz seri maktülüz...

Başka ülkelerde İstanbul ve Ankara'ya benzeyen iki
hri tespit etmekten toplum olarak yorulduk, bi sekiz
in dinlenelim...

Ayasofya'yı dışardan seyretsek bile sinirleniyor Yunanistan. Bir ülke bir konuda bu kadar şımarık olmamıştı hiç...

nal daha var, o da
lık mı dersin?!

● Matrix: Ben dünyanın en tuhaf kaşığı
abilirim...

Yüzünde kalan köpüğün çıtırdadığı o an...

Kıbrıslı bir çocuğun, gittiği yerde çok daralınca "Ne
aman gideceik, gidelim buraçtan!" diye tutturması...

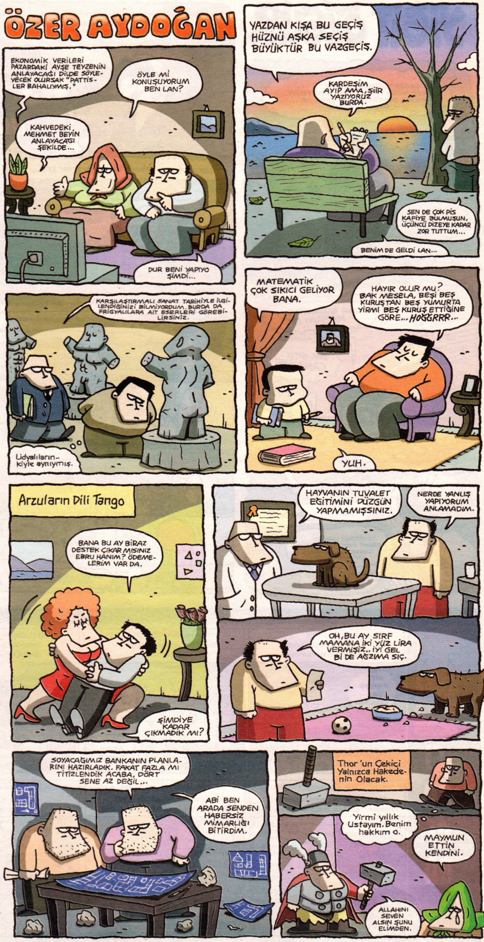
**Hilmi Yavuz, "Hüzün ki en çok yakışan bize" der.
ene Hilmi Yavuz, "Hüzün bir muhalefettir şimdi"
er. Bu durumda Hilmi Yavuz, "Muhalefet ki, en
ok yakışan bize" der mi, bilemem...**

İrlandalılar: Britanya'nın Türkleri...

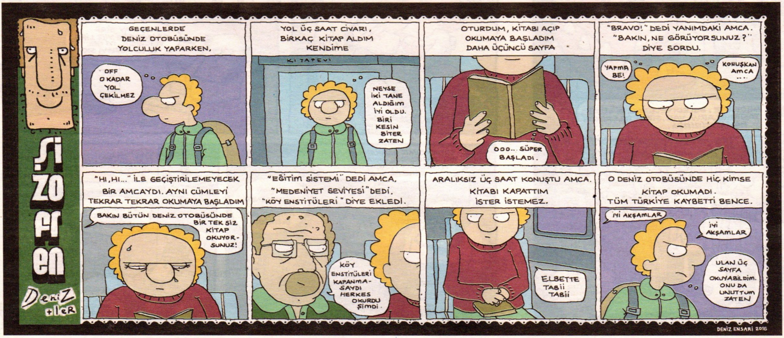
**Rahmetli Müslüm Gürses'in Hayko Cepkin'e
Maşallah, sen nasıl böyle enerjik, PUMA GİBİ
OCUKSUN" demesi... Hayır aslan değil, kaplan
eğil... Müslüm Baba, nur içinde yatsın, kardeşim
uma Hayko'ya da gönülden bir selam...**

vedatozdemiro@gmail.com

YİĞİT ÖZGÜR
DEĞER VERDİĞİM HERKES BİRER BİRER ÖLDÜ.... ÖNCE BIZIR FEHMİ, SONRA SÜMÜK CELİL... ŞİMDİ DE DAŞAK LEVENT...
AY DİZİM!!
ONA BAKARSANIZ KAFAM!!!!!
BAK GİTTİ ÇANAK!!!!
AĞZIM KIRILDI!!!
ÖZVERİNİZ HARİKA FAKAT SINIFTA KALDINIZ... KİMSE KALKMASINA YARDIM ETMEDİ...
YARDIMSIZ KALKMIYO MU ÖĞRETMEN?.. HEHELEHE...
HAKKIMDA ÇIKAN HABERLERE GÜLÜP GEÇİYORUM...
ÜNLÜ ŞARKICI TUĞCAN'IN BABASI VEFAT ETTİ...
HEHEHEHE... BABA DİTTİ...
AL KÜÇÜK, BENDEN SANA HEDİYE... PARA İSTEMEZ...
O..SPU ÇOCUKLARI!!!!
OH BE S.KTİRDİ GİTTİ KODUMUN KARARSIZI...

ŞİZOFREN
DENİZ +ler
GEÇENLERDE DENİZ OTOBÜSÜNDE YOLCULUK YAPARKEN,
OFF O KADAR YOL ÇEKİLMEZ
YOL ÜÇ SAAT CİVARI, BİRKAÇ KİTAP ALDIM KENDİME
KİTAPEVİ
NEYSE İKİ TANE ALDIĞIM İYİ OLDU. BİRİ KESİN BİTER ZATEN
OTURDUM, KİTABI AÇIP OKUMAYA BAŞLADIM DAHA ÜÇÜNCÜ SAYFA
OOO... SÜPER BAŞLADI.
"BRAVO!" DEDİ YANIMDAKİ AMCA. "BAKIN, NE GÖRÜYORSUNUZ?" DİYE SORDU.
YAPMA BE!
KONUŞKAN AMCA...
"HI, HI..." İLE GEÇİŞTİRİLEMEYECEK BİR AMCAYDI. AYNI CÜMLEYİ TEKRAR TEKRAR OKUMAYA BAŞLADIM
BAKIN BÜTÜN DENİZ OTOBÜSÜNDE BİR TEK SİZ KİTAP OKUYORSUNUZ!
"EĞİTİM SİSTEMİ" DEDİ AMCA, "MEDENİYET SEVİYESİ" DEDİ. "KÖY ENSTİTÜLERİ" DİYE EKLEDİ.
KÖY ENSTİTÜLERİ KAPANMASAYDI HERKES OKURDU ŞİMDİ.
ARALIKSIZ ÜÇ SAAT KONUŞTU AMCA. KİTABI KAPATTIM İSTER İSTEMEZ.
ELBETTE TABİİ TABİİ
O DENİZ OTOBÜSÜNDE HİÇ KİMSE KİTAP OKUMADI. TÜM TÜRKİYE KAYBETTİ BENCE.
İYİ AKŞAMLAR
İYİ AKŞAMLAR
ULAN ÜÇ SAYFA OKUYABİLDİM. ONU DA UNUTTUM ZATEN
DENİZ ENSARİ 2015

Çarpışma — İpek & burak

Yazan çizen Oky

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

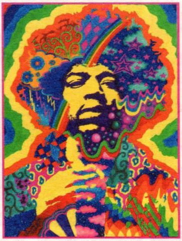
info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Çok üşürdük hep üşürdük üşümekti bütün yaşadığımız"
Turgut Uyar

"DOĞU'YA GİDEN GEMİ"

Kitabı bir yana, yazılı tek bir sahifesi dahi bulunmadığı halde bir sürü şaşırtıcı fikrini/tesbitini hâlâ kullandığımız büyük/efsane düşünürümüz Sakallı Celal; Benzersiz, çok çok özel/fevkalade bir insandı. Bir paşazade, Galatasaray Sultanisi mezunu. Bir bohem. Bir entelektüel. *(yakın arkadaşları: Nazım Hikmet, Ahmet Haşim, Haldun Taner, Orhan Veli, Melih Cevdet)* Sakalı Marx'tan. (parasız kaldığı birgün İzmir'e giden gemiye, "param yok, beni alın, yol boyu çımacılık yapayım, olur mu?" diye ettiği teklif, kabul edilmiş.*–çok düzgün bir fransızcayla denize doğru Lemartin'den şiirler okuya okuya giden, sürekli gülümseyen bir sakallı çımacı–)* Biraz Neyzen, biraz Can Yücel, biraz Eflatun Nuri... (bizim camianın efsanevi Eflatun Abi'si)

İşte o Sakallı Celal'in en çok bilinen/ kullanılan o müthiş tesbiti:(hüzünle, yakınarak söylemişti o--sıkı bir batıcıydı--) "Doğuya doğru giden bir gemide batıya doğru koşuyoruz..." Öyle demişti. Halimize...
–kendince, yetersiz, eğreti buluyordu batılılaşma serüvenimizi– (ah, o yöne, kendilerine doğru, o tarafa gitmeyen gemilerden pek haz etmez "batı")
Herneyse, o bir bahsi diğer.
Peki batı'nın kendi gemileri? Zaten "batı"nın olduğu için tabiatı icabı batı'ya doğru gitmekte olan gemiler? İçindeki yolcular?
"Batıya doğru giden bir gemide "doğu"ya doğru koşanlar?" Onlar? Onlar yok muydu peki? Vardı pek tabi arkadaşlar, olmaz mı, vardı, onlar da vardı: O gemiden birer ikişer atlayanlar; "Hippiler" "Hippi" deniyordu onlara. Baharat/ ipek yolu misali bir güzergahla, bu sefer doğunun binlerce yıllık bilgeliğine, ruh arındırma disiplinlerine talip olup kafileler halinde yollara düştüler. Doğu'ya doğru.*("Doğunun çağrısını duymayagör başka bir şey işitmez olursun"büyük yazar/şair Rudyard Kipling, öyle demişti, daha eski zamanlarda)* Londra'da, Stokholm'dan, Amsterdam'dan (Amerika'dan), İstanbul'dan Tahran'a, oradan Kabil'e, oradan da Hindistan'a, Nepal'e Katmandu'ya... Batı'nın anlı şanlı ünversitelerini, kariyer imkanlarını, konforunu, şaşaa'sını, haşmetini, gelecek garantilerini, zenginliğini menginliğini, mallarını mülklerini terk ettiler. Kıyafetlerini de.(başka türlü giyiniyorlardı: postlar, çiçekli rengarek entariler, omuzlardan dökülen saçlar, sakallar,- kilimden yapılı heybeler, sırtta dürülmüş örtüler, gitarlar--gidip dönmüşlerinin kimilerinde Hint Budist usulü turuncu entariler, -yalın ayak başı kabak--)

Antiemperyalisttiler. Savaş karşıtıydılar. (yüzbinlerce insanı --o sıralar devam eden Vietnam savaşına karşı-- devasa mitinglerle meydanlara topladılar) Irkçılık karşıtıydılar. (hippie: "zenciden daha zenci gibi davranan beyaz adam"-- "negro than negro" Malcolm X'in otobiyografisinden--) Komünal bir biçimde yaşıyorlardı. Ünlü sloganları: "Savaşma Seviş" Çiçek çocukları da diyorlardı onlara.
O günlerin ünlü şarkısı şöyle: "Eğer San Fransisko'ya gidiyorsan, bakbakalım bi, saçına çiçek taktın mı?" *(o günlerde Sanfransisko'da yapılan bir müzik festivalini kastederek–"Mamas and The Papas" versiyonu, en çok sevdiğim benim– "San Fransisco"şarkının adı)*
Dünya, büyük bir bunalımın eşiğinde gibiydi.(bugünlerde de yine bir benzeri) İki blok arasında varolan sürtüşme şiddetini arttırıyordu. Kaos, daha büyük savaşlar, hatta bir nükleer felaket ihtimalinin giderek, adım adım yaklaştığı hissiyatı...
Bob Dylan şarkısında: *(A Hard Rain's A-Gonna Fall–sıkı bir yağmur geliyor–)*
"Ne duydun mavi gözlü oğlum?" diye soruyordu: "Bütün dünyayı boğabilecek bir dalganın kükreyişini duydum."
Onlar'ı açıklamayı burada kesiyorum. Bu köşenin çapını aşar. Yer de yetmez hem.
Ama şunu eklemek isterim arkadaşlar. Ben(fakir) çok şanslı bir insanevladıyım. Çok hem de. Yüzlerinden tebessümleri hiç eksik olmayan, o barışçıl, hoşgörülü, aşk ve çiçek insanlarının, o güzel insanların kafilelerine, o son ucuna yetiştim. Sultanahmet çimenlerinde halkalarına dahil olup o barış şarkılarıyla (çalıp söylerlerdi) birlikte baş sallamışlığım, o rengarenk boyalı otobüslere(magicbus denirdi) bindirip Kabil'lere, Nepal'lere, yolcu etmişliğim, ardlarından el sallamışlığım var. --o günlerin barış şarkıları, Amerikan solcu country geleneğinin; Woody Guthrie'nin,(hocam, ustam odur diyor Bob Dylan Guthrie için), Pete Seeger'ın, Bob Dylan'ın şarkılarını çalarlardı daha çok--
En tuhafı da arkadaşlar (bana göre yani tabi), hâlâ şaşırdığım bir adetleri vardı o vakitler, onların. O yılların Sultanahmet'inde, o yolculuğun, o hippi kervanlarının bir nevi kervansaray'ı misali durak yerleri vardı. Ki bunlardan biri de Pudingshop adlı o ünlü kafeydi. O kafedeki o pano.
Herkes yolda.(bütün hippiler yani) Dünyanın heryanından binlerce, belki onbinlerce insan. Cep telefonu yok. Diğer, ev telefonları, kulübeler falan var ama kimi nerden arayıp da nereden bulacaksın? Kimbilir hangi dağda, hangi yolda? Her nokta vızır vızır hareket halinde. İşte o pano, o iş için. Ayrı ayrı yollarda dolanıp durmakta olan arkadaşlar'ın, sevgililer'in birbirlerini bulabilmeleri için.*(yine Bob Dylan, "yuvarlanan bir taş gibi" diyordu–"Like A Rolling Stone"–)* Bir Hollanda'lı arkadaşımla, *(üç beş günlük bütün arkadaşlıklar, sonra yollara düşülüyor*--benim açımdan yani, kaldığım için--) onun sevgilisine bir not yazıp bırakmak için uğramıştık o panoya. Bir toplu iğneyle tutturulmuş yüzlerce minik minik not: (kimilerine bir kurutulmuş çiçek iliştirilmiş, renkli kalemlerle desenler) Aşağı yukarı şöyle birşeydi bizim bıraktığımız not : "ben iki ay sonra, kasımın ilk haftası burada olacağım, bu kafede buluşalım. Olmazsa ocağın başında Katmandu'da olacağım, çok özledim. Seni seviyorum. İmza: falanca..." İşte bu şekil yüzlerce not. İçiçe. Yüzlerce Romeo'lar, Jüliet'ler, Leyla'lar, Mecnun'lar. "Leyla seni bir hafta bekledi gitti,yazık. neredeydin?" Ya geç kalırsan? Otobüsün yollarda bozulursa. Hayatlarının en değerli şeylerini hepimize emanet ediyorlar. Ortada o pano. Açık. Ya bir şey iliştirirken birini düşürürsen, bişey olsa, rüzgar alıp götürse. İki aşık kaybolup gidecekler belki. Maazallah. Ne zamanlarmış. Hepimize emanet onlar. Bir aşkın, aşıkların buluşmasının kaderi...
Kendi payıma düşen sorumluluktan ürperdiğimi hatırlıyorum.

Herşeylerini paylaşan o güzel insanlar.
Hiçbirşeyi kendi başına yiyip bitiren olmazdı o halkalarda. O şarkılı, yıldızlı geceler. Bir başka dünya umudu...
Elden ele geçen o elma...
Unutma onları...

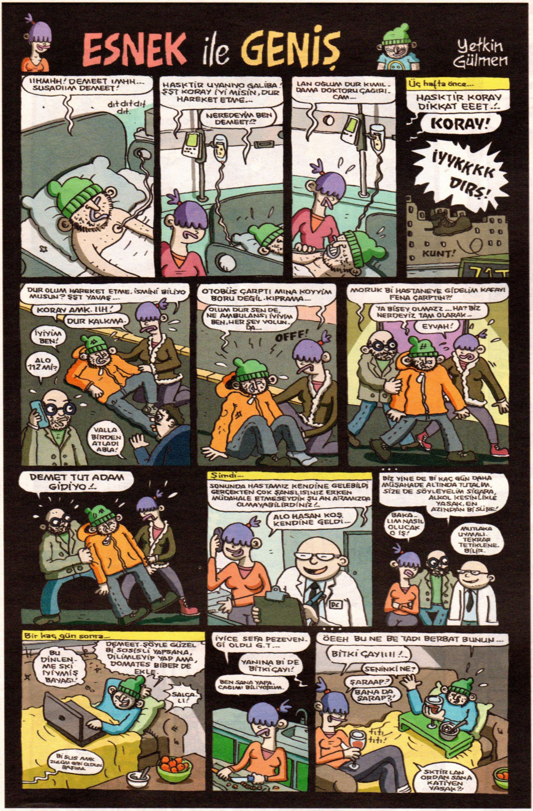
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

MUCİZE

Bazen gerçek hayatı gerçek hayata uygun hale getirmek için kurgulamak gerekir. Çünkü gerçek hayat abartılı bir kurgu olarak algılanacak kadar saçma durabilir. Yazar gerçeği anlatır, ama okur olayı inandırıcı bulmaz. Bu yüzden birazdan anlatacaklarımın bir kurgu olmadığına yemin ederek başlamak istiyorum. Geçen hafta üzerime bir adam düştü. Merdivenlerinden çıkarken hızla üzerime yuvarlandığını gördüm, ama kendimi koruyacak vakti bulamadım. Üstelik beraber yuvarlandığım bu adamı saatlerdir izliyordum. Sonrasında başıma gelenlere hâlâ inanamıyorum.

İnsan, birasının bittiğini unutmaz, son yudumu alıp şişeyi masaya koyduğunda, beyin "yeni bir tane iste" fikrini yürürlüğe sokarak boş şişeyle olan ilişkisini keser. Boş şişeyi birer dakika arayla iki defa kafasına dikecek kadar sarhoş birini seyrediyorum. Nesnelerle olan iletişimi gittikçe zayıflıyor. Beyni şişenin boş olduğunu tecrübe ediyor, ama bu bilgiyi bir türlü kaydetmiyor. Boş şişeyi diktikçe maddeler dünyasının çok uzağında, mucizevi bir boyuta geçiyor. Yuhanna İncili'nde geçen bir mucizede, İsa'nın Kana şehrindeki bir düğünde boşalan küpleri şarapla doldurduğu anlatılır. Yaklaşık 2000 yıl sonra, bu adam, eksildikçe kendini tamamlayan mucizevi bir şişenin denemesini yapıyor, fakat mucize bir türlü gerçekleşmiyor. Bu gece tanrı onunla değil, ama en azından uğraştığı, yılmadan denemeye devam ettiği, yenilse de inatla yolunda yürüdüğü için ona da İsa adını verebiliriz. Şu haline rağmen bu gece umut ettikleri (sekse benzer bir şeyler) gerçekleşirse gerçek bir mucizeye şahit olabiliriz.

İsa, bir kere daha denedikten sonra şişeye bakıyor. Evet boş. Nihayet hemen yanındaki bara dönerek şişeyi tezgaha koyuyor. Barmen, dolu şişeyi önüne sürdüğünde cebinden para çıkarıyor. Atatürklerle uzun uzun bakışıyor. Hangi Atatürk'ün kendisine bira alacağına bir türlü karar veremiyor. Her gece onlarca sarhoş güden tecrübeli barmen uygun parayı çekip alarak ona yardımcı oluyor. İsa, dolu şişeyi diktikten sonra, sallanarak hedefindeki kadına bakmaya devam ediyor. Hareketliyken hedef tutturmak kolay değildir, ama İsa defalarca karavana atmasına rağmen bir türlü vazgeçmiyor. Düşmeye kararlı bedenini, düştüğü yöne doğru attığı minik ama sert adımlarla şimdilik dengede tutmayı başarıyor. Onu seyrederken sürekli, "Hophophop amman hacı!" diyesim geliyor.

Bira, sayısı artıkça içeni kontrolüne alıp kendi kendine çoğalmaya başlayan mucizevi bir varlıktır. Çoğaldıkça sahibinden bağımsızlaşır. Mesela sekizinci birayı söyleyen, onu içecek olan insan değil yedinci biradır. Sekiz dokuzu, dokuz da duruma göre ya onuncuyu ya da kusmayı çağırır. Finalde, kusmanın çağırdığı şey ise pişmanlıktır. İsa, sayabildiğim kadarıyla sekizinci birayı içiyor. Bu kadar biradan sonra, sabahın üçünde seksle ilgili bazı umutlar taşıyor olması gerçekten acı verici. Aldığı alkol hacmi bütün ihtimalleri sıfırlamışken, yine alkol yüzünden büyük umutlar beslemeye devam ederek tam bir alkol paradoksu yaşıyor. Bırak sekizi, altı biradan sonra bile beyinle genital bölge arası ilişkinin kesildiğini ve alkollü beynin aynı anda hem "bir bira daha" hem de "o kadın" demeye devam edebilecek kadar ütopyacı olduğunu unutmuş görünüyor. Ani sevişme diye bir şey yok sevgili İsa. Sevişme denilen şey, ne kadar hızlı olursa olsun giriş, gelişme ve sonuç sırasını ister. Biriyle sevişebilmek için en azından önce "merhaba" diyebilmeli, sonrasında (karşındaki kadın "merhaba, hadi hemen öpüşelim" demeyeceğine göre) hayatla ilgili bazı cümleler kurabilmelisin. Fiziksel görüntünün onay alması halinde bile kurduğun cümleler karşı tarafı cezbetmeli, yakınlaşmaya giden yolda performansını kaybetmeden ilerlemelisin. Oysa şu an sen, hava yutup minik minik geğirmekten başka ses çıkaramıyorsun İsa. Diyelim ki bakışlarını sabitleyemediğin o kadına "merhaba" demeyi başardın, sonrasında beraber kusmayı mı teklif edeceksin? Bence artık evine dönmelisin.

Kadın tuvalete gidince heyecanlanıyor İsa. Ne yazık ki peşinden gitmeyi ve tuvaletin oralarda onunla iletişime geçmeyi düşünüyor. Biranın harman olduğu mekânlarda, belli saatlerden sonra, yeterince sabreder ve dikkatle etrafa bakarsanız, tuvalete giden güzel bir kadının ardından onu tanımayan bir adamın hareketlendiğini sizler de görebilirsiniz. Buna "mucizeler mucizesi" diyoruz. Biralar içilirken bir türlü olmamasına rağmen, tuvaletler bölgesinde aniden başlayan bir iletişimin mekânda yakınlaşmaya, takside öpüşmeye, evde sevişmeye ve sabah gün ışığı vuran yatakta gülümsemeye dönüşeceğine inanmak başka nasıl adlandırılabilir? Olanları görmek için İsa'da önce hızla aşağı inerek tuvaletin bulunduğu katta beklemeye başlıyorum. Yaklaşık iki dakika bekliyorum ama bir türlü gelmiyor İsa. Ne olduğunu anlamak için tekrar yukarı çıkmaya karar veriyorum. Merdivenlerde köşeyi döndüğüm an görüyorum kendisini. Düşüyor. Onu tutmaya çalışırken benim de dengem bozuluyor, birlikte merdivenlerden aşağıya yuvarlanıyoruz. Düşüşümüz benim altta, İsa'nın yüzüstü üzerimde olduğu çirkin bir pozisyonda tamamlanıyor. Olanlar yetmezmiş gibi asıl saçmalık daha yeni başlıyor: Üzerime kusuyor İsa! Boş şişelerle gösteremediği mucizesini "üzerine düştüğünün üzerine kusarak" gerçekleştiriyor. Daha bitmedi. Üstüm başım kusmuk içinde öfkeyle tuvalete doğru giderken, İsa'nın kadını aniden karşıma çıkıyor. Üzerime bakıp yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. Lanet olsun, ben kusmadım, seninki kustu! Yanından sıyrılmaya çalışırken, bir anda kolumu tutup "Fırat?" diyor. Durumu kavrayamadığımdan boş boş yüzüne bakıyorum. "İyi misin?" diye soruyor. Kim olduğunu o an hatırlıyorum. İsa'nın arzuladığı bu kadın üniversiteden sınıf arkadaşım çıkıyor. Kısaca başıma gelenleri anlatıyorum. Sınıf arkadaşım olanlara çok gülüyor.

Yaklaşık iki ay sonra, aynı mekânda sınıf arkadaşımla İsa'yı sarmaş dolaş görüyorum. Bu kadar sürede olaylar nasıl gelişmiş, nasıl sevgili olmuşlar, hayret ediyorum. Arkadaşım beni görünce el sallıyor. Mecburen yanlarına gidiyorum. Sınıf arkadaşım beni İsa'yla tanıştırıyor, kısa bir süre sonra da, biranın verdiği gevşeklikle, hem de kahkahalar atarak geçen karşılaşmamızdaki kusmuklu halimden bahsediyor. Olayları hatırlamayan (ya da hatırlamak istemeyen) İsa anlatılanlara çok gülüyor. Yemin ederim, aynen böyle oluyor.

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 8 Aralık 2016 | Sayı: 484

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

ARALIK SAYISININ İÇİNDE
DEVÂSÂ BİŞEY VAR!..
HORTLAK
sayı 12
DEV 2017 TAKVİMİ
DEV
2017
TAKVİMİ
(57 x 82 cm) (vaycanına) (nerdeyse duvar kadar lan)
ÇIK TI!
UYKUSUZ
2017
DUVAR TAKVİMLERİ
www.uykusuzdukkan.com.tr
UYKUSUZ dükkan
MİLLET AÇ AÇ!!!
KÖTÜ KEDİ ŞERAFETTİN
UYKUSUZ 2017
2017 HORTLAK
Cihan Ceylan
Cihan Ceylan

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Abla
♪
VAAY HANGİ DAİREYE GELDİ ACABA?
?
İYİ AKŞAMLAR NEJAT AMCA
AKŞAMLAR SANA İYİ LAN KİRACI
ÖFF
KAVGA MI ETTİNİZ BAKIMLI KIZ? ÖÖLE ARKADAN ARKADAN GELİYON
BI ANLATSANA NİYE GİDİYON PEŞİNDEN?
...
SENCE?
S.Kİ GÜMÜŞ MÜ KAPLI BU HERİFİN?!
AA? BANA GELİYOMUŞ
SÖYLESENE!
...
BUYRUN?
BUYURALIM BAKALIM
KİM BU?
SORSANA
CEVAP VERİCEĞİNİ SANMAM
YALNIZ PARFÜMÜ EREKSİYON KIRICI!
EVİN GÜZELMİŞ... OLDUKÇA MİNİMALİST
ÇOK KÜÇÜKMÜŞ-BEĞENMEDİM DESENE ŞUNA
SAĞOL
NASIL YARDIMCI OLABİLİRİM?
BİLMEM...MESELA YANIMA GELEBİLİRSİN
BİŞİY İÇMEK İSTER MİSİN?
İLAÇ MI ATICAN İÇİNE?
AH YEŞİLÇAM, KLİŞEN BATSIN
YÜZÜ YABANCI GELMİYO AMA ...
EE NELER YAPIYORSUN?
EN SON ŞEYDE KARŞILAŞMIŞTIK Dİİ Mİ?
SENCE?
NEYDE?
BIRAK SORMAYI, NASIL OLSA BİRAZDAN KARTINI AÇAR
ÜSTÜNÜ ÇIKARSANA
SADECE GÖMLEĞİNİ AMA
?
ARTIK SORMAYA GEREK KALMADI
AMA NEDEN BEN?
GÜLÜMSE AZICIK
NOOLUYO LAN?
TCKRT... TCKRT... TCKRT
İŞTE BÖYLEE ...
...
AYAKLARIMI ÖP HADİ
KÖLE-EFENDİ FANTAZİSİ Mİ SEVİYOSUN .?.
TAMAM... UYUMLU BİR ADAMIM BEN
HADİ DEDİM SANA!
NİYE ÇEKİYOSUN .?.
TCKRT... TCKRT... TCKRT
GÜLÜMSEE
SENCE?
BAK İNSTAGRAM'DA FALAN PAYLAŞMA SAKIN
EE, NOOLDU ŞİMDİ...GİDİYO MUSUN?
YETER AMA, BİR SORUMA DA CEVAP VER!
SENCE?
SKTİR, SİNİRLİ B.K!
!
BİR DE AYAKLARINI YALADIM ...!
EĞĞH! EÖĞHHE... THUU
NEYDİ BU ŞİMDİ? NASIL BİR FİLMİN FİGÜRANI OLDUM ?!
♫DRRi DRRi♫
HELİNAY, CANIM NAABER?
CANIM DEME BANA KÖPEK!
Bİ DAKKA NOOLDU YAA?
SENCE?!
...
ABLAMLA İLİŞKİNİ NİYE SAKLADIN BENDEN?!
ABLAN MI? NE ZAMAN TANIŞTIRDIN BİZİ?
GEREK KALMAMIŞ SAMAN ALTINDAN GÖTÜRMÜŞSÜN!
NAAPMIŞIM?
AYAK ÖPMELER YARIÇIPLAK SIRITARAK POZ VERMELER FALAN
AAA?! Bİ DAKKA Bİ DAKKA... O SENİN ABLAN MIYDI?
BAK HELİNAY ...
NE BAKICAM BE!
HEP BÖYLE OLUYO, TAM EVLENİCEĞİM ADAMI BULDUM DİYORUM HOOP ABLAMA YAVŞIYOLAR
EVLENİCEK ADAM MI?!
BEN O ABLANIN AYAKLARINI DEĞİL ÖPMEK, YIKAYIP SUYUNU İÇERİM, BENİ KURTARDIĞI İÇİN
SİL BENİ TELEFONUNDAN
İYİ FİKİR
Abla ve kız kardeş arasında yazılı olmayan bir kanun vardır evlilik büyükten küçüğe doğru olmalıdır. Sırayı bozan cezalandırılır. Hiç acımadan ilişkini bitirirler. Ama bu kaçırdığın uçağın düştüğünü öğrenmek gibidir. Sen yine üzülmüş gibi yap içten içe sevindiğini biliyoruz.
ABLAN VAR MI .?.
NE O, ÇOK MU KÜÇÜK GELDİM SANA?!
YOO ONDAN DİİL...
MILF SEVİYOSUN YANİ?!
HAYIR YAA, SOHBET EDİYORUZ ...
SAPIK!
-SON-

UYKUSUZ

15 ARALIK PERŞEMBE
SAYI: 2016/**51** No: **485**
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7614

Vatandaşa Sorduk: Terör

Pekinsu YUMURTHAN (28): Alfabeden üç-dört harfi yan-yana getiren kuruyo terör örgütünü... İki harf neyinize yetmiyo lan O.Ç. ları... Biz hepinizin ismini ayrı ayrı öğrenmek için uğraşmıyoruz.. Kendi aramızda konuşurken hepiniz O.Ç. sunuz...

Kaldırbahir DAMLAPINAR (43): Diyorlar ki "Polisleri hedef aldık, minimum sivil kaybına gayret ettik"... Derdinizi skm sizin.. Hepimiz Polisiz olm.+ Sen bizi Polis-sivil diye yanlış ayırmışsın... Teröriste bak.. Vatandaşla pazarlığa giriyo lan...

Nacibey AYAKYOLU (36): İşte, kimisi te japonyadan sırt çantasını alıp görmeye geliyor dolmabahçeyi... Kimisi de bomba giyinip patlamaya geliyor.. ikisi de insan... Ha diyeceksin ki "japon turist olup geliyor ama, dedeleri kamikazeydi... Uçakla çarpıp patlıyordu onlar da.. Yani, japonu bir de şimdi gör... Ellerinde küllükle geziyorlar... Ama ötekiler, daha uçağı icat edecekler amk...

Element AMETAL (42): Dayımın oğlu Kanadaya göçüyo.. "Sen manyak mısın, orası çok soğuk olur" dedim.. "Kalın giyinirim" dedi.. "E burda da kalın giyin.. şarabnelleri tutsun.. Hem kalın giyinince ağır çekersin, patlamaların etkisiyle savrulmazsın" dedimse de ikna edemedim... Kanada da insanlar birbirine selam veriyomuş... Vay be, bi kuru selam için gider oldu millet.. Napsın? Terör örgütü doldu ülke... Ne ararsan var, PKK, IŞİD, FETÖ... Terör örgütü olduklarını bilmesen Mazhar Fuat Özkan gibi müzik grubu sanırsın.. PİF.. Bunlarla örövizyona katılsak birinci oluruz bence.... G*t korkusundan ne kadar birincilik, nobel, şampiyonlar ligi kupası varsa bize verirler.. Biz ama bunlarla yaşamaya alıştık.. sigarayı bıraktık, buna alıştık..

Beşiktaş'ta 45 saniye arayla iki bombalı saldırı gerçekleştirildi. Saldırıda 37'si polis 44 kişi hayatını kaybetti.

TÜBİTAK, proje için konaklanacak mekânların kıble yönünün belirtilmesi ve seccade bulunması şartı getirdi.

Malatya'da kadınlar için "pembe otobüs" uygulaması başlatılıyor.

***Gazze'ye insani yardım taşıyan Mavi Marmara gemisine İsrail askerlerinin gerçekleştirdiği ve 10 kişinin hayatını kaybettiği saldırıya ilişkin davanın düşürülmesine karar verildi.**

N.Ş.A — Normal Şartlar Altında

@baris_uygur

Normal şartlar altında büyük felaketler, beklenmedik kazalar ve terör saldırıları, yaşanan ülkenin insanlarını birleştirir. Örneğin Türkiye'deki herkesin birbirine en iyi davrandığı, trafikte bile kavga etmediği belki de tek dönem 17 Ağustos depremi sonrası bir kaç aydır. Ama **Yeni Türkiye'de** her felaket, her terör saldırısı, her acı ülkeyi bütün fay hatlarından bölmekte, artık kahvehaneden televizyon kanalına ve meclise kadar kullanılan dildeki kelimelerin yarısından fazlasını bayağı küfürler teşkil etmektedir. **Yeni Türkiye'de** en çok kullanılan kelimelerden oluşan bir "kelime bulutu" tam bir kara buluttur.

Ve yine **normal şartlar altında** ülkenin gördüğü en büyük terör saldırılarından birinin ardından siyasetçilerin ama samimi ama değil taziye mesajları vermesi beklenirken **Yeni Türkiye'de** siyasetçilerin yarısı hakaret diğer yarısı ise kaşla göz arasında sunulan bir rejim değişikliğini kutlama mesajı vermektedir. Görünen o ki "bu iş" huzur içinde çözülemediğinden, **Yeni Türkiye** 7 Haziran'dan bu yana gördüklerinin ardından sıtmaya razı edilmek üzeredir.

Normal şartlar altında insanlar olaylara kendi inançları, düşünce yapıları ve hayat anlayışları çerçevesinde tepki verirler. Ama **Yeni Türkiye'de** artık mide bulandırıcı bir terör saldırısına tepki gösterirken bile, aynı kelimeler, aynı hakaretler, aynı kin ve aynı şekilde tepki göstermeniz beklenir. Faşizm bir ulusun her konuda aynı şekilde düşünmesini sağlamaya çalışırken ileri demokrasi, o düşüncenin hangi kelimelerle ve ne şekilde ifade edileceğini de keskin çizgilerle belirlemektedir. Tepki vermeniz yetmez; lanete inanmasanız da lanetlemeniz, kınamanın hem bir anlamı olmadığını hem de yersiz olduğunu düşünseniz de kınamanız gerekir. O da yetmez, eğer ağız dolusu hakaret etmiyorsanız gösterdiğiniz tepki yine yetersizdir.

NEFRET SÖYLEMİ HER YERDE!
Gazetelerden, televizyonlardan, sosyal medyadan nefret suçu saçılıyor...

BEN ALPAY ERDEM

Merhaba. Dün korkunç bir gün yaşadım. Pantolon, kemer, ceket alacaktım kendime. Alışveriş merkezine gittik Özlem'imle. Hazar boy da bizimle. Önce bir şeyler yiyelim dedik. Ben kendime bir hamburger menü aldım. Masaya taşırken buzlu çayı devirdim. Ortalığı nasıl batırdım ama bilemezsiniz. Kendime başka bir masa buldum, Özlem'i ve Hazar boy'u beklemeye başladım. Bu arada batırdığım masa birkaç kişi tarafından temizlenirken başında da bir kadın beklemeye başladı. Elinde tepsisi yemeği. Temizlensin de oturayım diye bekliyor. Son derece huzursuz edici bir görüntüydü. Saatler sonra temizlenebildi masa ancak. Saatlerce bekledi kadın orada. Git başka yere otur, değil mi ama. Ama yook, illa oraya oturacak. Öyle orada bekleyecek ki, ben kendimi suçlu hissedeyim. Sonra erkek arkadaşı geldi. Onun da elinde tepsisi yemeği. Bekliyorlar öyle. Ara ara bana bakıyorlar. Çıldırmak üzereyim. Masa temizlendi, oturdular. Sonra hemen kalktılar, sandalyelerini silmeye başladılar. Sandalyeleri temizlenmemiş. Bir saat de sandalyelerini sildiler öyle, sonra oturdular öyle. Ölümüne gıcıktılar. Derken Özlem geldi. Hazar boy da geldi tabii ki. Özlem de köfte almış. Dedim ki, "buzlu çayımı döktüm, gitsem istesem yenisini verirler mi, vermeleri gerekiyor, hakkım galiba, böyle bir şey var galiba" dedim. Bu arada yanımızdaki masada oturanlar da beni dinliyorlar. Eğer tanıyorlarsa resmen demişlerdir, "nasıl Alpay Erdem lan bu" diye. Kesin demişlerdir. "Beleş buzlu çayın derdinde bir Alpay Erdem olmaz olaydı ama oluyor resmen şu anda" diye kesin demişlerdir. Dedim "gidiyorum ben sormaya". Kalktım masadan, kıçımı titrete titrete hamburgerciye kadar gittim. Bir de uzak ki. Bir kız vardı benim tepsimi hazırlayan, başka tepsiler hazırlıyordu o anda başka müşterilere, yandan araya girdim. "Affedersiniz" dedim, "ben" dedim, "buzlu çayımı düşürdüm ama, bana" dedim "acaba yenisini verebiliyor musunuz bir hak olarak, böyle bir şey vardı çünkü sizde galiba" dedim. Kız şaşırdı. Müşteriler döndüler bana bakıyorlar. Allah'ım ağlamak üzereyim. Kız önce kafasını iki yana sallayarak, sonra da ağzıyla, "hayır" dedi bana. "Ha iyi öyleyse, teşekkür ederim, ben şey var diye biliyordum, demek ki yanlış biliyormuşum" dedim, geri döndüm. Lan alsana işte bir buzlu çay daha parası neyse. Aj mısın oğlum. Hay Allah'ım ya. Geri döndüm masaya, elim bomboş. "Vermiyorlarmış, yokmuş öyle bir şey" dedim. Özlem gülüyor, Hazar boy da gülüyor. Hazar boy neler yaşandığını anlamıyor ama biliyor ki bir şeyler çok komik. Yan masadaki tipler beni yine öyle süzerken, bir de, "gerçi müdürleriyle konuşsaydım keşke, kız çünkü bilmiyordu galiba, yeni girdiyse tabii işe" dedim. Özlem koptu, yan masadan kıkır kıkır bir gülme sesi gelmeye başladı. Bana gülüyorlar biliyorum ama hiçbir şey diyemiyorum. Çünkü çok haklılar. Özlem soda almış, ara ara sodasından içtim bir yandan da hamburger yerken, patates gömerken. Tek kelimeyle iğrençtim. Ha bu arada ben psikolojik savaşı zaten en başta kaybettiğimi de hatırladım, hamburgerci kıza karşı. Sos olarak acı sos ve barbekü sos istemiştim. Kız, "yalnız barbekü sos ekstraya giriyor" diyesiye "hardal olsun o zaman" deyiverdiydim. Hemen. Süpersonik bir hızla. Olağanüstü aj bir görüntü veriyorum. Sürekli. Çok kötü bir gün geçireceğim en baştan belliymiş benim ama. Kalktık sonra masadan, ben pantolon bakmaya diye ayrıldım Özlem'im den ve Hazar boy'umdan. Özlem de çanta bakmaya gitti. Pantoloncuya girdim. Dedim ki "değişik bir pantolon istiyorum ben". "Bizde hepsi düz" dedi kız. Orada da kız var. "O zaman şöyle yapalım, ben gideyim o zaman" dedim, çıktım oradan. Başka bir pantoloncuya gittim. İki pantolon denedim ve pantolon almanın ne kadar zor olduğunu bir kez daha hatırladım. Her şeyden önce ben normal bir insan olduğumu düşünüyorum, bu pantolonları kimler giyiyor. Düşük belin de bir şeyi olur. G.tümün yarısını sen dışarıda bırakacak şekilde bu beli hangi ara düşürdün bu kadar namıssız seni ya. Sinirim bozuldu çıktım oradan. Ceket, kemer bakması falan da hak getire. Önce pantolonu bir halledeydik. Halledemiyorum. Kahveciye gittim. Oturdum öyle biraz. Pantoloncu kızın dükkanı da tam karşımda. Bu arada kahve falan da içmiyorum ha. Öyle boş boş oturuyorum, koltuk işgal ediyorum. Çünkü görüntü olarak ajlığın hakkını vermek tam olarak böyle bir şey. Sonra içeriye baktım pantoloncuya doğru. Dedim "bir pantolon deneyeyim bari ya, düz müz, neyse artık". Girdim pantoloncuya, kız beni soğuk karşıladı. Halbuki bir dükkana ikinci kez gelen müşteri yüzde doksan alıcıdır. Güç bela bir pantolon deneyebilmek için izin koparabildim kendisinden, girdim kabine. Bir kabin için fazla ışıklı bir ortamdı. Kendimi gördüm resmen ışıkta. Pantolon elimde, kendime şöyle bir baktım, hass.ktir, resmen acınacak bir haldeyim. Üzerimde rengi mengi atmış, sarkmış, üstüne bir de Hazar boy kusmalı lekeli bir t-işört var. Pantolonum çok eski, siyah, ve kedi Venüs ve kedi Çiko tüylerini boldan fazla göstermeli. Ayakkabılarıma baktım, en kötü, en kirli ayakkabılarımla gelmişim ben bu ortamlara. Bağcıkları da açık. Ben bir insan değil, ben bir ajlığım. Benim değil pantolon denemem, benim girdiğim dükkanın, avm'nin kireçlenmesi lazım. O kadar kötüyüm dış görünüş olarak. Kaçarcasına kaçtım oradan, eve zor attım kendimi. Özlem ve Hazar boy daha sonra geldiler. Ben ağlarken onlar hep güldüler. Korkunç bir gün geçirdim. Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"ben alpay erdem"
15 Aralık Perşembe / **Kuzguncuk Sanat Tiyatrosu** / Saat: 21.00 / bilgi: 0553 228 44 63
16 Aralık Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
17 Aralık Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 20.30 / bilgi: 0536 954 58 35
18 Aralık Pazar / **Bursa Görükle Sanat Mahal** / Saat: 17.00 / bilgi: 0224 483 21 61
20 Aralık Salı / **İzmir Bornova KafePi** / Saat: 21.00 / bilgi: 0533 554 41 90
21 Aralık Çarşamba / **İzmir Alsancak 6:45** / Saat: 21.00 / bilgi: 0545 644 56 45
22 Aralık Perşembe / **Eskişehir SPR** / Saat: 21.00 / bilgi: 0636 738 76 72

Sandık·içi
ERSİN KARABULUT
GEÇENLERDE AVRUPA'DAYIM, HAYVAN GİBİ GEZİYORUM AYIPTIR SÖYLEMESİ. AKRABALAR FİLAN DA GELDİ GİTTİ ARADA. HAVA MÜTHİŞ, ACAYİP TAKILIYORUM... Bİ GÜN ENİŞTEMLEYİZ (TEYZEMİN KARISI), GOYGOYUNA ŞÖYLE DEDİM ADAMA...
YAA ENİŞTE İNANILMAZ MUTLUYUM, BU NEDİR YAA...
RÜYADA FİLAN OLMAYALIM?..
E RÜYA TABİİ.
...
...EHEH NASI YAA?..
Bİ DAKKA, HARBİ Mİ?
...
...YOK YA NE RÜYASI...
GERÇEK İŞTE...
BÖYLE DEDİ AMA GÖZLERİNİ KAÇIRDIĞINI SEZDİM TAMAM MI?
DURDUK YERDE KILLANTI BASTI. YANİ ÖYLESİNE DEMİŞTİM OYSA.
ENİŞTE... BİŞEY DİYCEM...
TEYZEM KAÇ YAŞINDA?..
EE...
İŞTE... ŞEY...
...ELLİYE GELİYO... ...DU EN SON AMA ?..
NE OLDUĞUNU İŞTE O AN ANLADIM... AMA GÜZEL Bİ SİHİRBAZLIK NUMARASI İZLEMİŞİM GİBİ HOŞUMA GİTTİ.
ENİŞTEMLE BİRBİRİMİZE BAKARAK SON Bİ GÜLÜMSEDİK BÖYLE.
...VE UYANDIM...
ÖE?
DAHA ÖNCE DE RÜYAMDA KENDİMİ YAKALAMIŞTIM AMA BU ÇOK GERÇEKTİ. YANİ HANİ ÖYLESİNE DİYORUZ YA "RÜYA MI LAN BU" DİYE, HAH O ŞEKİLDE TAMAMEN GEYİĞİNE SORDUMDU.
AMA GALİBA SEBEBİNİ BİLİYORUM. BEN SON BİR YILDIR BİRAZ HAFİF DELİRDİM. KAFA GİTTİ YANİ. ARADA NORMAL SOKAKTA YÜRÜRKEN FİLAN O SORUYU SORUYORUM BAZEN.
ULAN Bİ DAKKA... RÜYADA OLMIYIM ?..
ŞU AN GERÇEK Mİ?..
ALIŞKANLIK OLUNCA DA RÜYAMDA DA SORMAYA BAŞLADIM HERHAL... BU ZATEN LUCID DREAMING OLAYININ EN TEMEL YÖNTEMLERİNDEN GALİBA.
ÇOK AĞIR TRAVMATİZE OLMUŞSUNUZ, BEN SİZE İLAÇ DA YAZICAM AMA İSTERSENİZ VE TABİİ YAPABİLİYOSANIZ BİRAZ UZAKLAŞIN BURDAN? AVRUPA'YA FİLAN GİDEBİLİR MİSİNİZ MESELA?
GİDİYOM AMA RÜYA ÇIKIYO.
HABERLERE FİLAN BAKMAM DA YASAKLANDI. BİRAZ AZALTTIM AMA TAMAMEN NASIL BAKMIYCAKSIN? ZATEN BAKMASAN DA ULAŞIYO MEVZULAR SANA Bİ ŞEKİLDE. Bİ DE YANİ BİLMEK DE GEREKİYO, KAPAK FİLAN YAPIYORUZ DERGİYE.
DOLAR AMMA KOPTU.
Bİ MAKALE VAR...
TÜRKİYE YAN BASTI DİYO...LİNKİNİ YOLLADIM GRUBA.
35 KİŞİ YANARAK, 72 KİŞİ BOĞULARAK...
NE ACAYİP, ESKİDEN KABUS GÖRÜCEM DİYE KORKARDIM. GÖRÜNCE DE SALAK SALAK KENDİME KIZIYODUM "NEYDİ LAN O, SEBEBİ NEYDİ Kİ?" DİYE.
KUSURA BAKMA... MCUK
SANA AYIP ETMİŞİM.
ŞİMDİYSE BÜTÜN KÖTÜ ŞEYLER GERÇEK, BÜTÜN GÜZEL ŞEYLER RÜYA ÇIKIYO. DELİRMEDEN ATLATIRSAK BAKALIM, HAYIRLISI.

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Güzel bir günün ardından.

Dünyada sabah erken kalkmaktan daha önemli ne var? İyi ve dürüst bir insan olmak mı? Tabii ki hayır. Sosyal bilimler mi? Sakın bu saçma sapan düşüncelerinizi sağda solda sesli dile getirmeyin, yüzünüze gülerler, arkanızdan konuşurlar; meclislerin naifi olursunuz, ibişi olursunuz. Hayır, dünyanın en önemli şeyi sabah erken kalkmaktır. "Dünyanın En Başarılı Girişimcilerinin Gündelik Alışkanlıkları - Bu Kitap Hayatınızı Değiştirecek" isimli kitabı okumanızı tavsiye ederim. Asla kitap okumayacağından emin olduğunuz arkadaşınızın kitaplığında "Savaş Sanatı" ve "İçimizdeki Savaşçı" kitaplarının arasında bir yerlerde bulabilirsiniz. Bir alışveriş merkezi kitapçısında kandırılmıştır, kitabın adı tarafından büyülenmiştir, farkında olmadan hipnoza sokulmuştur, parası alınmıştır. Dolandırılmıştır. Onu, ona haber vermeden alın. Kitap okumak istemeyen arkadaşlarınıza yapacağınız en büyük iyilik, onların bir anlık heyecana kapılıp, heves edip satın aldığı kitapları çalmak olacaktır. Böylece okumayacakları kitaplarla hayatları boyunca yüz yüze yaşamak zorunda kalmazlar. Dünyanın bütün en başarılı girişimcileri aynı şeyi söylüyor: ERKEN KALKILACAK! En geç sabahın dördünde kalkarım, hafif bir kahvaltı edip o günkü programıma göz gezdiririm, sonra yarım saat uyurum ve bir kez daha erken kalkarım. Herkes de benim gibi olsun, en doğrusu bu. Ama beyfendi, siz röportajlarınızda içme suyunun temel bir hak değil, alınıp satılacak bir ürün olduğunu savunmuşsunuz. Doğal su kaynaklarının etrafına boru hattı çekmişsiniz, derelere sayaç takmışsınız. Doğal hayatı ağlatmışsınız, yerlileri haraca bağlamışsınız. Her türlü pisliği yapmışsınız. Önemli değil. Erken kalkıyor ya, başka hiçbir şey önemli değil. Şimdi hepimiz ondan akıl almak durumundayız.

Kadınların Şifresi isimli sunumumdan bir slayt.

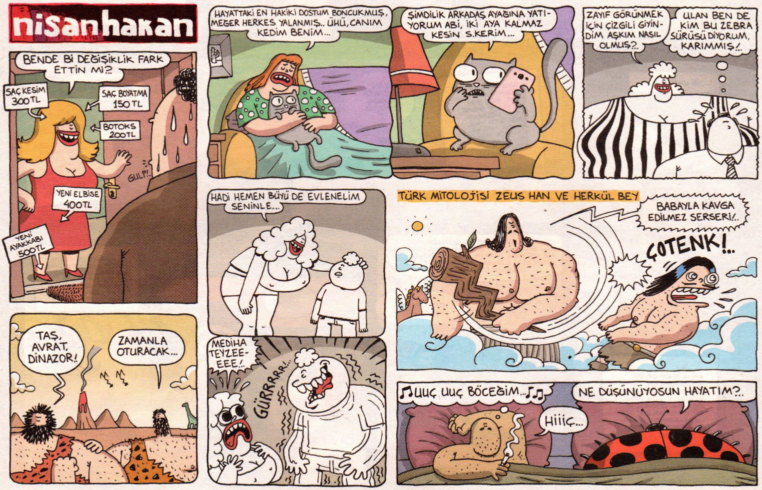
Pazar sabahı, dünyada işler başarmış insanlara has bir gönençle saat 10'da uyandım. Bu başarımdan bebeğimi de haberdar etmek ve rehavete kapılıp tekrar uykuya dalmanın önüne geçebilmek için "KALTIM BEN" diye bağırdım. Bebeğim beş dakika içinde tekrar baygınlık geçirip uyuyacağımı bildiği için aceleyle odaya koştu ve "kahvaltıya çıkarız, hava çok güzel, oradan parka gideriz, oradan bir kahve içeriz, oradan belki kitapçıya gideriz, pazar kuruluyor onu gezeriz. Sabah altıda uyandım, sabah altıdan beri 'Erman ne zaman uyanacak, Erman neden böyle' diye düşünüyorum. Başıboş bırakıldıkça karanlık yerlere gidiyor düşüncelerim, evde yalnız bırakılmış akılsız hayvanlar gibi ilişkimizin elektrik kablolarını kemiriyor duygularım. KALKACAKSIN! Seni yok ederim. Gözlerimin içine bak! Şaka etmiyorum!" diye bağırdı. İnsanları bağırma noktasına getirmişim. Kadınların bakışlarındaki ufak bir nüans, konuşmalarında ufak bir duraksama kütüphaneler dolusu kitaptan daha çok anlam içerir, daha fazla şey anlatır. Bağırmaları ise sinirli oldukları anlamına gelir. Kadınların dilinden anlamayan erkekler bu dünyada kaybetmeye mahkum insanlardır. Hızla banyo girdim, üstümü giyindim, bebeğime gösterdim, iyi tişörtlerimi hafta içi çalışma arkadaşlarıma giyerim diye eski tişört giymiştim, "hayır" dedi, "iyi tişörtü sana ben aldım, iyi tişört en çok benim hakkım". Doğru söylüyor. Ama bir yandan da haftasonu giyilen iyi tişört, ziyan edilmiş, boşa harcanmış iyi tişört gibi geliyor. Bazı duygular var, tarife gelmiyor.

Kahvaltı ettik, park gezdik, kahve içtik, oyuncakçı gezdik, kitapçı gezdik, bebeğime ilişkinin daha en başında müjdelenmiş bir çok aktiviteyi bir güne sığdırdık. Tadında bıraksaydık belki de tarihe geçecek kadar başarılı bir pazar günüydü. Ancak bebeğim kanın tadını almıştı. Doyduktan sonra sırf eğlence olsun diye yediği impalanın kafasını yalayan bir dişi aslan gibi oyunlar peşindeydi. "İkea'ya gidelim" diye bağırdı. "Hayır" diye bağırdım. "O zaman korniş alalım, korniş takılması gerekiyor bir yere" dedi. Korniş hayatımda hiç takmadım. Bir kere yüz lira verdim elektrik ustasına korniş takması için, o zaman dikkatli izledim, nasıl yapılıyor, yüz lira nereye gidiyor diye. Matkap, merdiven, üçlü priz falan büyük tiyatro ama çok zor değil, yapılır yani. Olur dedim. Bir yandan kendimi geliştirmek için bir fırsat. İkea kurabilmek, matkapla delik açabilmek, basit lehim işleri, çivi çakmak gibi özelliklerimin yanına bir yenisini ekleme şansı. Korniş takabilen bir erkek... Kadınlar böyle şeylerden hoşlanıyor diye duymuştum.

Mutluluk ve huzur dans pistinde karşılıklı dans ettiğiniz hoş bir bayan gibi. Ölçülü ve kararında dans ederseniz müzik devam ettikçe sizinle birlikte dans eder. Dışarıdan bakınca "ne kadar güzel bir çift, sanki dans için yaratılmışlar" derler. Ancak ayarsız coşup, ölçüsüz figürler sergilerseniz bayan sizden tiksinir ve kaçar. Dans pistinde elinizi kolunuzu nereye koyacağınızı bilemeden kalırsınız, dansı aniden kesemeyeceğiniz için yavaş yavaş azaltarak, üzgün bir şekilde dans ederek pistin kenarına doğru gitmeye çalışırsınız. Dünya üzerindeki belki de en üzücü görüntüdür. Biz tadında bırakmayı bilemedik, işi ev terliğiyle merdivene tırmanmaya kadar getirdik ve matkabı çalıştırdığım gibi evin ana elektrik hattını tam ortasından deldim. Huzur ve mutluluk ilk buldukları açıklıktan, tuvaletin yarım açık vasisdasından kaçıp gitti. Günün geri kalanını elektrikçilere avuçla para atarak geçirdim. Tek tesellim sadece bizim dairenin elektrik tesisatını patlatmak oldu. Apartmanın elektrik tesisatını yok etseydim gidip polise teslim olurdum, tutuklanana kadar da ısrar ederdim. Bir apartman dolusu öfkeli insanla yüzleşmektense, öyle bir çözüm geliyor aklıma.

Mutluluk ve Huzur.

groagh@gmail.com

akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

● Geçen gün elime üstelik koskoca bir üniversite dekanının övmelere doyamadığı, girişimcilikle ilgili bir sunum geçti, bir işe girişeceğimden değil a, oturdum okuyayım şunu dedim. Çoğunluk yine çok anlamlıymış gibi gözüküp sıfır anlamı olan laflardan ibaretti de "işe alma" ile ilgili bölüme gelince ekrana uzun uzun baktım. Adam açık açık "Önceliği sizin işiniz değil de kendisi olan insanları işe almayın, hemen kovun" diyordu. Yani beyzadem girişimcilik yapacak, yapsın hakkıdır; ödülü büyük diye riske girecek, girsin, helâl olsun. Ama o ödülden hiç nasiplenmeyecek, sadece evine ekmek götürecek olan adam da "Aman bu beyzadem nasıl başarılı olur," diye düşünecek, beyzademin başarısını kendi hayatının önüne koyacak. Öyle insan yok değil, var var olmasına da biz ona insanın ayıbı diyoruz, bu ayıptan faydalanıp işçinin kendi hayatını ikinci plana atmasını şart koşana da insanın ayısı.

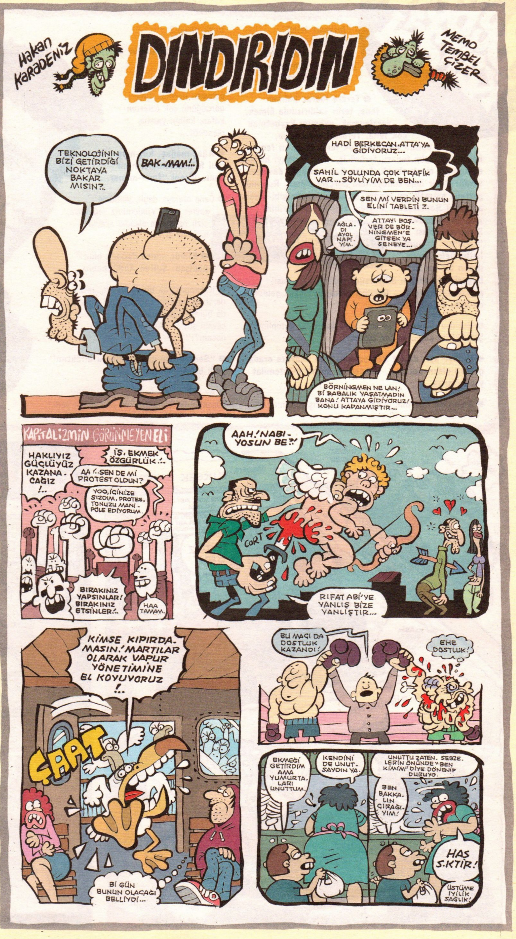
● Dünyada her insanın muhakkak görmesi gereken yerler var. Viyana, Venedik, Paris, Prag, New York, Moskova falan saymakla bitmiyor. Tabii bir de zorunlu değilsen hiç görmen gerekmeyen yerler de yok değil. Benim aklıma ilk gelen Mönchengladbach, Kütahya, Aachen falan. Şunca yıldır "A bak Mönchengladbach'ı görmelisin," diyen kimseyle karşılaşmadım. Mönchengladbachlı arkadaşım bile oldu ama o bile resmen "ev dağınık kafede buluşalım," dercesine "Abi sen bana hiç gelme, direk Düsseldorf'ta buluşalım," dedi.

● Tamam, yalan söyledim, Mönchengladbachlı hiç arkadaşım yok ama olsa da öyle derdi bence, demese de ben derdim zira yıllar evvel içinden trenle geçerken şöyle bir baktım, kendimi trenle İstanbul'dan Ankara'ya giderken Polatlı'dan geçiyor gibi hissettim ve üstelik askeri birlik ve dolayısıyla tren yolunun kenarında ordu jimnastiği tüfeksiz hareketler serisi 12. hareketi yaptıkları için kollarını ve bacaklarını açıp açıp zıplayan bir alay askerin komik görüntüsü de yoktu.

● Yalnız bir yanda insanın ölmeden önce görmesi gereken şehirler var, diğer yanda da ölmeden önce görülmesi gereken şehirler. İlk kategoridekiler siz ölene dek orada duruyor, yaşadığınız süre içinde gidip görmeniz kâfi, ikinci kategoridekiler siz gitmeden ölebiliyor, sonra isteseniz de göremiyorsunuz. Halep mesela ölmeden önce görülmesi gereken bir şehirdi, bizden bir tek Emrah gördü biz göremedik, bir daha da göremeyeceğiz, yıllardır sadece uzaktan öldürülürken gördük. Tabii unutmamak lâzım ki eğer hep beraber aklımızı başımıza toplamazsak durduk yere ilk kategoriden ikinci kategoriye düşebilecek bize daha yakın, bizden de yakın başka şehirler de var.

● Bence dünya olarak zıvanadan çıktığımız nokta rahmetli başkan Kennedy'nin "Ülkem benim için ne yapabilir değil, ben ülkem için ne yapabilirim diye sorun!" lafı. Hâlbuki Amerika, insanlardan vergilerini bizim gib hiç çaktırmadan değil hissettire hissettire alan ülkelerden biri ama bir kişi bile çıkıp ***"Ulan gebeş, vergi veriyorum, çağırdığında askere gidiyorum ya?"*** dememiş. Biraz daha düşünün bu kadar saçma laf olmaz. Patronunuz size ***"Şirket bana ne verebilir diye değil, ben şirkete ne verebilirim diye sorun!"*** dese, ***"Başlarım tazminatına,"*** diyerek suratına tokadı aşk edersiniz. Başvurduğunuz iş yeri ücret konuşurken ***"Ha yalnız biz maaş vermiyoruz, onun yerine çalışanlarımızdan her ay bir bin lira alıyoruz,"*** dese hiçbiriniz o işe girmezsiniz. bu tip, duyulduğunda anlamlı, düşünüldüğünde hıyarca gelen laflardan bir dolu var tabii, zaten ilk paragrafta da onu işledik. (İşledik.. dik… dik… köşe mi yazıyoruz ünite dergisi mi belli değil) Bu tip hamasi laflar size rolünüzü, haklarınızı ve görevlerinizi, devletle yaptığınız anlaşmayı şaşırtma amacı güderler. Vatandaş olarak haklarınız ve ödevleriniz bellidir ve temel gayeniz daha fazla hak, daha az görev peşinde koşmak olmalıdır. Askerlik mi? eyvallah, gider yaparsınız ya da yapmayıp bedeli neyse ödersiniz ama ***"Ben bir yıl daha askerlik yapmak istiyorum,"*** veya ***"Efendim ben bu bedelli askerlik ücretini iki kat olarak yatırmak istiyorum,"*** demezsiniz, dememelisiniz de zaten. En malımızın bile vergi dairesine gidip ***"Yahu ihtiyacınız vardır, ben bu ay fazladan bir iki yüz elli lira artırdım, onu takdim etmeye geldim,"*** diyeceğini de hiç zannetmiyorum. Yani vatandaş olarak görevleriniz de, haklarınız da bellidir. Hiçbirinizin ***"Yahu Kütahya'da su şebekesi iyi değilmiş, her şeyi de devletten beklememek lâzım,"*** diye Kütahya'ya gidip elinde kazmayla yol kazmasına, boru döşemesine gerek yok. Kendi hâlinde bir vatandaş olarak DSİ'nin, Zirai Donanım Kurumu'nun, Merkez Bankası'nın ya da Ekonomi Bakanlığı'nın görevlerini üstlenmeniz saçma olur doğrusu. Siz zaten bu kurumlar işlesin, devlet bu kurumları çalıştırsın diye her alışveriş yaptığınızda, her maaş aldığınızda, her sigara yaktığınızda yani kısacası her nefes aldığınızda vergi veriyorsunuz, bir de erkekseniz artık altı ay, bir yıl, bir buçuk yıl dosta güven düşmana korku salıyorsunuz, üste bir de kur regülasyonu sorumluluğunu üstlenmeniz düşünürseniz çok saçma. Hayır bir de çok olur gibi de değil, resmen elinize kazma alıp su şebekesi döşeyeceğim diye Kütahya'da bilip bilmeden caddeleri sokakları kazmaya benziyor ama yine de siz bilirsiniz.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"İnsanlar kendi söylediklerine şaşırdıklarında ilerleme gösteriyorlar demektir."
- Sigmund Freud

● **Teröre maruz kalmak fena, terör saldırısında ölmek, yaralanmak, yakınını kaybetmek çok fena. Terörün korkusunu, acısını yaşamak çok fena. Ama en fenası, hepsinden daha fenası, terörü iş, cana kıymayı meslek edinen bir alçak olmak. İnsan kanı akıtarak davasını sürdüren bir iblis zihniyetinin parçası olmak. Ruhunu şeytana satmak, en fenası. Davan da senin gibi soysuz arkadaş! Bomboşsun. Beynin, zihnin yok, tarihin yok. Olmayacak. Senin kahrolası "başarın" masumları katletmek. Senin davan bu kadar. Değerin olmadığını biliyorsun, yoksa böyle nasıl patlatırsın kendini... Geçmişi olmayan alçak, geleceğin de yok. Asla olmayacak...**

Yaşama arzusu, tüm patlamalardan daha güçlü...

● Eskiden dünya sağ ve sol olmak üzere iki kutupluydu. Şimdiki iki kutup sağ ve faşizm...

● **Külliye ayrı devlet ilan edilsin, yeni anayasa orada geçerli olsun sadece... Bahçeli'ye de bir müştemilat yapılır artık...**

● Amerikan üslerinin olduğu nerede barış yaşanmış ki, bizde olsun!?

● **Kumanda kimdeyse Süleyman odur!**

● Az gördüğünü çok özlemen normal. Çok gördüğünü çok özlersen kafan, kalbin yanmış demektir...

● **Ağaç-mağaç, kuş-muş gibi M'li ikilemelerin en denk düşeni "İmar-mimar..."**

● Özne olmaya değil, yükleme gayret edin. Yükleminiz sağlamsa, gizli özne bile olsanız arayıp bulurlar sizi...

● **Elinde sihirli değnek olan padişah: Sultan Abdülmagic...**

● Kasımpaşa'da bir ilkokulda, resim dersinde öğretmen çocuğa "Şurayı, bi de burayı maviye boya" diyor. Çocuğun cevabı şöyle: "Alayını boyiim mi hocam?!"

● **"Sergen'den sonra futbolu bıraktım" dedi bir arkadaşım...**

● Az kelimeyle cümle girişimi: "Bir köpekbalığı, bir köpek ve yedi balığı yedi."

● **"Adam" ve "Alan" çok iyi arkadaştı, basketbolda savunma konusunda ters düştüler, araları bozuldu!**

● Yeşilçam'ın kalender simalarından biri, aydınlık ifadeli aktör Süleyman Turan... Onca zaman, bunca film, her zaman içtenlikle rolünün hakkını verdi... Katıksız arkadaşlığın, güvenilir dostluğun simge ismi oldu... Aynı zamanda bir çizgi romancı olan Süleyman Turan, mahçup tebessümüyle gönüllerde taht kurdu... Zira "Aktörlük, utangaç insanın intikamıdır" cümlesi de ona ait... Bir mesleğin derindeki kimyasını kimse daha önce böyle çarpıcı biçimde dile getirmedi... Yaşasın Süleyman Turan... İyi ki varsın usta...

"Her ş... diyorla... en a...

● **Ilık adamdan lider çıkmaz!**

● Yıllar yılı, boş durunca ayaklarımla havaya birşeyler yazıyorum. Bazan biriyle konuşurken de, arada geçen bir kelimeyi ayağımın yazdığı oluyor!

● **İkindi nasıl bir zaman, çözülmesi zor muamma. Günışığının ortasında ilk esmer gölgeler...**

● Yemek yerken, bişey okumak ya da izlemek, bebekliğimizden kalmaymış. Meme emerken, kırk santim mesafeden anneyle bakışma varmış kökeninde.

● **"Aslanlar nadiren sırtlan yerler, genellikle onların avlarını yerler" dedi belgesel. Hayır, hiç sırtlan yemiyor da değiller. Vay ki vay...**

şeyin iki anlamı var" r. Yanlış. Her şeyin z iki anlamı var...

● "Elveda meyhaneci, artık alamıyorum" diye başlayan ve sarhoş olamamayı anlatan güzel şarkıyı biliyorsunuz. Şarkının en acaip detayı, bu tuhaf hali, yani iç ha iç edip sarhoş olamama durumunu, tövbe tövbe, bir de Allah'a sorması. "Aynı kadeh aynı mey" diyor, "Bir tat alamıyorum" ve akabinde coşuyor: "Allahım bu nasıl şey, sarhoş olamıyorum!" Bu mudur maruzatın, böyle midir derdin? Allah'a sora sora bunu mu soruyorsun a divane? Ayreten olmuşun olacağın kadar, "Ne gökte, ne yerdeyim" diyen de sensin, a şaşırmış...

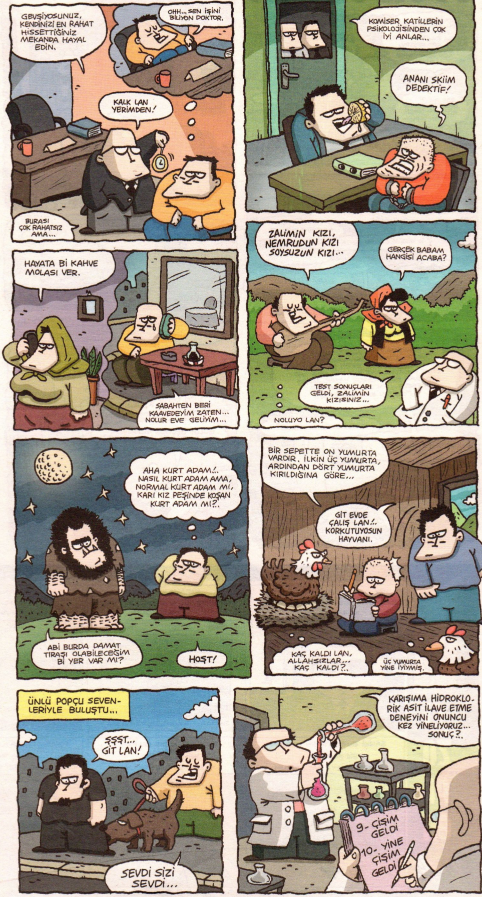
● **Maç başlamadan önce halka olan takımı tepeden görünce, mandalina istiyo canım...**

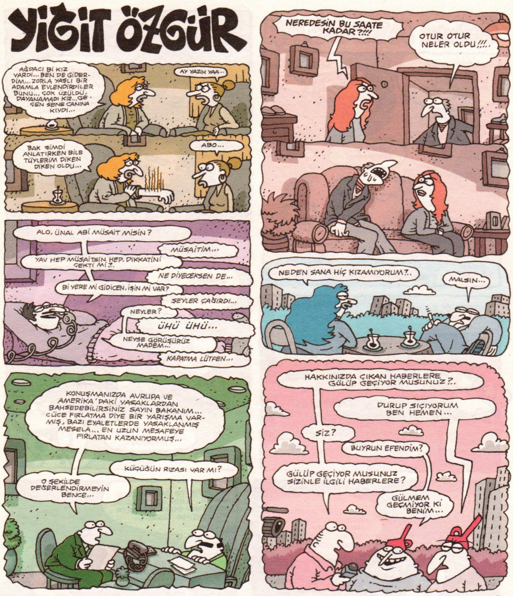
● Afrika'da keçi çobanı, keçileri izle de izle, kahve çekirdeklerini hapur hupur yutuşlarına tanık ol, "Lan bunların coşkusu, bu yediklerinden geliyo olmasın" diye kullan, sonra sen de yut kahve çekirdeklerini, zaman içinde toza çevir, suya koy, böylece başlasın kahveyle insanın aşkı. Eden olmamıştır hiç, teşekkürler keçi.

vedatozdemiro@gmail.com

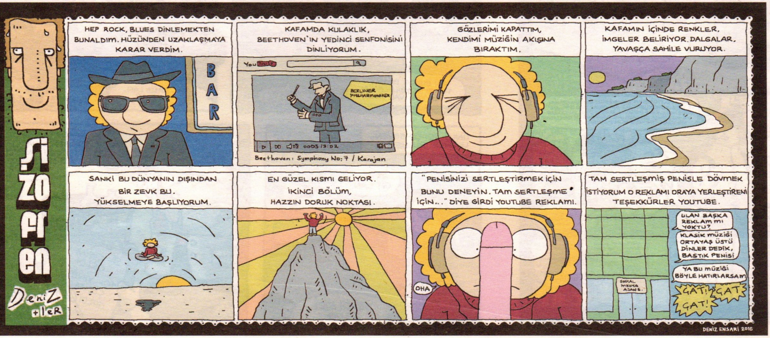

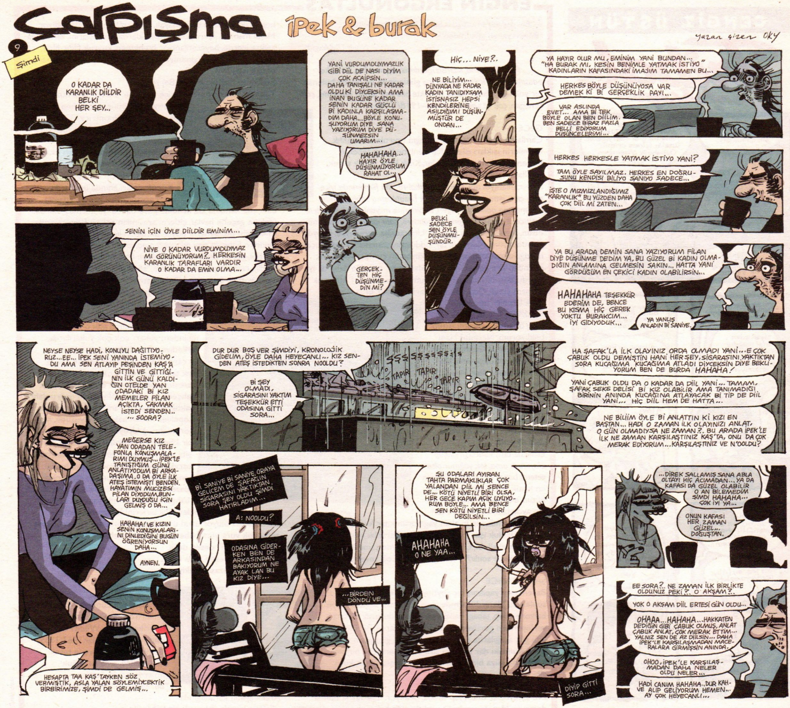
ÖZER AYDOĞAN

YİĞİT ÖZGÜR
AĞDACI Bİ KIZ VARDI... BEN DE GİDERDİM... ZORLA YAŞLI BİR ADAMLA EVLENDİRDİLER BUNU... ÇOK ÜZÜLDÜ, DAYANAMADI KIZ... GEÇEN SENE CANINA KIYDI...
AY YAZIK YAA...
BAK ŞİMDİ ANLATIRKEN BİLE TÜYLERİM DİKEN DİKEN OLDU...
ABO...
ALO, ÜNAL ABİ MÜSAİT MİSİN?
MÜSAİTİM...
YAV HEP MÜSAİTSİN HEP. DİKKATİNİ ÇEKTİ Mİ?..
NE DİYECEKSEN DE...
Bİ YERE Mİ GİDİCEN. İŞİN Mİ VAR?
ŞEYLER ÇAĞIRDI...
NEYLER?
ÜHÜ ÜHÜ...
NEYSE GÖRÜŞÜRÜZ MADEM...
KAPATMA LÜTFEN...
KONUŞMANIZDA AVRUPA VE AMERİKA'DAKİ YASAKLARDAN BAHSEDEBİLİRSİNİZ SAYIN BAKANIM... CÜCE FIRLATMA DİYE BİR YARIŞMA VARMIŞ, BAZI EYALETLERDE YASAKLANMIŞ MESELA... EN UZUN MESAFEYE FIRLATAN KAZANIYORMUŞ...
KÜÇÜĞÜN RIZASI VAR MI?
O ŞEKİLDE DEĞERLENDİRMEYİN BENCE...
NEREDESİN BU SAATE KADAR?!!!
OTUR OTUR NELER OLDU!!!...
NEDEN SANA HİÇ KIZAMIYORUM?..
MALSIN...
HAKKINIZDA ÇIKAN HABERLERE GÜLÜP GEÇİYOR MUSUNUZ?..
DURUP SIÇIYORUM BEN HEMEN...
SİZ?
BUYRUN EFENDİM?
GÜLÜP GEÇİYOR MUSUNUZ SİZİNLE İLGİLİ HABERLERE?
GÜLMEM GEÇMİYOR Kİ BENİM...

HORTLAK
aralık sayısında
DEV
2017 takvimi
HORTLAK
2017
HEDİYE!!!

ŞİZOFREN
DeniZ +leR
HEP ROCK, BLUES DİNLEMEKTEN BUNALDIM. HÜZÜNDEN UZAKLAŞMAYA KARAR VERDİM.
BAR
KAFAMDA KULAKLIK, BEETHOVEN'IN YEDİNCİ SENFONİSİNİ DİNLİYORUM.
BERLINER PHILHARMONIKER
Beethoven: Symphony No: 7 / Karajan
GÖZLERİMİ KAPATTIM, KENDİMİ MÜZİĞİN AKIŞINA BIRAKTIM.
KAFAMIN İÇİNDE RENKLER, İMGELER BELİRİYOR. DALGALAR, YAVAŞÇA SAHİLE VURUYOR.
SANKİ BU DÜNYANIN DIŞINDAN BİR ZEVK BU. YÜKSELMEYE BAŞLIYORUM.
EN GÜZEL KISMI GELİYOR. İKİNCİ BÖLÜM, HAZZIN DORUK NOKTASI.
"PENİSİNİZİ SERTLEŞTİRMEK İÇİN BUNU DENEYİN. TAM SERTLEŞME İÇİN..." DİYE GİRDİ YOUTUBE REKLAMI.
OHA
TAM SERTLEŞMİŞ PENİSLE DÖVMEK İSTİYORUM O REKLAMI ORAYA YERLEŞTİRENİ TEŞEKKÜRLER YOUTUBE.
ULAN BAŞKA REKLAM MI YOKTU?
KLASİK MÜZİĞİ ORTAYAŞ ÜSTÜ DİNLER DEDİK, BASTIK PENİSİ
YA BU MÜZİĞİ BÖYLE HATIRLARSAM
SOSYAL MEDYA AJANS.
GAT! GAT GAT!
DENİZ ENSARİ 2016

Çarpışma
İpek & burak
9
Yazan çizen OKY
Şimdi
O KADAR DA KARANLIK DİİLDİR BELKİ HER ŞEY...
SENİN İÇİN ÖYLE DİİLDİR EMİNİM...
NİYE O KADAR VURDUMDUYMAZ MI GÖRÜNÜYORUM?.. HERKESİN KARANLIK TARAFLARI VARDIR O KADAR DA EMİN OLMA...
YANİ VURDUMDUYMAZLIK GİBİ DİİL DE NASI DİYİM ÇOK ACAİPSİN... DAHA TANIŞALI NE KADAR OLDU Kİ DİYCEKSİN AMA İNAN BUGÜNE KADAR SENİN KADAR GÜÇLÜ Bİ KADINLA KARŞILAŞMADIM DAHA... BÖYLE KONUŞUYORUM DİYE SANA YAZIYORUM DİYE DÜŞÜNMEZSİN UMARIM...
HAHAHAHA... HAYIR ÖYLE DÜŞÜNMÜYORUM RAHAT OL...
GERÇEKTEN HİÇ DÜŞÜNMEDİN Mİ?
HİÇ... NİYE?..
NE BİLİYİM... DÜNYADA NE KADAR KADIN TANIDIYSAM İSTİSNASIZ HEPSİ KENDİLERİNE ASILDIĞIMI DÜŞÜNMÜŞTÜR DE ONDAN...
BELKİ SADECE SEN ÖYLE DÜŞÜNMÜŞÜNDÜR.
YA HAYIR OLUR MU, EMİNİM YANİ BUNDAN... "HA BURAK MI, KESİN BENİMLE YATMAK İSTİYO" KADINLARIN KAFASINDAKİ İMAJIM TAMAMEN BU...
HERKES BÖYLE DÜŞÜNÜYOSA VAR DEMEK Kİ Bİ GERÇEKLİK PAYI...
VAR ASLINDA EVET... AMA Bİ TEK BÖYLE OLAN BEN DİİLİM. BEN SADECE BİRAZ FAZLA BELLİ EDİYORUM DÜŞÜNCELERİMİ...
HERKES HERKESLE YATMAK İSTİYO YANİ?
TAM ÖYLE SAYILMAZ. HERKES EN DOĞRUSUNU KENDİSİ BİLİYO SANIYO SADECE...
İŞTE O MIZMIZLANDIĞIMIZ "KARANLIK" BU YÜZDEN DAHA ÇOK DİİL Mİ ZATEN...
YA BU ARADA DEMİN SANA YAZIYORUM FİLAN DİYE DÜŞÜNME DEDİM YA, BU GÜZEL Bİ KADIN OLMADIĞIN ANLAMINA GELMESİN SAKIN... HATTA YANİ GÖRDÜĞÜM EN ÇEKİCİ KADIN OLABİLİRSİN...
HAHAHAHAHA TEŞEKKÜR EDERİM DE, BENCE BU KISMA HİÇ GEREK YOKTU BURAKCIM... İYİ GİDİYODUK...
YA YANLIŞ ANLADIN Bİ SANİYE.
NEYSE NEYSE HADİ, KONUYU DAĞITIYORUZ... EE... İPEK SENİ YANINDA İSTEMİYODU AMA SEN ATLAYIP PEŞİNDEN KAŞ'A GİTTİN VE GİTTİĞİNİN İLK GÜNÜ KALDIĞIN OTELDE YAN ODADAKİ Bİ KIZ MEMELER FİLAN AÇIKTA, ÇAKMAK İSTEDİ SENDEN.. ... SOORA?
MEĞERSE KIZ YAN ODADAN TELEFONLA KONUŞMALARIMI DUYMUŞ... İPEK'LE TANIŞTIĞIM GÜNÜ ANLATIYODUM Bİ ARKADAŞIMA, O DA ÖYLE İLK ATEŞ İSTEMİŞTİ BENDEN. HAYATIMIN MUCİZESİ FİLAN DİYODUM, BUNLARI DUYDUĞU İÇİN GELMİŞ O DA...
HAHAHA! VE KIZIN SENİN KONUŞMALARINI DİNLEDİĞİNİ BUGÜN ÖĞRENİYORSUN DAHA...
AYNEN.
HESAPTA TAA KAŞ'TAYKEN SÖZ VERMİŞTİK, ASLA YALAN SÖYLEMİYCEKTİK BİRBİRİMİZE, ŞİMDİ DE GELMİŞ...
DUR DUR BOŞ VER ŞİMDİYİ, KRONOLOJİK GİDELİM, ÖYLE DAHA HEYECANLI... KIZ SENDEN ATEŞ İSTEDİKTEN SONRA NOOLDU?
Bİ ŞEY OLMADI, SİGARASINI YAKTIM TEŞEKKÜR ETTİ ODASINA GİTTİ SORA...
$$$$$$$$$$$
TAPIR TAPIR TAPIR
HA ŞAFAK'LA İLK OLAYINIZ ORDA OLMADI YANİ... E ÇOK ÇABUK OLDU DEMİŞTİN HANİ HER ŞEY, SİGARASINI YAKTIKTAN SORA KUCAĞIMA KUCAĞIMA ATLADI DİYCEKSİN DİYE BEKLİYORUM BEN DE BURDA HAHAHA!
YANİ ÇABUK OLDU DA O KADAR DA DİİL YANİ... TAMAM, ŞAFAK SEKS DELİSİ Bİ KIZ OLABİLİR AMA TANIMADIĞI BİRİNİN ANINDA KUCAĞINA ATLAYACAK Bİ TİP DE DİİL YANİ... HİÇ DİİL HEM DE HATTA...
NE BİLİİM ÖYLE Bİ ANLATTIN Kİ KIZI EN BAŞTAN... HADİ O ZAMAN İLK OLAYINIZI ANLAT, O GÜN OLMADIYSA NE ZAMAN?.. BU ARADA İPEK'LE İLK NE ZAMAN KARŞILAŞTINIZ KAŞ'TA, ONU DA ÇOK MERAK EDİYORUM... KARŞILAŞTINIZ VE N'OOLDU?
Bİ SANİYE Bİ SANİYE, ORAYA GELİCEM DE ŞAFAĞIN SİGARASINI YAKTIKTAN SORA ŞEY OLDU ŞİMDİ HATIRLADIM...
A: NOOLDU?
ODASINA GİDERKEN BEN DE ARKASINDAN BAKIYORUM NE AYAK LAN BU KIZ DİYE...
...BİRDEN DÖNDÜ VE...
ŞU ODALARI AYIRAN TAHTA PARMAKLIKLAR ÇOK YALANDAN DİİL Mİ SENCE DE... KÖTÜ NİYETLİ BİRİ OLSA, HER GECE KAPIM AÇIK UYUYORUM BÖYLE... AMA BENCE SEN KÖTÜ NİYETLİ BİRİ DEGİLSİN...
AHAHAHA O NE YAA...
DİYİP GİTTİ SORA...
...DİREK SALLAMIŞ SANA ABLA OLTAYI HİÇ ACIMADAN... YA DA KAFASI DA GÜZEL OLABİLİR O AN BİLEMEDİM ŞİMDİ HAHAHA... ÇOK İYİ YA...
ONUN KAFASI HER ZAMAN GÜZEL... DOĞUŞTAN.
EE SORA?.. NE ZAMAN İLK BİRLİKTE OLDUNUZ PEKİ?.. O AKŞAM?..
YOK O AKŞAM DİİL ERTESİ GÜN OLDU...
OHAAA... HAHAHA... HAKKATEN DEDİĞİN GİBİ ÇABUK OLMUŞ, ANLAT ÇABUK ANLAT, ÇOK MERAK ETTİM... YALNIZ SEN DE AZ DİİLSİN... DAHA İPEK'LE KARŞILAŞMADAN MACERALARA GİRMİŞSİN ANINDA.
OHOO, İPEK'LE KARŞILAŞMADAN DAHA NELER OLDU NELER...
HADİ CANIM HAHAHA.. DUR KAHVE ALIP GELİYORUM HEMEN... AY ÇOK HEYECANLI...

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bir şey var aramızda/ Senin bakışından belli/
Benim yanan yüzümden"

Nahit Ulvi Akgün

(Gedikpaşa'da, kilimsiz/perdesiz, eşyasız boş bir bekar odasında yatıp kalkar, soğuk kış günlerinde de odada bulunan bir yüklüğe sığınırmış.–o yüklükte bile aşk şiirleri yazarmış, çok sevdiğim, çok iyi şair Nahit Ulvi–1918/ 1996)

GECE

Camlarda yeni başlayan sağanağın tıpırtıları. Karanlık. Gemilerin ışıkları ıslanıp hareleniyor. Karşı tepeler birden aydınlanıyor. Şimşekler. Kırık kırık, titrek titrek, çatallanan ışıktan çizgiler.

Heyecanlanıyorum. *(gerçi süperkahraman filmlerinde iyice suyu çıktı, gına geldi; o son büyük hesaplaşma sahnelerinde, o bilmemne adamla o diğeri, birbirlerine milyonlarca hertürden, çeşit çeşit şimşekler göndere göndere, çatır çutur havada)* Ama olsun, bambaşkaymış gerçeği. Unutacağız neredeyse. Epeydir görmemiştim. Nevrotik bir ciddiyetle, şaşırtıcı bir hızla, uçarak müziği kapatıyorum, anında. (biliyorum çünkü ilkokuldan; ardından sesi gelecek) Belki çalan yavaş müzikle daha da iyi olurdu, ikisi birlikte, bilemiyorum (Tony Bennet) Ama risk alamam şimdi. Çok çok nadir artık çünkü. Bi daha kimbilir ne zaman?

Sessizliğin içinde olmalı. Çıt çıkartmadan, nefesimi tutup bekliyorum. Nerede? Hani ardından sesi? Gelmiyor ses. (aa! bilimsel değil ama, ses gelecek demiştiler okulda) Meftunu olduğum o ses; İşte teşrif ediyor. (bilim yanılmaz) Gümbür gümbür gümbür. İstediğimden de fazla. Camlar zangırdıyor. Şiddetli rüzgar dahi eklendi.

Eksiksiz tam kadro.*(mahçup oluyorum ama, tek yağmur olsa yeterdi bana)* Bir korku filminin en kritik o an'ı için gereken bütün efektler. Koridorlar ara ara aydınlanıyor. Pencereden vurmuş(camdan ip ip akan yağmurun kıpır kıpır gölgeleriyle duvarda)soluk ışık. Elimde şamdanla karanlık koridorlarda gezinişim eksik bi. Uçuşan perdeler. Evde şamdan yok yazık. *(pelerin nerde satılır?)* Mum gani ama. Çok severim.

İllüstrasyon:Oliver Herford

SAKLI BAHÇE

Bazen, yeni yapılmış bir zeytinyağlı tabağı("ayıptır söylemesi"denirdi) elimde, soğusun (hızlı soğusun)diye balkona çıkıp, tabağı balkon demiriyle duvarın arasına yerleştiriken görüyorum onu. Ta aşağılarda. Bir kuyu dibi gibi aşağılarda. (beş kat, artı bahçe gibi şeyin de daha altındaki dar sokağın sıra sıra evlerinden birinin arkasında, güya bir bahçe olan, dörtköşe, ufacık, kutu gibi o yerde.

Güya bir "bahçe köpeği" o da.

Eve almıyorlar onu. Hep orada. Bekliyor. "Ne var ki bunda?" demeyin. Mesele şurda; O eski tip evin bahçeye bakan duvarını yıkıp, modern bir restorasyonla boydan boya tamamen cam yapmışlar. Bahçe kapısı da hakeza; tamamen cam. O zaman olmuyor ki ama işte! Bu zavallı, onlar(sahipleri) yatana kadar hep ayakta. Burnu cama dayalı, ööle odanın içini seyrediyor. Melül mahzun. İçerdekileri. Koltuklarda oturuşlarını. Biri ayağa kalksa içerde, heyecanlanıyor bu hemen, kuyruk fıldır fıldır. Yazık. Hep bi "içeri alınmıyorum" duygusu. Onlarla beraber olmak istiyor o.

Sağlıklı iri hoş bir köpek. Bej rengi.

Tilkivari, biraz uzunca, sivrice yüzü, bir miktar ilave hüzün daha katıyor ifadesine. Arada hep bi cam. (balık mı o, alın onu içeri)

Tamam ev ev, bahçe de bahçe olsa, tamam. Dursun orda.

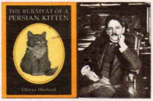
Ev dediğin şeyin dörtduvarı olur, bahçe köpeği de evin içini görmezdi ki. Sahipleri geçip içeri girer. Köpek onları anında unuturdu. (göz görmeyince gönül katlanır)

Bahçede kendine ait, kendine göre bir dünya kurmuş olurdu. (gelene geçene havlar, çitlerin arasından sokağı falan seyreder) Psikolojisi bozulmazdı böyle. Bu dayanılır şey mi? *(annenle babanla aynı odadasın ama, arada hep bir cam var gibi, gibi de değil, aynısı–çocuksun hem, konuşamıyorsun, derdini anlatamıyorsun kimselere,"söyleyin kaldırsınlar o camı" diyemiyorsun–ürpertici–)* Onlar yattıktan, odanın ışığı söndükten sonra, anca işte o zaman uyuyabiliyor o zavallı, zavallı bebek. (ben çıkıp bakıyorum arada aşağıya, "naapıyor?") Kaldırıp kafasını (bir ortaçağ mahkumu gibi o kuyunun dibinden) yukarı, çok çok yukarılarda, farkediyor beni. Bakışıyoruz bazen. (o camlı odanın ışığı söndükten sonra pek tabi--düşünün artık, ne derece çaresizse/sıkılıyorsa o dörtduvar, minik bahçede ki yukarı, gökyüzüne doğru dahi baktığı oluyor, da beni görüyor. --yoksa köpekler neden baksın gökyüzüne, hiç görmedim--) Uyuyor. Yere ayakta duran bir köpek resmi çizilmiş gibi, öyle yürür gibi yan yatmış, gergin, dik dik uzatılmış bacaklar. Her bakışımda başka başka uyuma biçimleri. Ağzının o siyah çizgisi. Bazen yandaki benzer evlerin yine o bahçemsi kutularında yaşayan başka başka köpeklerle(birbirlerini hiç görmeden) havlaştıkları oluyor uzun uzun.(--ne diyorlarsa--su borularına tık tık vura vura haberleşen hücre mahkumları--)

"Bahçe köpeği" desen değil.

"Ev köpeği" desen o da değil.

Bir arafta. Cezasını çekiyor.

SOĞUK ARALIK

Bitirirken son cümleler Oliver Herford'dan: (şair, illüstratör; Amerikan Oscar Wilde'ı derlermiş kendisine o zamanlar.1863/1935) Bilemiyorum ne derece teselli edici olabilir ama şu soğuk günlerde, şöyle demiş:

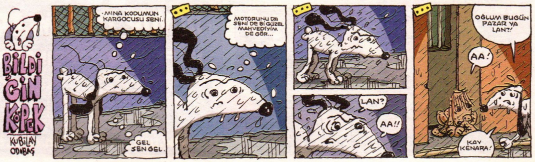
"Bir kuşun şarkısını duydum/

Aralık ayının karanlığında/

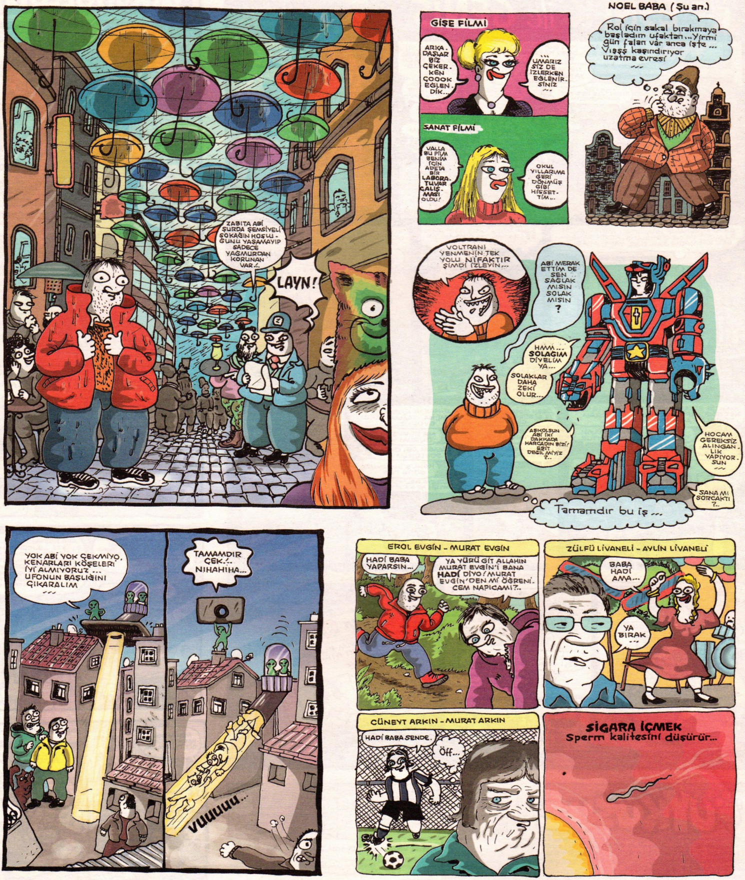
Eylül'e kıyasla daha yakınız bahara"

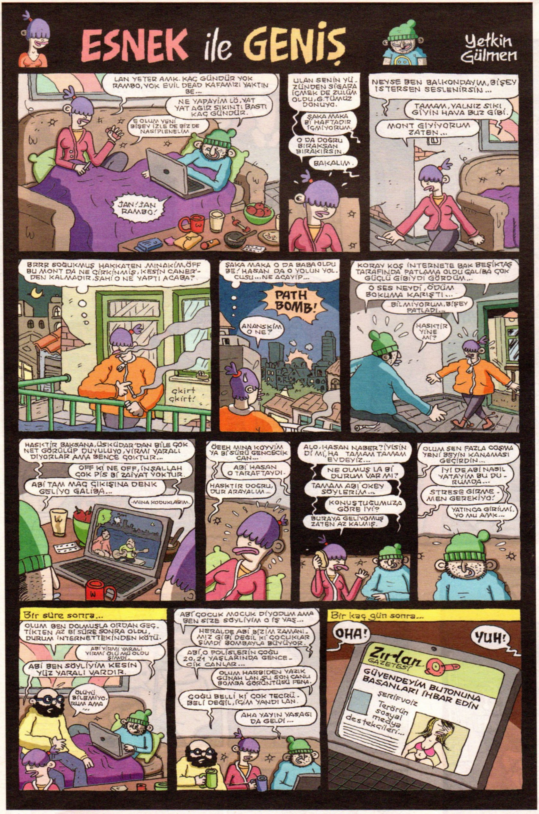
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 15 Aralık 2016 | Sayı: 485

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

HER ŞEY KÜÇÜLÜYOR: MİKROHAYAT

Bir gün boyunca, sabahtan akşama kadar yaşadıklarımı düşününce epey küçük bir hayatla karşılaştım. Baktım yazacak bir şey yok, anlatmaya bile değmeyecek olayları "mikro" kisvesi altında toparladım. Düşünce çok, ama eylem yok.

Mikroöfke

Yukarı katlardan birisi "bırak asansörü" anlamında kendi katının asansör kapısını tokatlıyor. Sabah sabah bu ne öfke? Al buyur, bıraktım. En önce sen çık apartmandan. Modern hayatı arkasına almış öfken, yüzünü bile görmediğin biri sayesinde haklılığını kanıtlasın. Ben de şehir insanıyım, benim de sana öfkelenmeye hakkım var. Aslında boş göndermesem asansörü, içine binip beni çağırmanı beklesem nasıl olur? Bir düşün; öfkesi henüz dinmemiş bir insan olarak boş kabinle değil benimle karşılaşıyorsun ve olaylar gelişiyor: "Merhaba, benim adım asansör tutan!" diye haykırıyorum şaşkın suratına. Yakandan tutup içeri alıyorum seni ve şaşırtmaya devam ediyorum: "Bundan sonra beraberiz. Bir yukarı bir aşağı gezeceğiz. Öyle gıyabımda öfkelenmek yok, işte buradayım. Hayatta bırakmam seni. Beni dövüp benden kurtuluncaya kadar sürecek bu yolculuk. Tahminim beraberce bir 10 dakika kadar meşgul edeceğiz asansörü. Bu minik sabah performansı sayesinde ikimiz de farklı bir güne merhaba diyeceğiz.

Mikroısrar:

Ben dükkana girer girmez hazırlamaya başlamanı istiyorum kahvemi. Her sabah aynı saatlerde gelip aynı kahveyi alıyorum: "Double espressolu bir macchiato lütfen!" Bu seviyeye gelmek benim için kolay mı oldu sanıyorsun? Latte ne bilmezken, "double espressolu macchiato"ya yükselmek için neler çektim, haberin var mı? Normal makiato olsa anlarım, ama dabıl diyorum, üstelik tipim de çok silik sayılmaz. Ben dükkana girerken, "Hah geldi bizim dabılcı dörtgöz," diyemez misin içinden? Şu modern hayatta bu kadarcık görkemi çok mu görüyorsun bana? Her sabah onca çeşit dururken aynı kahveyi içmek çok mu güzel sanıyorsun? Söyletme artık şu dabılı! Ya da s.ktir et dabılı, ver ordan normal bir mokka. Kusura bakma, sana değil asansör tokatlayana sinirliyim aslında.

Mikrobilgi:

İşyerinde mokkamı yudumlarken maillerimi kontrol ettim. Cervantes Enstitüsünden bir teklif var. Maile bakılırsa kolayca İspanyolca öğrenebiliriz. Öğrenebilir miyiz? Hayır. Ama deneyebiliriz. Birinci kuru şerefimizle terk ederiz. Hayatımızın "bu da olmadı" listesine şanlı bir ilave yapabiliriz. İngilizce yarımken aniden başgösteren bu Akdeniz coşkusu tatlı bir anı olarak akıllarda kalabilir. Sadece bizim aklımızda. Zira, on yıllık bir takipte, İspanyolcayı birinci kurdan terk edenlerle hiç İspanyolca bilmeyenler arasında anlamlı bir fark bulunamamıştır. Geriye kalan sadece "Hola"dır. Hola!

Mikrofaşizm

Öğle yemeği için geldiğim esnaf lokantasında aynı masayı paylaştığım kişi çok fena ağız şapırdatıyor. Normalde pek de etkilenmediğim bu ses şimdi neden canımı bu kadar sıkıyor? Cevap, ağzını şapırdatan kişinin aşırı kilolu olmasında saklı. "Şu haline bak, hâlâ şapır şupur yemek yiyorsun!" diye düşünüyorum. Daha teorik ve dışarıdan bir dille ifade edersek, ağzını şapırdatan bir insanın aşırı kilolu olması, normalde hümanist söylemlere sahip Fırat Budacı'nın gizli öfkesini harekete geçiriyor. Çünkü Budacı, çağdaş görüntü adına üstünü örttüğü faşizan bilinçaltını bazen kontrol edemiyor. Bu durumu çoğu zaman kendisi bile fark etmiyor. Uygunsuz durumu yaratan, orantısız bir bedene sahipse, yaşanan öfkenin şiddetini arttırması faşizmin gizli tarihindeki nadide yerini koruyor. İşte buna mikrofaşizm diyoruz. Mikrofaşizm çağdaş görünümlü insanlarda vücut bulduğundan bilinen faşizmden daha tehlikeli olmaya devam ediyor. Fırat Budacı gibilerin bir an önce kendilerine çeki düzen vermesi gerekiyor.

Mikroburjuva

"Attırdın di mi bizim karides güveci?" Beşiktaş'ta bir meyhanede iki masa ötemden garsona doğru yükseliyor bu söz. Verdikleri bütün siparişlerde "bize özel" havası yaratmayı başarıyorlar. Özel siparişler tek tek masaya gelirken heyecanla konuşmaya devam ediyorlar. Büyük bir coşkuyla "piyasayı silip süpürme" arzusu taşıyan, ama muhtemelen pratikte başarısız olacakları bir iş hayalinden bahsediyorlar: "ARABA MUAYENENİZİ SİZİN YERİNİZE BİZ YAPTIRALIM!" Zaten hali hazırda yaptıkları bir işi internet ortamında coşturacaklarını düşünüyorlar. Her yerinde patlangaçlar olan, kırmızı rengin fütursuzca kullanıldığı, font seçiminin olmamışlık hissi verdiği, her şeyin tek sayfadan halledildiği bir site gözümün önüne geliyor. İnternet sitesini masadakilerden birinin yeğeni olan, web konusunda kendi kendini yetiştirmiş bir genç yapacak. Böylelikle, ortaya çıkan site güven vermek yerine "arabamı alıp kaçacaklar" hissi yaratmayı başaracak. Fakat onlara göre böyle bir sorun yok. Çok hızlı bir biçimde sınıf atlama hayali alkolle birlikte başlarını döndürüyor. Kurdukları işle ortalığı silip süpürecekler. Formül basit, biz onlara arabamızı teslim edeceğiz onlar da garsona karides attıracaklar. İşte bekledikleri sipariş de geldi. Karideslerin sıcak güveçte cızırdamaya devam etmesi zaten kıpır kıpır olan bünyelerine çok iyi geliyor. Masadakilerden biri karideslere ekmek banarak onay veriyor. Karides güveç tam istediği gibi olmuş. Sınıf atlamaları çok yakın. Şu an tam ortadalar. Güveç doğudan karides batıdan.

Mikrogurur

Sarıyer, deyince "haydaa" anlamında kafasını salladı taksici. İstikameti beğenmemişti. Buna alışığım, genelde ses çıkarmadan hareket etmelerini beklerim. Fakat bu sefer taksici bir türlü hareket etmeyince, alkolün de verdiği cesaretle, "Gidiyor musunuz gitmiyor musunuz, karar verin!" diye müdahale ettim. Sesimdeki gurur, o ana kadar kararsız kalan taksicinin yenilmesine yol açtı. "Gidiyoruz abi, ayıp ettin!" İşte bu kadar. Gidiyoruz tabi. Şimdi alternatif yol önerilerinden en uzununu senin için seçebilirim. Dinliyorum.

Mikrokaygı

Yazdıklarımı şöyle bir okuyunca olmamışlık hissiyle kaygıya kapıldım. Altı boş ukalalık yine diz boyu. Çıkıp biri bu yazının bir amacı var mı diye sorsa, ne cevap veririm?

Mikrotavır

Var ya da yok. Bu seni ilgilendirmez.

Ekin YILDIZ

Caner DAĞLI

Onur KÖK

Emirhan SERVEREN

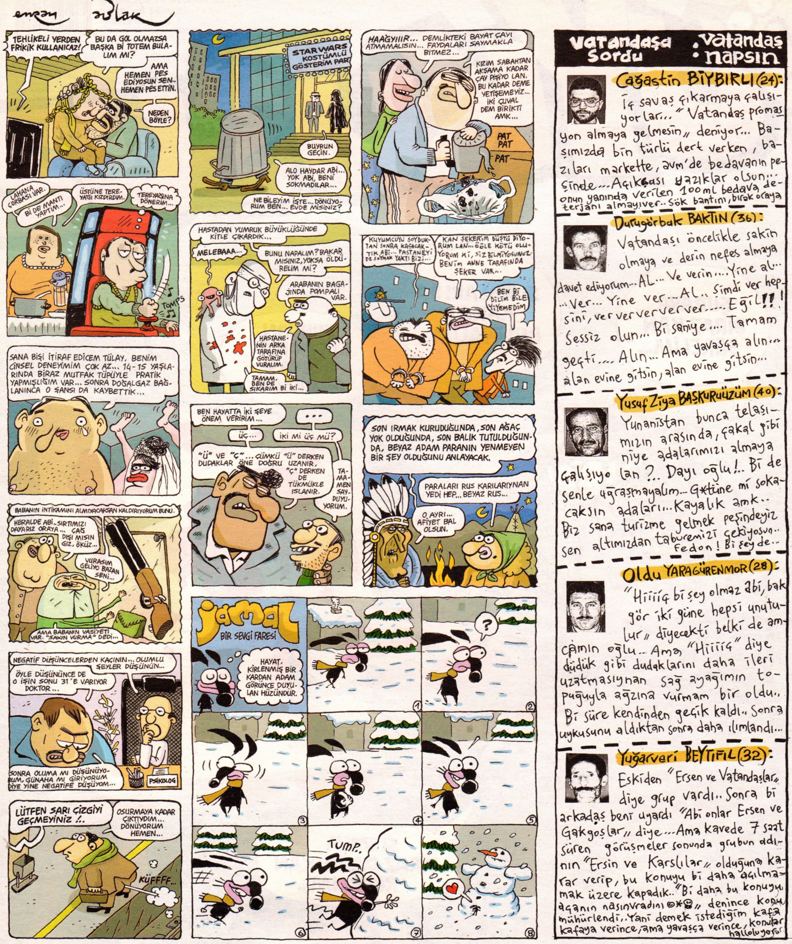

OTİSABİ ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Kurt
?
PARDON... BEN...
YOK YOOK, YANLIŞ GELME-DİN
BU TAKOZ KİM?
RAHATSIZ ETTİM KUSURA BAKMAYIN ...
BİZ DE SENİ BEKLİYODUK ...
SİZ?
AHH!
GİR LAN İÇERİ!
NOOLUYO YAA?!
AGHH!
EBENİNKİ OLUYO!
?
LAN NOOLDU BUNA?
BIRAK YERE
?
BİR YUMRUKLA BAYILDI
SU GETİR LAN
NE SUYU AGBİ?
ÖLDÜ SANIP BIRAKIP GİDERLER HERALDE
RAKIYA KOYUCAM MINA KOYİM! HERİFİ AYILTMAK İÇİN LAN!
FOŞŞ
MPHHAAAA
HAŞŞÖYLE
AYILDI LAVUK
GÖRÜYOZ
NİYE GELDİN LAN BURAYA, NE İŞİN VAR NAZLI'NIN EVİNDE?!
BUNLAR KİM LAN ?!
ESKİ SEVGİLİSİ YA DA ŞİMDİKİ
KONUŞ LAN!
...
NE HAKKINDA KONUŞAYIM ...?..
TUZAĞA DÜŞTÜN OOLUM SEN HAALA FARKINDA DEĞİL MİSİN?
NE TUZAĞI?
YEMİNLEN SALAKMIŞ YA BU HEHEHE
Bİ YANLIŞLIK OLMALI
NE YANLIŞLIĞI LAN G.T! KARDEŞİMLE YATMAYA GELME-DİN Mİ BURAYA ?!
AGBİ-SİYMİŞ!
ŞİMDİ S.ÇTIM ...
GELDİM AMA ÖYLE BİŞİY OLMUY-CAKTI BEN YAPMAM YANİ...
KES LAN!
NELER YAZDIĞINI OKUMADIM MI SANIYOSUN ?!
ŞİFRESİNİ KIRMIŞLAR LAN İYİ Kİ ABARTIP MEME FOTOĞRAFI İSTEMEMİ-ŞİM
...
ONUN HABERİ VAR MI? NAZLININ
SENİ STARBUCKS'TA BEKLİYO
AHH!
FURKAN DUR BEOOLUM SEN DE, BURNU MURNU KANIYCAK KIZIN KOLTUĞU FALAN BATICAK
rdeşler MARKET
HAKLISIN AGBİ, ÖNCE KOLAY KIRILAN KEMİKLERDEN BAŞLIYALIM
PARMAK-LARIM!
MİSAL YANİ
!
Bİ DAKKA Bİ DAKKA
NE Bİ DAKKASI ?!
...
NAZLI GELSİN, YÜZLEŞELİM...O GELİNCE HER ŞEYİ ANLATIRIM O ZAMAN ŞEY YAPARSINIZ ...
TAMAM LAN ARA CEBİNDEN, EVİNE GELDİM DE
ARIYIM DE BU SAATTE YALNIZ BİR KIZ
EE?!
YANİ TEK BAŞINA...İSTANBUL'UN SOKAKLARI TEHLİKELİDİR, SİZİN MEMLEKETTEKİNE BENZEMEZ
...
FURKAN, FIRLA AL GEL NAZLI'YI
LAVUĞUN BURDA OLDUĞUNU ÇAKTIRMA HA
OKEYDİR AGBİ
SIKINTI OLMAZ
PARDON İSİM NEYDİ?
MELİK... SANA NE ?!
LAN OKUDUK HEPSİNİ ...
ŞİMDİ MELİK AGBİ...NAZLI BANA BAŞKA ŞEYLER DE ANLATMIŞTI
TAMAM DA DİREKT BANA SÖYLEDİ
NASIL LAN?!
KAHVE İÇTİK SADECE
NE DEDİYDİ ?
ŞU GİDEN ARKADAŞ VAR YA NAZLI'YI ALMAYA GİDEN
FURKAN... EE?
FURKAN ONA YÜRÜYO-MUŞ
O NE DEMEK LAN?!
LİSEDEN BERİ RAHAT BIRAKMAMIŞ
VAY YILAAN ...
ŞİMDİ ANLATAMAM AYIP OLUR ...
SUS!
NİYE ÖYLE KOŞA KOŞA GİT-TİĞİNİ ANLADIN DI MI?
BENCE İKİSİNİ YALNIZ BIRAKMAK ÇOK TEHLİKELİ ...
MELİK AGBİ KAPIYI KAPATIYORUM... HIRSIZ FALAN GİRMESİN
Bir ormandasın ve peşine kurt sürüsü takılıyor, bulduğun ilk ağaca tırman. Altında toplanmış aç sürüden kurtulman için yapman gereken parmağını biraz kanatıp kurtların üzerine damlatmak. İnsan kanının kokusu alıp üzerine kan damlamış olana saldırırlar. Artık ağaçtan inebilirsin.
sana meme atımmı?
hayır sakın
niye be
Çok meraklısı değilim
yoksa şeymisin...
öff
topişko
-SON-

22 ARALIK PERŞEMBE
SAYI: 2016/52 No: 486
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

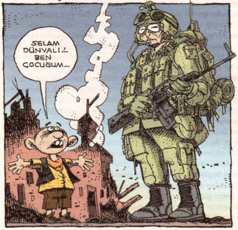

emrah ablak
TEHLİKELİ YERDEN FRİKİK KULLANICAZ!
BU DA GOL OLMAZSA BAŞKA Bİ TOTEM BULALIM MI?
AMA HEMEN PES EDİYOSUN SEN.. HEMEN PES ETTİN.
NEDEN BÖYLE?
LAHANA ÇORBASI VAR..
Bİ DE MANTI YAPTIM...
ÜSTÜNE TEREYAĞI KIZDIRDIM.
TEREYAĞINA DÖNERİM...
TOMPS
SANA BİŞİ İTİRAF EDİCEM TÜLAY. BENİM CİNSEL DENEYİMİM ÇOK AZ... 14-15 YAŞLARINDA BİRAZ MUTFAK TÜPÜYLE PRATİK YAPMIŞLIĞIM VAR... SONRA DOĞALGAZ BAĞLANINCA O ŞANSI DA KAYBETTİK...
BABANIN İNTİKAMINI ALMIYACAKSAN KALDIRIYORUM BUNU.
HERALDE ABİ.. SIRTIMIZI DAYARIZ ORAYA... ÇAĞDIŞI MISIN GIZ, ÖKÜZ...
VURASIM GELİYO BAZAN SENİ...
AMA BABANIN VASİYETİ VAR. "SAKIN VURMA" DEDİ...
NEGATİF DÜŞÜNCELERDEN KAÇININ... OLUMLU ŞEYLER DÜŞÜNÜN...
ÖYLE DÜŞÜNÜNCE DE O İŞİN SONU 31'E VARIYOR DOKTOR...
SONRA OLUMA MI DÜŞÜNÜYORUM, GÜNAHA MI GİRİYORUM DİYE YİNE NEGATİFE DÜŞÜYOM...
PSİKOLOG
LÜTFEN SARI ÇİZGİYİ GEÇMEYİNİZ !..
OSURMAYA KADAR ÇIKTIYDIM... DÖNÜYORUM HEMEN...
KÜFFFF...
STAR WARS KOSTÜMLÜ GÖSTERİM PARTİ
BUYRUN GEÇİN.
ALO HAYDAR ABİ... YOK ABİ, BENİ SOKMADILAR...
NE BİLEYİM İŞTE... DÖNÜYORUM BEN... EVDE MİSİNİZ?
HASTADAN YUMRUK BÜYÜKLÜĞÜNDE KİTLE ÇIKARDIK...
MELEBAAA...
BUNU NAPALIM? BAKAR MISINIZ, YOKSA ÖLDÜRELİM Mİ?
ARABANIN BAGAJINDA POMPALI VAR.
HASTANENİN ARKA TARAFINA GÖTÜRÜP VURALIM.
TAMAM, BEN DE SIKARIM Bİ İKİ...
BEN HAYATTA İKİ ŞEYE ÖNEM VERİRİM...
...
ÜÇ...
İKİ Mİ ÜÇ MÜ?
"Ü" VE "Ç"... ÇÜNKÜ "Ü" DERKEN DUDAKLAR ÖNE DOĞRU UZANIR, "Ç" DERKEN DE TÜKÜMKLE ISLANIR.
TAMAMEN SAYDUYUYORUM.
HAAĞYIIIR... DEMLİKTEKİ BAYAT ÇAYI ATMAMALISIN... FAYDALARI SAYMAKLA BİTMEZ...
KIZIM SABAHTAN AKŞAMA KADAR ÇAY PİŞİYO LAN. BU KADAR DEME YETİŞEMEYİZ... İKİ ÇUVAL DEM BİRİKTİ AMK...
PAT PAT
PAT
KUYUMCUYU SOYDUKTAN SONRA KAÇACAKTIK ABİ... PASTANEYİ DE SOYMAK YAKTI BİZİ...
KAN ŞEKERİM DÜŞTÜ DİYORUM LAN... ÖĞLE KÖTÜ OLUYORUM Kİ, SİZ BİLMİYOSUNUZ. BENİM ANNE TARAFINDA ŞEKER VAR...
BEN Bİ DİLİM BİLE YİYEMEDİM
SON IRMAK KURUDUĞUNDA, SON AĞAÇ YOK OLDUĞUNDA, SON BALIK TUTULDUĞUNDA, BEYAZ ADAM PARANIN YENMEYEN BİR ŞEY OLDUĞUNU ANLAYACAK.
PARALARI RUS KARILARIYNAN YEDİ HEP... BEYAZ RUS...
O AYRI... AFİYET BAL OLSUN.
jamal
BİR SEVGİ FARESİ
HAYAT, KİRLENMİŞ BİR KARDAN ADAM GÖRÜNCE DUYULAN HÜZÜNDÜR.
?
TUMP.
Vatandaşa Sordu
Vatandaş napsın
Cağastin BİYBIRLI (24):
İç savaş çıkarmaya çalışıyorlar... "Vatandaş promasyon almaya gelmesin" deniyor... Başımızda bin türlü dert verken, bazıları markette, avm'de bedavanın peşinde... Açıkçası yazıklar olsun... onun yanında verilen 100ml bedava deterjanı almayıver.. Sök bantını, bırak oraya
Durugörbak BAKTIN (36):
Vatandaşı öncelikle sakin olmaya ve derin nefes almaya davet ediyorum... AL... Ve verin.... Yine al... ...Ver... Yine ver... AL.. Şimdi ver hepsini, ververververver..... Eğil!!! Sessiz olun... Bi saniye.... Tamam geçti..... Alın... Ama yavaşça alın... alan evine gitsin, alan evine gitsin...
Yusuf Ziya BAŞKURUÜZÜM (40):
Yunanistan bunca telaşımızın arasında, çakal gibi niye adalarımızı almaya çalışıyo lan?.. Dayı oğlu!.. Bi de senle uğraşmayalım... G*tüne mi sokacaksın adaları... Kayalık amk.. Biz sana turizme gelmek peşindeyiz sen altımızdan taburemizi çekiyosun.. Fedon! Bi şey de..
Oldu YARAGÜRENMOR (28):
"Hiiiiç bi şey olmaz abi, bak gör iki güne hepsi unutulur" diyecekti belki de amcamın oğlu.. Ama "Hiiiiç" diye düdük gibi dudaklarını daha ileri uzatmasıynan sağ ayağımın topuğuyla ağzına vurmam bir oldu.. Bi süre kendinden geçik kaldı.. Sonra uykusunu aldıktan sonra daha ılımlandı...
Yuğarveri BEYTIFIL (32):
Eskiden "Ersen ve Vatandaşlar" diye grup vardı.. Sonra bi arkadaş beni uyardı "Abi onlar Ersen ve Çakgoşlar" diye... Ama kavede 7 saat süren görüşmeler sonunda grubun adının "Ersin ve Karslılar" olduğuna karar verip, bu konuyu bi daha açılmamak üzere kapadık.. "Bi daha bu konuyu açanın nasınvradını ©*☺" denince konu mühürlendi.. Yani demek istediğim kafa kafaya verince, ama yavaşça verince, konular hallolıyor

AYM Başkanı Zühtü Arslan: "Adalet herkese her konuda eşit davranılmasını gerektirmez!"

Halep'te çoğu kadın ve çocuklardan oluşan siviller ateş altında...

MİT ne iş yapar?

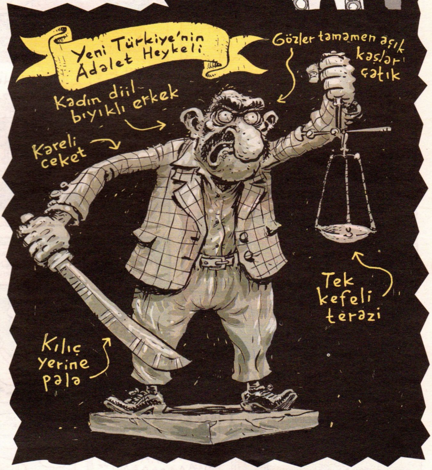
N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

@baris_uygur

Normal şartları olağanüstüne çevrilmiş bir ülkede, birilerinin elindeki medya yedi gün yirmi dört saat kin kusuyor, başka devletlere lanet okuyor, ülkedeki her melanetin faturasını "dış güçlere" kesiyor, halkı yabancı temsilciliklerin önünde toplanıp kin kusmaya davet ediyorsa ve üstüne üstlük ülkenin güvenlik kuvvetleri yasalara bağlılık yemini etmek yerine Katar'ın petrolünü gazını korumak için intikam yemini ederek göreve başlıyorsa; ülkenin başkentinde günlerdir hedef gösterilen ülkenin temsilcisinin öldürülmesinin kimin sorumluluğu olduğu ortadadır. Henüz iki gün önce öldürülen sefirin ülkesine katil diye hakaret edenlerin, yüz seksen derece dönerek ani dostluk mesajları yayınlamaya başlamaları da hatalarını bal gibi bilip bununla yüzleşmek yerine kapatmaya çalıştıklarının net bir kanıtıdır.

Normal şartlar altında belli bir amaç uğruna mücadele veren bir örgütün, istisnasız bütün eylemlerinin o amacın ve hakkını savunduğunu iddia ettiği insanların aleyhine ve zararına olması ya bu örgütün mensuplarının akıllarını yitirmiş olduğuna ya da bu örgütün asıl amacının deklare ettiği amacın tam tersi olduğuna işarettir. Ve **Yeni Türkiye'de** sadece kendi amacına değil, tüm insani değerlere aykırı olarak bombalarla insan öldüren, ne idüğü, başı ve sonu belirsiz bir örgütün, üstelik ülke aylardır bir olağanüstü hâl rejiminde yaşar ve kolluk kuvvetleri görkemli operasyonlarla bütün şehirlerde güç gösterisi yaparken onlarca cana mâl olan bir terör dalgası estirdiğini görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** görülmemiş güvenlik önlemlerine rağmen yası sevincinden bol, rutini istisna, olağanüstüsü rutin bir ülkeye dönüşmüştür.

Normal şartlar altında bir başka ülkeye, o ülkede yaşayan insanların hemen hiçbiri tarafından, hiç istenmediği hâlde, ellerinde silahlarla akın eden ve tek derdi o ülkeden bir boru hattı geçirmek olan iki tıynetsiz devletin tetikçiliğini yapan, kiralık katilleri afişe etmek, kimi cehenneme çevirdiği ülkenin dilini bile konuşamayan bu kiralık katillerin ne mal olduğunu ortaya koymak ödüllendirilmesi gereken bir gazetecilik başarısıdır. Ama **Yeni Türkiye'de** devlet büyüklerine hakaret suçlamasıyla hapse konulmanıza neden olabilir.

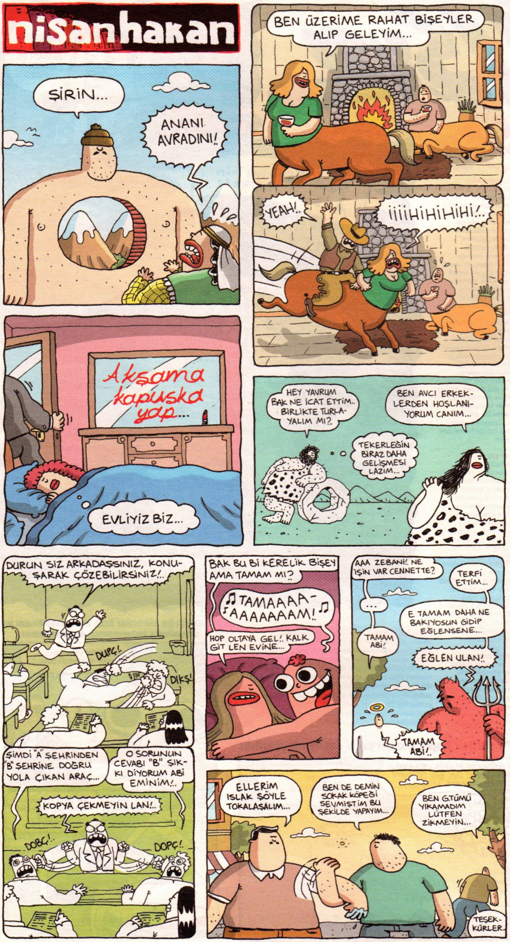

Yıldırım: Bu saldırılar hızlı tren, havalimanı ve otoyollarla buluşmamızı engelleyemez.

Ethem Sarısülük'ü öldüren polis Ahmet Şahbaz'a verilen hapis cezası para cezasına çevrildi!

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

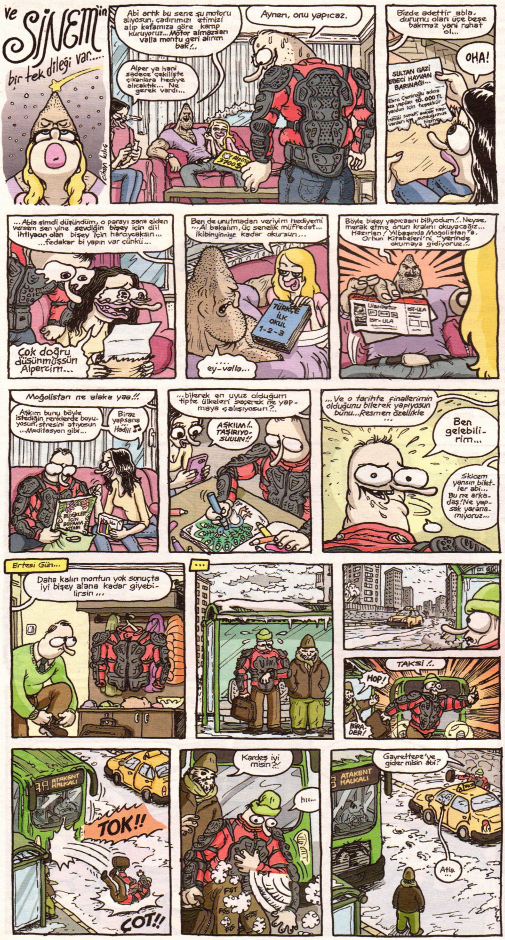
æ **Sale Up** ile **salep** aynı şey.

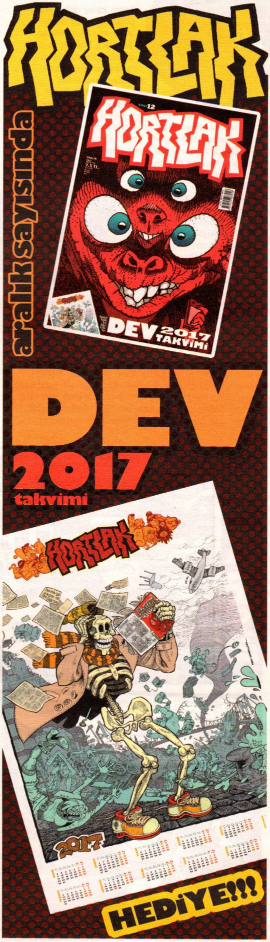
æ Alanım yok ile **alınıyom** aynı şey.

æ Geçen hafta da Almanya turnesindeydim. İki oyun Hamburg'da, bir diğer oyun da Bielefeld'de olacak şekilde. Yani bir şekilde. Mekan oyunları bunlar. Daha önce bir kez Kopenhag'da, iki kez de Stuttgart'ta tiyatro salonlarında oynamıştım. Özellikle Stuttgart oyunları efso geçmişti. Kopenhag oyunu da fena değildi aslında ama o sıralar oldukça amatördüm, yolun henüz başındaydım. Bu kez de mekan olsun bakalım dedik. Daha doğrusu menajer arkadaş öyle uygun görmüş, ayarlamış oyunları. Gittik öyle. Hamburg şahane bir şehir. Daha önce de futbol oynamak için gitmiştim, fakat bu kadar gezme imkanı bulamamıştım. Beatles'ımın Hamburg yıllarında kaldığı evi gördüm. Sahneye çıktıkları yerin sokaklarında gezindim. Ayı gibi hot dog yedim, abur cubura verdim kendimi. Hamburg'ta yaşayan insanlar o kadar mutlular ki. Çalışmanın da hakkını sonuna kadar veriyorlar, eğlenmenin de. Orada yaşayan Türkiyeliler de çok mutlu. Sinir bozucu bir huzur hakim şehre. Bizde olmayan bir şey ya huzur, insan ister istemez biraz uyuz oluyor. İstemez tabii ama yani ister istemez. Bu şakayı da on yıldır yapmıyordum, iyi oldu. Saat farkı iki saat. Hamburg'da sahneye çıkacağım saati sordum, on iki dediler. Yani aslında Türkiye saatiyle gece iki. Lan dedim gece iki'de stand-up mı olur. Ağabey burası böyle dediler. Saygı duydum. Öyle ama yani. Hamburg öyle. Eğlence geç saatlerde başlıyor, sabaha, öğleye kadar sürüyor. Çok değişik bir kafa, söyleyeyim. Bu nasıl bir enerjidir, Allah nazarlardan saklasın. Sın. In. Nın. Saat geldi, çıktım sahneye. Mekanı doldurmuş izleyici. Oldukça da coşkulu, ilgili bir izleyici vardı. Çok çok iyi bir oyun oldu diyebilirim. Sadece, ben konuşmaya başlayınca konuşmaya başlayan, ben susunca susan birkaç kişi vardı, onları da şeyapınca oyun gerçekten şahane geçti. Kırılırcasına güldük. Ertesi gün yine aynı mekandaydım. Oyun öncesi kulisten çıktım, şöyle bir içeriye baktım. Tıklım tıklım içerisi ama bunlar benim izleyicim değil, çok belli. Nereden anladın diyeceksen, gözlerinden anlıyorum ben. Mizah severin gözleri çok acayip gözler oluyor çünkü. O gözler yok içeridekilerde. Menajere dedim ki, "moruk" dedim, "bu oyun olmaz bu akşam". "Nasıl olmaz" dedi. Dedim "beni dinleyecek kimse yok içeride, dün ayrıydı, dün beni dinlemek için gelmişti herkes, bu akşam norto" dedim. Yine de çıktım tabii sahneye. Profesyonellik bir yerde de. Çıktım sahneye, kimse dönüp de bakmıyor. Sahneye adam mı çıkmış, bir şey mi çıkmış, umurlarında değil. Sahneme baktım şöyle bir. Gözüme battı birçok şey. Dün iyiydi ama, bugün ı-ıh. Sahne ışığım yetersiz bir kere. Dönüp duran ışıklar var bir de. Kapanmıyormuş o ışıklar. Öff yaa. Önce kendimi tanıtmaya çalıştım, tanıtamadım. Hikayelerimi anlatmaya başladım, dinletemedim. Bir kişi dinliyordu, o da gülüyordu ha. İki hikaye sonra ben artık pes ettim. Hiçbir şekilde dinlemiyorlar. Üç kişi beş kişi olsa dinlemeyen, onları bir şekilde oyuna dahil ediyorsun da, koca bir mekan dolusu insan, yani şöyle söyleyeyim, insanın ağzını kırarlar. Kalabalıkları asla karşına almayacaksın. Benden sonra canlı müzik olacaktı, onun için gelmiş bu insanlar. Tam inmeye karar verdim, kenardan gür sesli, kalınca bir adam, "medeni cesaretin için takdir ediyorum seni" dedi. Hass.ktir dedim içimden, on sene sonra medeni cesaretim için takdir edildim. "Ne yaptığını anlamadım ama güzel bence" dedi bir de. Kalabalıktan da bir an onay geldi. "E o zaman anlatayım o zaman ben biraz daha" dedim. "Anlat" dediler. Anlatmaya başladım, yine dinlemediler. Resmen daşak oğlanına çevirdiler beni. Hamburg'da resmen daşak oğlanına çevriliyorum. Biraz daha dayanır gibi oldum, fakat gücüm tükendi. Menajere döndüm, "napçam lan" dedim. Mikrofon elimdeydi. Kısık sesle söylemiştim ama duyuldu galiba. Kimse oralı olmadı. Hiçbir şekilde takmıyorlar beni. Menajer, devam et biraz dedi. Şalteri kapattım, duvarı ördüm, kendi kendime konuşuyorum öyle. Hayatımda hiç bu kadar zor bir duruma düşmemiştim. Ben stand-up'ta geldiğim bu noktaya gelene kadar, gerçekten cehennemim içinden geçtiğimi düşünüyordum, bir de böylesi gelecekmiş başıma. Derken insanları yara yara biri geldi. Menajer. "İn in" dedi. Dedim "Allah senden razı olsun". Yine de teşekkür ettim dinleyiciye, (gerçi dinlemediler ama), bir de alkışladılar, iyice oldu yani. Korkunç bir akşamdı. Gerçi büyütecek bir şey yok. Bunun böyle olacağı belliydi. Ertesi gün Hamburg'dan Bielefeld'de doğru yola çıkmak üzereyiz, Bielefeld'den telefon geldi. Beşiktaş'taki patlamayı da öyle öğrendik. Oyun iptal oldu tabii, böyle bir durumda sahneye çıkılmazdı. Ama yine de gittik Bielefeld'e. Çünkü dönüşümüz Hannover. Mekan sahibiyle tanıştık, Bielefeld'de o gece kaldık, ertesi gün de ülkemize geri döndük. Patlasa da çatlasa da insan ülkesini özlüyor. Bir de Hamburg'ta insanlar sürekli ayakta. Ayakta yemek yiyor, ayakta bir şeyler içiyorlar. Bunu da belirtmeden geçemeyeceğim. Bir de Bielefeld için Olmayan Şehir derlermiş. Bu kadar güzel bir şehir, nasıl olmaz, anlamak mümkün değil. Bunu da belirtmeden geçemeyeceğim. Bir de Hamburg'ta olaylı akşamda benden sonra sahneye çıkan grubu da dinlemediler, bunu da belirtmeden geçemeyeceğim.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ve Sinem'in bir tek dileği var.....
Abi artık bu sene şu motoru alıyosun, çadırımızı etimizi alıp kafamıza göre kamp kuruyoruz... Motor almazsan valla montu geri alırım bak!..
Alper ya hani sadece çekilişte çıkanlara hediye alıcaktık... Ne gerek vardı...
Aynen, onu yapıcaz.
Alpine 3700$
Bizde adettir abla, durumu olan üçe beşe bakmaz yani rahat ol...
SULTAN GAZİ EBECİ HAYVAN BARINAĞI...
OHA!
...Abla şimdi düşündüm, o parayı sana elden versem sen yine sevdiğin bişey için diil ihtiyacın olan bişey için harcıycaksın... ...fedakar bi yapın var çünkü...
Çok doğru düşünmüşsün Alpercim...
Ben de unutmadan veriyim hediyemi ...Al bakalım, üç senelik müfredat... İkibinyirmiye kadar okursun...
TÜRKÇE İLK OKUL 1-2-3
.... ey-valla...
Böyle bişey yapıcaanı biliyodum!.. Neyse, merak etme onun kralını okuyacağız... Hazırlan! Yılbaşında Moğolistan'a, Orhun Kitabeleri'ni yerinde okumaya gidiyoruz!..
Ulanbatur IST-ULA
Moğolistan ne alaka yaa!!.
Aşkım bunu böyle istediğin renklerde boyuyosun, stresini atıyosun ...Meditasyon gibi...
Biraz yapsana ... Hadiii
BÜYÜKLER İÇİN BOYAMA KİTABI
...bilerek en uyuz olduğum tipte ülkeleri seçerek ne yapmaya çalışıyosun?..
AŞKIM!.. TAŞIRIYOSUUUN!!
...Ve o tarihte finallerimin olduğunu bilerek yapıyosun bunu...Resmen özellikle ...
Ben gelebilirim...
Skicem yansın biletler abi... Bu ne arkadaş! Ne yapsak yaranamıyoruz...
Ertesi Gün...
Daha kalın montun yok sonuçta iyi bişey alana kadar giyebilirsin ...
...
TAKSİ!..
HOP!
BİRADER!
ATAKENT HALKALI
TOK!!
ÇOT!!
Kardeş iyi misin?!
hı...
Gayrettepe'ye gider misin abi?
Atla. ...

HORTLAK
aralık sayısında
HORTLAK
DEV 2017 TAKVİMİ
DEV
2017
takvimi
HORTLAK
2017
HEDİYE!!!

O SIRADA

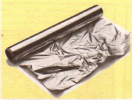
ERMAN ÇAĞLAR

Zaten kolay değil. Hava soğuk, her şey pahalı, yağmur var, arabalar yayalara bilinçli ya da bilinçsiz su atıyor. Yayalar arabalardan, arabalar yayalardan nefret ediyor. Makine ile insan arasındaki savaş başlamış ancak henüz karşılıklı pislik yapma aşamasında. Makineler insanların üstüne su sıçratıyor, onları kornayla ürkütüyor. İnsanlar yaya geçidinden geçerken arabaların gözlerinin içine nefretle bakıyor, "duracaksın, mecbursun, seni ben yaptım, yerini bileceksin" diye hor görüyor. Dışarı çıkmak zaten kolay değil. Bir de ilkokul çocuğu gibi hazırlanmak iyice gurur kırıyor. Çıkıyorum deyip çıkanlardan olamadık. Bunu başaramadık. Bir anahtar, bir telefon, bak kabanı ne kadar güzel, ne kadar zahmetsiz giyiliyor, tek bir hareketle kabanlı ve şık oldu. Hem soğuktan korundu, hem de göze güzel gözükmeyi başardı. İşte gidiyor, esnafa selam vere vere, sanki bir masalın içinde yaşıyor .mına koduğum kış başarılısı. Ben kabanla bile on dakika kavga ediyorum. Evde yalnız başına kaban giymeye uğraşırken, aşırı efordan bayılacak gibi olurken; keşke hizmetçilerim, kahyalarım, dadılarım, kişisel yardımcılarım olsaydı diyorum. Biri giydirsin şunu bana, daha çanta hazırlayacağım allahım. En kötü dert gizli derttir. Evden çıkmaya hazırlanırken kendini ilkokul çocuğu gibi hissetmek en kalitesiz gizli dertlerden biridir. Gizli dert var adamı kanser eder (allah korusun), gizli dert var eşlerin arasını açar, bir de böylesi gizli dert var insanın saçını zayıflatır, dökülmeyi hızlandırır, şekil vermeyi zorlaştırır. Soyut kavramlar bunlar, en yakın arkadaşınıza, eşinize anlatsanız "şampuanını değiştir" der geçer.

Bravo.

Yine de çıktım dışarı. İş yerinde her gün sizi bekleyen insanlar var, "kabanı giyerken zorlandım, kendimi kötü hissettim" diye bir bahane olamaz. Dışarıda romantik olmayan bir yağmur var, şemsiye açsan bile insanın ağzına yüzüne vuruyor, her yerden yağıyor. İnsanlık için kötü bir gün. Şemsiyesiz çıkanlar yol kenarında satılan plastik şemsiyelerden almak zorunda kalacaklar, rüzgardan parçalanan şemsiyeler yol kenarında birikecekler, belediyenin temizlik işçilerine dert olacaklar. Arabalar daha büyük trafiğe girecekler, yol kenarında yürüyen insanların üstüne su sıçratacaklar, arkalarından insanlar onlarla kavga edecek, haberleri olmayacak. Sevgisizlik şehri ele geçirecek. Kediler "yapacağınız işi s.keyim" ifadesini daha bir vurgulu taşıyorlar, sokak köpekleri hala "kafamı sev" talebiyle ortalıkta dolaşıyorlar ama kafan çok kokuyor güzel hayvan. Islanınca daha da kokuyor. Bunu anlaman çok önemli. Gözlerimin içine bak. Sevildiğini biliyorsun. Sadece kafa sevme işi bugün olmaz. Seninle alakalı bir durum değil. Anlıyorsun değil mi? Hayır. Yapacak bir şey yok. Henüz açmadığım şemsiyenin ucunu bir süre hayvanın kafasına sürtüyorum. Bağımlı gibi hayvanlar, ona da seviniyor. Güzel uyuşturucu bulamayınca alüminyum folyo yakıp dumanını içine çeken arkadaşlarımız vardı. Maksat işi görülsün. Onun gibi. Ne geldi, hoş geldi. Metro girişine kadar en azından pantolonu ıslatmadan geldim. Buna da şükür. Kaban yüzünden terledim, yağmur yüzünden ıslandım, şemsiyem kokuyor ama araba üstüme su sıçratmadı. Buna da şükür.

Buna da şükür.

Doğada da böyledir. En nadir, en büyüleyici manzaralar; en acımasız, en yaşama elverişsiz ortamlarda aniden ortaya çıkar. Biz de bu manzaraları televizyonda belgeselden izleyip "ya ne güzel, ne kadar tatlı" deriz. Penguenlerin birlikte denize atlaması, çölün ortasında açan çiçek falan. Pantolonum ıslanmadı diye kendimi mutlu etmeye çalışırken doğanın en nadir mucizelerinden biri aniden önümde beliriyor. Kafasından çıkan buhar yüzünden şeffaf şemsiyesi buğu olmuş bir bayan. Dışarısı on derece ama yine de ölümüne korkmuş demek ki, giyebileceği her şeyi giymiş. Penye üzerine kazak, kazak üzerine kaşe kaban, kaşe kaban üzerine dev örgü şal ve daha niceleri. Vücut sıcaklığı altmış yetmiş derece civarında olmalı. Isı kaynağı olarak dolaşıyor, soğuk hava aniden vücuduna çarpınca buharlaşıyor ve yükseliyor. Doğa olayı olmuş gidiyor. Şeffaf şemsiyesi sera görevi görüyor, vücudundan yükselen buharı toplayarak hanımefendiye geri yolluyor. Eko sistem olmuş gidiyor. Bu çok nadir bir şeydir, doğanın bir mucizesidir. Ama kadını durdurup "mucizesin, doğa olayısın, eko sistem gibisin" derseniz siz kötü olursunuz. Ona da bir penguen gibi, çölde sadece geceleri ortaya çıkan bir memeli gibi davranmalıyız, uzaktan bakıp "her şeye gücü yeten Allah'ım, ne değişik şeyler yaratıyorsun" diye şaşırmalıyız.

groagh@gmail.com

İltem Dilek

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

akıl fikir ofisi

"Daha önce okulumuzda böyle bir şey olmadı, bundan sonra da olmayacak zaten. Üçünüzü de atıyorum okuldan."

Dünyam başıma yıkılmıştı. Orta bire henüz başlamıştım ama "O yaştaki çocuğun dünyası ne ki başına yıkılsın," demeyin. Babamın 9 Eylül 1989 tarihinde, Milliyet gazetesinde yayınlanan ek listeden öğrenir öğrenmez koşa koşa eve gelerek kazandığımı müjdelediği okulumdan kovuluyordum.

İki arkadaşımla beraber Cağaloğlu Anadolu Lisesi'nin efsane müdür yardımcısı Nüvit Bey'in karşısındaydık. Nüvit Bey tüm öğrenciler için korkunun karanlık nesnesi, ismi duyulduğunda bile ceketlerin önü iliklenen bir müdür yardımcısıydı. Okuldaki sayısız koridordan birine girdiğinde, öğrenciler ilk buldukları kapıdan kendilerini içeri atar, girdiği koridor, western filmlerinde kasabaya silahşör girdiğinde ansızın boşalan sokaklar gibi boşalırdı. Bembeyaz ve hiç gülmeyen yüzü, sarkık yanaklarıyla okuldaki her öğrenci için Freddy'den de Jason'dan da Chucky'den de daha büyük korku kaynağıydı. Ve işte bu Nüvit Bey, biricik okulumdan, aradan hepi topu bir yıl geçmişken kovuyordu beni.

Aslında kabahatim yoktu: Bizim sınıftan bir çocuk, C sınıfından bir kıza âşık olmuş, onun ağzından bir şiir yazmamı istemişti, ben de yazdığım akrostişli bir aşk şiirini çocuğa vermiştim sadece. Çocuk şiiri kıza vermiş, kız da şiiri derste okurken öğretmene yakalamıştı. Sonrasında önce kız sonra da benim sınıf arkadaşım Nüvit Bey'in odasına çağırılmış. Nüvit Bey "Kim yazdı bu şiiri?" diye sorunca da çocuğun şerefsizliği tutmuş, "Barış yazdı hocam," demiş. Böylece ben de odadaki sanıkların arasına katılmıştım.

"Aşık mısın Barış sen bu kıza?"
"Yok hocam tanımıyorum arkadaşı."
"Tanımadığın kıza niye şiir yazıyorsun lan? Manyak mısın sen?"
"Yok hocam, arkadaş istedi de yazdım."
"Yarum siz salak mısınız? Biri tanımadığı kıza aşk şiiri yazıyor, öbürü aşık olduğu kıza şiir yazamıyor da postacılık yapıyor, beriki derste şiir okuyor. Daha önce okulumuzda böyle bir şey olmadı, bundan sonra da olmayacak zaten. Üçünüzü de atıyorum okuldan. Defolun gidin sınıflarınıza, ben velilerinize haber veririm.

Ondan sonraki bir kaç hafta doğru dürüst uyuyamadım. Evde her telefon çaldığında "Acaba Nüvit Bey mi arıyor?" diye yüreğim sıkışıyordu. Ama sonra hiçbir şey olmadı.

Ertesi yıl, fotokopi dergi çıkartıp satmak suçundan, bir kez daha Nüvit Bey'in karşısındaydım. Geçen seneki olayı unuttuğunu düşünüyordum ama içeri girer girmez, çıkardığım dergiyi okuyan Nüvit Bey kafasını kaldırıp:

"Hah bu bizim şair değil mi yahu? Aşk şairliğinden dergiciliğe mi ettin yavrum sen?" dedi, *"Hadi geçen sefer affettim ama daha önce okulumuzda böyle bir şey olmadı. Kovuyorum seni okuldan. Ama üzülme, bak dergici olmuşsun, mesleğini eline almışsın, hazır da Cağaloğlu'ndayız, gider bir dergiye girer çalışırsın artık."*

Yaprak gibi titriyordum. Bu sefer gerçekten kovulacaktım galiba. Nüvit Bey okuduğu sayfa açık bir şekilde dergiyi önüme doğru fırlatıp,

"Ne yazıyor burada, oku bakayım."

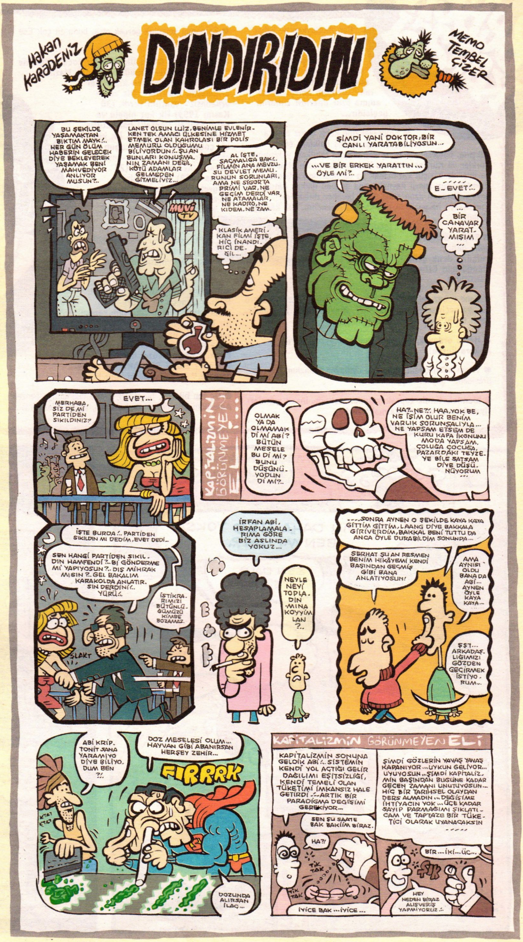
İşte şimdi yanmıştım. Okumamı söylediği satırlar ne de uygunsuz şeylerdi kim bilir. Parmağıyla gösterdiği satırları kekeleyerek okumaya başladım:

"...işte o rahlede kendime geldim..." gibi bir şeyler yazmışım bir yerde.

"Rahle ne oğlum, kur'an mı okuyorsun?"
"Hocam…"
"Lahza o lan lahza. Zaten ne diye "an" yerine "lahza" kullanıyorsun? Bilgini göstereceksin hesapta, onu da karıştırmışsın, ama neyse, artık nasıl olsa dergiciliğe başlıyorsun, iyi bir yere çırak girersen öğretirler bunları sana. Hadi git, sömestr bitince ailen gelsin kaydını alsın."

Ben odadan çıkarken Nüvit Bey dergiyi eline alıp tekrar okumaya başlamıştı. Ama ne o sömestr sonunda ne de daha sonraki yıllarda okuldan atılmadım. Her yıl bir iki kez karşısına çıkmaya devam ettim. Sadece dergi çıkartıp satmaktan üç kere yakalandım ve Nüvit Bey her seferinde *"Daha önce okulumuzda böyle bir şey olmadı,"* diye başladığı sözlerini beni okuldan kovacağını söyleyerek bitirdi. Dergi yüzünden yakalandığım seferlerde; bilgi yanlışlarını, imla hatalarını, gereksiz kullanımları göstermekten de geri durmadı. Zaman içerisinde Nüvit Bey'in gaddar bir müdür muavini değil, yüzü hiç gülmese de sürekli öğrencilerle dalga geçen, okuldan atmak bir yana dursun, suçlarımızı dosyamıza bile işlemeyen ve yeri geldiğinde çıkarttığımız dergilerin musahhihliğini bile yapan bir adam olduğunu anladım.

Yine de bunu Nüvit Bey'den hâlâ deli gibi korkan arkadaşlarıma hiç anlatmadım. Nüvit Bey onlarla eğlenmeye devam etti, ben de Nüvit Bey'in onlarla eğlenmesiyle eğlendim.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Ben mutluyken de rahat değilim." - Sait Faik

● **İnşa etmeğe çalıştıkları şey tam nedir bilmiyorum ama dünyaya verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı kendi adıma özür dilerim! Umarım geçicidir...**

● Emperyalizme karşı omuz omuza Kurtuluş Savaşı vermiş halklara etnik çalışma, bölgesel savaş, iç kamplaşma tehlikesi yakışmıyor. Türkler ve Kürtler arasında kazanan-kaybeden olmayacak; ya ikisi de barışla kazanacak ya da ikisi de kaybedecek. Ortadoğu'nun enerji kaynaklarına gözünü dikmiş batılı beyaz efendinin uzun eline karşı beraber direnelim! Yugoslavya ne yazık ki dağıldı, biz direnelim. Biz kardeşiz çünkü.

● **Suçlu, öldüren polis değil, kurşuna denk gelip öldüğü için Ethem Sarısülük!..**

Efendiliği ezikLik sanan, efendiliğe hasret ezik...

● Gene yobaz saldırıya uğrayan müslümanlar, gene modern doğuya haçlı seferi düzenleyenler. Bugünü böyle yaşatanlar, yarın tarihi nasıl yazacaklar kim bilir?

● **Halep ordaysa; İstanbul burda, Kayseri burda, Ankara burda!**

● Yılgın halkı çılgın projelerle oyalayan "mazlum president" çağına hoşgeldiniz...

● **Memleketimde toprak yığınları teknik, insan yığınları siyasal baraj altında kalmaktadır!**

● Zamanda yolculuk gerçek olsa, buna en çok Ece Ajandaları sevinir...

● **TARİHTE O GÜN: İlk defa bir çocuk diğerine "Yerden alan yer köpeği" dedi (11 Haziran 1649) İlk kez bir liseli kız aldığı arkadaşlık teklifine "Biz zaten arkadaşız" yanıtını verdi. (30 Kasım 1953) İlk kez pipolu ve yatık şapkalı "entel" karikatürü çizildi. (27 Nisan 1983) İlk kez bir çocuk, bir diğer çocuğun ensesine "Bugün cuma, enseyi kapa!" diyerek vurdu. (23 Mayıs 1858) İlk kez biri "Öğretmenlik, kadın için en ideal meslek, oh ne güzel, hafta sonu tatil" dedi. (6 Mart 1944)**

● "Uluslararası" yazmak bile ne zor, uluslararası ilişkiler nasıl zor olmasın, nasıl çetin olmasın?!

● **Özdeyiş dünyasının yıldız ismi, Romalı Seneca ne diyor: "Sen daha kendi sırrını saklayamıyorsan, bir başkasından senin sırrını saklamasını nasıl istersin?" Peki buna karşılık, Çankırı türküsü ne diyor: "Kaçma güzel kaçma, ben adam yemem / GİZLİ SIRLARIMI kimseye demem." Neymiş, aklın yolu bir...**

● Üç top bilardo, hesap işi, planlı ekonomiye benzer... Amerikan bilardo, karambol-kaos, piyasa ekonomisi...

● **Hatalar, mutsuzken tespit edilebilen nesneler... Puro içen de azınlık, pipo içen de. Ama purocular mutlu azınlık, pipocular mutsuz...**

● Eşi benzeri olmayan kadın, Perran Kutman... Oyunculuğun ince çizgisini, doğuştan gelen yeteneğiyle aşmış, içimize işlemiştir. O, artık "biz" demektir, en derinlerimize yerleşmektir. Hakkını vermediği rol var mı? Sevecenlikse sevecenlik, delilikse delilik! İçtenliğin, samimiyetin, yeri gelince çatlaklığın en halis dışavurumu. O, Perran Kutman... Yıllarca birikmiş hayranlığımın zemberiğini boşaltıyorum, saf yeteneğinizi alkışlıyorum, Sevgili Perran Kutman...

● **"Uçak, bulutlara girince niye türbülans olup sallanıyor" diye sordu. "Çünkü onlar bulut değil, zamanında pilot olmak isteyip olamayanların ruhları" dedim. Beyazladı yüzü. "Şaka" dedim...**

● Trango bir film seyrettik bir arkadaşımla gece yarısı. Çapkınlık yapmaya çalışan ama bu konuda beceriksiz iki arkadaş. Kadınlar konusunda uzman birini buluyorlar. Adam, manyak uzman ama! Çok uzaktan bile bir kadının ruh halini anlayabiliyor falan, öyle uzman. Kalabalık bir yerde, gene uzaktan bir kadın topluluğu gördü. "Şimdi siz en ortadaki kadını güzel sanıyorsunuz di mi" diye sordu. "Evet" dedi acemiler. "Hayır, o güzel değil, SADECE

YANINDAKİ KADINLAR ÇOK ÇİRKİN'' dedi. Elini kadraj yaptı, "Bi böyle bakın'', sonra kadrajı genişletti, "Bi de böyle bakın.'' Hakkaten bir de öyle çekmişler, kalabalıktaki kadın yalnızlaşınca pek bir çirkindi!

● **Çocukken bitmiş bir tarihi öğreniyoruz sanmıştım, meğerse devam ediyormuş!**

● Türkiye: Kendi kendine yeten yedi ülke içinde, için için kendini yiyen birinci ülke...
Doğru çıkan "hiçbiri'' şıkkının ne işe yaradığını hiç bilemedim, başrol oyuncusu olmayan film seyreder gibi...

...umarası yapandan ...a fenası: Akıllı ...narası yapan...

● **ÖSYM: Türk'ün sınavla imtihanı!**

● Isıtan güneşi ve ürperten rüzgarı sevdiğim için, "enerji faşizmi'' nükleer santrallerden nefret ediyorum...

● **Kırık kalp: Aşk kazası!**

● An gelir, iskelet pes eder fakat akıl, oyuna devam eder ki buna da "rüya'' denir...

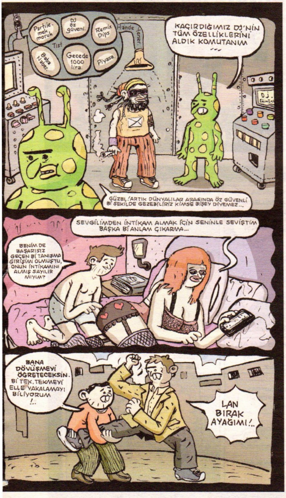
● **Bizim buralar, yarının endişesinden bugünün tadını çıkaramayanların beldesi...**

● "Başarı neticedir, amaç değildir'' diyor Flaubert ve "Hatice'ye bakma, neticeye bak'' diyor meçhul Anadolulu ata! (Hatice'den kasıt, Madam Bovary...)

● **Uzaylılarla tanışırım tanışmam, onu bilemem. Ama dünyasızlardan uzak durmak, benim elimde!**

● Ben de hem kumarbaz hem de yazarım. Şaka lan şaka. Dostoyevski'nin yalancısıyım!..

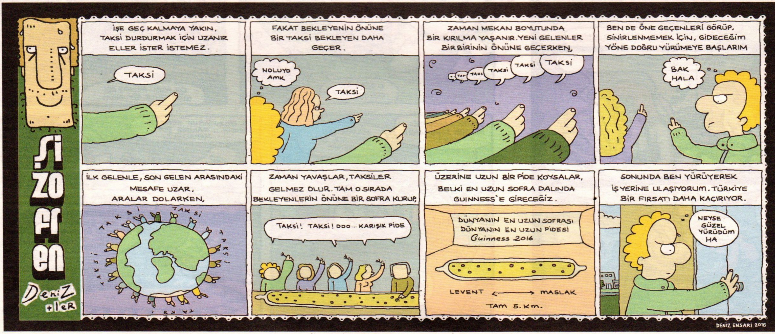
vedatozdemiro@gmail.com

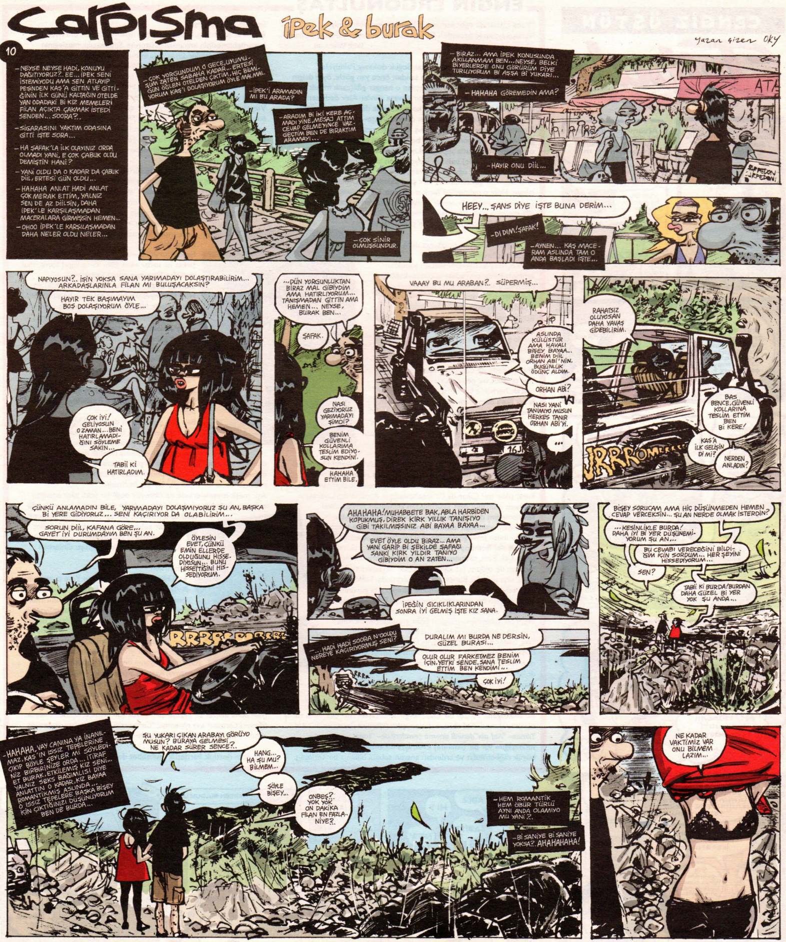

ÖZER AYDOĞAN

YİĞİT ÖZGÜR
NEYLE ÖDEYECEKSİNİZ?
BEYLE?
KENDİMİ ZENGİN ETTİM, SIRA SİZDE.
ANAAAM
ARTIK SİZ BENİ ZENGİN EDECEKSİNİZ...
ANAN..
EVLENİNCE ELİNİ SICAK SUYA SOKMAYACAĞIM...
YOK... SOĞUK SUYLA SICAK KUM MUYDU?
ILIK SUYA MI KOYUYODUK KIZIM BİŞEY SÖYLE, SULU BİŞEYDİ...
NEYSE EŞŞEK SUDAN GELİNCEYE KADAR DÖVECEĞİM İŞTE...
EYVALLAH ÖKÜZ...
BAZI ÇOCUKLARA HEDİYE GÖTÜRMÜYOSUN... NEDEN?
HEDİYE VERECEĞİNE PARASINI VEREYDİN DİYORLAR... EFT YAPIYORUM ONLARA...
DOĞRU MU BU?
YOK LAN YOK... HO HO HOOSSURAYIM AĞZINA BEN ONLARIN...
İTOĞLUİT
NOEL BABAN HARİÇ DE LAN
KİMLİĞİ BELİRSİZ BİR CİSİM YAKLAŞIYOR...
BELİRSİZ MELİRSİZ, YALARIM BEN BUNU...
ÇOK BÜYÜK BİR CİSİM.
CİSİM DEME LAZIM OLUR...
RADYASYON YAYIYOR.
RADYASYON YALIYOR, BEN NİYE YALAMAYAYIM...
ULAN GİT YALA DA KURTULALIM ALLAHIN BELASI...
ASIL KARADELİK OLUCAK ŞİMDİ...

ŞİZOFREN
DeniZ+leR
İŞE GEÇ KALMAYA YAKIN, TAKSİ DURDURMAK İÇİN UZANIR ELLER İSTER İSTEMEZ.
TAKSİ
FAKAT BEKLEYENİN ÖNÜNE BİR TAKSİ BEKLEYEN DAHA GEÇER.
NOLUYO AMK
TAKSİ
ZAMAN MEKAN BOYUTUNDA BİR KIRILMA YAŞANIR. YENİ GELENLER BİRBİRİNİN ÖNÜNE GEÇERKEN,
TAKSİ TAKSİ TAKSİ
BEN DE ÖNE GEÇENLERİ GÖRÜP, SİNİRLENMEMEK İÇİN, GİDECEĞİM YÖNE DOĞRU YÜRÜMEYE BAŞLARIM
BAK HALA
İLK GELENLE, SON GELEN ARASINDAKİ MESAFE UZAR, ARALAR DOLARKEN,
TAKSİ TAKSİ TAKSİ TAKSİ
ZAMAN YAVAŞLAR, TAKSİLER GELMEZ OLUR. TAM O SIRADA BEKLEYENLERİN ÖNÜNE BİR SOFRA KURUP,
TAKSİ! TAKSİ! OOO... KARIŞIK PİDE
ÜZERİNE UZUN BİR PİDE KOYSALAR, BELKİ EN UZUN SOFRA DALINDA GUINNESS'E GİRECEĞİZ.
DÜNYANIN EN UZUN SOFRASI
DÜNYANIN EN UZUN PİDESİ
Guinness 2016
LEVENT ⟷ MASLAK
TAM 5. Km.
SONUNDA BEN YÜRÜYEREK İŞYERİNE ULAŞIYORUM. TÜRKİYE BİR FIRSATI DAHA KAÇIRIYOR.
NEYSE GÜZEL YÜRÜDÜM HA
DENİZ ENSARİ 2016

Çarpışma
İpek & burak
Yazan çizen OKY
10
–NEYSE NEYSE HADİ, KONUYU DAĞITIYORUZ?.. EE... İPEK SENİ İSTEMİYODU AMA SEN ATLAYIP PEŞİNDEN KAŞ'A GİTTİN VE GİTTİĞİNİN İLK GÜNÜ KALTAĞIN OTELDE YAN ODADAKİ Bİ KIZ MEMELERİ FİLAN AÇIKTA ÇAKMAK İSTEDİ SENDEN... SOORA?..
–SİGARASINI YAKTIM ODASINA GİTTİ İŞTE SORA...
–HA ŞAFAK'LA İLK OLAYINIZ ORDA OLMADI YANİ, E ÇOK ÇABUK OLDU DEMİŞTİN HANİ?
–YANİ OLDU DA O KADAR DA ÇABUK DİİL, ERTESİ GÜN OLDU...
–HAHAHA ANLAT HADİ ANLAT ÇOK MERAK ETTİM, YALNIZ SEN DE AZ DİİLSİN, DAHA İPEK'LE KARŞILAŞMADAN MACERALARA GİRMİŞSİN HEMEN...
–OHOO İPEK'LE KARŞILAŞMADAN DAHA NELER OLDU NELER...
–ÇOK YORGUNDUM O GECE, UYUMUŞUM ZATEN SABAHA KADAR... ERTESİ GÜN ÖĞLEN OTELDEN ÇIKTIM, HİÇ BİLMİYORUM KAŞ'I DOLAŞIYORUM ÖYLE MALMAL.
–İPEK'İ ARAMADIN MI BU ARADA?
–ARADIM Bİ İKİ KERE AÇMADI YİNE, MESAJ ATTIM CEVAP GELMEYİNCE VAZGEÇTİM BEN DE BIRAKTIM ARAMAYI...
–ÇOK SİNİR OLMUŞSUNDUR.
–BİRAZ... AMA İPEK KONUSUNDA AKILLANMAM BEN... NEYSE, BELKİ BİYERLERDE ONU GÖRÜRÜM DİYE TURLUYORUM Bİ AŞŞA Bİ YUKARI...
–HAHAHA GÖREMEDİN AMA?
–HAYIR ONU DİİL...
HEEY... ŞANS DİYE İŞTE BUNA DERİM...
–DI DIM! ŞAFAK!
–AYNEN... KAŞ MACERAM ASLINDA TAM O ANDA BAŞLADI İŞTE...
NAPIYOSUN?.. İŞİN YOKSA SANA YARIMADAYI DOLAŞTIRABİLİRİM... ARKADAŞLARINLA FİLAN MI BULUŞACAKSIN?
HAYIR TEK BAŞIMAYIM BOŞ DOLAŞIYORUM ÖYLE...
ÇOK İYİ! GELİYOSUN O ZAMAN... BENİ HATIRLAMADIĞINI SÖYLEME SAKIN...
TABİİ Kİ HATIRLADIM.
...DÜN YORGUNLUKTAN BİRAZ MAL GİBİYDİM AMA HATIRLIYORUM... TANIŞMADAN GİTTİN AMA HEMEN... NEYSE, BURAK BEN...
ŞAFAK.
NASI GEZİYORUZ YARIMADAYI ŞİMDİ?
BENİM GÜVENLİ KOLLARIMA TESLİM EDİYOSUN KENDİNİ.
HAHAHA ETTİM BİLE.
VAAAY BU MU ARABAN?.. SÜPERMİŞ...
ASLINDA KÜLÜSTÜR AMA HAVALI BİŞEY BAYAA... BENİM DİİL ORHAN ABİ'NİN. BUGÜNLÜK ÖDÜNÇ ALDIM.
ORHAN ABİ?
NASI YANİ TANIMIYO MUSUN HERKES TANIR ORHAN ABİ'Yİ.
...
RAHATSIZ OLUYOSAN DAHA YAVAŞ GİDEBİLİRİM.
BAS BENCE, GÜVENLİ KOLLARINA TESLİM ETTİM BEN Bİ KERE!
KAŞ'A İLK GELİŞİN Dİ Mİ?
NERDEN ANLADIN?
ÇÜNKÜ ANLAMADIN BİLE, YARIMADAYI DOLAŞMIYORUZ ŞU AN, BAŞKA Bİ YERE GİDİYORUZ... SENİ KAÇIRIYOR DA OLABİLİRİM...
SORUN DİİL, KAFANA GÖRE... GAYET İYİ DURUMDAYIM BEN ŞU AN.
ÖYLESİN EVET, ÇÜNKÜ EMİN ELLERDE OLDUĞUNU HİSSEDİYOSUN... BUNU HİSSETTİĞİNİ HİSSEDİYORUM.
AHAHAHA! MUHABBETE BAK, ABLA HARBİDEN KOPUKMUŞ, DİREK KIRK YILLIK TANIŞIYO GİBİ TAKILMIŞSINIZ ABİ BAYAA BAYAA...
EVET ÖYLE OLDU BİRAZ... AMA YANİ GARİP Bİ ŞEKİLDE ŞAFAĞI SANKİ KIRK YILDIR TANIYO GİBİYDİM O AN ZATEN...
İPEĞİN GICIKLIKLARINDAN SONRA İYİ GELMİŞ İŞTE KIZ SANA.
–...HADİ HADİ SOORA N'OOLDU NEREYE KAÇIRIYORMUŞ SENİ?
DURALIM MI BURDA NE DERSİN, GÜZEL BURASI...
OLUR OLUR FARKETMEZ BENİM İÇİN, YETKİ SENDE, SANA TESLİM ETTİM BEN KENDİMİ...
ÇOK İYİ!
BİŞEY SORUCAM AMA HİÇ DÜŞÜNMEDEN HEMEN CEVAP VERCEKSİN... ŞU AN NERDE OLMAK İSTERDİN?
...KESİNLİKLE BURDA! DAHA İYİ Bİ YER DÜŞÜNEMİYORUM ŞU AN...
BU CEVABI VERECEĞİNİ BİLDİĞİM İÇİN SORDUM... HER ŞEYİNİ HİSSEDİYORUM...
SEN?
TABİİ Kİ BURDA! BURDAN DAHA GÜZEL Bİ YER YOK ŞU ANDA...
–HAHAHA, VAY CANINA YA İNANILMAZ, KAŞ'IN ISSIZ TEPELERİNE ÇIKIP BÖYLE ŞEYLER Mİ SÖYLEDİNİZ BİRBİRİNİZE ORDA... İTİRAF ET BURAK, ETKİLEMİŞ KIZ SENİ... YALNIZ SEKS BAĞIMLISI DİYE ANLATTIN O KADAR, KIZ BAYAA ROMANTİKMİŞ ASLINDA... O ISSIZ TEPELERE BAŞKA BİŞEY İÇİN ÇIKTIĞINIZI DÜŞÜNÜYORUM BEN DE BURDA...
ŞU YUKARI ÇIKAN ARABAYI GÖRÜYO MUSUN? BURAYA GELMESİ NE KADAR SÜRER SENCE?..
HANG... HA ŞU MU? BİLMEM...
ŞÖYLE BİŞEY...
ONBEŞ?.. YOK YOK ON DAKİKA FİLAN EN FAZLA.. NİYE?..
–HEM ROMANTİK HEM ÖBÜR TÜRLÜ AYNI ANDA OLAMIYO MU YANİ?..
–Bİ SANİYE Bİ SANİYE YOKSA?.. AHAHAHAHA!
NE KADAR VAKTİMİZ VAR ONU BİLMEM LAZIM...

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

> "Bana rastlar da eğer, konuşmak istersen ey yabancı, niye konuşmayasın ki benimle?/ Ben ya da, niye konuşmayayım ki seninle?"
>
> *Walt Whitman*

İnsanın içine işleyen buzlu rüzgar. Soğuk dolunay. Palmiyeler çırpınıyor.(Antalya/gece) Yangın sandım önce yan gözle, öyle dalgın dalgın markete giderken. Yeni açılan o hangar gibi(canlı müzik te yapılan)mekanın içinde kıpır kıpır devasa alevler. Alev dediysem. Çok çok büyük ama. Meğer dipteki koca duvarda dev odunlar.(roma sütünları büyüklüğünde, sahiden o büyüklükte--hiperrealizm--) Duvarın tamamı ekran. Ekranmış. Olmayan sıcaklığın anormal görüntüsü. Güya şömine. (kedi boyunda dahi olsanız bir şömineyle o şekilde, --o boyutla yaptığı etkiyle--karşılaşmanız imkansız) Yalan da olsa ("kitsch"de) bakmak istiyor insan ama, uzun uzun. *(gündüz de gene öyleydi. Bir ağustos gününün, sıcak bir gününün aynısı. Görüntü aynı. Soğuk bir güneş vurmuş* pırıl pırıl palmiyeler. Dondurucu bir rüzgar. Hele o palmiyeler. Yazık o soğu*kta. Koruma imkanı yok mu? Görmüştüm biyerlerde naylon giydiriyorlar. Üzerlerine kar yağmış o develer gibi, resimleri vardı–kar yağmış* çöle bu kış*, Suudi Arabistan'da, ilk defa oluyormuş– Bembeyaz develer, ne* şaşırmış*lardır kimbilir zavallılar)*

Ama esas tuhaf olan; o; azbiraz daha az ilerdeymiş meğer arkadaşlar.

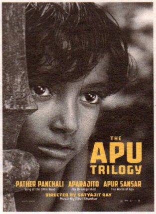
Hani o, herşeyi mükemmel/tam yaptıkları ettikleri halde(çevredeki bütün mekanlar doluyken) sürekli bomboş olan o pizzacı; anlatmıştım burda size.

İşte orası. Tıklım tıklım.

Boş tek sandalye dahi yok.(ayrıca hernedense bütün müşterilerde abartılı bir--sanki göstermelik yapay--bir neşe, reklam çekimlerinde olur öylesi ancak, --gülüyorlar, bi el kol hareketleri, bişeyler) Geçen ilk gördüğümde de çok şaşırmıştım, ama dedim "bir tesadüf, bir geçici durumdur, başka ne olacak, herhalde bir turist gurubu--"lanet"i falanı filanı bilmeden--şaşırıp oturdu", falan. Ama tekrar tekrar görünce! Dopdolu. Üstelik bu sefer civardaki bütün kafeler falan boşken. (tek tük müşteri heryerde) Demek, ters/negatif bir "mucize"ye (antimucize) maruz kalmış olan, bir zaman sonra yeniden, düz/normal bir mucizeyle de tekrardan müşerref... Bir telafi imkanı? Herneyse. Durup seyrettim bir müddet. Rüyalarda olan şeylere benziyor. Bilemiyorum bu eğreti, mucizeler/ters mucizeler kapışmasından bir kural çıkar mı? Çıkar da bir insanevladının derdine deva, yarasına melhem olur mu? Ben, şaşırmaktan etmekten zerre miskal sevinemedim dahi. *(gidip yemeyi dü*şündüm de orda--bir muammayı yakından izlemek--ama, sonraki gün de baktım, boş *bir masa falan göremedim. Başkalarının da oturduğu bir masada da)* Bomboş diye gidemezken, bu sefer... Gördün mü şimdi bak. Evet, sevinemedim. Hayra dahi yoramadım. Biraz tedirgin de oldum. (az kalsın "açıkçası" diyecektim)Bayram değil, seyran değil. Bunca acaip şey arasında. Sanki yaklaşan daha büyük bir tuhaflığın, şimdilik olumlu gibi görünmekte olan, yanıltıcı bir önbelirtisi(semptom)... Evet kötümserlik işte buna deniyor. Napiyim? Ben mi yaptım?

İnsan bir sebep/sonuç ilişkisi falan görmek istiyor. Ama yok işte. Gidip hergün tekrar tekrar baktım. Dekor aynı. Işıklar aynı. Çalışanlar aynı. Hiçbir şey değişmemiş. Boşken nasılsa gene o. Sadece tıklım tıklım. Tek fark o.(o aralar kriz de bu derece yoğunlaşmamıştı hem, dolar molar)

Biraz sırlar dünyası gibi oldu. Ama elçiye zeval olmaz. Ben gördüğümü yazdım.

Bu anlattığıma benzer bir olayı, sevgili arkadaşlar, ama çok daha tuhaf olanını rahmetli Atıf abi'den dinlemiştim.*(efsanevi yönetmenimiz Atıf Yılmaz– "Atıf abi"denirdi sinema çevrelerinde– "sanat yönetmenliği" yapmışlı*ğım var bir filminde) Evet, aynı bu anlattığıma benzer, bir büyük rağbet/iltifat ve ardından ansızın sebebi belirsiz bir terkediş üzerine. O anlatmıştı.

Bir filme başlarken, muhtemel ahali ilgisi/rağbetinin önceden kestirilebilmesinin imkansızlığı üzerine. Sinemacılık mesleğinin başka hiçbir meslekle kıyas dahi kabul etmez belirsizliği üzerine konuşuluyordu. *(eh,"rüya endüstrisi"deniyor mesleğe, adı üstünde, olacak öyle şeyler)* "Milletin ne yapacağı hiç belli olmaz" demişti Atıf abi.

Bir dönem, (çok eski yıllar) burada, Hint filmlerine büyük bir ilgi/rağbet varmış. Dolup dolup boşalıyormuş salonlar. Anababa günü. Vizyonda bisürü Hint filmi oynuyor aynı anda.*(anla*şılır bişey*–başka bambaşka türlüydü yalnız o eski Hint filmleri, şimdikilerle alakasız–benzer yanlar çok; büyük dramlar, büyük yoksulluklar, büyük zenginlikler, işlemeli, nakışlı, sütularla dolu gizemli saraylar, gölgeler, dumanlar, esrarengiz bakışlı efsunlu kızlar, danslar, içli şarkılar–daha ne olsun–dev yılanlar, sihirbazlar falan da hatırlıyorum)*

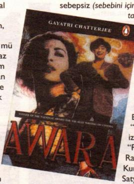
Ben çok küçüktüm, mahallede birsürü teyze toplaşılıp gidilmişti--beni de almışlardı, beş yaşında mıyım neyim-- Sinema tıklım tıkış, lebaleb çoluk çocuk, kadın dolu. Ağlaşanlar, "ah" çekenler. "Avare"ydi film; Hint filmlerinin en ünlüsü, duymuşsunuzdur. Bambaşka zamanlar tabi. Tek kitlesel eğlence sinema. Tv henüz yok. Sinemaya gitmezsen evde bakabileceğin bir ekran yok. Düz duvar. İstersen evde otur. Her mahallede birkaç yazlık sinema. Hepsi dolu.

İşte o "furya" devam ederken arkadaşlar. Bir sürü şirket ne kadar Hint filmi varsa kapış kapış ithal etmişler. Ellerinde dünya kadar stok.

Derken birgün. Aniden. Hiçbir sebep yokken. Hint filmi oynatan bütün salonlar bomboş. Bıçak gibi kesilmiş. Hiçkimse Hint filmlerine gitmez olmuş. Birdenbire olmuş ama. Tedricen, yavaş yavaş azalmamış. Onca millet sanki sözleşmiş gibi. Neden gitmiyorlar? Sebep? Hiçkimse bilmiyor. Değiştire değiştire, ellerinde Hint filmlerinin artık hangi çeşitleri varsa denemişler denemişler. Yok, olmamış. *(diğer salonlar gene tıklım tıklım ama; Türk, Amerikan filmleri falan, bi tek Hint filmlerine gitmiyorlar)* Onca film ellerinde kalmış. Büyük bi para da yatırmışlarmış o şirketler. Hepsi iflas etmiş.

Ben çok şaşırmıştım duyunca. Ürperticiydi. Ama aynı zamanda tuhaf bir hoşluk gibi bişey de hissetmiştim. (o şirketlerin sahiplerinin torunları falan varsa bağışlasın. Hoşluk derken, onu demiyorum ben, lütfen) O göz kırpan muamma. Belirsizlik. Demiştim defaaten buralarda. Onun hipnotik etkisi. Mekanik, kesin tanımlanmış, robotsu olana bir tepki gibi bir şey herhalde.

Aşk meşk meselelerinde de olmuyor değil bu şekil işler, ansızın, sebepsiz *(sebebini içinde saklayıp da hiçbir zaman söylememeyi, değil tabi)* terk etmeler. Sahiden, ansızın ilgi kaybetmeler. (hiçbir sebep yokken, sanki siz bir "Hint filmi"ymişsiniz gibi aniden...) Oluyor bunlar. Karnımda bi yer de sızlamıştı dinlerken.

Bitirirken.

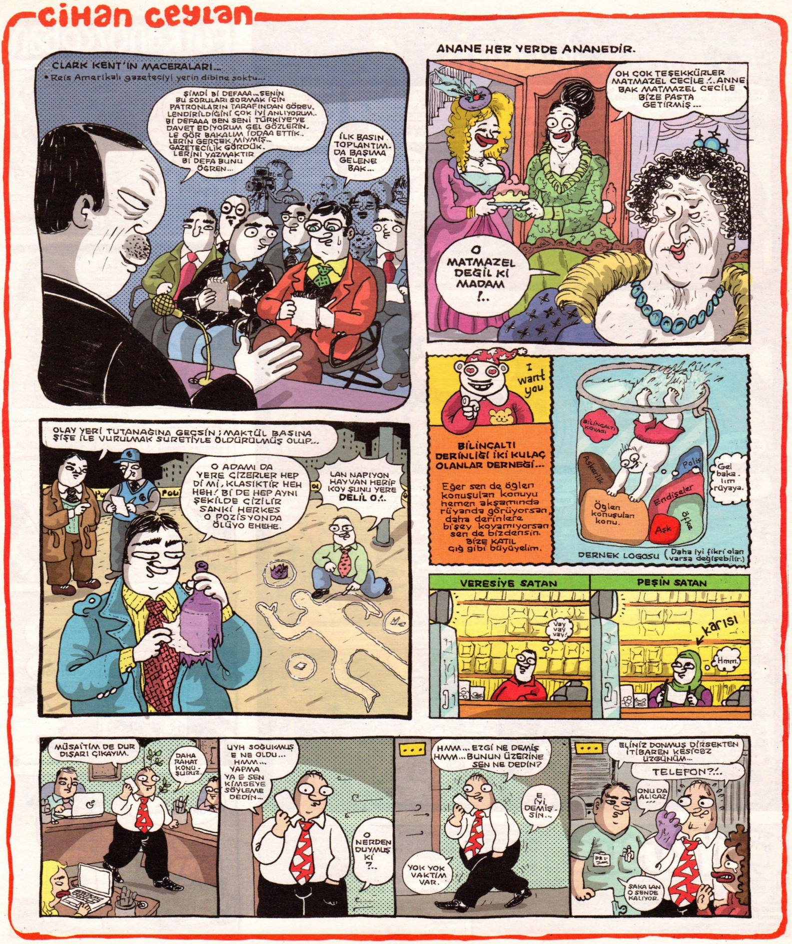
Eski Hint sineması demişken. Yine o aynı yılların Bollywood dışı Hint sinemasının o büyük, dahi yönetmeninin adını anmadan yazıyı bitirmek istemiyorum. Eğer sinema sanatıyla ilgiliyseniz. Bence dünyanın en güzel filmleri olan o üçlüyü "Apu üçlemesi" diye anılan o üç filmi mutlaka izlemenizi tavsiye ediyorum arkadaşlar.(özellikle "Pather Panchali"yi) Yönetmenin adı Satyajit Ray. Yine dünyanın en büyük yönetmenlerinden Kurosova, Ray için şöyle diyor; (mealen) "Hiçbir Satyajit Ray filmi görmeden yaşamak, hayatında hiç güneş, ay görmemiş olarak yaşamak gibidir." Eh, bu cümleye kayıtsız kalınabilinir mi?

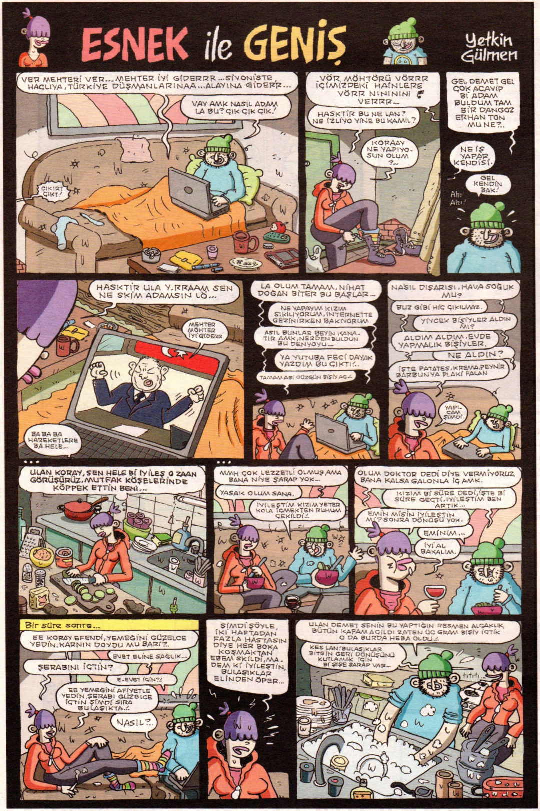
(yine buna benzer bir övgüyü Şili'li büyük şair Neruda, Arjantin'li büyük hikayeci Cortazar için söylemişti; "Cortezar'ın hiçbir kitabını okumamış olmak, ömür boyu şeftali yememiş olmak gibi bişeydir").

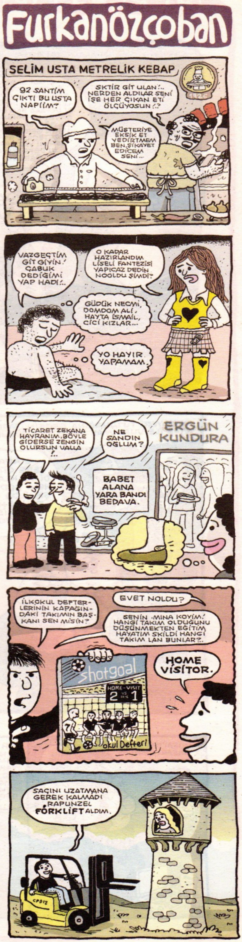
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
CLARK KENT'İN MACERALARI...
• Reis Amerikalı gazeteciyi yerin dibine soktu...
ŞİMDİ Bİ DEFAAA... SENİN BU SORULARI SORMAK İÇİN PATRONLARIN TARAFINDAN GÖREVLENDİRİLDİĞİNİ ÇOK İYİ ANLIYORUM.. Bİ DEFAAA BEN SENİ TÜRKİYE'YE DAVET EDİYORUM GEL GÖZLERİNLE GÖR BAKALIM İDDAA ETTİKLERİN GERÇEK MİYMİŞ.. GAZETECİLİK GÖRDÜKLERİNİ YAZMAKTIR Bİ DEFA BUNU ÖĞREN...
İLK BASIN TOPLANTIMDA BAŞIMA GELENE BAK...
ANANE HER YERDE ANANEDİR.
OH ÇOK TEŞEKKÜRLER MATMAZEL CECİLE !.. ANNE BAK MATMAZEL CECİLE BİZE PASTA GETİRMİŞ...
O MATMAZEL DEĞİL Kİ MADAM !..
OLAY YERİ TUTANAĞINA GEÇSİN; MAKTÜL BAŞINA ŞİŞE İLE VURULMAK SURETİYLE ÖLDÜRÜLMÜŞ OLUP...
O ADAMI DA YERE ÇİZERLER HEP Dİ Mİ, KLASİKTİR HEH HEH! Bİ DE HEP AYNI ŞEKİLDE ÇİZİLİR SANKİ HERKES O POZİSYONDA ÖLÜYO EHEHE.
LAN NAPIYON HAYVAN HERİF KOY ŞUNU YERE DELİL O!..
I want you
BİLİNÇALTI DERİNLİĞİ İKİ KULAÇ OLANLAR DERNEĞİ...
Eğer sen de öğlen konuşulan konuyu hemen akşamında rüyanda görüyorsan, daha derinlere bişey koyamıyorsan sen de bizdensin. BİZE KATIL ÇIĞ GİBİ BÜYÜYELİM.
BİLİNÇALTI KOVASI
Askerlik
Polis
Endişeler
Öğlen konuşulan konu.
Aşk
Öfke
Gel bakalım rüyaya.
DERNEK LOGOSU (Daha iyi fikri olan varsa değişebilir.)
VERESİYE SATAN
Vay vay vay.
PEŞİN SATAN
karısı
Hmm.
MÜSAİTİM DE DUR DIŞARI ÇIKAYIM.
DAHA RAHAT KONUŞURUZ.
UYH SOĞUKMUŞ E NE OLDU... HMM... YAPMA YA E SEN KİMSEYE SÖYLEME DEDİN...
O NERDEN DUYMUŞ Kİ ?..
HMM... EZGİ NE DEMİŞ HMM... BUNUN ÜZERİNE SEN NE DEDİN?
E, İYİ DEMİŞSİN...
YOK YOK VAKTİM VAR.
ELİNİZ DONMUŞ DİRSEKTEN İTİBAREN KESİCEZ ÜZGÜNÜM...
TELEFON?!..
ONU DA ALICAZ
ŞAKA LAN O SENDE KALIYOR.

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 22 Aralık 2016 | Sayı: 486

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

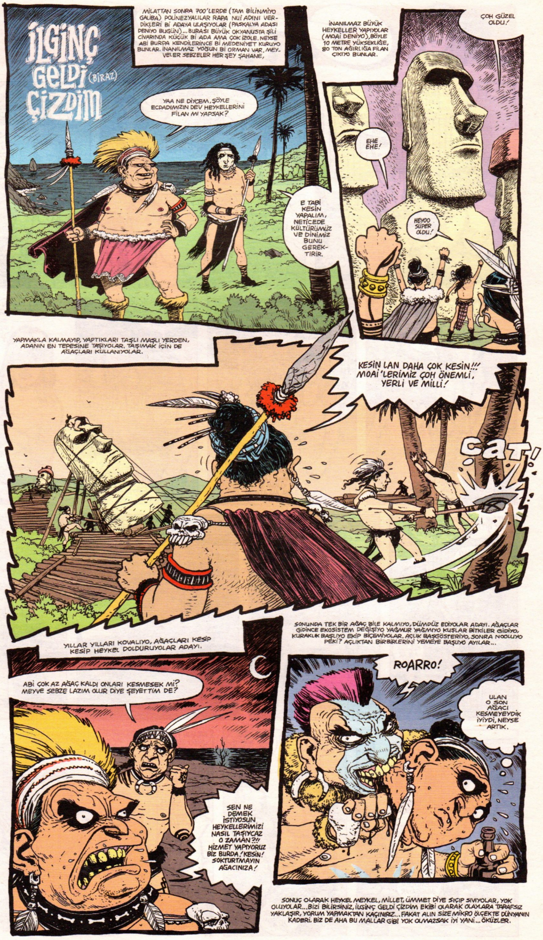
SİZ NEYİ OLUYORSUNUZ?

Susurluk'tayım. Mihaliç peynirli tost yiyiyorum. Normalde kavurmalı yumurtadan aşağısı kurtarmaz ama cenazeye giderken göze batmak istemedim. Ölümün üzerine minik şakalar yapılabilirsiniz, hayatın devam ettiğini ispatlayan gereksiz muhabbetler açabilirsiniz, hatta bir köşede telefon ekranı parmaklayabilirsiniz, ama yas havası yoğunken "kavurmalı yumurta, bol ekmek ve açık ayran" ile beslenemezsiniz. Rahmetli Nuri Amca'nın adını bir iki kere duydum, ama kendisini hiç görmedim. Hayatıma tek etkisi, ölümüyle birlikte sabahın köründe yollara düşmem ve kavurmalı yumurtasına bayıldığım bu mola yerinde Mihaliçli tostla idare etmemden ibaret. Canın sağolsun Nuri Amca, belki dönüş yolunda kavuşurum kavurmalı yumurtaya. Seni hayatımda hiç görmememe rağmen büyük bir hızla gömmeye geldiğime göre bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Şimdi kalkma zamanı Nuri Amca. Daha üç saatlik yolumuz var. Üstelik kar yağmaya başladı. "Hallederim," dememe rağmen arabaya kar lastiği taktırmadığımı karımdan gizlemek zorundayım. Bu tip durumlara alışkınım. Kavga edip yorulmaktansa sorumsuzluklarımı gizlemeyi tercih ediyorum. Kar şiddetini gittikçe artırıyor, bu tekerlerle işimiz çok zor. Benim hayat hep böyle Nuri Amcacım, bazen sorumsuzluğum yüzünden ölümü bile göze alıyorum. Bekle beni Nuri Amca, kaya kaya sana geliyorum. Mihaliçli tost kesmedi, varsa kıymalı piden en az beş parça yemeyi düşünüyorum.

Bundan beş altı sene evvel bir kere daha yaşamıştım bu duyguyu. Arkadaşlarımla dışarı çıkma planları kurduğum bir cuma akşamı, eşimden "Bugün Uğur geliyor" gerekçesiyle veto yemiş ve hayatımda iki kere gördüğüm bir adamı gece saat 11'de, üstelik inanılmaz bir sağanak yağış altında garajdan almakla görevlendirilmiştim. En hızlı kademede çalışan sileceklerin yağan yağmura yetmediği, araba farlarının astigmatım yüzünden gittikçe büyüyen birer ışık topu halinde üzerime geldiği dakikalarda, yaşadığım sıkıntı yetmiyormuş gibi üzerine bir de yanlış yola girince, arabayı kenara çekmiş ve öfkeyle direksiyonu yumruklayarak, "Benim ne işim var burda? Kim lan bu adam, kim am.koyim?" diye ağlamaya başlamıştım. O zamanlar böylesi dramatik sahnelere imza atacak kadar saf biriydim. Evliliğin iki kişilik bir eylem olduğunu sanıyor, bir kişiyle evlenince ardından onlarca insanın zombi ritmiyle yaklaşmaya başladığını, çeşitli ünvanlarla etrafımı sardığını kabullenmek istemiyordum. Evlenince, bir takım amcaların, dayıların, halaların, teyzelerin, kuzenlerin ve ünvanını bile bilmediğim insanların hayatıma girerek, beni hiç bilmediğim coğrafyalara, hiç aşina olmadığım evlere, umurumda bile olmayan muhabbetlere mahkum etmelerine Uğur'da simgeleşen bir öfkeyle isyan ediyordum. Kimdi bu insanlar ve benden ne hakla bazı taleplerde bulunuyorlardı? Niçin eşimin dayısının oğluyla bir pazar sabahı kahvaltı etmek zorunda kalıyordum? Niçin özgüveni midemi bulandıran bir kuzen için mangalda tavuk kanadı çevirip ona yalakalık yapıyordum? Niçin hiç alakam yokken eşimin teyzesinin oğluyla arabalardan konuşuyor, günlük kilometre hesabı üzerinden "Benzinli araba mı yoksa dizel araba mı?" konusunu tartışıyordum. O gece Uğur'u garajdan alıp eve dönerken sürekli yolları karıştıran bir salak profili çizmemek için "yol çalışmalarıyla habire güzergah değiştirten belediye"den yakınmak zorunda kalmıştım. Uğur da bana, "İstanbul'un gezmek için şahane, ama yaşamak için berbat bir şehir" olduğundan bahsetmişti. O an arabayı durdurup Uğur'un kapısını açarak, "S.ktir git lan o zaman!" diye bağırabilirdim. "Noluyo ya?" diye şaşırırsa, "Kimsin sen lan, niye giriyorsun hayatıma?" diye devam edebilirdim. Fakat ne yazık ki, "Doğru diyorsun abi, İstanbul güzel ama zor," diyerek elimden geldiğince muhabbete yol verdim. Sonuçta Uğur, eşimin kardeşinin nişanlısıydı ve çok yakında İstanbul'a taşınarak pazar günleri gidilen AVM'lerde tek yoldaşım olacaktı.

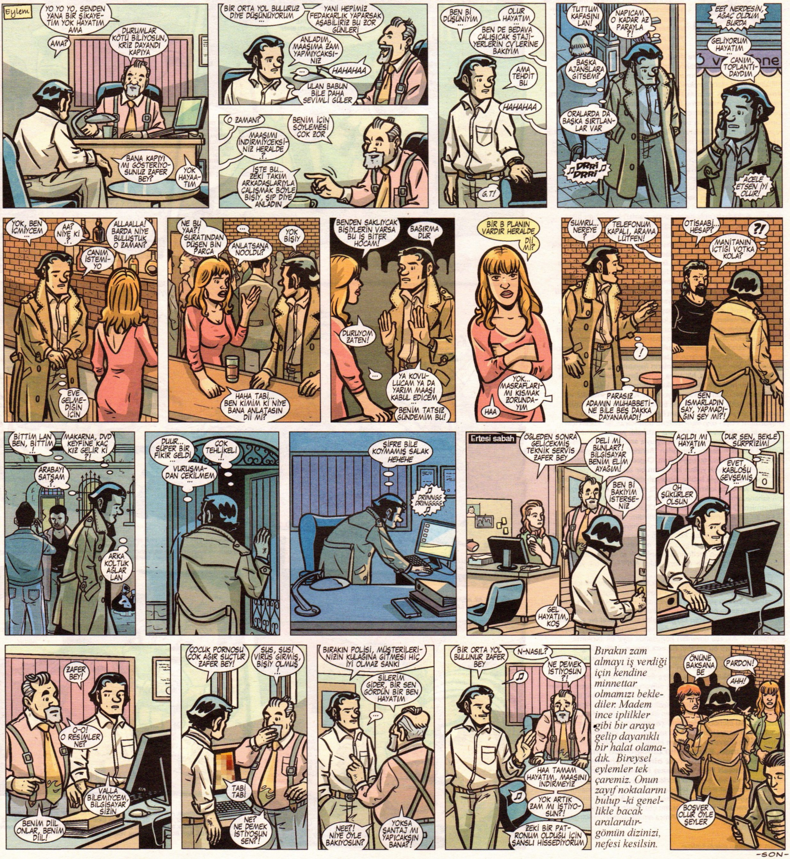
Kar hızını gittikçe artırıyor. Kabak lastikleri gizlemek için hızımı iyice düşürerek fren yapmamaya gayret ediyorum. Nuri Amca'nın cenazesi yerine direkt yanına gitmeyi hiç istemiyorum. "Tam olarak senin neyin oluyordu Nuri Amca?" diye soruyorum karıma. Gelen cevap, zaten kaygan yolda şöyle güzel bir spin atıp İstanbul'a dönmeye yakışacak kadar sinir bozucu oluyor: "Dayımın kayınpederi." Akraba ünvanları konusunda zayıf bir birikime sahip olduğumdan bu cevabın hayatta nereye denk geldiğini bulamıyorum. O ana kadar ölenin "Nuri Amca" olduğunu düşünen karım da, "dayımın kayınpederi" ünvanını zayıf bulmuş olacak ki, "Çok severdik Nuri Amca'yı..." diye ilave etme ihtiyacı hissediyor. Hiç konuşmadan sürmeye devam ediyorum. Yola konsantre olmam gerekirken düşüncelerim gittikçe dağılıyor. "EŞİMİN DAYISININ KAYINPEDERİ", bugüne kadar duyduğum en sağlam zincirleme isim tamlamalarından biri. Peki ben kimim? Yani Nuri Amca'nın nesi oluyorum? Bu bilmeceyi bir türlü çözemiyorum. Düşünüyorum ama kafam basmıyor. 2011 genel seçimlerinde, gazeteler, Çankırı'dan milletvekili adayı olan Hüseyin Filiz'i tanıtmak için, **"Ezel dizisinde, Kenan İmirzalıoğlu'nun canlandırdığı Ezel karakterinin ameliyat olmadan önceki halini oynayan İsmail Filiz'in babası Hüseyin Filiz"** ünvanını kullandıklarında bile bu kadar zorlanmamıştım. Sitem havası vermemeye dikkat ederek, sadece meraktan soruyormuşum gibi bir ses tonuyla ünvanımı karıma soruyorum. Bir süre düşündükten sonra, çok zor bir mantık sorusunu çözmenin kıvancıyla kim olduğumu açıklıyor: "Sen, Nuri Amca'nın damadının kızkardeşinin kızının kocasısın."

Haftaya: Cenaze evi pideyle beslenir.

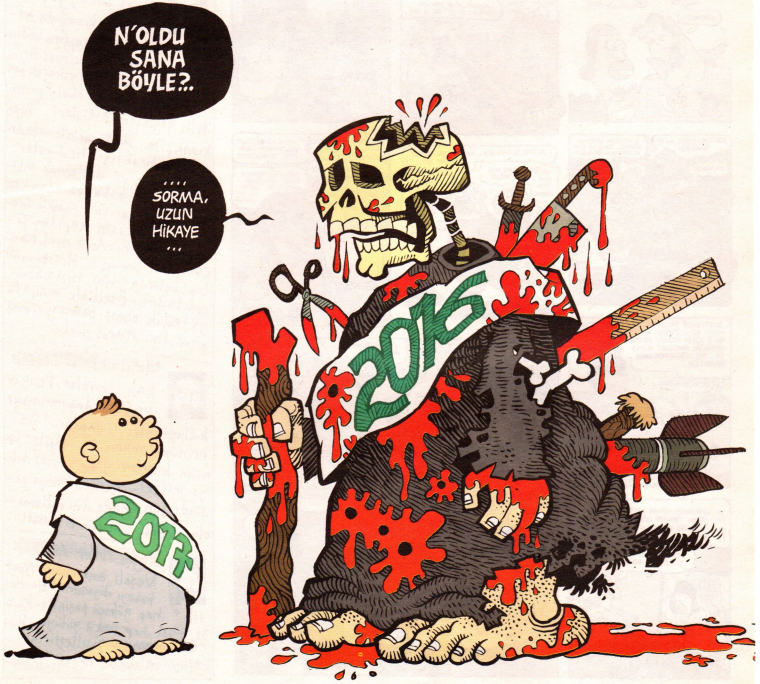
OTİSABİ®

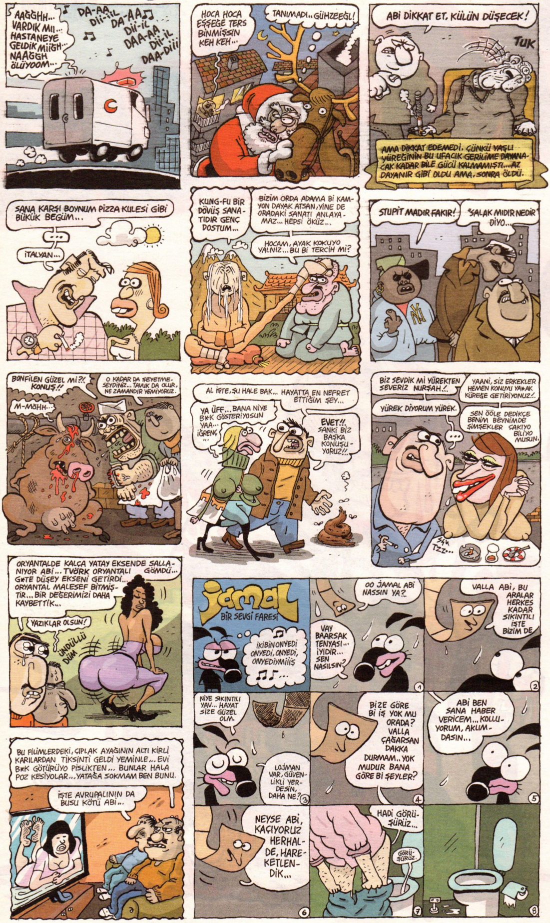
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

UYKUSUZ

29 ARALIK PERŞEMBE
SAYI: 2016/53 No: 487
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

Vatandaşa Sordu : Noel

Vaziyet KUZU (29):

Noel... Yani No-el, "El-yok" demek... Hristiyanlar Noel Bayramında masturbasyon orucuna girerler... 15 gün... 15 günün sonunda hepberaber masturbasyonlarını çekip tindi yerler... öpüşürler ağızdan..

Temiltaş KAZABURUN (25):

Noel baba, geyiklerin çektiği kızağıyla kayarak gelir ve çoraplara hediye bırakır... Noel baba kırmızıdır... Bu bilgilerden yola çıkarak baktığımızda, "Kırmızı noel" penisi, "kıllı geyikler" testisleri, "kayan kızak" ise seksi anlatmaktadır. Çoraba bıraktığı hediyeler ise "sperm ve döllenmeyi anlatır... Noel baba bacadan girer. İş burada karışır... Çünkü üremenin olması için kapıdan girmek gerekir... Ama noel bacacıdır... Sonuç: Hristiyan toplumlarda nüfus hızla azalmaktadır... Özellikle avrupada g*tçülük almış başını yürümüş gitmiştir... Kahrol noel...

Olduran BÖYLEYİ (40):

Bazı çevreler kızıyor "İsa'nın doğumunu niye kutluyorsunuz?" diyolar.. "Siz hristiyan mısınız?" diyolar. Sahırsın kiliselere gidip namaz kılıyo millet... Herkes pompa peşinde lan... Böyle dini kutlama mı olur?.. Noel seks için bi fırsattır..

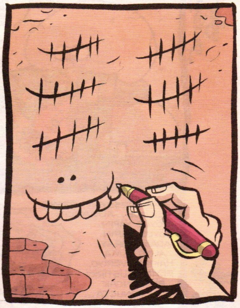

Noyel HASANLAR (32):

Neşeli amk çocuu.. Noel babayı diyorum.. "Ho-Ho-Ho" hep gülmek peşinde.. Kafası güzel, hep b*k*a gülüyo... Baca dumanıyla güzelleştiriyo kafayı.. Tuğlalardan kıvırıyorlar sigarasını...

UYKUSUZ

Karikatürist arkadaşımız Musa Kart hâlâ cezaevinde.

Sosyal medya paylaşımları yüzünden 6 ayda 1656 kişi tutuklandı, binlerce kişi için soruşturma başlatıldı.

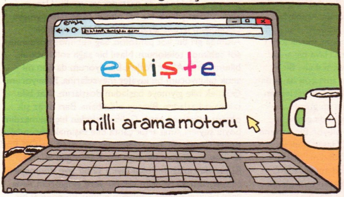

NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartları altında gazetecilik ve insanlar kendini iyi hissetsin diye çekilen noel filmi yapımcılığı birbirinden gayet farklı iki meslektir. Gazetecilerin görevi okurların kendilerini iyi hissetmesini sağlamak değildir. O keçinin olmadığı yerde Abdurrahman Çelebilik yapıp kendilerini bedavadan duayen ilan eden muharrir müsveddelerinin, gazetelerini "A ama bunlar da önemli, layfstayl gazeteciliği diye bir şey var, halk bunu istiyor," yalanıyla tepeden tırnağa magazin ekine çeviren genel yayın yönetmenlerinin işidir. Ve yine **normal şartlar altında** gazetecilik yeri geldiğinde, şartlar gerektirdiğinde bütün bu gereksizlik abidelerinin kabusu olacak kadar rahatsız edici olur. Gazetecilik "Ay ama bizim askerlerimiz yapmış, çok da moral bozucu hiç yayınlamasak mı, ay bunları okumayın, bu resimlere bakmayın sakın," diye insanların bilgiye ulaşmasını engellemek değil, Vietnam'da My Lai Katliamını tüm çıplaklığıyla belgelemektir. Gazetecilik Güney Vietnam'ın attığı napalm bombasından sonra çırılçıplak koşarak kaçan Kim Phuc'un fotoğraflarını "Ay ama çok korkunç, insanların morali bozulur," diye yayınlamamak değil, insanlar savaşın ne anlama geldiğini görsünler diye manşetten vermektir. Ama **Yeni Türkiye'de** artık en aklı başında saydığınız muhabirlerin bile kafalarına kafalarına vurulan devlet ezberinden tepe sersemine döndüğünü ve ülkenin gencecik insanların katledilme görüntülerinin zinhar yayınlanmaması, izlenmemesi ve hatta hakkında dahi konuşulmaması gerektiğini ileri sürdüklerini görebilirsiniz. Belki de öğrenilmiş çaresizlik gibi bir şeydir; istese de yapamayacağı, yaptırılmayacak haberleri kendi tercihiyle yapmamış gibi görünerek bir gece daha kafasını yastığa huzurla koymak içindir.

@baris_uygur

Ulaştırma Bakanı, yerli ve milli arama motoru kurulacağını açıkladı.

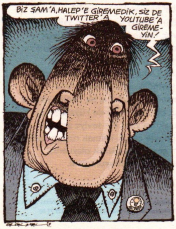
Son 10 yılda bireysel silahlanma 10 kat arttı ve silahlanmanın büyük kısmı ruhsatsız.

Rize'de Atatürk heykeli meydan düzenlemesi bahanesiyle yerinden söküldü.

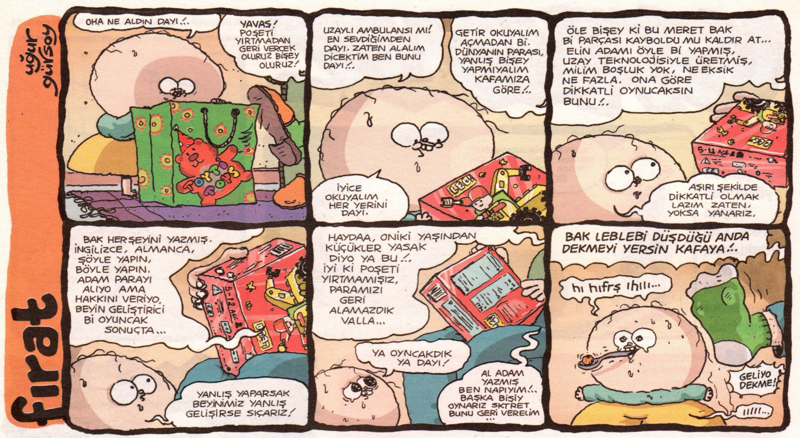

Suriye'de çıktıkları macerada bilmemizi istemedikleri bir şeyler oldu, yine interneti gramla verdiler, sosyal medyaya erişimi engellediler.

Oksijen deposu Kaz Dağlarının kalbine termik santral yapılıyor.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Geçen yaz bir arkadaşımın televizyon programının demo çekimi için Ukrayna'ya Odessa'ya gitmiştik. Nur Banu Molla'nın olayı. Konuğum ben de. İşte gezdik şehri, kendimizce gördüklerimizi anlattık, akşam oldu, yemek yedik, sonra gece oldu. Öyle otelimize doğru yürürken, bir striptiz bar'ın önünden geçiyorduk. Yönetmenimiz dedi ki, "e burayı da çekin madem ki tam olsun" dedi. Ben, Nur Banu, ve bir kameraman, girdik içeriye. Kızlar tabii ki şahane, direk dansı olsun, mükemmel. Fakat çekim yapmamız lazım, izin vermiyorlar. Nur Banu güç bela izin aldı, ve kendi telefonuyla sadece dans eden bacakları çekmeye başladı. Just leg. Sonra biz oradan çıktık. Ertesi gün de çekimler yaptık. Sonra da geri döndük. Bir gün yine ben öyle rutin bisiklet gezimden eve döndüm İstanbul'da, Özlem, "siz sriptiz bar'a gitmişsiniz" dedi. Dedim "onu da nereden çıkardın, lütfen ama". Meğersem Nur Banu, bir de instagram hesabından da yüklemiş videonun bir kısmını. Özlem önce anlamamış, fakat dikkatli dinleyince bir ses duymuş, "alkışlayalım mı". Lan demiş bu ses bana bir yerden tanıdık geliyor. İyice dikkatli dinleyince de o sesin bana ait olduğu şak diye ortaya çıkmış. Şak diye ama. Hayır niye alkışlıyoruz. Demek ki bir an sevindiysem. Öyle işte, bir enselenme durumumuz olmuştu yani.

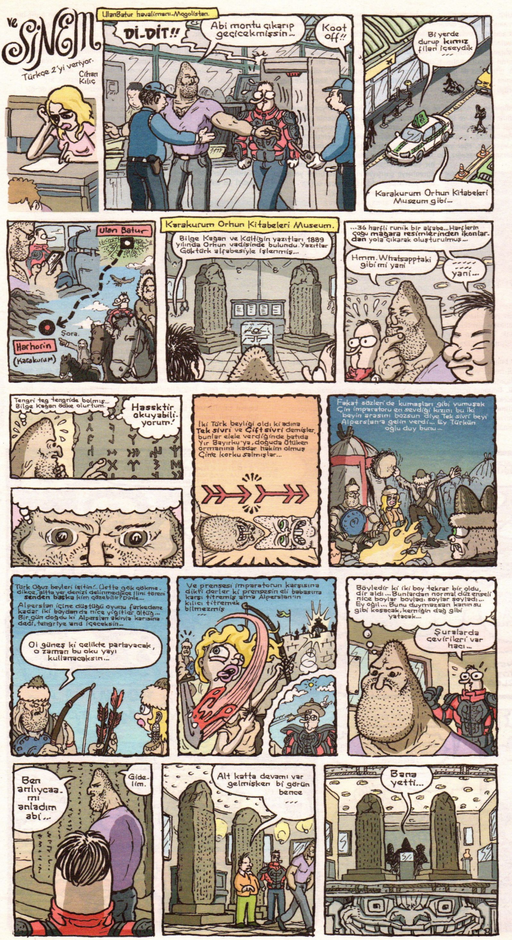
æ O değil de ben hep şu vecd anını ülkemde bir yerde yaşayacağımı düşünürdüm, çünkü vecd anı da öyle her yerde her zaman yaşanmaz, bir kez yaşanır, iki kez yaşanır, daha da yaşanmaz, yaşansa vecd anı olmaz, o başka bir şey olur. Onun adına da vecd anı demezlerdi, ona başka bir şey derlerdi. Ne diyordum, işte öyle yani, vecd anını böyle ne bileyim, ülkeyi bisikletle gezerken, ovalardan birinde, olmadı bir göl kenarında, ne bileyim, hep öyle düşünmüştüm. O vecd anının hep hayalini kurmuştum. Muhteşem olacaktı. Vecd anını, bak sen, insanın aklına gelmez, Hamburg'tan Bielefeld'e giderken yaşadım Almanya'da, işe bak sen, resmen. Arabayla gidiyorduk öyle. Menajer kullanıyor arabayı. "Dur sana müzik koyam" dedi. Dedim "koy madem, müzik koy". Orhan Gencebay, Hatasız Kul Olmaz. Hava bir anda değişti. Zaten bu şarkıda bir intro var, akıl alır. Bir baştan böyle bir şey olur gibi oldum ama çok da dedim şeyamıyım şimdi. Bir yandan da mükemmel yerlerden geçiyoruz. Rüzgar türbinleri dünyanın en güzel köylerine doğru dönüyor. Derken solo da girmesin mi. Hass.ktir dedim, bana bir şeyler oluyor. Bir titreme geldi. Sarsılarak elim ayağım boşaldı. Hasan dedi ki, "la noliy". Dedim "nolucak ya, bana" dedim "olanlar oldu, ben" dedim "burda resmen vecd anı yaşadım" dedim. "O ne ki" dedi. Dedim "gerçekten tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama galiba güzel bir şey" dedim. "Yaşamadan bilemezsin" dedim. "Yaşadım, yine de bilemiyorum" dedim. Sonra da öyle devam ettik yolumuza.

æ Çok kötü kıyafetle bir sevenime yakalandım geçen, o da oldu. Nasıl kötü kıyafet ama. Özlem özel ders vermek için, **felsefe**, evden erkenden çıkınca, Hazar Boy'la ben kalakaldık öyle evde. Hazar Boy'u bazen ev basıyor. Mutlaka dışarıya çıkarmak gerekiyor. Hem de en acilinden. Yoksa ortalığı yıkıyor. Bir kelime bile henüz konuşmuyor, fakat tüm derdini ağlayarak gülerek net bir şekilde anlatıyor. Alelacele çıktık öyle Hazar Boy'la dışarıya. Arabasında da gezmeyi çok seviyor. Bilhassa kaldırımlar böyle tırtıklı ya, bayılıyor tırtığa. Huzur içinde uyumaya başlıyor hemen. Yeter ki tırtık olsun. Gezdik öyle Koşuyolu'nu. Bir caddeden diğerine indik. Parka da gittik, dolandık öyle. Sonra evin önündeki pastaneye geldik, oturduk. Hazar Boy'a sütünü de içirdim. Şahane bir babayım. Kendime de salep söyledim. Bir arkadaş, tanıdı beni zaar, "siz" dedi "Güldür Güldür'deki şey misiniz". Dedim "evet". Hemen beraber bir fotoğraf çekilelim istedi. Geldik yan yana. Makineyi de pastaneciye verdik. Üzerimde artık yıkana yıkana bir hal olmuş, evde bile giymeye çekindiğim iğrenç siyah-gri çizgili bir sweatshirt. Altımda gri bir kot pantolon. Sağ cebimde cüzdanım, sol cebimde telefonum. Nasıl bir sağlı sollu potluk, bilemezsiniz. Alper Potluk. Bilmiyorum da ben mi artık takılıyorum bu kıyafet mevzularına. Bilmiyorum. Gömlek bile giymeye başladım dostlarım. Saat bile takmaya başladım. Bir şey oldu bana. Bari biraz şık olayım istiyorum artık. Galiba. Eskiden hiç takmazdım böyle şeyleri. Ama artık çanta bile taşımak zorundayım galiba. Cepte cüzdan, telefon ne yani artık ya. Öff. Pöff.

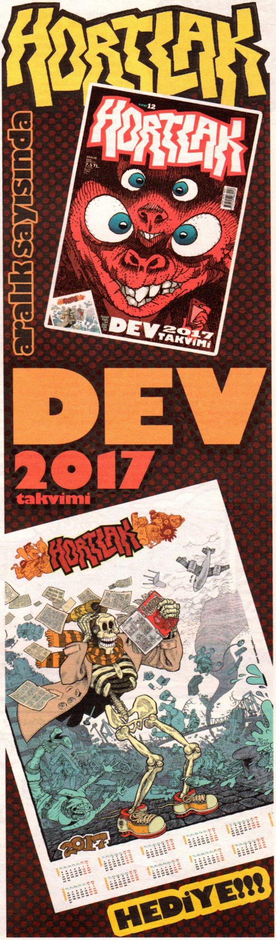
æ Hep gördüğüm bir rüya var. Kabus gibi aslında. Rüyamda çıplağım. Sokaktayım. Ya bir eve dönmeye çalışıyorum, ya bir işim var, bir yere gidiyorum. Ama nasıl sıkıntılı oluyor. Çıplağım çünkü. Bu normal bir şey değil. Giyinmem lazım. Ama sokaktayım, nereden ne bulacağım da ne giyeceğim. Her defasında kan ter içinde uyanıyorum. İğrenç bir rüya. Kimse böyle rüyalar görmesin. Fakat geçenlerde ilginç bir şey oldu. Rüyamda bir başkasının çırılçıplak sokakta koştuğunu gördüm. Bayağı böyle çükü sallana sallana koşturuyor. Telaşlı bir hali vardı. Büyük ihtimalle evine doğru koşuyordu. Başına geleni anlamaya çalışıyordu. Bir şey söyleyeyim mi, mutlu oldum o an. Daha doğrusu rüyadayken anlamadım. Ne sevindim, ne üzüldüm. Ama uyanınca çok sevindim. Çünkü artık benim yerime bir başkası çıplak olacaktı belki de rüyalarımda. Sıkıntı yaşamayacaktım yani. Bir seviye atladım sanki. Bir dahaki böyle çıplak kalmalı rüyaya kadar anlayamayacağım gerçi tam olarak olayı ama bence bir seviye atlandı. Mutluyum yani.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ve Sinem
Türkçe 2'yi veriyor.
Cihan Kılıç
UlanBatur havalimanı..Mogolistan.
Dİ-DİT!!
Abi montu çıkarıp geçicekmişsin..
Koot off!!
Bi yerde durup kımız filan içseydik
Karakurum Orhun Kitabeleri Museum gibi...
Ulan Batur
Harhorin
(Karakurum)
Şora.
Karakurum Orhun Kitabeleri Museum.
Bilge Kagan ve Kültigin yazıtları 1889 yılında Orhun vadisinde bulundu. Yazıtlar Göktürk alfabesiyle işlenmiş...
...36 harfli runik bir alfabe... Harflerin çoğu mağara resimlerinden ikonlardan yola çıkarak oluşturulmuş...
Hmm. Whatsapptaki gibi mi yani
yani...
Tengri teg tengride bolmış... Bilge Kagan ödke olurtum.
Hassktir okuyabiliyorum!
İki Türk beyliği oldı ki adına Tek sivri ve Çift sivri demişler, bunlar elele verdiğinde batıda Yır Bayırku'ya, doğuda Ötüken ormanına kadar hakim olmuş Çin'e korku salmışlar...
Fakat sözleri de kumaşları gibi yumuşak Çin imparatoru en sevdiği kızını bu iki beyin arasını bozsun diye Tek sivri beyi Alperslan'a gelin verdi... Ey Türkün oğlu duy bunu...
Türk Oğuz beyleri işitin!.. Üstte gök çökmedikçe, altta yer denizi delinmedikçe ilini töreni senden başka kim çözebilir? Dinle...
Alperslan içine düştüğü oyunu farkedene kadar iki boydan da nice yiğitler öltüğ... Bir gün doğdu ki Alperslan aklıyla karısına dedi, tengriye and içeceksin...
Ol güneş ki çelikte parlayacak, o zaman bu oku yayı kullanacaksın...
Ve prensesi imparatorun karşısına dikti derler ki prensesin eli babasına karşı titremiş ama Alperslan'ın kılıcı titremek bilmezmiş
Böyledir ki iki boy tekrar bir oldu, dir aldı... Bunlardan normal düz enseli nice boylar boyladı soylar soyladı... Ey oğıl... Bunu duymazsan kanın su gibi koşacak, kemiğin dağ gibi yatacak...
Şuralarda çevirileri var hacı...
Ben anlıycaamı anladım abi...
Gidelim.
Alt katta devamı var gelmişken bi görün bence
Bana yetti...

HORTLAK
aralık sayısında
DEV 2017 TAKVİMİ
DEV
2017
takvimi
HEDİYE!!!

O SIRADA
ERMAN · ÇAĞLAR

Hamile bir kedinin muhteşem günleri.

Ofiste güzel bir gün. Boşlara bakıyorum. İyi ki boşluklar var dünyamızda. Durmadan faydalı şeyler düşünmeliyiz, faydalı şeyler yapmalıyız, illa bir şeylere bakacaksak güzel şeylere bakmalıyız gibi bir yanılgı oluştu zaman içinde. Her dakika dolu dolu geçecek, hep güzel bir şeyler başaracağız, beynimizi güzelliklerle dolduracağız diye kasmaktan bayramda akrabaların toplandığı gibi ev gibi oldu beynim iç. Televizyon karşısında dayımlar haberleri tartışıyor, annemler yeni oturma gruplarını övüyor. İşte siyaset, işte estetik. İçerideki boş muhabbetten kaçmak için tuvalete giren çocuk gibi boşluklara yoluyorum bir süreliğine beynimi. Al çocuk bu boşluk senin, ye bu boşluğu, iyice sindir, kaygılarını yatıştır, fayanslardan seken sessizliği iyice özümse, fayanslarla bir ol. Bu küçük cennetler bilmeden, insan eliyle, senin gibi insanlar için yaratıldı. İşe, bilgisayara, internete geri dönesim yok. İnternet dayımlarla dolu, binlerce dayım var. İş yerinde en az onlarca. Dayımlara çok mu yükleniyorum? Hayır. Dayımları inanılmaz severim ve onlar için gerekirse canımı bile veririm. Ama her dakikayı birlikte mi geçireceğiz? Bana kalırsa hayır.

Küçük bir boşluk.

Genç bir aşığın doymaz arzularıyla bakıyorum boşluklara. Aynı boşluğu beynimin içinde yaratmaya çalışıyorum. Hayırlısı. Dışarıdan bakıldığında mal gibi gözüküyor olabilirim. Bazı şeyleri göze almak lazım bu hayatta. Risk almadan başarıya ulaşılmıyor. Tam bazı şeyler beynimin içinde yok olmaya başlarken görüş alanıma hamileliğinin son saniyelerinde bir kedi girdi. İş yeri lan burası, elektronik kart okutup giriyoruz buraya. Normal bir şey değil bu. Beynim "bunu insanlara bildirmeliyiz, bağırmalıyız" diye uyardı. "İçeriye kedi girmiş, hem de hamile kedi. Bu konu hakkında bilgisi olan var mı?" diye bağıracaktım ama beynimdeki boşluklardan henüz tam olarak çıkamadığım için sadece "KEDİ VAR" diye bağırabildim. Sesimi ayarlayamadığım için karşımda oturan çocuk irkildi, bayılacak gibi oldu. İyi bir çocuk, çalışkan, yetenekli ama devamlı tedirgin, devamlı diken üstünde. Kimsenin ondan memnun olmadığını, kovulacağını zannediyor. Bu yüzden de yakın zamanda kovulacak. İş dünyasının bilinmezlerinden, sırlarından biridir, kovulacağım endişesiyle yaşayan kovulur, hiçbir şey hissetmeden oturan hayatta kalır. Kimin ne kadar çalıştığının çok bir alakası yok gibi. Ben de çok bilmiyorum bu işleri, gördüğümü söylüyorum. Benim kalitesiz gözlem ve tespitlerimle iş yapmayın, kendinize hayat görüşü oluşturmayın.

Kedinin içeri nasıl ve ne ara girdiğini hiç kimse bilmiyor. Ama çok hamile olduğu ve her an doğurabileceği için de kimsenin gönlü kış vakti kediyi dışarıya salmaya el vermiyor. Kediyi besleyeceğiz, onu doğurtacağız, yavruları sahiplendireceğiz, sahiplendiremediklerimizi besleyeceğiz, eğer yavrular bilgisayarların printerlerin üstüne çıkarsa bağıracağız, bu konuda bir şeyler yapacağız. Ben veteriner bir tanıdığımdan kedi nasıl doğurtulur onu öğrenmeye çalışıyorum, başka birisi youtube dan yavru kedi videosu açıyor, başka birisini cebine para koyup kedi malzemeleri almaya yolluyoruz. Hamile kedi maması diye bir şey yokmuş onu öğreniyoruz. Ofisin arsızlarından biri kediye hayvan gibi oyun yapıyor, kediyi çıldırmaya çalışıyor. Ne kadar akılsız insanlar var dünyada ve neden? Veterinerden aldığım bilgilere kendimce doğru bulduğum bazı kuralları da ekleyerek insanlara bazı şeyleri yasaklıyorum. Oyun yok, akılsız gibi öğlen arası yemekhaneden alınan yiyeceklerden vermek yok, mamasını yiyecek, ofis içinde kulaklıksız müzik dinlemek yasak, hayvanın sessizliğe ihtiyacı var, bağırarak konuşmak hakeza. İtaat edeceksiniz.

Ha bugün, ha yarın derken iki hafta sessizlik içinde geçti. Yavru kedi henüz yok ama tatlı bir sessizlik var ofiste. İnsanların kafasına göre müzik açmaları bitti, kavgalar azaldı, küslükler sona erdi. Doğanın mucizesi olacak burada, yaşam başlayacak, kavga edecekseniz s.ktirin dışarıda edin. Kedinin her gün fotoğrafının çekilmesini de yasakladım. İlginç bir şekilde ne desem yapıyorlar. Sanırım herkes bilinçaltında bu kedinin sağlıklı bir doğum yapmasının, şirketteki herkesin yaptığı işin toplamından daha önemli ve faydalı olduğunu biliyor. Hissediyorlar. Herkese hafif bir değersizlik hissi geldi. Bence iyi oldu, biraz kendilerine gelsinler, biraz düşünsünler.

Bir ay sonunda kedi hala doğurmayınca işkillenmeye başladım. Mama koyunca yiyor, oyun edince oynuyor, sevince ses çıkartıyor ancak doğurmuyor. Tam "hamile değil mi acaba" diye düşünmeye başlayınca yan yatıp memelerini yalıyor. Hamile demek ki? Memelerden süt gelecek, o yüzden yalıyor herhalde? Yine de bir cuma akşamı kimseye haber vermeden veteriner arkadaşımı çağırdım ofise. Şu kediye bir bak. Ben bu kedi sayesinde ofisi dünya üzerinde cennete çevirdim. Dinle bak... Duyuyor musun? Duyamazsın. Boş muhabbet kesildi, joy türk kesildi, en son ofiste doğum günü kutlamayı yasakladım, ona bile bir şey demediler. Bu kedinin hamile olması çok önemli.

Uzaktan bakınca "kesin hamile, bir iki günü var, doğurur" dedi. "Geldiğinden beri böyle" dedim, elle kontrol etmeye karar verdi. Kediyi on dakikaya yakın bir süre elledikten sonra kulağıma eğilip "hamile değil bu, çok şişman" dedi. Kediyle göz göze geldik. Bildiğimi anladı. Hayvanlar hisseder böyle şeyleri. Yanına gidip, göbeğini ellememeye özen göstererek kafasını okşadım, "saçmalama, gerçekten sorun değil, hamilesin diye bakıyoruz gibi düşünme, artık arkadaşımız oldun, istediğin kadar kalırsın burada, mamayı elli kilo aldık zaten, sakın şeyapma tamam mı? ASLAN! ASLANSIN SEN!" diye bağırdım. Sadece kafasını çevirdi.

Kedi var.

Ertesi gün ofise geldiğimizde kediden hiçbir iz yoktu. Gururu kırılmıştı, farkında olmadan, iyi niyetlerle hareket etmeme rağmen ben kırmıştım. Belki girip çıkarken görmüşlerdir diye kapıdaki görevlilere sordum. "Biz de hamile diye bir ay besledik, sonra arkadaşın eşinin daha önce kedisi doğurmuş, o baktı da anladık hamile olmadığını, sonra da bir daha görmedik" dedi. Hey Allah'ım. Kediyi bir daha gören olmadı. Ofis yavaş yavaş bozuldu, eski haline döndü. Şimdi, büyük ihtimalle, Levent taraflarında başka bir ofis hamile bir kedi bakıyor, doğum için gerekli hazırlıkları yapıyor, daha sessiz, daha huzurlu bir ofiste çalışıyorlar.

groagh@gmail.com

İltem Dilek

Kuantum Çağı

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

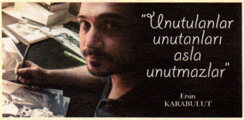
Yıllardır içinde bulunduğumuz çağın atom çağı, uzay çağı olduğunu falan düşündük. Ama 2000'lere yaklaştıkça çağ üzerine çağ yaşadık. Bilgisayar çağı 1980'lerde telaffuz edilmeye başlandı, sonra niyeyse ve artık farkı neyse bilişim çağı oldu şu oldu bu oldu, çağ içinde kaldık. Geriye dönüp baktıkça Orta Çağ, Yeni Çağ falan yüzlerce yıl sürerken bizim her on beş günde yeni bir çağa girmemizde bir sorun vardı olmasına ama elbette ne orta çağda olan orta çağda olduğunu biliyordu yaşarken, ne de ilk çağda olan. Neticede bu dönemleştirme, periyotlara ayırma işini on dokuzuncu yüzyılda falan yapmaya başladık herhâlde. Zaten ne varsa on dokuzuncu yüzyılda var anacağım.

Her neyse, uzay çağı, atom çağı, buharlı pres ütü çağını falan bilmem ama geri çekilip baktığımız zaman içinde bulunduğumuz son yirmi otuz yıl kuantum çağı olacak gibime geliyor. Kuantum, yani artık İngilizce yazılışı kullanıldığı için Quantum, dergimizin fizik işleri daire başkanı Ömer'den öğrendiğim kadarıyla bir şekilde ne öyle ne böyle ama bir yandan da hem öyle hem böyle olma hâli. Normalde mesela bir veri ya 0 ya da 1 oluyormuş da, kuantumda o veri "hem 0 hem 1" ayrıca da "ne 0 ne 1" oluyormuş. Ömer böyle şeyler anlatınca ben otomatikman Binali Yıldırım'a bağlayıp, meseleye "Fazla kurcalarsan sıyırırsın," bağlamında yaklaşıyorum ama yine de bu kadarını anladım. E peki bu çağ neden kuantum çağı?

Kuantum çağı çünkü bilhassa 80'lerle birlikte "Dünya küçüldü, mesafeler kısaldı, iletişim hızlandı" geyiği dört bir yanımızda yankılandı durdu ama olana baktığımız zaman dünya küçüldükçe büyüdü, mesafeler kısaldıkça uzadı, iletişim hızlandıkça bırakın yavaşlamayı komple yok oldu. Wallerstein kitaplarının arka kapağını okuyarak merkez çevre analizi yapan arkadaşlarımızın kullandığı tabirlerle, çevre merkeze yaklaştıkça, çevre ve merkez arasındaki farklar daha da arttı: Çevre olduğundan da çevre olmaya, merkez de haddinden fazla merkezmiş gibi davranmaya başladı. Zannediyorlardı ki Hındıklı köyündeki adam mesafeler kısalınca daha sık İstanbul'a gelecek, hem o biraz İstanbullu olacak hem İstanbul'a Hındıklı katacak. Ama pratikte, Hındıklı'dan gelen adam, İstanbul'a Hındıklı katmaya değil, İstanbul'un üzerine Hındıklı dökmeye kalktı, "Bana her yer Hındıklı," diye ortalıkta dört döndü. Ama işte, her yer Hındıklı olmadığı için, Hındıklılı Hındıklılığına daha da bir dört elle sarıldı, kendisine olandan daha keskin bir kimlik inşa etti. Hındıklıdan Hındıklılı bir adam oldu.

Tamam bu biraz karışık oldu ve aziz Hındıklılı arkadaşlarımız alınmasın, onların da bunda bir kabahati yok. Kuantum etkisini daha net görebileceğimiz alan bilgi ve iletişim teknolojileri oldu. Evet, internetti, zinternetti bilginin dolaşımını kolaylaştırdı, artık insan oturduğu yerden bilgisayarla herhangi bir konu hakkındaki makalelere, uzman görüşlerine, akademik yayınlara, zamanında pek kıymetli olan verilere ulaşabilmeye başladı. Hocalarımdan birinin vaktiyle bir dergide yayınlanan bir makaleyi okuyabilmek için kalkıp Almanya'ya gitmek zorunda kaldığını biliyorum mesela. Şimdi aynı makaleye iki dakika içinde ulaşabiliyor. Ha ama bu kolaylıkta dikkat ettiyseniz bilgi şekil değiştirmedi, çünkü ulaşılan şey kolay da olsa, zor da olsa, Balkan ve Yakın Doğu Araştırmaları dergisinin bir sayısındaki 25 sayfalık makâle. Uçağa atlayıp Münih'te bir kütüphanede fotokopisini çektirsen de 25 sayfa, internet sayfasını bulup pdf'ini indirsen de 25 sayfa.

E hâl böyleyken ***"Ya bu kitap kalınmış, filmini çeksinler izlerim, böylece bir fikrim olmuş olur,"*** adamları bilgiye bu kadar kolay ulaşabiliyorken, o bilginin hâlâ 25 sayfa olmasına (ve üstelik bilginin de sadece küçük bir parçasından ibaret kalarak, insanı bilginin devamı için yirmi otuz tane başka 25 sayfalara yönlendirmesine) pek gelemediler. Sağolsun onlar için de wikipedia çıktı, açtılar wikipedia'dan okudular. Ha bir yandan da benim gibi adam olana çok bile, çünkü wikipedia'daki makaleyi okumaya da erinenler hiç çekinmeden merak ettiklerini donanımhaber forumunda **"Yav arkadaşlar neydi bu Franz Ferdinand'ın olayı?"** diye açtıkları başlıklara verilen **"Kanka bu veliahtmış, vurmuşlar kerkenezi, o da zaten avcıymış, fil vuruyormuş, iyi olmuş,"** netliğinde cevaplardan öğrendiler.

"Ersin'in bu sözünü duymuş muydunuz? Ben de duymamıştım. Ersin bile duymamış hatta.

İnanır mısınız ben bir atari oyunu forumunda **"Arkadaşlar tanzimatın getirdiği yenilikler nelerdir?"** diye soru soran adam gördüm. Peki insanlar soruyu sorana "Arkadaşım bunun yeri burası değil," ya da "Bak bu konuyu şu kitapta bulabilirsin," mi demiş? Hayır. Akıllarında kaldığınca, yalan yanlış, abuk subuk cevap yetiştirmişler. Cevaplara bakıyorum, kimisi birinci kimisi ikinci meşrutiyetin ve hatta kimisi cumhuriyetin ilanının getirdiği yenilikler ama ne gam. E böylece bir yandan "bilgi özgürce yayılıyor" derken aynı zamanda cehalet de özgürce yayılmaya başladı. Facebook iletilerinde sadece bir yazarın fotoğrafının üzerine photoshop'la o adama ait olmayan uydurma bir laf yazıldığı için o yazarın o lafı söylediğine iman etmek derecesinde inanan insanlar da bunun göstergesi.

Son olarak kuantum kavramının kendisi de kuantum çağına uygun olarak hem fizik bilimine ait bir fenomen hem de aynı zamanda televizyonda gündüz kuşağı çıkan şarlatanların dillerinden düşüremediği yeni bir soytarılık türü.

Tabii bizim uzun süredir içinde bulunduğumuz bu 0 ve 1'lerle aynı anda yaşama durumuna ecnebi yeni uyandığı için bu senenin kelimesi olarak Almanca ve İngilizce'de "gerçek-sonrası/post-gerçek" seçildi. Halbuki biz uzun süredir onlar da bundan itibaren bildiğin kuantum çağına girdik, mesele bu. Duyduğunuz konuşmanın bir anda montaj, izlediğiniz görüntünün bir anda görüntü efekti olabildiği; ülkenin en büyük düşmanının aynı anda dost, en büyük dostunun da düşman olabildiği, koskocaman bir Schrödinger'in kedisine dönüştük.

Bu yüzden gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki 2017 çok güzel geçecek arkadaşlar. Yeter ki açtırmayın Schrödinger'in kutusunu, söyletmeyin kedinin durumunu.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Işık bütün
Meyve bütün
Ağaç bütün
Benim dünyam paramparça"
- Bedri Rahmi Eyüboğlu

● **Kızıl Ordu Korosu, 64 yıldızlık bir takımada oldu ruhumun gökyüzünde... Selam olsun neşecilere...**

● "İslamcı terörist" deniyor da, niye "Hristiyancı terörist" diyen yok hiçbir işgalciye?

● **Okuduğum bir kaynak, bugüne dek, dünya üzerinde 'sadece bir gün' hiç savaş yaşanmadığını yazıyor! Olsun, bir gün az mı? Savaşsız da yaşanabildiğini gayet güzel göstermiş işte. Demek ki olabiliyormuş. Demek ki gene umut edebiliriz. Canlı bombaya, insan yakana, arkadan vurana inat, insan soyuna barış yakışır. Çeşitli sebeplerle insan kardeşlerimizi öldürmeye değil, aksine onlarla tanışmaya geldik biz bu dünyaya...**

Yasanın anasını ağlatarak Anayasa yapmaya çalışan tek kavimiz...

● Haç'ın temsilcisi Hz.İsa, tüm insanlığın günahını üstlendi... Gamalı Haç'ın temsilcisi Hitler, tüm insanlığın nefretini kazandı...

● **Yıllarca sabırla bekledim ve nihayet 'Emre' isimli bir dedeyi tespit edebildim...**

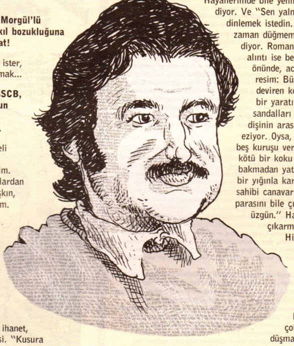
● "Kadınlar anlaşılmak değil, sevilmek isterler" diyor Bernard Shaw ve "Deli kadın, hiç sen beni anlamadın, sopa mopa kar etmiyor taş kafana" diyor Erkin Koray...

● **Nihat Doğan ve Yılmaz Morgül'lü Hababam Sınıfı, sürekli akıl bozukluğuna yol açabilir, kafalara dikkat!**

● Küçük kız prenses olmak ister, küçük erkek çocuğu traş olmak...

● **Yuri Gagarin'in ülkesi SSCB, dağıldı... Neil Armstrong'un ülkesi ABD, dünyayı dağıtmaya devam ediyor...**

● Oğuz Atay'ın "Tehlikeli Oyunlar" adlı romanını sonunda okudum, bitirdim. Okuduğum en zor kitaplardan biriydi; okurken hep şaşkın, bitirdiğimde de üzgündüm. Ortalama Türkiye aydını Hikmet Benol'un oyun ve anlam ararken kendini anlamsızlaştırması üzerine bir yabancılaşma öyküsü. Hikmet'in komşusu emekli albay Hüsamettin Tambay, romanın gizli kahramanı. Romanın dipteki ikonu ise Hazreti İsa, O'nun uğradığı ihanet, adeta tüm bireylerin hikayesi. "Kusura bakmayın, sıkıntım var. Kendimi yaşamak zorundayım." diyor Oğuz Atay. Ve "Onlarla kafamda konuşuyorum albayım; fakat gene söz geçiremiyorum. Hayallerimde bile yenik düşüyorum." diyor. Ve "Sen yalnız iyi programlarımı dinlemek istedin. Alaturka çaldığım zaman düğmemi kapatmak istedin." diyor. Romanı en iyi özetleyen alıntı ise bence şu: "Çadırın önünde, acemice çizilmiş bir resim: Büyük gemileri deviren korkunç bir yaratık; sandalları iki dişinin arasında eziyor. Oysa, yirmi beş kuruşu vererek içeri girenler, kötü bir koku ve ziyaretçilere bakmadan yatan orta büyüklükte bir yığınla karşılaşıyorlar. Çadırın sahibi canavarın günlük balığının parasını bile çıkaramadığı için üzgün." Hayattan oyun çıkarmakta çok kararlı Hikmet. Hani o çocukken katılamadığı oyunlardan: "Oyunlara pek katılmıyordum. Çünkü oyun kahramanı olmak çok zordu. Herkes, düşmanları yeniyor

Kitab çünkü

e vatanı kurtarıyordu. Ben bu kadar güçlü değildim. düşman bile olmayı beceremezdim. Çünkü düşmanların bile endilerine göre kahramanları vardı. Oysa ben de oynamak etiyordum. Bir kenarda kendimi yetiştiriyordum; daha vakit ar, diyordum. Çocukluğun biteceğini bilseydim, her ne ahasına olursa olsun oynardım; ben de hiç olmazsa ihanet derdim. Beni bu yüzden küçümserlerdi, fakat oyuna da almış durlardı.'' Derin bir hüzün bırakıyor insanda Oğuz Atay. Tabiatı seviyorum'' diyen kadınlara ''Ben de tabiatım, beni e sev'' dediğindeki o koyu hüzün...

n modası geçmez, tap moda değildir...

● **Ne 'siyah' dediğimiz insanlar tam siyah, ne de 'beyaz' dediklerimiz tam beyaz...**

● Bir arkadaşın, eşini aldatma konusunda, belden aşağısını östererek ''Yüzde elliyi zor tutuyorum'' demesi...

● **''İnsan dünyada ancak dünyaya boşverdiği zaman mutlu lur'' diyor Anatole France ve ''Neyleyim dünyada dünya nalını'' diyor bizim halk türküsü...**

● Uyku hapını koyu kahveyle içmek...

● **Yaşadığın şeyi kafanda değiştirirsin ve bir sonraki hatırlayışta , o değiştirme de anıya dahil olmuştur artık...**

● Aşk ve kriminal: Deliller dibi seviyorum...

● **Bu nasıl ülke, herkes mi geçmişte çok hızlı yaşamış (''Ooooo yiğenim, eve girmezdik biz var ya'') ve sonra akin bir hayata yönelmiş. 'Bir vakitler' herkes çok ama ok dağıtmış bu diyarlarda...**

vedatozdemiro@gmail.com

ÖZER AYDOĞAN

“kendimi durduracak değilim”

Fırat Budacı

BELEDİYE HER ŞEYİ HALLEDİYOR

Özet: Kahramanımız, “eşinin dayısının kayınpederinin” cenazesine gitmek üzere eşiyle birlikte yola çıkar. Yol boyunca evlilik kurumuyla birlikte hayatına aniden giren bir takım insanları ve bu insanlarla neden iletişim kurmak zorunda olduğunu sorgular. Karlı bir havada, kabak lastiklerle cenazesine gittiği “eşinin dayısının kayınpederi” olan Nuri Amca'nın nesi olduğunu düşünür ama bulamaz. Cevap sevgili eşinden gelir: “Sen, Nuri Amca'nın damadının kızkardeşinin kızının kocasısın.” Kahramanımız en az ünvanı kadar karışık düşüncelerle cenaze evine varır. Ne olursa olsun, eşinin dayısının kayınpederi olan merhum Nuri Amca'nın yakınlarına taziyelerini bildirmek için hazırdır.

Koltuklarda oturan beş altı aile büyüğü dışında geriye kalan herkes sandalyelerde oturuyor. Normalde bir evde bu kadar çok sandalye olmaz. Bunlar, evdekiler yetersiz kaldığından komşulardan tedarik edilerek salonun bütün boşluklarına yerleştirilen ve cenaze-nişan gibi merasimlerde nispeten gençleri istihdam etmek için kullanılan özel sandalyeler. “Siz neyi oluyorsunuz Nuri Amca'nın,” diye soruyorum yanımdaki sandalyede oturan adama. “Ben…” deyip bir süre duraladıktan sonra, “daha doğrusu şöyle diyeyim, eşimin amcasının kardeşi oluyor Nuri Amca,” diye devam ediyor. Emin değilim, ama konum itibariyle Nuri Amca'ya benden daha yakın görünüyor. Sandalyelerde oturan 25-35 bandındaki insanlara bakıyorum, tahminim bir çoğunun ünvanı üç kelimeden oluşuyor. Bugün bu törende, Nuri Amca bol bol ünvan dağıtan bir kral gibi hepimizi onurlandırmış görünüyor. Eşimin Dayısının Kayınpederi Olan Merhum Nuri Amca'nın Eşi Nurten Teyze, normalde sakin bir profil çiziyorken, yeni gelen her taziyeciyle birlikte minik minik dövünmeye başlıyor. Salona girmek ve ona doğru ilerlemek, Nurten Teyze'nin dövünme mekanizmasını harekete geçiriyor, aynı hareketler ve aynı sözlerle gerçekleştirilen yaklaşık otuz saniyelik bu gösteri, taziyecinin boş bir sandalyeye yönelmesiyle son buluyor. Hep aynı gösteriden sıkılmaya başlayan taziyecilerin ilgisi iyice dağılmaya başlarken, salona giren tepsiler bir anda havayı değiştiriyor: “Belediye pide göndermiş sağolsun, buyrun lütfen…”

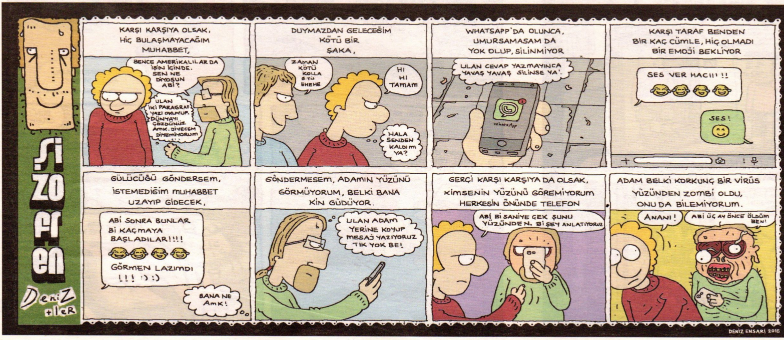
Tam 50 paket kıymalı pide göndermiş belediye. Bana verilen parçayı yerken bir yandan etrafı gözlüyorum. Nuri Amca hiç ölmemiş gibi iştahla yiyenler var, Nuri Amca öldü ama hayat devam ediyor, dercesine daha sakin bir üslubu tercih edenler var. Fakat, “Nuri Amcam öldü ne pidesi lan!” tavrını gösteren hiç kimse yok. Belediyenin gönderdiği pideler, “Nuri Amca'nın ruhuna saygıyı kaybetmeden, ortamda görgüsüz damgası yemeden bir parça daha nasıl alabilirim” düşüncesiyle insanı arafta bırakacak kadar lezzetli. Tepsilerdeki pideler azaldıkça telaşlanan, görgüsüzlükle gözü tokluk arasında gidip gelen (ben hariç) en az beş taziyeci olduğunu görebiliyorum. Çok belli etmemeye çalışıyorlar, ama kalplerinde yanan pide ateşini çok net hissedebiliyorum. Birimiz ikinci tabak için davransa geri

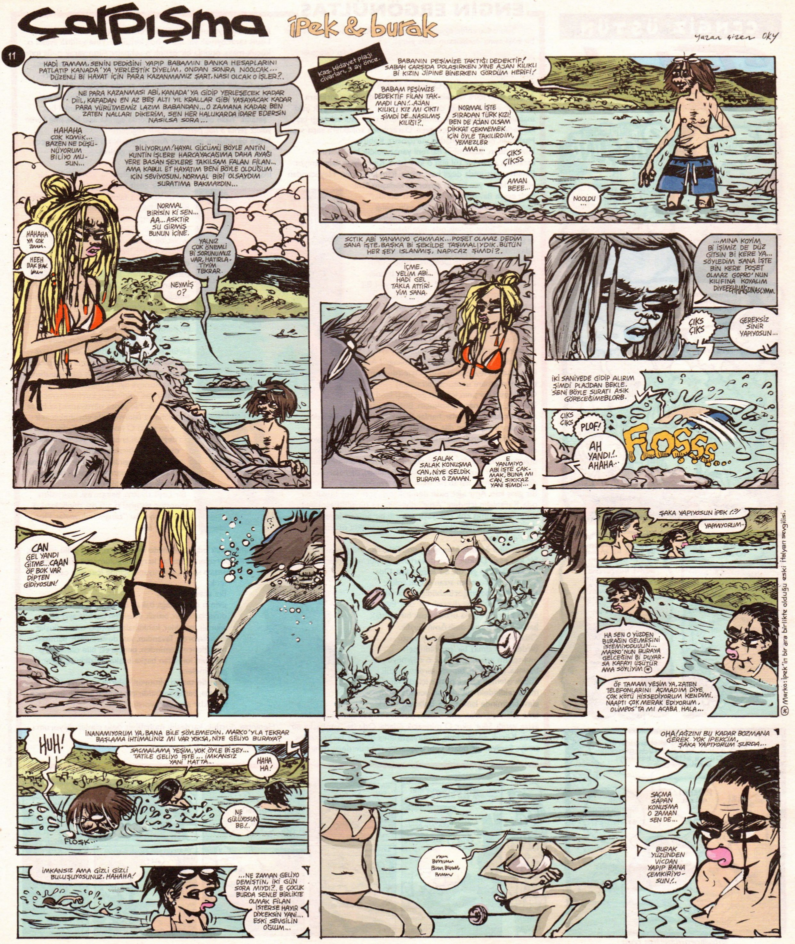

kalan pideciler de kendilerini patır patır ateşe atacaklar adım gibi biliyorum. Pide gerginliğinin en üst seviyede olduğu anlarda, karım kendi tabağıyla bana doğru yaklaşıyor. “Hiç canım istemiyor, sen yer misin?” diyerek tabağı bana uzatıyor. Bu beklenmedik sürpriz karşısında kalkıp karımı yanaklarından öpecek kadar seviniyorum, ama görüntü olarak tabi ki mağrurluğumdan fire vermiyorum. “Yani benim de canım istemiyor aslında, ama ver madem,” diye mırıldanarak tabağı alıyorum. Yanlış anlama Nuri Amca, verdiler diye yiyorum.

Tuvaletten çıkarken, “Şimdi cenaze işleri çok kolaylaştı. Belediyeye bir telefon açıyorsun, adamlar bütün işlemleri hallediyorlar,” diyen bir ses duydum. Bu tür bir belediye övgüsünü babamın cenazesinde de duymuştum. “Ölüm” ve “kolay” kelimelerinin yan yana, üstelik benim yanımda kullanılmasına çok öfkelenmiş, babamın ölümünden belediyenin iyi çalışması sonucunu çıkaran o adama tekme tokat girişmek istemiştim. Sesin geldiği ve bütün taziyecilerinin erkeklerden oluştuğu arka odaya girdim. Adam anlatmaya devam ediyordu: “İmamı gönderiyorlar, pidesinden çiçeğine, çikolatasına kadar her şeyi ayarlıyor adamlar, Alo 188 arıyorsun o kadar...” Sandalyelerden birine oturdum, bu adamın ölen kim olursa olsun aynı muhabbet tonunu koruyabileceğini ve hiç susmayacağını biliyordum. Babamın ölümündeki adam da böyleydi. Önce cenaze işlerinden ve belediyeden başlamış, sonrasında aile kabri satın almanın şartlarına değinmiş ve ben muhabbetin nasıl böyle daldan dala atladığını anlayamadan, “Asım yok mu Tenekecilerin Asım... Hah işte onun eniştesi...” gibi kitleyi sohbetine katan cümlelerle, Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi'nin eskiden düz bir muhasebeci olduğuna, adamın kısa sürede nasıl alıp yürüdüğüne, Aynes ayranlarının fabrikasında Erdoğanların dev bir fotoğrafının asılı olduğuna, doğudaki elektrik kaçaklarının parasının bizim cebimizden çıktığına, C 47'lerin Türkiye'de uzun süre kullanıldığına ve bu işe Amerikalıların çok şaşırdığına kadar ilerlemişti. Evimin salonunda, üçlü koltukta, hiç konuşmadan halıya bakarken, “C 47 nasıl bir uçak acaba?” diye düşünmek zorunda kalmama çok sinirlenmiştim. Babamdan kalan boşlukta uçak uçurmayı bile başaran bu adamı o gün kovalayamadığım için sonradan çok pişman oldum.

Adam susmuyordu. Daldan dala atlayarak konuşmak konusunda en az babamın taziyesindeki o adam kadar başarılıydı. Ölüm karşısında ölüm dışında her şeyden konuşabilen bu adamı dinledikçe, karımın dayısının kayınpederi olan Nuri Amca'dan çok belediyenin kıymalı pidelerini düşünüyor olmamdan rahatsız oldum. Bana ne kadar uzak olursa olsun, bir insana, bir varoluşa, tüm anılarıyla bir hayata veda ederken pideden başka bir şey düşünmemiş olmam utanç vericiydi. Adam, TEDAŞ'tan bahsederken elinde tepsiyle bir kadın girdi odaya. “İçerde pek yiyen olmadı, yemek isteyen varsa buyursun,” diyerek içinde en az 10 pide parçasının olduğu tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı. Bu, ölümü ve yaşamı düşünmem ve kendimi test etmem için büyük bir fırsattı. Bir eşikte olduğumu hissettim. Odadaki taziyecilerin büyük bir çoğunluğu tepsiye uzanarak pideleri hızla tüketmeye başladılar. Tepside son üç pide kalıncaya kadar direndim. Fakat en sonunda Nuri Amca'nın ruhuna olan bütün saygıma rağmen tepsiye uzanarak yaşamayı seçtim.

Çarpışma
ipek & burak
Yazan çizen OKY
11
HADİ TAMAM, SENİN DEDİĞİNİ YAPIP BABAMIN BANKA HESAPLARINI PATLATIP KANADA'YA YERLEŞTİK DİYELİM, ONDAN SONRA NOOLCAK... DÜZENLİ Bİ HAYAT İÇİN PARA KAZANMAMIZ ŞART, NASI OLCAK O İŞLER?..
NE PARA KAZANMASI ABİ, KANADA'YA GİDİP YERLEŞECEK KADAR DİİL, KAFADAN EN AZ BEŞ ALTI YIL KRALLAR GİBİ YAŞAYACAK KADAR PARA YÜRÜTMEMİZ LAZIM BABANDAN... O ZAMANA KADAR BEN ZATEN NALLARI DİKERİM, SEN HER HALUKARDA İDARE EDERSİN NASILSA SORA...
HAHAHA ÇOK KOMİK... BAZEN NE DÜŞÜNÜYORUM BİLİYO MUSUN...
BİLİYORUM! HAYAL GÜCÜMÜ BÖYLE ANTİN KUNTİN İŞLERE HARCAYACAĞIMA DAHA AYAĞI YERE BASAN ŞEYLERE TAKILSAM FALAN FİLAN... AMA KABUL ET HAYATIM BENİ BÖYLE OLDUĞUM İÇİN SEVİYOSUN, NORMAL BİRİ OLSAYDIM SURATIMA BAKMAZDIN...
NORMAL BİRİSİN Kİ SEN... AA... ASKTİR SU GİRMİŞ BUNUN İÇİNE.
HAHAHA YA ÇOK
HEEH BAK BAK
YALNIZ ÇOK ÖNEMLİ Bİ SORUNUMUZ VAR, HATIRLATİYİM TEKRAR.
NEYMİŞ O?
Kaş, Hidayet plajı civarları, 3 ay önce.
BABANIN PEŞİMİZE TAKTIĞI DEDEKTİF! SABAH ÇARŞIDA DOLAŞIRKEN YİNE AJAN KILIKLI Bİ KIZIN JİPİNE BİNERKEN GÖRDÜM HERİFİ!
BABAM PEŞİMİZE DEDEKTİF FİLAN TAKMADI LAN!.. AJAN KILIKLI KIZ MI ÇIKTI ŞİMDİ DE.. NASILMIŞ KILIĞI?..
NORMAL İŞTE SIRADAN TÜRK KIZI! BEN DE AJAN OLSAM DİKKAT ÇEKMEMEK İÇİN ÖYLE TAKILIRDIM, YEMEZLER AMA...
ÇIKS ÇIKSS
AMAN BEEE...
NOOLDU...
SCTIK ABİ YANMIYO ÇAKMAK... POŞET OLMAZ DEDİM SANA İŞTE, BAŞKA Bİ ŞEKİLDE TAŞIMALIYDIK. BÜTÜN HER ŞEY ISLANMIŞ, NAPICAZ ŞİMDİ?..
İÇMEYELİM ABİ... HADİ GEL TAKLA ATTIRİYİM SANA. ...
SALAK SALAK KONUŞMA CAN, NİYE GELDİK BURAYA O ZAMAN.
E YANMIYO ABİ İŞTE ÇAKMAK, BUNA MI CAN, SIKICAZ YANİ ŞİMDİ...
...MINA KOYİM Bİ İŞİMİZ DE DÜZ GİTSİN Bİ KERE YA... SÖYLEDİM SANA İŞTE BİN KERE POŞET OLMAZ GOPRO'NUN KILIFINA KOYALIM DİYEEEHHAĞZINASÇYMM.
ÇIKS ÇIKS
GEREKSİZ SİNİR YAPIYOSUN...
İKİ SANİYEDE GİDİP ALIRIM ŞİMDİ PLAJDAN BEKLE. SENİ BÖYLE SURATI ASIK GÖRECEĞİMEBLORB.
ÇIKS ÇIKS
PLOF!
AH YANDI!.. AHAHA...
FLOŞŞŞ...
CAN GEL YANDI GİTME... CAAN ÖF BOK VAR DİPTEN GİDİYOSUN!
ŞAKA YAPIYOSUN İPEK!?!
YAPMIYORUM...
HA SEN O YÜZDEN BURAĞIN GELMESİNİ İSTEMİYODUUUN... MARKO'NUN BURAYA GELCEĞİNİ Bİ DUYARSA KAFAYI ÜŞÜTÜR AMA SÖYLİYİM (*)
ÖF TAMAM YEŞİM YA, ZATEN TELEFONLARINI AÇMADIM DİYE ÇOK KÖTÜ HİSSEDİYORUM KENDİMİ. NAAPTI ÇOK MERAK EDİYORUM, OLİMPOS'TA MI ACABA HALA...
(*) Marko: İpek'in bir ara birlikte olduğu eski İtalyan sevgilisi.
HUH!
İNANAMIYORUM YA, BANA BİLE SÖYLEMEDİN. MARKO'YLA TEKRAR BAŞLAMA İHTİMALİNİZ Mİ VAR YOKSA, NİYE GELİYO BURAYA?
SAÇMALAMA YEŞİM, YOK ÖYLE Bİ ŞEY... TATİLE GELİYO İŞTE... İMKANSIZ YANİ HATTA...
HAHA HA!
NE GÜLÜYOSUN BE!..
FLOŞK...
İMKANSIZ AMA GİZLİ GİZLİ BULUŞUYOSUNUZ. HAHAHA!
...NE ZAMAN GELİYO DEMİŞTİN, İKİ GÜN SORA MIYDI?.. E ÇOCUK BURDA SENLE BİRLİKTE OLMAK FİLAN İSTERSE HAYIR DİYCEKSİN YANİ... ESKİ SEVGİLİN OĞLUM...
OHA! AĞZINI BU KADAR BOZMANA GEREK YOK İPEKÇİM, ŞAKA YAPIYORUM ŞURDA...
SAÇMA SAPAN KONUŞMA O ZAMAN SEN DE...
BURAK YÜZÜNDEN VİCDAN YAPIP BANA ÇEMKİRİYOSUN!..

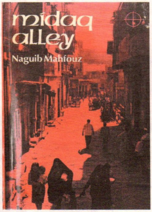
info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

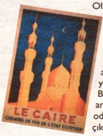
"Sen o karanfile eğilimlisin, alıp sana veriyorum işte/ Sen de bir başkasına veriyorsun daha güzel"

Edip Cansever

Kıştı sanki.
Kışın oluyor orda öyle. O derece yoğun hava kirliliği.
Akşam ve o kara sis. İkisi birden tepemizde. Şehir kirlikara mor bir alacakaranlığa doğru yavaşça batıyor. O çok çok eski mahallede, tepelerinde camlı fenerlerin usul usul salındığı taş kemerlerin altından geçe geçe. Daracık loş sokaklara sapa sapa. Hızlı hızlı, hiç konuşmadan yürüyoruz. Kahire.
Hız; benden. Suskunluk da. Yeni yanan sokak lambalarının etrafında siyah bir tül gibi o kirli hava. Kıpraşıyor, dalgalanıyor. Benim umurumda değil hava mava. İçim kıpır kıpır. Heyecandan gözümde bir yer tıp tıp atıyor; Arkadaşım Amr beni evine davet etmiş. "Ee, ne var bunda?" demeyin. Çünkü ev, o çok çok eski, ayılıp bayıldığım o muhteşem romanda anlatılan sokakta; 'Midak Sokağı'nda. Tam üstünde değilse de hemen yanında. Yanıbaşında. Her odasında binbir çeşit hikaye kaynayan o evler. Beni çıldırtıyor. Defalarca önlerinden geçmişliğim var. Var ama o evlerden birinin içine girmek? Daha neler? Olur mu öyle? Bir aksilik olmazsa, olacak işte. (sanki rüyamda, kapağını kaldırıp "gel buyur" diyerekten romanın içine...--Alis, elimden tutup düştüğü deliğe--Hem bir kültürel kopma da yaşanmamış orada, sokaklar evler aynı, mahalle, insanlar aynı, nerdeyse romandakinin aynısı.--ilk baskı 1947--"Sinekli Bakkal Sokağı"? Ara ki bulasın!) Heyecanım ondan işte.(dur sen, romanı momanı unutucan birazdan)

O çok eski çarşının içinden geçtik.(Han Halili) Baharat, tütsü, nargile kokuları. Binyıllık camiler, türbeler, kervansaraylar, hanlar. Sokakların kimi yerlerinde üstü kapalı taş örme dar geçitler. Alacakaranlığın içinde öylece durup uzun molalar vere vere, dagın dalgın yürüyen eli bastonlu, entarili, bir deri bir kemik kalmış dedeler. İyice, diğerlerinden de dar bir sokakta eski bir evin önünde durduk. (bir zamanlar hoş oldukları belli süslemeleri, oymaları yer yer dökük, bakımsız, harab bir ev--paslı parmaklıklar--)
Bir giriş katı. Amr ağır, paslı demir kapıyı açtı. Epey büyük bir oda. Karanlığın içinden: "Amr" diye bir ses duyuldu. Holdeki divanda uzanmış çok çok yaşlı, entarili bir amca. Meğer "şeker" den gözleri görmez olmuş. O yüzden karanlıkta oturmuş. Amr'ın babası.
Gittim elini öptüm. Amr ışığı yaktı. Fakirlik. Eski püskü harab bir kaç eşya. Dökük sıvalı duvarlar. Leğenler meğenler. Odadan, bir koridordan geçtik. Bir kapıyı açtı. Oda karanlık. Pencereden sızan o çok soluk ışıkta hayal meyal görülebildiği kadarıyla çok çok küçük, dar, daracık bir oda. Evin altıda birinden daha ufak, küçük bir mutfak kadar anca. Buyur dedi Amr. Girdik.
Odanın ışığını yakan düğmeye bastı.
Birden, akıl almaz bir şey oldu pek muhterem arkadaşlar. Amr o düğmeye basınca. Bastığı an, tepede birden, küçük küçük işlemeli cam fanuslar içinde, kimileri mum şeklindeki çubukların ucunda mum alevi biçiminde lambalarla, belki otuz kırk tane falan ışığı olan enfes, süslü püslü, çok çok muhteşem bir avize yandı. Şıkır şıkır. O minnacık odada. Oda ise bambaşka bir alem. Küçük, sıkıştırılmış, yoğunlaştırılmış daracık bir Versailles sarayı. Sarayın bir odası. Gibi döşenmiş. Gibi de değil, daha fazlası, daha yoğunu. Abartmıyorum arkadaşlar. Ondördüncü Louis tarzı oymalı yaldızlı o hoş koltuklar. Yine yaldızlı ayaklı o küçük masa, onunla bir örnek o sehpalar. Altın varak nefis ince işlemeli aynalar. O küçük bronz heykeller, biblolar, kristaller... ("Garp köşesi" yapmak gibi sanki) Yalnız arkadaşlar hiçbiri kitsch/sakil falan değil. İncelikli bir zevkle seçilmiş. Nasıl olmuşsa, o yoğun 'şaşaa'dan(hayretverici bir şekilde) insanın hoşuna giden, iyi hissettiren tuhaf, çok uyumlu/ahenkli bir "şatafat" hasıl olmuş.*(yerdeki o bordo ağırlıklı eski halı, yine bordo yaldız şeritli o hoş perdeler, duvar kağıtları)*
Neye uğradığımı şaşırdım. Amr yine çok zarif bir tepsiyle çok zarif porselen fincanlarda çaylarımızı getirdi.
Valla müthiş, dahice bir buluş.
İnsanlığın binlerce yıllık başbelası; "fakirlik"e, kendine has bir mizah, bir çeşit ince alay da içeren bir cevap. Koca bir fakirlik alanının içine minik bir zenginlik oturtmak. Bir tür sanat eseri. Görülmemiş, duyulmamış neredeyse fantastik bir çözüm. (*Karacaoğlan'ın "Bir ayrılık, bir yoksulluk, bir ölüm" diye üçe indirdiği, insanoğlunun neredeyse ölüm'e eş o eski derdi*) O odayı bir gösteriş için, "bakın pahalı eşyalarım da var" demek için değil. Ondan yapmamış. O da durumun tuhaf olduğunu bilerek, gülüyordu ışığı açtığında. Tabi mizah olsun diye de değil. Bir çeşit çare. (*çok çok zor oralarda geçinebilinecek bir parayı kazanabilmek. Sınıf ayrımı çok keskin. İyi bir eğitimi vardı Amr'ın. Sabahın köründen gecenin onlarına kadar aralıksız çalışıyordu bir büroda. Ama yine de yetersiz kazancı*) O odaya harcadığı parayı bütün evi düzeltmeye ayırsa, biliyor ki; ev yine bir "fakir evi" olmaktan kurtulamayacak. Olmayacak. Ne yapsa olmayacak.(az biraz daha az fakirmiş gibi görünebilecek olsa olsa) O koskoca ev. Kolay iş değil. Parası anca buna yetmiş. Fakirliği olduğu gibi bırakıp bütün gücüyle minik bir zenginlik. "Fakirlik"in kafasının arkasından iki parmak açarak boynuz yapmak gibi. Dil çıkartmak.

Bir çeşit tiyatro. Babası, eşi, kızı(yoktu, annesine gitmişti o ara eşi, minik kızı) o odaya giriyorlar "zengin" oluyorlar. Hop, çıkıyorlar fakir.

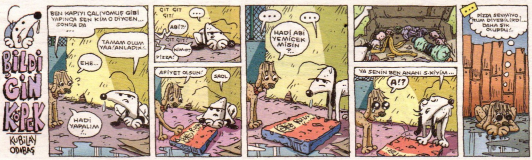

O büyülü, minik odada elimizde İngiliz tarzı, güllü güllü, incecik, zarif, şeffaf porselen fincanlar, karşılıklı gülümseye gülümseye, sessiz sessiz, bir rüyanın içinde içer gibi çaylarımızı içtik.
Biz sessizdik ama,
evin o dar sokağa bakan cephesi hariç, bütün duvarlarından, bitişik evlerden herbiri ayrı ayrı şıkırtılı müzikler, kahkahalar, tempo tutan alkışlar duyuluyordu. Tavandan, yan duvarlardan, bambaşka bir eğlence, zeminden, penceresi bile olmayan o bodrum katından başka başka müzikler, çalgılar, gülüşmeler...
Mahalle teslim olmuyor, "fakirlik" in ensesine, koluna, bacağına, baldırına, sağdan soldan ince ince tırmıklar atıp duruyordu.

Hepinize, dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

("Midak Sokağı" Necip Mahfuz–1911-2006)

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

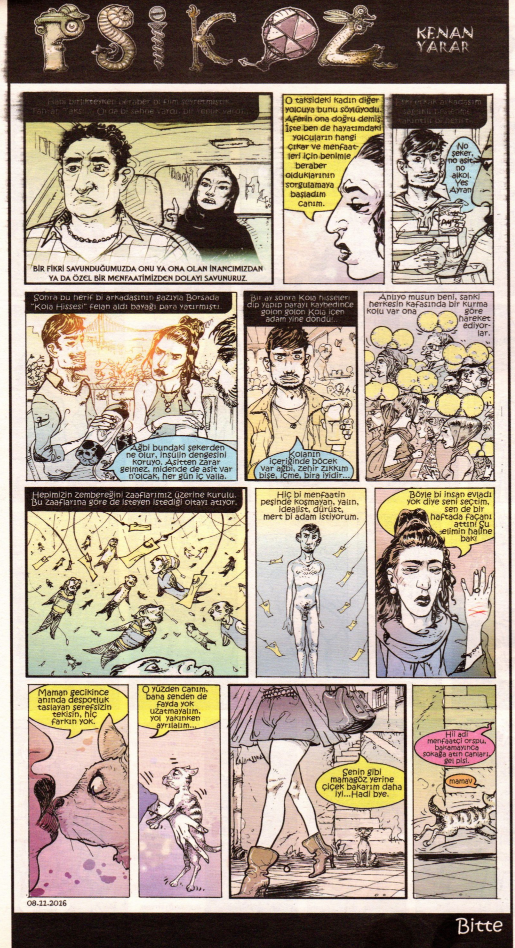

Babama Söylice-DIKŞ AH!..
nisanhakan
BABAMA SÖYLICEM LAN SIZI!, GÖRÜRSÜNÜZ SIZ!..
ÇAT KÜT!
PAT PAT!
ÇOTA!.
YÜRRÜÜ!
SEN DE IKI TANE VURAMADIN MI LAN ONLARA?..
ŞRAK!..
VURMAYIN BEEA ÜHÜHÖĞN!..
DIKŞ!
ÇATS!..
POTA!..
YINE MI DAYAK YEDIN IT!.. KENDINI SAVUNAMIYO MUSUN?..
BOKS!.
KÜÜT!. ÇOOT!.
PATA!
SOPA!.
DIKŞIN!.
KÜTE!
ULAN HERGELE DAYAK YIYIP GELME DEMEDIM MI SANA?..
EBEMI S.KTINIZ O.SPU ÇOCUKLARI, GEBERTICEM LAN HEPINIZI!..
OĞLUM NAPIYOSUN?..
SUS LAN!.
DAN!.
DÜŞ ÖNÜME, GIDIYORUZ...
HANGISI DÖVDÜ GÖSTER DE...
HANGISI DÖVDÜ GÖSTER..
HEPSI...
.....
BIŞEYLER DESENE!.
TA-TAMAM!.
NIYE TOPLAŞIP BI ÇOCUĞA DALIYONUZ EVLADIM?..
Üç deyince...
ÜÜÜÜÇ!..
AAAH!
ÇOTENK!.
SEN KIME SILAH ÇEKIYON ŞEREFSIZ?!
ÇÖT ÇÖT!.
DAN
DAN
DAN!..
KAÇIN KAÇIN...

Furkanözçoban
SAAT 12'YE GELIYO ÇIKMIYO MUYUZ ?.. FAKAT?!
LAN OĞLUM GIYINIYORUZ. KAPASANA ŞU KAPIYI!..
ÇIK LAN!
ERKEK KORSESI
Mevcut kilonuzdan 8 kilo zayıf gösterir.
ŞURADAKI MASAYA OTURALIM YANINDA ISITICI DA VAR...
IYI OLUR.
RAIDEN?..
NE OYNARDIK BE!
ŞU AN ÖLÜRSEM ARKAMDAN JOHN LENNON GIBI FANLARI TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ YAZICAKLAR DI MI?..
BELEDIYE STADINDAKI KONSERE 2,5 SAAT GEÇ ÇIKTIĞIN IÇIN HALK YUHALADI, SEN DE ONLARA KÜFÜR EDINCE LINÇ ETTILER... ARAYA ESNAF GIRDI... NERESI JOHN LENNON GIBI...
VALLA MI LAN?..
TESLA...
IYHŞŞŞ.!
SENI DE YÜRÜYEN MERDIVENDE ELEKTRIK ÇARPIYO MU YA?..
NE BIÇIM BILIM ADAMI LAN BU?..
ILÜSTRATÖRÜM DEDIN, BU MU YAPTIĞIN?..
EVET. PIYASADAKI TÜM ILKOKUL TÜRKÇE KITAPLARINDAKI RESIMLERI BEN ÇIZIYORUM, BEĞENMEDIN MI?
BAŞKA TÜRLÜ HAYAL ETMIŞTIM.
AKINCILAR
Bin atlı akınlarda çocuklar gibi

gelen kutusu

Caner DAĞLI

Emirhan SERVEREN

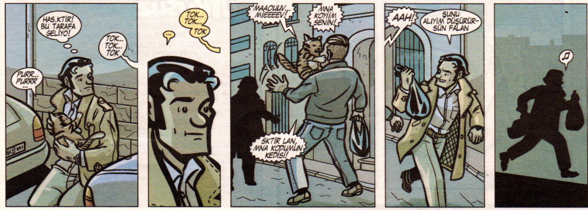

UYKUSUZ
Haftalık Mizah Dergisi
29 Aralık 2016 | Sayı: 487
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ MDR. YRD. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın
Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Muhasebe:** Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL **Tel:** 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60
ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32
USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67
EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

Eğer bir tane ama sadece bir tane soru işareti varsa kafanda bil ki geçersiz işlem yürürttü uyarısı çıkacaktır. Şaşırma. Format atar düzeltirim deme. O virüsü bulup silmen imkansızdır. Yaptığın masraf bir yana uykusuz kaldığın gecelere değmez. Elbette bir ilişkiden bahsediyorum.

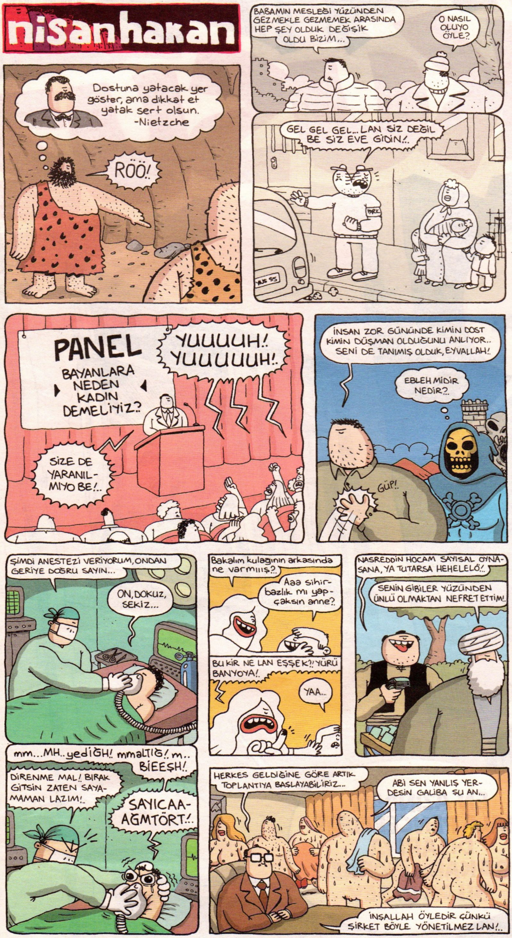

-SON-

UYKUSUZ

5 OCAK PERŞEMBE
SAYI: 2017/01 No: 488
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

Vatandaşa Sorduk : Silah

Nurigül BATARYALI (43):
Gittim pompalı tüfek aldım.. Ruhsat istemiyorlar.. Ama sitedeki kargalara sıkınca, site yönetiminden şikayet geldi... Bunun üzerine daha kırsala, Kartepe taraflarına taşındım.. Orada da jandarma rahat bırakmadı.. En sonunda ortadoğuya gidip savaşçı oldum.. Tüfek parasını çıkardı ama ben de kafamdan vurulduğum için öldüm... Şimdiki aklım olsa pompalı başka şeylere harcardım paramı daha iyi..

Dallıkhan TABUT (32):
Doğrusu "At, Avrat, Silah"tır... At ve avrat cinsel ihtiyaçları karşılamak içindir.. Silah ise at'a karşı korunma amaçlıdır... Çünkü at'ın intikamcı hayvan olduğu malumdur.. Silah karşıtı insanlara "Kelebek çocuk" denmesinin nedeni bununla ilintilidir... Silahı reddeden bu insanlar, atları tarafından tecavüze uğrar ve halk arasında "At y***ma kelebek konması" olarak nitelenen olay gerçekleşir... Bir de Kovboy'lar, yani inek çocuklar vardır... Daha kötü..

Ayrın BABAYARO (29):
Silahlar ikiye ayrılır.. Ateşli silahlar, Ateşsiz silahlar... Ateşli silahlara örnek "Tank, top, dabanca, tüfek, ışın kılıcı gibi"... Ateşsiz silahlar ise "ok, kılıç, bıçak, taş, sopa, jeday fors vb. gibidir"...

A∩B kümesinin "Tüfek"i barındırması ise tüfekteki "Dipçik" mekanizması yüzündendir.. Dipçikle kafaya vurdun mu pekmezi akıtırsın... Dolayısıyla hem ateşli hem ateşsiz silahtır tüfek... Yaşasın tüfek...

Ohyu MALOÇ (26):
Bazen kafasına sıkasın gelir ya, işte onu şeyetmek için..

Sosyal medyada Reina'daki katliama sevinenler çıktı.

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin 2016 raporuna göre, Türkiye'de 144 gazeteci tutuklu, 189 gazeteci saldırıya uğradı, 157 yayın organı kapatıldı.

Gazeteci Ahmet Şık tutuklandı.

N.Ş.A — Normal Şartlar Altında

Haftalarca Rusya'yı hedef göster, insanları Rusya'yı protestoya çağır, Rusya'nın Halep'te katliam yaptığını, masumları öldürdüğünü iddia et. Ama bir polis memurun çıkıp Rus sefirini vurunca, korkun paçalarından akarak Rusya'nın önünde yerlere kadar eğil, birdenbire milleti gaza getirmek için dilinden düşürmediğin Halep'teki masumlara terörist demeye başla. Tebrikler, **normal şartlar altında** senden bir bok olmaz ama **Yeni Türkiye'de** gazetecilikten bürokratlığa, siyasetçilikten televizyonculuğa parlak bir kariyer seni bekliyor.

Haftalarca yılbaşını kutlayacak olanlara yönelik nefret ve kin tohumları ek, yılbaşını şeytanlaştır ve hatta yılbaşı kutlayanların havaya uçurulmasını temenni edecek kadar ileri git. IŞİD senin yarattığın nefret ikliminin rantını tahsil etmeye gelip onlarca insanı katletsin, senin yarattığın iklim sonucu katliamın ardından seni dinleyenler, sevinç nidaları atarak öldürüleli henüz dakikalar olmuş insanlara hakaretler yağdırsın ama sen hiç sorumluluk kabul etme. Burkino Faso'dan Satrançseverler Kulübüne, insanları laikliğe davet eden gençlerden, katliamda ölenleri ananlara ve Kıbrıs'tan hepimizle dalga geçen bir modacıya kadar herkes sorumlu olsun ama sen hiç olma. Tebrikler, **normal şartlar altında** senden bir bok olmaz ama **Yeni Türkiye'de** gazetecilikten bürokratlığa, siyasetçilikten televizyonculuğa parlak bir kariyer seni bekliyor. Hatta miden biraz daha kaldırırsa yönetmen ve çakma kavramsal sanatçı, bile olabilirsin.

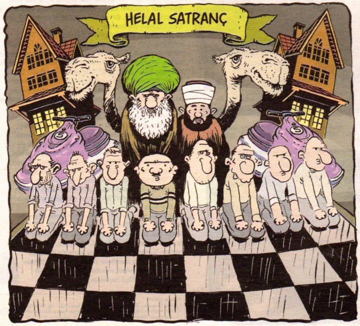
Normal şartları altında insan üniversitede ders aldığı hocalarını arada bir hatırlar, fırsatını bulursa okula gidip ziyaret eder. **Yeni Türkiye** ise başta Ahmet Şık olmak üzere maşallah hemen tüm hocalarımı sürekli gündemde tutmakta ve okul ziyaretlerini, cezaevi ziyaretlerine çevirmektedir. Ve **Yeni Türkiye** artık eylemlerini bir mantık zeminine oturtmak gerekliliğinden tamamen uzaklaşmış bulunmaktadır. **Yeni Türkiye** bir gazeteciyi önce bir cemaati ifşa ediyor, diye sonra ifşa ettiği cemaatin propagandasını yapmaktan hapse atar, sonra yetmiyormuş gibi gazetecinin kendini tutuklatmak suretiyle Yeni Türkiye hazretlerine komplo kurduğunu söyleyecek kadar ileri gider. "A yok onu yapamazlar, bunu yapamazlar"cılar kusura bakmasın, **normal şartlardan, artık hiçbir fen kuralının işlemeyeceği kadar uzaklaşmış Yeni Türkiye** yarın öbür gün sevindikleri şeye yeterince sevinmediniz, üzüldükleri şeye yeterince üzülmediniz diye canınızı sıkabilir. Hem de çok sıkabilir.

@baris_uygur

Numan Kurtulmuş vatandaşı uyardı: "İnsanlarımız tedbirli olsunlar, ama kormaksınlar."

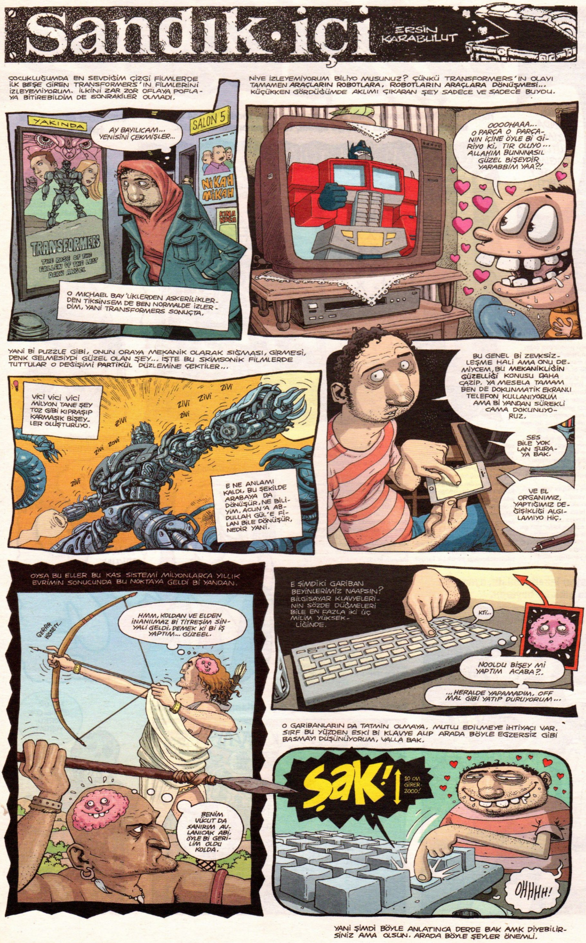
Cüppeli Ahmet Hoca, "Satranç oynayan lanetlenmiştir, oynayana bakan da domuz eti yiyen gibidir" buyurdu.

Tarım arazilerinin amaç dışı kullanımına af geliyor.

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Cem ile gitti, **Cemile gitti**, **Cemil'e gitti**, bu üçü aynı şey. **–Bestami Ülgü-**

æ Vakti zamanında Savaş Ay, programına bir kızı çıkarmıştı. Şimdi de size birini dinleteceğim diyerek. Küçücük kavruk tıknaz bir kız. Başladı şarkı söylemeye. Havar'ı söylüyor. Nasıl gür bir ses ama. O vücuttan öyle bir ses çıksın, inanılır gibi değil. Ses iyi miydi kötü müydü bilmem, sesin desibeli şaşırtıcıydı. Sonra bir daha görmedik zaten kızı herhangi bir yerde. Büyük ihtimalle kötüydü ses. Ne bileyim, bir an aklıma geldi. Unutmuyorum bir de. Ben hiçbir şeyi unutmuyorum. Gerekli gereksiz ne varsa, hiççbir şeyi ama. Lanet gibi bir şey bu. Kafa bir yerde de her şeyle dolu. Öyle işte.

æ Bir de hatırlamadıklarım var. Asıl kabus bu. Yani aslında tam bir hatırlamamak değil. Tüm detaylar gözümün önünde, bisikletimle turdayım yine, yanından geçtiğim çitleri, köhne, unutulmuş benzin istasyonlarını bile hatırlıyorum, fakat nereye gittiğimi bilmiyorum. Yolculuk nereyeydi. Belki de öyle bir yer hiç yoktu. Çünkü olmayabilir de. Yıllarca İstanbul'da kendime ait bir rota belirlemiştim, her gün o rotayı kullanıyordum bir bisikletçi olarak. Müthiş bir rotaydı. Önce kilometrelerce tırmanıyordum. Sonra herkesin en üstünde, İstanbul'un en tepesinde, son derece uzun ve yorucu bir yolculuk yapıp geri dönüyordum. Sonra bu rotayı boşladım ve başka başka yerlere gitmeye başladım. Bir gün yine çok özledim bu tepedeki yolu. Gideyim yine dedim, nereden gideceğimi bilemiyorum. Her gün gittiğim yola çıkamıyorum. Hatırlayamıyorum. Dehşet içinde fark ettim ki, öyle bir yol hiçbir zaman olmamış. Bu bir rüyaymış. Rüyalarımda çıkmışım ben hep o yola. Böyle bir gerçeklik-sanallık duygusu olamaz. Sinop'ta babamın köyüne yaptığım yolculuğun da rüya olduğunu anladım. Sinop'ta babamın köyüne yaptığım yolculuğun rüya olduğunu, **iki yaz önce gerçekten de gerçekleştirdiğim de bisikletimle gittiğimde o yolu** öyle, Sinop'ta babamın köyüne, tanrım ne kadar da sarıydı tarlalar, ne kadar da lezzetliydi ekmekler, yapraklarda uğur böcekler, öyle işte, anladım. Zihnim bana oyunlar oynuyor. Elbet şizofreni gelecekti, hoş geldi safa geldi. Ben mesela İsmail Hasta Ruh'un hep sesini duymuşumdur çizerken. Ve itirafımdır, ben hayatım boyunca İsmail Hasta Ruh çizmedim. İsmail Hasta Ruh bana kendini çizdirdi hep. Konularını da kendi buldu. Birkaç kez ben çizeyim istedim, olmadı. Öyle işte. Şaka maka amatörlüğü de koyarsan neredeyse yirmi yıldır bu işi yapıyorum. Dile kolay. Buna akıl mı kalır. Hoş geldi şizofreni, safa geldi.

æ Evde ise, Çiko Cat, Hazar Boy ve Venüs Cat, resmen birbirine karıştı. Çiko biraz, nasıl desem, aptal bir kedi. Yani çok sempatik, çok şapşik, ama zekayla ilgili bir sıkıntısı var bence. Çiko diyorsun, geliyor. Venüs diyorsun, geliyor. Hazar diyorsun, geliyor. Kendisini hem Çiko, hem Venüs, hem de Hazar zannediyor. Ortamızda Hazar yatıyor geceleri. Sağımızda Çiko. Solumuzda Venüs. Dünyanın en mutlu uykularını uyuyoruz ailecek. Bazen mesela Çiko'yu seveceğim, hop kaçıveriyor, hızımı alamıyorum, Hazar'ı seviyorum. Hazar'dan sekiyor, Venüs'ü mıncırıyorum. Tırnak kesme meselesi ise bizde büyük sorun. Venüs çok büyük zorluk çıkarıyor bu konuda. Haftada, tek bir tırnağını kesebilirsek mutlu oluyoruz. Çiko mırın kırın ediyor ama çok da şeyapmıyor, Çiko bir kolaylık o konuda. Gerçi kıt zekalı olduğu için ne olduğunu anlamıyor pek bence, o da olabilir bak. Hazar Boy ise ancak derin uykuya dalacak ki, tırnaklarını ancak kesebilelim. Ortalığı yıkıyor öbür türlü. Ha bir de kuşlar var. Dokuz kuş, yetmiş iki tırnak eder. Benim bir yaşamım vardı aslında. Şimdi tırnak'tan başka bir şey yok hayatımda. Bir de kendi tırnaklarım var. Off yaa. Çok üzülüyorum halime.

æ Dün akşam Tankut Ağabeyi ziyarete gittim. Beli tutulmuş. Belli etmemeye çalışsa da bir yampiri yumpiri haller içindeydi. Hayır belin tutulduysa tutuldu, ne var yani bunda. Sebebinden şeyapıyomuş meğersem. Lego oynarken tutulmuş beli. "Gülebilirsin istersen" dedi. "Bizim Engin Beyler, hani iplik fabrikası olan, hanımı meşhur mimar, güzel bir dağ evi yaptı, yeni yıl tebriği için gittik, benim pilot oğlan Çin'den lego getirmiş, bunun torununa hediye götüreyim dedim, saatlerce oynadık ailecek, lanet illet bir şeymiş lego, saatlerce ayı postunun üzerinde yerde iki büklüm, şömine gürül gürül, vücut salmış kendini, dışarı çıkınca kalakaldık böyle yüksek sosyete olarak" dedi. Tutamadım kendimi, güldüm valla. "Yün içlik giy bak, yoksa aldırayım sana bir tane, bu havada bisiklete biniyorsun, koru belini" diyerek de nasihatte bulundu. "Kime aldıracaksın içliği" dedim. "Sana aldıracağım" dedi. "Parasını da ben vermem" dedi. Sonra da, "neyse, ben tekneyi havalandırmaya gidiyorum" dedi. Yan yan Tarabya'ya doğru gitti. Bir rüzgar gibi geçti gitti Tankut Ağabey hızla öyle.

æ Durmuş yürüyen merdivende yürümek de ne zor bir şey yarabbim. Korkuyorsun bir kere. İlk adımı atmak çok zor. Çünkü bu normalde yürüyen bir şey. Ya yürürse yine, birdenbire. O ilk birkaç adım elli ton çekiyor. Sonlara doğru her şey normale dönüyor ama o zaman da merdiven bitiyor. Tam merdivenin piçliğini öğreniyorum, merdiven bitiyor. İnsanın "KAHIRBELA" diye haykırası geliyor.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

Furkanözçoban

Vücudum en sonunda kızarıklık çıkartmayı başardı. Zaten kaygılı, sıkıntılı bir insanım, neden olmuyor, neden kızarıklık çıkartmıyorum, döküntü dökmüyorum diye üzülüyordum. Vücudum hayvan gibi sağlıklı, yazar vücudu değil bu vücut. Biz ailece iki kuşaktır market işletiyorduk, genlerimiz o yönde ilerledi, ben bir esnafın vücuduna doğdum. Vücudum babam emekli olunca marketi devralacağız zannediyordu. Kendi taşıdığı beyinden haberi olmayan bir vücut. Esnaflık demek kavga demek, matematik demek, insanlarla konuşmak demek. Bunların hiç biri keyif vermez gönlüme. Kollarıma bakın. Kollarım etlidir, bir gram kas göremezsiniz. Ama koli, çuval falan taşırken hiç zorlanmam, normal bir yazarın altına girse belini kaydıracağı ağırlıkların altına kolaylıkla girerim. İşte buna esnaf kası denir. Ev taşırken koli koli kitap, bir sürü dergi çıkınca taşıma şirketindekiler beni beyefendi zannetti, bana özellikle hafif torbaları vermeye çalıştılar. Koli ver dedim vermediler, kanepenin altına girmeye çalıştım, aman abicim kendini sakatlarsın şeklinde kibirli cümleler kurdular. Yavaş yavaş yükselttim çıtayı, oyunu onların kuralına göre oynadım ve zaman içinde güvenlerini kazanmayı başardım. Günün sonunda taşıma şirketinin yapacağı işin çoğunu ben yaptım. Valla bravo dediler, gel sen de bizimle çalış diye şaka yaptılar. Bu sefer de beni saf gördüler, taş.k geçiyorlar diye üzüldüm. İşte bu yüzden esnaf olmadım. Esnaflıkta bu kadar yoğun duygulara yer yoktur. Rahmetli babam olsaydı bütün taşınma olayının lordu olurdu, insanları idare ederdi hem sevilir, hem de saygı duyulurdu. İş yaptırmak bir yana kendine kokteyl bile hazırlatırdı.

İki kolumda da kızarıklık var, çok kaşınıyor, kaşıdıkça daha çok kaşınıyor, çıldırtıcı bir dert. Kaşımayayım diye uğraştıkça kaşınmaktan başka bir şey düşünemez oldum. Elimi sürmeyeyim derken elime geçen her şeyi kaşınan yerlerime sürtmeye başladım bilinçsizce. Bebeğime sarılırken kollarımı kafasına sürtüyorum, tavşanı severken bir anda tavşanı kaşınan noktalara sürtmeye başlıyorum, bilgisayar, kitap, çatal bıçak, derdime ortak etmediğim hiçbir şey kalmadı evde. Yaralarıma cahilce arko krem sürmeye çalışırken yakalandım bebeğime. Kremdir, merhem gibi bir şeydir, ilaca yakın bir şeydir diye düşündüm. En kötü ne olabilir, cildim nemlenir, göz alıcı bir parlaklığa ulaşır diye düşündüm. Hemen cildiyeden randevu aldı bana. Doktora gitmeyelim, doktora gidersek iş büyür, hastalık kazanır, hastalıkla masaya oturmayalım dedim. Rahmetli babamın altın değerindeki tavsiyelerinden biridir bu bana. Grip nezle falan olduğumda yattığımı görürse hemen dükkana çalışmaya yollardı. Yatarsan daha çok hasta olursun, hasta değilmiş gibi yapacaksın, virüslere o tatmini sağlamayacaksın. Virüsler seni yatar halde görmek istiyor. Babam böyle anlatınca bana mantıklı geliyordu ama ben anlatınca tabi ki kulağa çağdışı geliyor.

Cildiye doktoru bayan yüzümü gördüğü gibi "STRESTEN!" diye bağırdı. Bir iki test yapsaydın, çağdaş tıbbı yaşatsaydın bize bir nebze. En son antik yunanda bu kadar çabuk ve zihinden sonuca varıyordu tıpla uğraşanlar. Ben sana kortizonlu merhem vereyim ama senin psikiyatriste gidip antidepresan yazdırman lazım dedi. En azından merhem noktasında haklıymışım. Psikiyatri ve antidepresanı duyunca daha da sıkıldım, kadının gözleri önünde çok az daha kızarıklık çıkarttım. Uzmanlık alanı olan hastalığın gözleri önünde canlı canlı geliştiğini görünce heyecanlandı, sevindi doktor. Ben şimdi şöyle yapayım, psikiyatriste gitmeyeyim, antidepresan da kullanmayayım ama kendimi devamlı geçmişte mutlu olduğum bir yerlerde hayal edeyim, o güzel zamanları yeniden yaşayayım. Öyle olur mu? Olmaz diyorsunuz ama arko krem gibi, bunu da denemeden bilemeyiz.

Tatilleri hatırlamaya çalışıyorum, piknikleri hatırlamaya çalışıyorum, beden derslerini hatırlamaya çalışıyorum. Hepsi güzel anılar ama o aradığımız sakin mutluluklar onlar değil sanki. İnsan şimdi mutlu olacağım diye gittiği yerlerden aklındaki kadar mutlu ayrılmıyor. Huzur bir bina değil, yeterli kadar malzemeyi bir araya toplayınca inşa edilmiyor. Yirmi nüfuslu bir adada sırt çantamda kitapla orman gezdim, etrafımda sincaplar uçuşuyordu, kendime "işte bu huzurlu bir an, bunu hep hatırla" dedim. Ama şimdi düşününce ilk o bile gelmiyor aklıma.

Ortaokul günlerinde, yaz tatilindeyken bir arkadaşın babası bizi bir pasajın derinliklerinde, belediyenin eşya deposuna sokmuştu; hep o geliyor aklıma. En mutlu anım bu olamaz lan. Kullanılmayan bankları üst üste koymuşlar, onların üstüne tırmanmıştık; Atatürk büstü vardı bir tane, normalde Atatürk büstüne tırmanıp dokunduğumuzu görse okul müdürü bizi yok ederdi, içimizde bir ukteydi, doyasıya dokunduk Atatürk'ün kafasına. Bir ara sanırım arkadaşın babası köfte ekmek getirdi, onu yedik. Her yerden bir faks makinesi, her yerden çerçeveli bir Trakya haritası çıkıyor, kah fiziki, kah siyasi. Akşama kadar takıldık belediyenin deposunda. Ne orman, ne kar tatili, ne ana kucağı. Aklım dönüp dolaşıp belediyenin deposuna gidiyor.

groagh@gmail.com

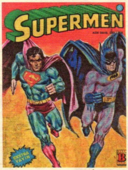
akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Hayâl

Küçükken ben de hemen herkes gibi okuduğum çizgiromanlardaki büyülü dünyaya kendimi kaptırır, ama kendimi Örümcek Adam'ın, Süpermen'in yerinde değil de, onların faaliyet gösterdiği şehirlerde bir vatandaş olarak hayâl ederdim. Tembellik o zamandan feci uç vermiş, resmen süper kahramanların abuk subuk düşmanlarla verdikleri bitmek bilmeyen mücadeleye bakıp, ***"Bunu izlemesi zevklidir, şimdi süper kahramanın kendisi olsan başın dertten, kafan bitten kurtulmayacak, lateksin içinde de hayvan gibi terler insan,"*** diye düşünerek kahraman değil de arka planda kahramanları izleyip ***"Hey bu Örümcek Adam değil mi!"*** diyen tiplerden biri olmayı tercih etmişim.

Hayır, yapacağım iş bile belliydi, Süpermen dünyasında Daily Planet, Örümcek Adam dünyasında da Daily Bugle gazetesinde çalışacaktım. Hatta onlarda bile mümkünse haftasonu eklerinde çalışmak gibi bir niyetim vardı. Ayrıca bu şekilde inceden Clark Kent'ten "La bu Süpermen galiba," diye kıllanacak, Örümcek Adam'ın fotoğraflarını çekebilen tek foto muhabiri Peter Parker'ın Örümcek Adam olduğunu ise daha ikinci haftasında anlayacaktım. Bir zaten bu süperkahramanın olduğu şehirde yaşamak başlı başına bir dert, durup dururken Kripton'dan adam geliyor, kertenkele kılıklı adamlar şehri basıyor, çekilecek dert değil. Muhtemelen ilk fırsatta küçük bir kasabaya gider orada yaşardım zira iti kopuğu süper kahramana meydan okumak için o şehre doluşup duruyor; artısını eksisini düşünecek olursanız şehirde süper kahraman beslemenin aslı astarından pahalıya geliyor. Neymiş iki tane kapkaççı yakalayacak, üç tane hırsız derdest edecek ama bir yandan galaksiler ötesinden kanlısı gelip şehri yakıp yıkacak. Tamam bir süre çalışır, çizgiromanları okuduğum heyecanla Daily Bugle'ın penceresinden Örümcek Adam'la çizerin coştukça coştuğu garip düşmanının dövüşünü izlerdim falan ama, tazminata hak kazandıktan sonra beş dakika durmaz Arkansas'nın yolunu tutardım. (Evet, sondaki s harfinin okunmadığını bildiğimi göstermek için Arkansas'yı seçtim. Bu kadar da sinsiyim.)

Gördüğünüz gibi küçükken hayâllerim çok küçüktü, sonra büyüdüm ama hayâllerde bir büyüme olmadı, aynı küçüklükte kaldılar ve bir yandan da gittikçe sıkıcı ve yorucu bir hâl aldılar. Zira hayâl kurarken gerçeklikten çok uzaklaşamamak gibi bir sorunum var arkadaş. Piyango ikramiyelerini veraset ve intikal vergisine kadar hesaplayıp hayâlini sonra kurmaya başlayan hatta piyangodan para çıkarsa nasıl kullanacağımla ilgili excel dosyaları hazırlayan bir adamım. Zaten excel'i de bir tek o zaman kullanıyorum, bilgisayarımda niye yüklü onu da bilmiyorum. (Ha bakın excel kullanana saygım sonsuz. Dünyanın en sıkıcı programı, bir de o kutulara formüller makrolar yazıp daha da sıkıcı hâle getiriyorsun. Bir de galiba mükemmelliği çok erken yakalamış bir program olsa gerek çünkü windows 3.1'den beri pek de değişmemiş görünüyor. Köpekbalığı gibi, evrimin son noktasına varmış, artık hiç evrimleşmiyor.)

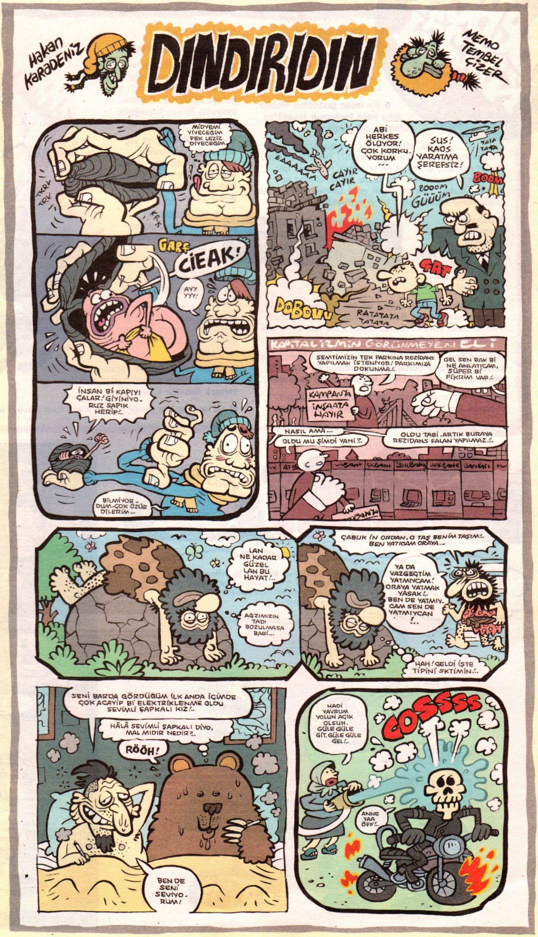

"Oha Superman'i yanlış yazmış!" diyen tezcanlılar için gelsin.

Öyle keriz gibi "Ah bir ev yaptırsam, bir de araba çeksem altıma," diye hayâl kurup bırakmıyorum. Evin iskan iznini almak için vereceğim rüşvetten, otomobilin ÖTV'sine her şeyi tek tek hesaplıyorum da öyle hayâl kuruyorum. Tatile yurtdışına çıktığımda falan loto oynamadan önce internetten iyice bir araştırıyorum, turistler loto oynayabiliyor mu, kazanandan ne kadar vergi kesiliyor, parayı nakit mi veriyorlar, çekle mi, bütün detayları öğreniyorum da ona göre oynayıp oynamamaya karar veriyorum. Misal bu yılbaşı milli piyango ikramiyesini nasıl harcayacağıma bir türlü karar veremediğim için bilet de almadım.

Küçükken her çocuk gibi futbolculuk hayâli kurardım ama Fener'e bir maçta beş gol atmak yerine, attığım iki golün sayılmadığını, ceza sahasında biçilmeme rağmen penaltı verilmediğini ve son olarak da haksız bir kırmızı kartla oyundan atıldığımı hayâl ederdim. Hayâllerimin çoğunda gazetecilere Profesyonel Futbol Disiplin Kurulu'nun hakkımda aldığı kararla ilgili demeç veriyordum, bu kadar sıkıcı hayâl mi olur arkadaş 8 yaşında? Kendimi politikacı olarak hayâl etsem vuruldum, gazeteci olarak hayâl etsem tutuklandım, işadamı olarak hayâl etsem battım, akademisyen olarak hayâl etsem sürgüne gönderildim.

Hayır bu kadar kabız hayâl kurma yöntemlerine sahip olmama rağmen bütün karakter testlerinde de (Uyuma biçiminizden karakterinizi öğrenin, 10 Soruda ne mal olduğunuz ortaya çıksın, Ayak parmaklarınız kişiliğinizi ele veriyor ve internette bulduğum diğer testler) hayâlperest çıkıyorum. Ha bir yandan da, ülke şartlarını göz önüne alacak olursanız resmen profesyonel bir hayâlperest olduğum da söylenebilir. Zira Türkiye bize en mutlu günümüzde bir aksaklık çıkabileceğini, işlerin bir adım iyiye gittiğinde iki adım kötüye döneceğini, 80 milyonluk bir kursakta kalmış hevesler topluluğu olduğumuzu kafamıza gözümüze vura vura öğretti. Yoksa biz de bilirdik bol keseden hayâl kurmayı.

BeBek KaFası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"İnsana özgü bir yeteneksizliktir yaşayamamak. Yoksa hangi balık boğmuş kendini, hangi serçe atlamış damdan?" - Dostoyevski

● **Bir insan tesadüfen ölebilir. Ama koca toplumun tesadüfen yaşaması çok acaip...**

● Bu, bir de OHAL'de yaşadıklarımız. "Olağanüstü Hal"den kasıt bu muydu?! Devletin yetkileri en son noktada, önlem ve karar olarak en yüksek güç ayarında ve yaşadıklarımız ortada. OHAL olmasa ne olacaktı acaba? "Siz hiç dışarı çıkıp zahmet etmeyin, biz evinize gelip bururuz sizi" mi diyeceklerdi?

● **Daha bir de Trump'sız hali bu dünyanın... 20 Ocak'ta diziye yeni oyuncu katılacak... İyiden iyiye şen olacak arş!**

"Oh olsun" diyenleri de gördük. Ölü ruhlar... Cansız bombalar...

● Niye herkes şiddetle kınıyor da, bir yetkili olsun çıkıp istifa etmiyor? İçişleri Bakanı örneğin, merak ediyorum, n'olursa istifa edecek? Bunun cevabını tek adamın bildiği ülkede yaşamak tüyler ürpertici...

● **Şener Şen, kimden ödül alırsa alsın veya kimse aynı karede görünürse görünsün, değerinden en ufak şey yitirmez aksine diğer kişiye inceden değer kazandırır...**

● Erken seçim gerekmiyor mu bu cenaze evi havasını dağıtmak için? Ve başkanlık denen akıl tutulmasını durdurmak için?

● **Platonik barış: Ateşkes...**

● Antalyalı Noel Baba'yı bıçaklayıp üstüne zeybek oynayanlar, elbette modacı Barbaros Şansal'ı linç etmeye kalklarlar. O Şansal ki, podyuma Filistin bayrağıyla çıkmıştı...

● **Ayasofya'yı hiç mi hiç duymayan veterinerle tanışmış arkadaşım. "Nasıl olur" diye sormuş. "Ben öyle sosyal biri değilim" demiş adam...**

● "Nemfomanyak" deyince havalı oluyor, tamam. Ama bildiğin "S.ksalak" işte esasen...

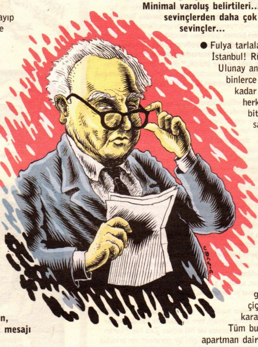
● **Şimdiki zamanlar, yaşlanır ve geçmiş zaman olurlar...**

● Herkes ayrı ayrı ben, tüm benler yeri gelince "başkası", bütün başkalar kim bilir kimin "bi tanesi..."

● **Yaşam tarzına hutbe verirsen, sonrasında ölüm tarzına taziye mesajı vermek zorunda kalırsın...**

● Aşk yerinde bile oluyor, işyerinde aşk nasıl olmasın ki?!

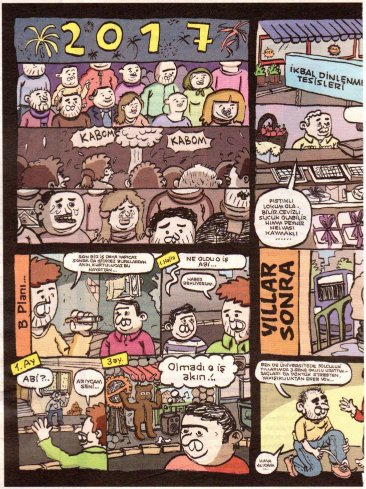
● **Attığın adımın sesini duymak, aynada kendini ansızın farketmek, kışın çıkan soluğun rengine bakmak... Minimal varoluş belirtileri... Toplamda büyük sevinçlerden daha çok vaktimizi alan gölge sevinçler...**

● Fulya tarlalarının olduğu bir İstanbul! Rüya gibi... Refi' Cevad Ulunay anlatıyor: "Mevsiminde binlerce halk buraya yayılırlar; o kadar çiçekle kaynaşırlardı ki, herkes bu baharı bitmeyecek sanırdı... Bütün şehrin civarındaki kırlarda ayaklarımızı öpen boynu bükük menekşeleri ezmemek için nereye basacağımızı bilemezdik." Ve küçük evlerin saksılarında yahud ortasından kesilmiş gaz tenekelerindeki çiçekler: Kahkaha, gecesefası, şebboy, kına çiçeği, horozibiği, katmerli karanfil, haseki küpesi... Tüm bunları ziyarete gittiği bir apartman dairesinde gördüğü bir süs bitkisi, kaktüs üzerine yazmış: "Nedir bu salondaki kaktos

Mutlul... ulaşma...

mu, kakanoz mu, ne karın ağrısı ise, çiçek diye koyduğun şey? Her yeri bahçe olan koca İstanbul'da salonuna koyacak çiçek bulamadın da Nuh tufanından evvel tohuma kaçmış bu hıyar azmanını nasıl seyrediyorsun?'' Ah, ne yazık, her yeri bahçe olan şehir, yazılarda kaldı artık. Dev İstanbul'un sadece yüzde ikisi yeşillik, metropoller içinde sonucu sırada. Bir biçimsiz kaktüse darlanan ince ruh, bugünkü yozluğa dayanabilir miydi? ''Bahçemi sulattığım zaman suyu çiçeklerim içer fakat ben mest olurum'' diyen o güzel insanlara, günümüz garabeti, ceza olmaz mıydı?

...k ulaştığında değil, ...ya çalıştığında daha değerli...

● **Dinde zorlama olmadığı gibi, ikna etme yükümlülüğü de yok. En fazla söylenecek laf: ''Allah seni inandırsın!''**

● Kafam darmakarışık, bedenim çırılsıklam, ruhum kapaydınlık...

● **Nasıl ki azar azar kazandığın paranın tamamı, kumarda bir anda elinden gidebilir, anlık zekalarının toplamı da gene anlık ve bir büyük aptallığa bakar...**

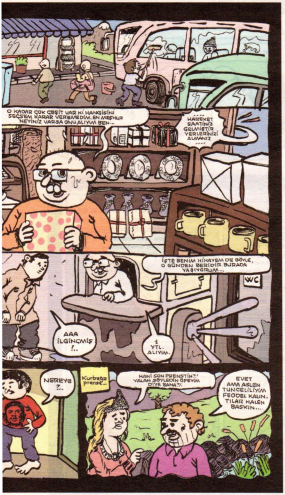
● Dünyada bir insan neyse, kainat içinde dünya da o: yokluğu bütünü değil, kendisini ilgilendirir...

● **Ölümden sonraki hayata inanmayan kişi, doğmadan önce ne işle meşguldün peki?!**

● ''Gezen tavuk'' makbul şu sıra... Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar, yeryüzünde yalnız gezen tavuklar...

● **İnsan hakkaten nankör. Azıcık beliren kış güneşine gösterdiğimiz sevgiyi, yaz mevsiminin gürül gürül güneşinden esirgemek ne, bi de şikayet ederiz. Bakmayın böyle dediğime, kıştayız diye aklım başımda şu an!**

vedatozdemiro@gmail.com

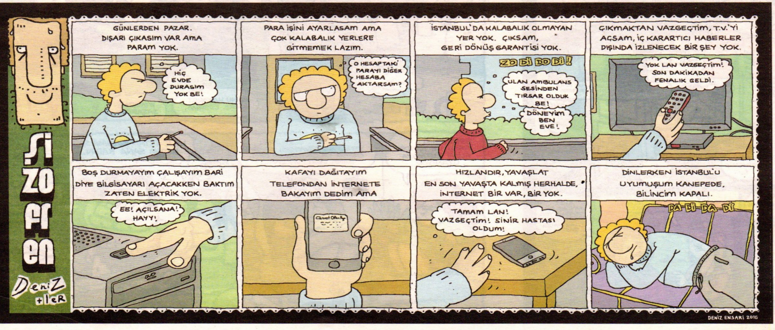

YİĞİT ÖZGÜR

İSMİNİ UNUTTUĞUM HERKESTEN ÖZÜR DİLİYORUM !!!... SERHAT HARİÇ, ONU BİLEREK SÖYLEMEDİM...
İBİNE !!!
FEHMİ BÖCEĞE BAK LAN, NE SEVİMLİ...
TÜRKLERİ HİÇ SEVMEZ BUNLAR...
SSS.KTİR GİT !!!!
Oh shit !!!
BÜNYAMİN SEN BİLİRSİN, DOĞRUSU HEYYO MU MEYYO MU ?
CEYYO...
PEKİ YUPPİ?
ASLINDA KUPPİ...
PEKİ, SAĞOL... BAYBAY...
BAYBAY BABANDIR... BANA DERLER.
HOŞÇAKALIN
ÇOK YALNIZIM ANNE...
AMAN OĞLUM, KALABALIK YERLERDEN UZAK DUR...
HEM UZAK DUR DİYOSUN, HEM DE EN KALABALIK YERDE BULUŞMAK İSTİYOSUN...
O DEĞİL DE TAM ZAMANINDA GİTTİN... ÇOK MERAK EDERDİN ŞİMDİ...
iki yaşlı adam arasındaki farkı bulun...
NE GÜNLERE KALDIK...
PEYŞEMBE!!
ULAN ŞEREFSİZ !!!
SLOGAN ATARAK MEYDANA GİTTİK, POLİS MÜDAHALESİNE GEREK KALMADAN SESSİZCE DAĞILDIK !!!
AZETE
EEE? BEN DE ÖYLE YAZDIM?
BOK ÖYLE YAZDIN !!!
SLOGAN ATARAK MEYDANA GELEN EYLEMCİLER, POLİS MÜDAHALESİNE GEREK KALMADAN SESSİZCE OSURDU
KARDEŞLİK TÜRKÜSÜNÜ OKU LAN...
MAALESEF ONU BİLMİYORUM BEN ABİ.
KARDEŞLİK LAN !!!
SADECE YABANCI ŞARKILARI BİLİYORUM BEN ABİ...
OKU LAN !!!
ABİ GERÇEKTEN BİLMİYORUM.
OKU !!!
BAMBOLEEYYOOO, BAMBOLEEYYAAA Aleviisünniikürdiikardeeeş!!....
FUCK YOU MOTHERFUCKER !!
KIIIZ, AYNI FİLMLERDEKİ GİBİ.
BUUULŞİİİİT !!!
YILDA NE KADAR ET YİYORSUNUZ?
NE KADAR VAR?
YOK, SİZ NE KADARINI TÜKETİYORSUNUZ DİYORUM...
ŞU KADAR...
YEMİYOSAN ALABİLİR MİYİM?

Şİ ZO FR EN
DeniZ +leR
GÜNLERDEN PAZAR. DIŞARI ÇIKASIM VAR AMA PARAM YOK.
HİÇ EVDE DURASIM YOK BE!
PARA İŞİNİ AYARLASAM AMA ÇOK KALABALIK YERLERE GİTMEMEK LAZIM.
O HESAPTAKİ PARAYI DİĞER HESABA AKTARSAM?
İSTANBUL'DA KALABALIK OLMAYAN YER YOK. ÇIKSAM, GERİ DÖNÜŞ GARANTİSİ YOK.
ZO Dİ DO Dİ !
ULAN AMBULANS SESİNDEN TIRSAR OLDUK BE!
DÖNEYİM BEN EVE!
ÇIKMAKTAN VAZGEÇTİM, T.V.'Yİ AÇSAM, İÇ KARARTICI HABERLER DIŞINDA İZLENECEK BİR ŞEY YOK.
YOK LAN VAZGEÇTİM! SON DAKİKADAN FENALIK GELDİ.
BOŞ DURMAYAYIM ÇALIŞAYIM BARİ DİYE BİLGİSAYARI AÇACAKKEN BAKTIM ZATEN ELEKTRİK YOK.
EE! AÇILSANA! HAYY!
KAFAYI DAĞITAYIM TELEFONDAN İNTERNETE BAKAYIM DEDİM AMA
HIZLANDIR, YAVAŞLAT EN SON YAVAŞTA KALMIŞ HERHALDE. İNTERNET BİR VAR, BİR YOK.
TAMAM LAN! VAZGEÇTİM! SİNİR HASTASI OLDUM!
DİNLERKEN İSTANBUL'U UYUMUŞUM KANEPEDE. BİLİNCİM KAPALI.
DA-Dİ-DA-Dİ
DENİZ ENSARİ 2010

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

İYİ BİR DAYAĞI HAKETTİN

Hayatımda hiç dayak yemedim. Korkak bir insan olduğumdan, dayağın sınırlarına yaklaştığımda (zavallı bir insan görüntüsü verme pahasına) sıyrılmayı bildim. Ortada hiçbir şey yokken, biri "bilader" diye seslense bütün bedenimle ürperen, bu "bilader"in ani bir yumruğa dönüşerek suratıma ineceği korkusuyla biladerlerden hızla uzaklaşan bir yapım var. Bilemiyorum, belki de toplum beni dövmeye henüz hazır değil. Yine de, yaşım ve son otuz yılda ülkenin içinde bulunduğu toplumsal karmaşa düşünülürse, etrafındakileri sinsi bir röntgenci gibi izleyen biri olarak bir yerlerde dayak yemiş olmam gerekiyordu. İnsanın belli konularda erken yaşlarda sırasını savması lazım. Kızıl, kızamık, su çiçeği gibi dayak da geçmeliydi başımdan. Çünkü yaşım ilerledikçe zorlaşacak bu işler. Bu yaştan sonra, günün birinde, "Ne baktın bilader!" diyerek üzerime yürünürse sağlam bir açıklama yapabilir miyim, emin değilim. Sanırım kişiye ve duruma göre bir şeyler geveleyebilirim:

Ne baktın bilader?

- Kusura bakma bilader. Bakanlara bakmak gibi şanssız bir görevim var benim. Sen, metrodaki çok güzel bir kadına bakarken ben genelde sana bakıyorum. Böylelikle hayatın bakış döngüsünü tamamlıyor, bir nevi topraklama görevi görüyorum. Bu anlamıyla (güzel bir kadın dururken sana bakmak lanetiyle) en zor görev bende. Bana ihtiyacın var, döngünün tamamlanmadığı bir hayat düşünemiyorum.

- Durum sandığın gibi değil bilader. Bu günlerde pek iyi değilim. Kendi hayatımla ilgili bir şeyler düşünmek çok yorucu geliyor. Bir nevi kendimden kaçıyorum diyelim. Sana bakmak ise oldukça kolay ve zevkli. Bir kere çok şık görünüyorsun. Belli ki özel bir davete gidiyorsun. Normalde takım elbise giymediğini çok iyi biliyorum. Çünkü yüzünde işi gereği her gün takım elbise giyenlerde rastlanmayan bariz bir "takım elbise gururu" var. Yüzene nur inmiş. Ben ise karanlıklardayım. Takım elbiseyle değişen bedeninin yanında, hareketlerindeki anormalleşmeye muhtacım. Kıpır kıpırsın. Durgun hayatıma hareket veriyorsun. Bana iyi geliyorsun. Bu yüzden senden anlayış bekliyorum.

- Bak bilader! Afinitesi yüksek insanlar vardır. Genelde farklı olduklarını sanırken komik olan insanlardır bunlar. Sen de kendini süper sanıyorsun, ama olmamış aslında. Olanın taklitini yapmışsın yalnızca. Farklı bir tarzı olduğunu düşünen insanların o tuhaf kasıntısı var hareketlerinde. Bütün her şeyi yanlış anlamışsın. Parça parça gördüğün bütün moda akımlarını bir seferde, tek bedende tüketmek için uğraşmışsın. Tek tek parçalar iyi ama bütün bir felaket. Ne kadar istesen de tüme varamıyorsun. Seni bakışlarımla tekrar parçalara ayırmama neden kızıyorsun?

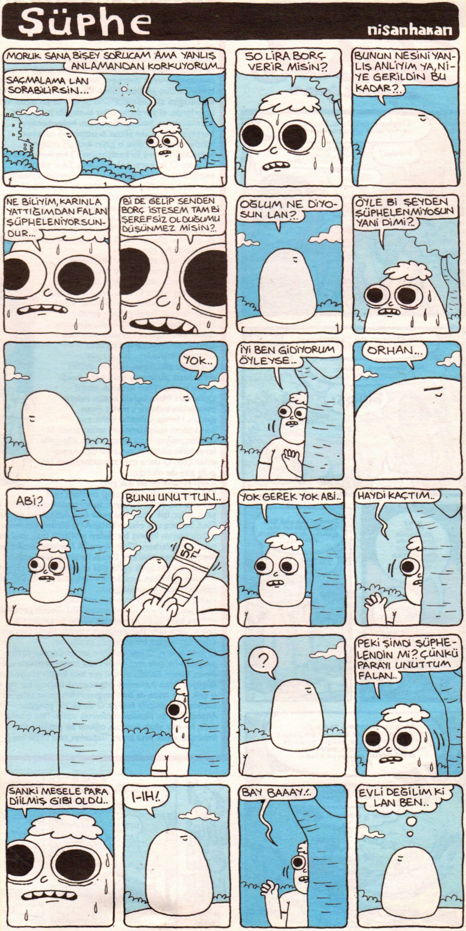
- Bilader sana bakmayı bıraktım aslında, şu an beni yanlış anlıyorsun. Şöyle açıklayayım: Baktığın insana yakalandığın an, beynin tedbir bölümü dayak öngörüsüyle gözlere kaçınma mesajı verir. Ama beynin bir diğer bölgesi olan merak bölümüyle anlaşmazlık yüzünden düzensiz, kaçamak bakışlar peyda olabilir. En tehlikeli durum da budur. Soğukkanlılık kaybolduğundan üst üste yakalanmalar başlayabilir. Yani aslında bakmıyorum sana, hâlâ bana bakıyor musun diye bakıyorum yalnızca. Bu bir paradoks, çözümü yok, anlayışlı olmak zorundasın.

- Sana değil, yetmiş derece açılmış bacaklarına bakıyorum bilader. Tahmin edebileceğin gibi metroda nasıl oturulacağını bilmeyenlere yöneltilen kınama bakışı bu. Yaşım ilerliyor, yaşlanıyorum, kınama bakışları atmak benim de hakkım, hatta önümüzdeki on sene içinde kafamı sağa sola sallayarak "cık cık"lamaya bile hakkım var. Ben değil de yanında sıkışmış halde oturan kadın dönüp baksa daha mı iyi sanıyorsun?

- Bakıyorum, çünkü sen de sürekli kendi ayakkabılarına bakıyorsun. Kendinden hoşnut insanlara bakmadan duramam ben. Bir insanın kendini beğendiği anı çok önemsiyorum. İnsanın kendini beğendiği anlarla sıradan anlarını birbirine oranlasak trajik bir yüzdeye ulaşırız. Kendi adıma, *kendimi beğendiğim anlar/* sıradan anlarım = 1/100 gibi bir eşitliğe varıyor bu yüzde. Bu yüzden bu anını çok değerli buluyor ve senin için kaydediyorum.

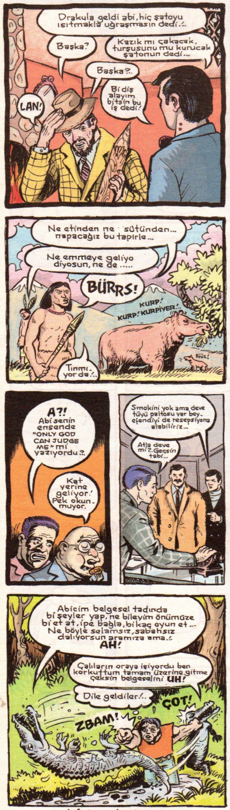
- Bir mekânda, yüksek perdeden, etraftan hiç çekinmeden, yüksek sesle konuşan bir kişi, bulunduğu mekânı bir sahneye, diğer insanları da kendini izleyen tiyatro seyircisine çevirebilir. Yani anlayacağın suç bende değil. Kendine baktıran, metrobüsün yıldızı olmak isteyen sensin, sana bakana tepki veremezsin.

- "Niye baktığımı ben de bilmiyorum bilader, ömrüm bakmakla geçmiş, sen şimdi neden bozuyorsun beni, bırak bakayım, sana senin bile şaşıracağın yalan yanlış bir hikaye yazayım" türü bir mazeretin geçersiz olduğunu biliyorum. Ama aslında inan böyle. Sana bakarken senden bağımsız bir hayat hayal ediyorum. Çünkü benimki çok sıkıcı, bu konuda sana yemin ediyorum.

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

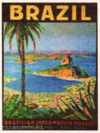
"Sen bir kuzu ben bir kurdum,/ Seni benden sakınırım"
Gevheri

Dışarıda şiddetli fırtına.
Uçuyor ortalık. Gece. Epey bi yüksek de burası. Tıkırtılar, uğultular, ıslıklar.*(ne devrilebilir ki böyle tangır tungur mütemadiyen? Hiç durmuyor, bir gece treni gibi takır tukur)*
Işıklar birden gidiyor. Kalkıp bir mum arıyorum. Pek ilişmediğim alt çekmecelerin birinin ta en diplerinde biyerlerde, el yordamıyla bir kutu kibrit. Epeydir görmemiştim. Seviniyorum.(işim kolay benim, herşeye) Elime alır almaz o otomatik hareket; içinde kalmış mı diye o gayrı ihtiyari sallayış. Salladıktan sonra farkediyorum. O kaybolup gitmiş hareket. O iki kere, çok kısa kısa. Tıkır tıkır. O tıkırtı. Birkaç tane varmış içinde. Gerçek tahtadan ince ince çubuklar. Sahici.*(tahta mı kaldı, ortalık tahta süsü verilmiş plastik dolu–tam aynısını, nasıl da yapıyorlar ama, haksızlık olmasın; girintiler çıkıntılar, budaklar, mudaklar, kıymık batıcak neredeyse elimize, ayamıza, o yer karoları–)* Yakması da gene ne hoş; ilk insanlar gibi sürterek ateş çıkartıyorsun. Gerçek bir tahta tutuşuyor. Az şey mi?
Bi tane yakıp seyrediyorum.*(sigarayı bıraktıktan sonra bile onu bırakmamış, daha yıllarca cebimde taşımıştım)* Minik yangın seyretme kutusu. Hele o yavaşça kararıp kıvrılıp boynunu büküşü. Kibrit çöpü denirdi. Tuhaf geliyor şimdi.
Elimde mumla mutfaktan dönüyorum.
Işıklar kesildiğinde havalara uçardım.
Çocuktum. Mumlarla oturucaz.
Gölgeler, loşluklar... Bir zaman yolculuğu gibi.*(kışsa, sobanın alevleri daha bariz görünürdü karanlıkta, halıda ışıklar oynaşır)*Yarı karanlık masal zamanları. Mahalledeki bütün evlerin pencerelerinde sarı, titrek mum ışıkları. Henüz sokaklar daha eski zamanların sokaklarından aman aman bi farklılaşmamış. İnsanların sokağa ellerinde fenerlerle çıktığı o zamanlardan. Ahşap evler çok. O daha eski zamanlara kısa bir gidiş gibi de olurdu.
Karşı tepelerde de ışık gitti.
Sulu kar bir sahici kar olup camlara sert sert, tiz tiz, çıt çıt vuruyor, sonra yeniden yağmura dönüp şakır şakır. Işık kesilmesi gene hoş. Ama. Ama var artık. Evet. Sadece ışık olsa o kolay. Ama birden kesilen o müzik,(yarım kalmış bir tedavi gibi)tatlı, usul usul çalarken çalarken. *(Orfe Negro,"A Feliciade" başka başka Brezilya bossa nova'ları)* Onun bıraktığı sert, soğuk boşluk. Bir mangala eğilir gibi ellerimi açarak saygıyla üzerine eğildiğim o elektrikli radyatör; O da soğuyor işte; bir insan eli sıcaklığında.
Gelse artık ama.*(gelse o şuh meclise)*
Hele gece hiç gelmezse.(maazallah) Geçen geceden ardıma baka baka istemeden yarım bıraktığım o enfes "kara film"(bir gangster, soygun filmi) Devam edecektim güya bu gece geç saatlerde.
O fena işte. *(Çok çok sevdiğim James Cagney,–o hep gangster–bir çete reisi. Babası akıl hastahanesinde delirerek ölmüş bunun. Kendisi de ara ara kısa krizler yaşıyor.* Yerlere düşüyor falan. Annesine çılgıncasına bağımlı bir tip. Annesi; *o çok yaşlı teyze de tren soygunundan sonra çeteyle beraber kaçıyor. Hep onlarla birlikte. O da bir tür gangster. –"Daltonların Annesi" fikri bu filmden esinlenmiş sanki–Yine o saklandıkları evde, bir kriz atağı sonrası, oğlunu bir başka odaya alıp ayağa kaldırıyor o çok yaşlı teyze,"Toparlan, seni böyle zayıf halinle görmesinler" diyor oğluna.–diğer çete elemanlarını kasdederek yani– Elbiselerini saçını başını falan düzeltip,"hadi şimdi gir odaya, kim olduğunu göster onlara" falan diyor sonra. Tuhaf değil mi? Bu kadar karmaşık karakterleri, durumları falan olan bir başka soygun filmi görmemiştim. Meraklısına;"Beyaz öfke"White Heat-1949)*
İki gün sonra yılbaşı.
Yılbaşı deyince,
Balat'taki o Ermeni kırtasiyecinin o küçücük vitrini geliyor aklıma. Minik minik pamuk parçalarını vitrinin tavanından sarkan misinalara kısa kısa aralıklarla yapıştıra yapıştıra yaptığı o kar sahnesi. Havada asılı duran o karlar. Akşam karanlığında vitrinin önünde durur uzun uzun seyrederdik teyzemin kızıyla.(gerçek kar da sık yağardı o vakitler, kar'a hasret kalmışlığımızdan falan da değil) Ama o vitrinin fakir/çocuksu/ acemi içtenliği. O kar sahnesi, o sahneyi seyredip hayallere dalmak. O minik oyuncak arabalar yine pamuktan mamul karlı yollarda. Pamuktan bir tepeye doğru. Arabaların üzerinde de yine yapıştırılmış bir parça pamuk.(kar tutmuş)

Bir de; ihtiyarlamış, saçı sakalı bembeyaz, beli bükülmüş eli bastonlu eski yıl. Göğsündeki o bantta yazıyor; 1961. Yeni gelen; kundaklı bebek, 1962. Her tarafta bu şekil çizimler, karikatürler. Gazeteler,"mecmua"lar.
Öyle çizilirdi. Artık yapmıyorlar. İlk aklım erdiğinde biraz kafamın karıştığını, hafif tedirgin olduğumu hatırlıyorum. Sormuştum teyzemin oğluna.*(benden iki yaş büyüktü, sekiz yaşındaydı, herşeyi biliyordu)* Sadece bir yılda o şekil çok ihtiyarlamak? Çok çok daha kısa zamanda da olabiliyormuş meğer. Sonra büyüyünce öğrendim. Kumarhanede çalışmış bir arkadaşım anlatmıştı.
Oluyormuş oralarda öyle şeyler. O şahit olmuş bikaç kere. Çok çok büyük para kaybedenler, bir gecede saçları sakalları bembeyaz oluyormuş. Kimilerinin yani. Sabaha karşı her biri başka yaş grubuna ait bi görüntü ile çıkıyorlarmış binadan. İdam mahkumlarında olduğunu duymuştum da.(Marie Antoinette'te falan olmuş öyle) Kumarbazlardakini bilmiyordum ama. Demek o derece ölümcül bir acı çekiyorlar. İdam mahkumununkine denk bir acı. Aldıkları haz da yine o derece şiddetli olmalı ki; bir daha oynuyorlar. O korkunç travmadan sonra bile.*(dağlara taşlara–oynamışlığım yok değil–)*

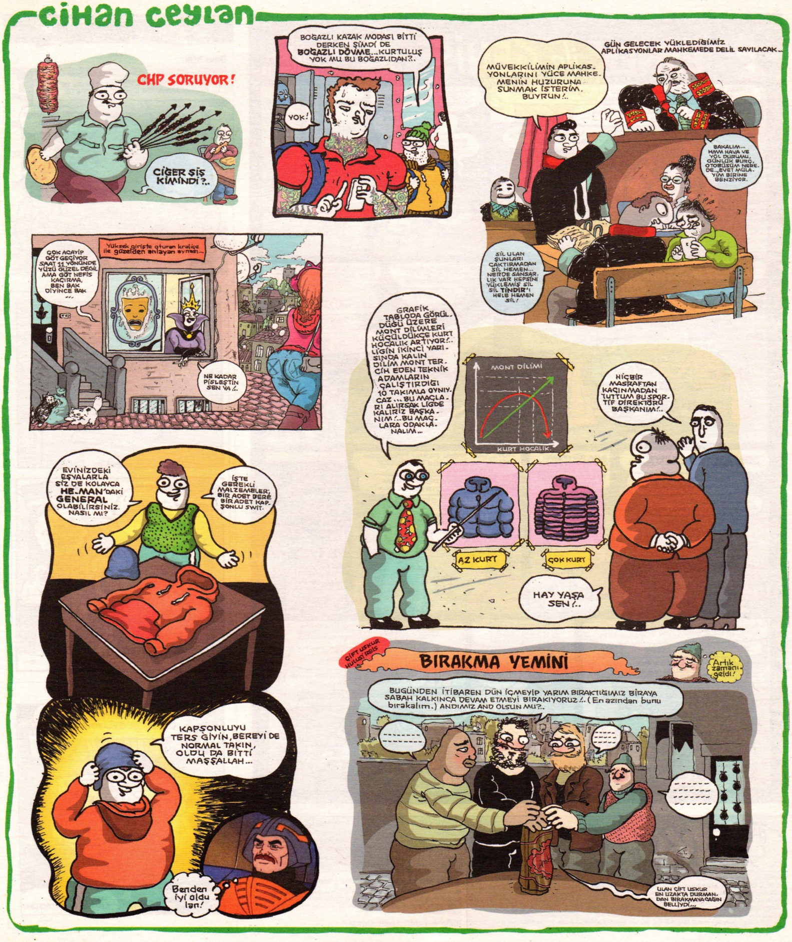

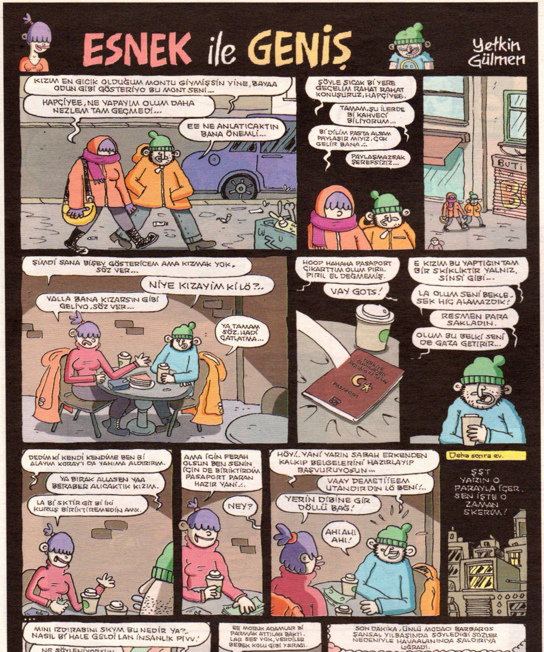
Işıklar geldi.
İnsan tek başınayken "Aa!" demiyormuş. O "Aa!"lar başkasınaymış meğer. Öğrenmiş oldum.*(yine de çok çok hafif bir sevinç sesi gibi, gülmeye benzer bir hıhlama olmuyor değil, ağzının içinden insanın. Yalan olmasın)*
Sadece bu tarafa geldi ama ışık. Karşı tepeler, yollar hala kapkaranlık.
Kıvrıla kıvrıla köprüye doğru giden o yol, bir tek orası (yer yer yol kenarındaki ağaçların çıplak dallarının kafesleriyle bölüne bölüne) tıkalı trafiğin duran stop lambalarından; o tatlı kırmızı ışıklardan müteşekkil o yol. Karanlığın ve sağanak yağmurun içinde ışıl ışıl, kırmızı kırmızı kıpraşıyor.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
CHP SORUYOR!
CİGER ŞİŞ KİMİNDİ?..
BOĞAZLI KAZAK MODASI BİTTİ DERKEN ŞİMDİ DE BOĞAZLI DÖVME...KURTULUŞ YOK MU BU BOĞAZLIDAN?..
YOK!
GÜN GELECEK YÜKLEDİĞİMİZ APLİKASYONLAR MAHKEMEDE DELİL SAYILACAK...
MÜVEKKİLİMİN APLİKASYONLARINI YÜCE MAHKEMENİN HUZURUNA SUNMAK İSTERİM, BUYRUN!..
BAKALIM... HMM HAVA VE YOL DURUMU, GÜNLÜK BURÇ, OTOBÜSÜM NEREDE... EVET MÜLAYİM BİRİNE BENZİYOR.
SİL ULAN ŞUNLARI ÇAKTIRMADAN SİL HEMEN... NERDE SANSARLIK VAR HEPSİNİ YÜKLEMİŞ SİL SİL TİNDİR'I HELE HEMEN SİL!
Yüksek girişte oturan kraliçe ile güzelden anlayan aynası...
ÇOK ACAYİP GÖT GEÇİYOR SAAT 11 YÖNÜNDE YÜZÜ GÜZEL DEĞİL AMA GÖT NEFİS KAÇIRMA, BEN BAK DİYİNCE BAK ...
NE KADAR PİSLEŞTİN SEN YA!..
GRAFİK TABLODA GÖRÜLDÜĞÜ ÜZERE MONT DİLİMLERİ KÜÇÜLDÜKÇE KURT HOCALIK ARTIYOR!.. LİGİN İKİNCİ YARISINDA KALIN DİLİM MONT TERCİH EDEN TEKNİK ADAMLARIN ÇALIŞTIRDIĞI 10 TAKIMLA OYNIYCAZ... BU MAÇLARI ALIRSAK LİGDE KALIRIZ BAŞKANIM!.. BU MAÇLARA ODAKLANALIM...
MONT DİLİMİ
KURT HOCALIK.
AZ KURT
ÇOK KURT
HİÇBİR MASRAFTAN KAÇINMADAN TUTTUM BU SPORTİF DİREKTÖRÜ BAŞKANIM!..
HAY YAŞA SEN!..
EVİNİZDEKİ EŞYALARLA SİZ DE KOLAYCA HE-MAN'DAKİ GENERAL OLABİLİRSİNİZ. NASIL MI?
İŞTE GEREKLİ MALZEMELER; BİR ADET BERE BİR ADET KAPŞONLU SWİT.
KAPŞONLUYU TERS GİYİN, BEREYİ DE NORMAL TAKIN, OLDU DA BİTTİ MAŞŞALLAH...
Benden iyi oldu lan!
ÇİFT USKUR HULUSİ REİS
BIRAKMA YEMİNİ
Artık zamanı geldi!
BUGÜNDEN İTİBAREN DÜN İÇMEYİP YARIM BIRAKTIĞIMIZ BİRAYA SABAH KALKINCA DEVAM ETMEYİ BIRAKIYORUZ!.. (En azından bunu bırakalım.) ANDIMIZ AND OLSUN MU?..
ULAN ÇİFT USKUR EN UZAKTA DURMANDAN BIRAKMAYA CAĞIN BELLİYDİ...

Gelen Kutusu

Onur KÖK

Enes Öztürk

Emirhan SERVEREN

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 5 Ocak 2016 | Sayı: 488

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

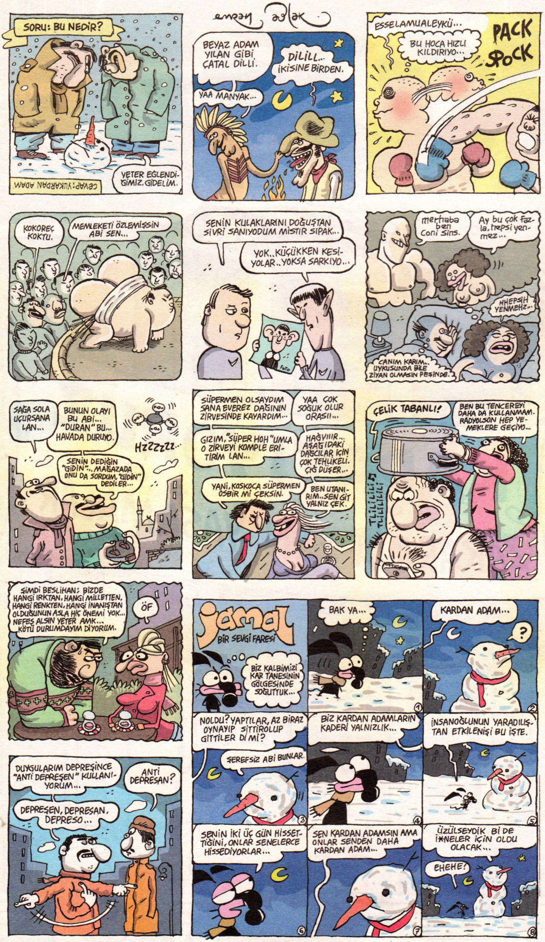
HORTLAK tam
1 YAŞINDA!
1 yaşındaki HORTLAK'ın Ocak 2017 sayısı
HAFTA SONU TÜM TÜRKİYE'DE!
HORTLAK'ın
1. Yaş
sürprizi
SÜRPRIIZ
Aiiy!
HORTLAK'ın
İÇİNDE!
sayı 13
HORTLAK
OCAK
7.5 TL.
YAŞINDA!

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Tehlike
METOO! BAYAN VAR, LAFINA DİKKAT ET BİRAZ!
...ŞERREFSİZ RROSPU ÇOCUKLARI!
KUSURA BAKMA AMA İÇİMİ YONIYORKEN KENDİMİ TUTAMIYCAM!
AYIP LAN, AYNI ODADA ÇALIŞIYORUZ
SEN HİÇ KONUŞMA! SENİN GİBİ GEZİCİLER GİZLİDEN GİZLİYE SEVİNİYOSUNUZ ZATEN!
O-HOO SEN BİRAZ DAHA AZ TELEVİZYON SEYRET METO
!..
...BEĞENMİYOSAN ÇEKER GİDERSİN LOZAN'DA VERDİĞİNİZ ADALARDAN BİRİNE
HANİ BİRLİK BERABERLİK?
TARİH BİLGİNE FES ÇIKARIYORUM METO
SÖYLEŞEM NE İŞE YARIYCAK? VATAN HAİNİ DEYİP İHBAR BİLE EDER BENİ
?
DRRİ DRRİ
BUSE
BU AKŞAM BULUŞUCAKTIK
KIP
EVE GELMEZ, EVİNE ÇAĞIRMAZ... STARBUCKS'TA OTURUP KAHVE İÇMEKTEN DİŞLERİM SARARDI
ÖFF! YİNE ARIYO!
EN İYİSİ TELEFONU KAPATMAK ...
DRRİ DRRİ
HAYIR, HAYIR KONUŞMUYCAM
SİZ SİYASİ ANALİZELERE DEVAM EDİN, ÇOK YARARLI OLUYO
...
KIP
Akşam
SENİN EV BU TARAFTA DİİL MİYDİ?
EVET, AMA ARKA YOLDAN GİDİCEM
HAA KORKUYOSUN?
...
BUNLARIN İSTEDİĞİ DE BU ZATEN, TAM TERSİ HAYATA KATILICAZ!
BELLİ Kİ EMİR BÜYÜK YERDEN GELMİŞ
HAH AÇAR AÇMAZ
?
TABİ Kİ BUSE
OFF
YETER, YETER YEDİN BİTİRDİN ŞARJIMI!
DRRİ DRRİ
AA?
AA YA! NERDESİN SEN ?!
İSTEYDİM
O KADAR ARADIM SENİ
MIZMIZ BİR MÜŞTERİYLE TOPLANTI YAPIYORDUK ...
BÜTÜN GÜN MÜ?
EVET
ÇOK MERAK ETTİM SENİ! ÖDÜM KOPTU BAŞINA BİŞİY GELDİ DİYE!
NEDEN?
PATLAMADAN HABERİN YOK MU?!
BURDAYIM, YANINDAYIM İŞTE
SAPASAĞLAM TAŞ GİBİYİM ÜSTELİK
...
ÇEK ELİNİ ORAMDAN!
CANIM?
LÜTFEN DEDİM!
YAA ÇEKİL!
AMA SEN DE ÖZÜR ÖPÜCÜĞÜNE BİLE HAYIR DİYOSUN
DİLİNİ SOKUYOSUN AĞZIMA YAA!
NE PİŞİRİYİM?
YİYCEK HAL Mİ BIRAKTIN İNSANDA!
BENİM YEMEM LAZIM BANA ENERJİ LAZIM
HEHEHE
HII!
NİYE SIRNAŞIP DURUYOSUN YAA!
DİREKT SÖYLEMEK AYIP OLUR O YÜZDEN NİYETİMİ BELLİ ETMEYE ÇALIŞIYORUM
ANLADIM, SALAK DİİLİM!
AMA BOŞUNA UĞRAŞMA OLMUYCAK O NİYETİN!
AL SANA BİR BAŞARISIZLIK HİKAYESİ
TAM RAKI İÇERKEN ARKADAŞLARA ANLATILIP EĞLENİLİCEK TÜRDEN
DÜŞÜNSENE YOLDA YÜRÜRKEN YANIMDAN GEÇEN BİR CANLI BOMBA KENDİNİ PATLATIYO
SONRA FACEBOOK PROFİLİMDEKİ FOTOĞRAFLARIMI ALIP HABER YAPAR İNTERNET SİTELERİ
...
"TEK SUÇU ORADAN GEÇMEKTİ" YAZIP MERAKLANDIRIRLAR SİTELERİNE BİR TIK DAHA KAZANDIRMAK İÇİN
NEYSE Kİ BUGÜN ŞANSLIYDIM, SAĞ OLARAK DÖNEBİLDİM EVE
YAA NE DİYOSUN SEN?!
...
MMHH
Barış ve huzur içindeki batıda nüfus yaşlıyken çatışma ve savaş olan ülkelerde doğum oranı çok yüksektir. Çünkü soyunun tehdit altında olduğunu hisseden insanda sevişme güdüsü daha baskındır. Çok kolay manipüle edilebilir duygudur. Uyanık olmak lazım.
...DEME ÖYLE ŞEYLER, ÇOK ÜZÜLÜYORUM
AĞLAMISSIN SEN
TABİİ SALAK... ÜHHÜÜ
SARIL BANA
AMA ÇIPLAKSIN SEN
SARIL SARIL
-SON-

12 OCAK PERŞEMBE
SAYI: 2017/02 No: 489
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Vatandaşa Sorduk: TEK ADAM

Kuntakinte KARATAŞ (38):

"En azından adam burada, pensilvanyada değil... İşler bambaşka gidebilir, tek adam Pensilvanyada yaşayan herif olabilirdi... Bence yine de verilmiş sadakamız varmış" dedim dayıoğluna.. "Pensilvanyanın amk" dedi... Sonra "Pensilvanya eyalet miydi, ilçe miydi?" diye sordu.. Bi süre karşılıklı sessizce düşündükten sonra, açıp gogıla sormaya karar verdik.. Bilgisayarı açınca, "Aaa? Şu vidyoyu gördün mü?" diye neşelendi bi anda dayıoğlu. Ben de bu neşeye watsaptan bana yollanan vidyolarla eşlik ettim... Skmişim Pensilvanyasını da Pensilvanyalısını da..

Orman DALKIRIK (29):

Tek adam iyidir.. Çünkü bizde iki adam yanyana gelince tavla atarlar.. Üç adam olunca 3-5-8, dört adam olunca ise kahvede OKEY oynarlar.. Beş adamın dördü okey oynar, beşinci oturup izler çayın tostun yancısı olur... Altı adam oldum mu arabaya binesileri gelir, altı kişi bi arabaya sığışmaya çalışırlar... Yedi kişiyse eğer, hiç boşuna sıkışılmaz, dördü arabayla gider, üçü taksiye biner, skdir olup giderler...

Asnır AHĞAVÜNÇÜ (33):

Türkiye'de laikler islamın arkasına saklanmış arap emperyalizminden korkar, muhafazakarlar ise laikliğin arkasına saklanmış batı emperyalizminden korkar... Tırsak bunlar..

Ervertunç BAĞBÜDÜK (30):

Her işimiz "..miş gibi" amk... Başkanlık sistemine bile tam geçemedik.. Yetkili cumhurbaşkanı oldu.. Başkanmış gibi... La madem bi işi de hakkını vererek yapalım lan.. Demokrasimiz de öyle... Hesapta kendi kendimiz yönetiyoruz ama bi b*k olunca hemen suçlayacak birilerini buluyoruz.. Biz yönetiyoduysak, biz bu hale getirdik diyen yok..

UYKUSUZ

AKP, başkanlık sistemiyle ilgili Meclis görüşmelerinin canlı yayınlanmasını istemiyor.

Orman Bakanı Veysel Eroğlu'nun, Sürmene'de yanan 20 hektarlık orman alanının yapılaşmaya açılmayacağı açıklaması, akıllara Bodrum'da dokuz yıl önceki yangın sonrası otellerle donatılan Güvercinlik Koyu'nu getirdi.

N.Ş.A — Normal şartlar altında

Normal şartlar altında ekonominin çöktüğü, dış politikanın batağa saplandığı, hukuk sisteminin, sosyal adaletin, toplumsal uzlaşmanın yok olduğu hâllerde, ülkeyi bu duruma sürükleyen beceriksiz hükümetler istifasını sunar, yöneticiler değişir. Ama **Yeni Türkiye'de** bütün bu sorunların üstesinden yönetenler değil, rejim değiştirilerek gelinmeye çalışılır. **Yeni Türkiye** bir tabela değişikliğinin dört bir yana borcu olan müflis bir dükkânı batmaktan kurtaracağına inanılan yerdir.

Normal şartlar altında sahtecilik, dolandırıcılık, sahte oy kullanmak gibi suçlar, eğer yabancıysanız oturma izninizin iptaline ve sınır dışı edilmenize, eğer vatandaşsanız bir süre hapis yatmanıza neden olur. **Yeni Türkiye'deyse** sahteciliğin karşılığı, yerine göre ceylan derisi koltuklara yayıla yayıla oturmaya devam etmekten ibarettir. **Yeni Türkiye'de** milletvekilleri dahil, suçu ispatlanmamış, hüküm giymemiş binlerce insan hapislerde mahkeme tarihlerini beklerken, milyonların gözü önünde sahtecilik yapan, milyonların gözü önünde hukuku çiğneyenleri eğer izin verirlerse canlı yayında, izin vermezlerse internet üzerinden izleyebilirsiniz.

Normal şartlar altında bir ülkenin yüzbinlerce cana mal olan, milyonlarca insanı yerinden yurdundan eden bir politikasının yanlış olduğunu söylemenin herhâlde bir sakıncası yoktur. **Yeni Türkiye'deyse** bu politikanın yanlış olduğunu ancak yıllardır bu politikayı bizzat uygulayan kişilerdenseniz söyleyebilirsiniz, aksi takdirde cezaevini boylamanız işten bile değildir.

@baris_uygur

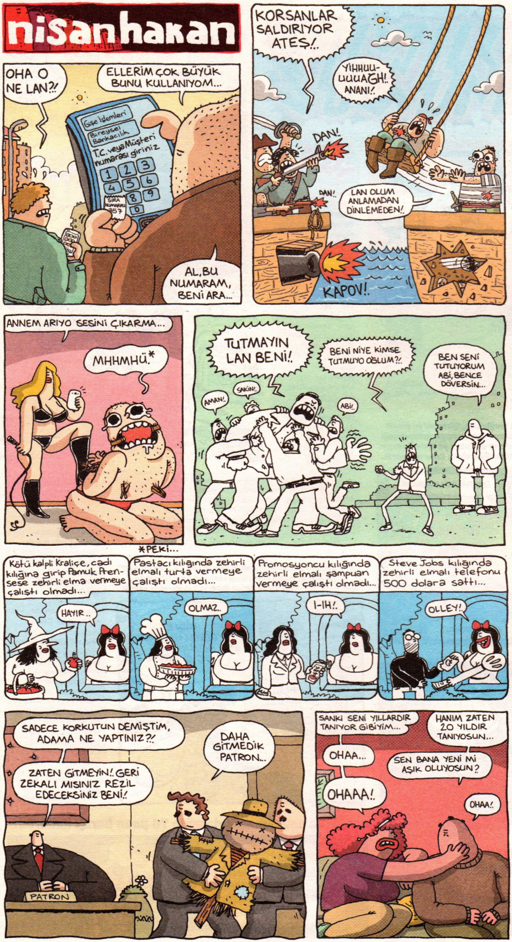
Kıyak ihalelerin ballı müteahhiti, "Bu milletin a... koyacağız" veciz sözünün sahibi işadamı Mehmet Cengiz'in ismi, yenilenen Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesine verildi.

Hakim ve savcılık sınavlarında 70 puan barajı kaldırıldı.

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Cüce olmaya karar verdim. Cüce olmak derken yani kafaca cüce. Geçenlerde çocukluğumdan bir fotoğraf geçti elime. Cüceyim o fotoğrafta. İlkokuldayken Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler'de oynamıştım. Cüceydim. Cücelerden bir cüce. Hangi cüce olduğumu bile hatırlamıyorum ama cüce mi, cüce. Hem de mutlu bir cüce. O fotoğrafta çok mutlu olduğumu gördüm. Çok güzel günlerdi o günler. Çok mutluymuşum o zamanlar resmen. Kusursuz bir mutlulukmuş o. Terziye sipariş verdim. Cüce olduğumun kıyafetinin aynısını dikecek bana tam boyuma göre. Ve ben bundan sonra cüce kıyafetimle dolaşacağım sokaklarda, caddelerde. Tam bir cüce olacağım. Çok mutlu olacağım. Cücelik benden sorulacak, o derece. Cücelerin şahı kim diye sorsalar, beni işaret edecek insanlar. Süper bir cüce olacağım. Bak gör sen.

æ Bir iki şey ile **milkshake** aynı şey.

æ Dönerse senindir, **biz pide söyledik** dedi bir arkadaşım, o an kusasım geldi.

æ Tankut Ağabey'e uğradım yine geçenlerde. Krem rengi deri eldivenleriyle kartopu yuvarlıyordu öyle. "Nasıl oldu belin Tankut Ağabey" diye sordum. "Benim arabanın koltuğu çok iyi geldi" dedi. Arabasının koltukları ısıtmalıymış. Otomotiv sektörünün ileri gelenlerinden, yakın arkadaşı Akif Bey, İsviçre'den özel göndermiş ısıtma sistemini. Zamanında insanlarda araba bile yokken, Tankut Ağabey'in koltuklar ısıtmalıymış. Eskiden bırak arabalarda koltuk ısıtması, klima bile yokmuş. Konuya kendince girdi Tankut Ağabey ve anlatmaya başladı, "ilk otomobil klimalarını biz getirttik Akif'le ama ne klima, hiçbir ülkede satılmamış, biz de araştırmadan tırlar dolusu aldık, dağıttık bayilere, hiç unutmam hatta bizi ödül olarak ana firma Ege Rallisi'ne yolladı, kışın fevkalade klimalar, arabanın içinde dev bir fön makinesi gibi çalışıyor haldır huldur, herkes çok mutlu, bize övgüler yağıyor, teleksler geliyor, fakat gel gör ki yaz geldi, soğutmaya soğutuyor, yönü ayarlanmıyor klimaların, kiminin boynu tutuluyor, kiminin yüzü şey oluyor, sonradan anladık, çok kötü klimalarmış, çok zarar ettik o işten, ama Akif pes etmedi, büyüttü işleri, getirtelim senin koltuklara da istersen ısıtma, gerçi senin araba biraz düşük model ama yine de uydurulur bir şeyler" diyerek çok uzun konuştu. Sonra da kartopu yuvarladı yine öyle.

æ "Gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" dedim biraz önce bir sebepten. Ömrü hayatımda dememiştim "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak", öyle dökülüverdi dudaklarımdan "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak". Ve ben artık eski ben değilim. Çünkü bir kez "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" dedim. Ben artık eski ben olamam. "Gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" demeden önceki hallerime geri dönemem. Yaktın beni "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak". Allah belanı vermesin senin "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" e mi. Bir insan zaten niçin "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" der ki. Hayır bu yaşıma gelmişim, bir kez bile "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" dememişim, biraz önce "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" diye deyiverdim öyle baksana. "Gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" demeden de durabiliyormuşum demek ki bunca yıl. Ah ne güzeldi "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" demeden önceki hallerim. Resmen yenildim. "Gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak"a yenildim. "Gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak"ın cazibesine kapıldım. "Gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" demeden bir ömür tüketecektim, beceremedim. Demediysen sen deme sakın "gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" ey dost. "Gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak" demeden de yaşanıyor aslında çünkü. Sen benim gibi olma e mi.

æ Bir keresinde de İzmir'den Eskişehir'e gidiyorum öyle bisikletimle. Dedim ki bir yerde oturayım da bir şeyler yiyeyim madem dedim kendi kendime. Bir odun köfteci çarptı gözüme. **Odun köfte**. Dedim oturayım da odun köfte yiyeyim madem dedim kendi kendime. İntizamlı karşılandım kapıda. Emin olmamakla birlikte sanırım tanıdı beni kapıyı açan kişi. Beni en güzel masaya oturtmak için özel bir çaba sarf etti. Sonra başladı odun köfte anlatmaya. En güzel odun köfteyi kendileri yapıyormuş. Kuzu etinden yapıyorlarmış ve sadece et oluyormuş içinde. "Kuzu eti mi" dedim. "Yani yazık değil mi hayvanlara" dedim. "Yemesem mi acaba" dedim. "O kadar da kuzu değil aslında" dedi, arkadaki dolabı gösterdi. Bayağı bildiğin ayı gibi koyunlar. Yine de üzülüyor tabii insan. Şu et yeme olayı büyük bir tartışma konusudur ama galiba yapacak pek bir şey de yok. Özellikle de spor yapan bir insansan, yani ne bileyim, insan bilemiyor da bir yerde. "Az çorba vereyim önden" dedi. Dedim "çok çorba ver, niye az çorba veriyorsun". Çorba geldi, salata geldi, Yoğurt geldi. "Yoğurdu yeni yaptık, inşallah beğenirsiniz" dedi. Tepemde beklemeye başladı. Tattım. Dedim "fena değil yani yoğurt". "Oh çok sevindim" dedi, odun köfteleri almaya gitti. Odun köfte geldi. Tepemde dikiliyor. "Şu baharatları önce bir dökün bakayım tabağınıza" dedi. Karabiber, pul biber, tuz, kimyon, ne varsa döktüm tabağa. "Karıştırın" dedi. Garson ne diyorsa yapıyorum. "Şimdi de köfteyi banın" dedi. Bandım. "Bakın tadına şimdi köftenin" dedi. Köfte mükemmel yalnız. Yine olsa yine gider yine yerim, o ayrı. Sonra da kendi hayatını övmeye başladı. İşle ev arası yürüyerek on dakikaymış, İstanbul iğrençmiş. Bir ara ekmek ayvası da övdü. Ne istediyse yaptım, ne dediyse hak verdim adama. Ayı gibi bir hesap ödedim, atladım bisikletime sonra, koyuldum yola öyle.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

OĞLUM BU KAÇINCI MEKTUP

Bundan yıllar önce oğluma yazdığım bir mektupta, İngilizcemin yetersizliği yüzünden ödevlerinde kendisine yardımcı olamayacağımı açık yüreklilikle ifade etmiş, bu erken veda yüzünden kendisinden özür dileyerek İngilizce konusundaki tüm acizliğime rağmen hayatın Türkçeye temas eden bütün virajlarında yanında olacağımı müjdelemiş, böylelikle bir nebze de olsa babalık mitosumu korumaya gayret etmiştim. Planlarıma göre, sevgili oğlum İngilizce konusunda tek başına yürümeyi başaracak, hatta yurt dışı seyahatlerimizin rehberi olacak, bizden tiksinip beraber tatile çıkmayı reddedinceye kadar bizi sırtında taşıyacaktı. Olmadı. Olaylar sandığım gibi gelişmedi. Sevgili oğlum sınavlardan kötü notlar almaya başladığı gibi, İngilizce ödevlerinde kendisini yalnız bırakmamı yanlış algılayarak bu derse olan ilgisini tamamen kaybetti. Mesele, artık oğlumun İngilizce bilmediğimi anlaması değildi, tek dilli bir canlı olduğumu zaten çoktan anlamıştı. Mesele, oğlumun beni (baba figürünü) örnek alıp İngilizceyi bırakmasıydı. Evladımın gözlerimin önünde erimesine dayanamazdım. İngilizce konusunda ettiğim şanlı vedayı ertelemem gerekiyordu. Dünyanın en odun çevirmeni Google Translate'i kullanmak zorunda bile kalsam yeniden oğlumun yanında yer almam gerekiyordu.

Sevgili oğlum, tavşanı havuçla, sincabı fındıkla, çiftçiyi traktörle eşleştirdiğimiz o güzel günlerimiz tamamen geride kalmış. İşler, sincaptan fındıktan sıyrılıp epey bir zorlaşmış. İki gün önce bana dünyanın çeşitli milletlerinin kahvaltı alışkanlıklarıyla ilgili ödevini göstererek bir iki şey sordun. O an metni anlamak için inan çok uğraştım oğlum. Metnin başlığında "breakfast" ve Tuncel Kurtiz sesiyle kükreyerek telaffuz etmeye bayıldığım "wörrrld" kelimelerini görünce biraz umutlandım, ama devamında The Guardian gazetesi şiddetinde bir örüntüyle karşılaşınca bu işin olmayacağını yeniden anladım. Yine de bazı doneler yakalamak ve araları sallayarak bir anlam çıkarmak için bütün gücümle kelimelere baktım. Metnin hemen yanındaki görselin de yardımıyla Jamaikalıların kahvaltıda tavuk yemeye bayıldıkları sonucunu çıkardım. Sana bir sır vereyim, sincabı fındıkla eşleştirdiğimiz o mutlu günlerimizde de fotoğraflardan çözüyordum olayı. Bu arada, Malezyalılar da kahvaltıda pilav yiyorlarmış. Tavuğun yanında pilav çok iyi gider. Kıssadan hisse, bütün halklar aslında kardeştir oğlum. Şimdi büyük harflerle yazalım: İN FACT ALL PEOPLE İS BROTHERS!

Ertesi gün eve döndüğünde, beraber yaptığımız İngilizce ödevinden eksi aldığını beyan ederek beni suçladın. Meğer Jamaikalılar kahvaltıda sadece tavuk değil, tuzlu balık, "johnnycakes" olarak adlandırılan kızarmış köfte ve "sautéed akeea" türü meyveler de yiyorlarmış. Bu Jamaikalılar ne biçim insanlar oğlum? Sabah sabah bu kadar hayvansal gıdaya yüklenmeleri doğru bir şey mi sence? Ana fikir bütün halkların kardeşliği değilse insanlığın ortak dili İngilizceyi öğrenmenin anlamı ne? Böyle bağırıp çağıracaksan ödevlerini tek başına yap öyleyse. Ya da benimle başka bir derdin varsa onu söyle. İngilizce yok, ama Türkçe kafiye konusunda iyiyimdir, aynen işte böyle...

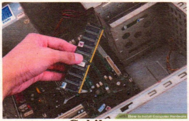
Sevgili oğlum, birebir yardımcı olamasam da seni yalnız bırakmamaya kararlıydım. Bu konuda ne yapılması gerekiyorsa yapacaktım. Konuyu öğretmeninle görüşmek için okulu arayıp randevu aldım. Öğretmeninin karşısına çıkıp İngilizce bilmediğimi, sana bu yüzden ödevlerinde yardım edemediğimi, notlarının düşük olmasında payımın büyük olduğunu açık açık söyleyecek ve bundan asla utanmayacaktım. Görüşme günü bütün kararlılığımla öğretmeninin karşısına dikildim. Bu işi, bu görüşmede bitirecek, maddi manevi ne yapılması gerekiyorsa kabullenecektim. Söz konusu olan senin geleceğindi. Fakat İngilizce öğretmenin İngiliz çıktı oğlum. Ben ne yapabilirim? Karşılıklı bakıştık. Tam bir İngiliz gibi bakıyordu. Sık sık kırpıştırdığı mavi gözleriyle saf Avrupalılığın bütün mimiklerini kullanıyor, bana yardımcı olabilmek için sanki benden daha çaresizmiş gibi beni süzüyordu. Elimden geleni yaptım. I don't help him. Understand me sir, I don't help him! (Kafamı öne eğip hüzünlü bir ses tonuyla) He is alone this way... (Yeniden ona bakıp yalvaran gözlerle) What can I do sir, please tell me... Bir süre sessizce durdu, sonra (özür dileyerek) kimin babası olduğumu sordu. Boşuna çırpınmışım. O an, seni ele vermeden oradan koşarak kaçma isteğiyle dolup taştım, ama söz konusu olan senin istikbalindi, seni bu yolda yalnız bırakamazdım. Ortaokulda, lisede öğrendiğim bütün kelimeleri seferber edip konuşmaya çalıştım. Bu kısımları anlatmak istemiyorum oğlum. Sadece şunu bil, derdimi anlatamayarak İngilizce bilmediğimi anlatmış oldum. Baban işte böyledir oğlum, yanlış yollardan yürüyerek başkalarının doğru yolu bulmasını sağlar.

Görüşmeden tam anlamıyla müsbet bir sonuç çıkmayınca, durumu İngilizce öğretmeni olan bir arkadaşıma danıştım. Kaygılarımın gereksiz olduğunu, üstüne gitmememiz gerektiğini, ihtiyaç duyduğunda –özellikle ergenlikte- öğrenme isteğinin başlayacağını, hatta bu aralar İngilizce konusunda hiç konuşmamamızı, konuşursak İngilizceden iyice soğuyacağını söyledi. Ergenlikte yaşıtlarının gerisine düşmeyi göze alamayacak ve en geç 12 yaşından itibaren çalışmaya başlayacaktın. Söyledikleri çok mantıklıydı. Benim ergenliğim üniversite yıllarına denk geldiğinden kaçırmıştım İngilizceyi. İngilizce hakkında konuşmamak önerisi de oldukça mantıklı ve tabiatıma uygun görünüyordu. İngilizce yokken hakkında konuşmak zaten ayıp olurdu. Keyfim yerine gelmişti. İngilizcene ebeveyn kaygısıyla müdahale etmem belli ki yarar sağlamıyordu. Seni yeniden yalnız bırakmam ve ergenliğini beklemem daha iyi olacaktı. Taşlar yerine oturuyordu. The stones are sitting where they want to sitting. İşler yoluna giriyordu. The works are come to back to way. Rahatlayınca sanki benim İngilizcem de kendiliğinden gelişiyordu.

Not: Mektubumu bitirdikten sonra aklıma oğullarına belli konularda özlü sözler bırakan babalar geldi. *Şu hayatta İngilizce bilip oğlunun dilinden anlamayan babalar da var oğlum. Bir gün sen de evlat sahibi olacaksın, oğluna yabancı dili değil insanlığın dilini öğrettiğinde gerçek bir baba olacaksın"* özlü sözü nasıl? Senin için uygun mu? İşini görür mü? Beğenmediysen kullanmak zorunda değilsin. No problem.

Gerçek bir cahil asla "ben bu hareketi yapıyorum ama bunun benim açımdan sonuçları nasıl olur? Sonradan bir sıkıntı yaşar mıyım?" ya da "bunun bana faydası nedir?" diye düşünmez. Aklına geleni aklına geldiği anda yapmalısın. Burası düşünme, fikir alışverişinde bulunma sitesi değil. Aklına kötü ya da yararsız bir fikir geldiğinde harekete geçmek için hazır olmalısın. Eğer işler yolunda gider de sonrasında bir sıkıntı yaşamazsan ne kadar güzel. Cahilliğin en güzel ödülü budur. İşler yolunda gitmez ise üzülüp dövünürsünüz, ben neler ettim diye ağlarsınız. Ama ömür dediğimiz şey zaten böyle geçmiyor mu?

Cahil.

Bilgisayarınızın içinden sesler mi geliyor? İçini açmalısınız. Gece saatin biri, şimdi bilgisayarın içini açarsak en azından bir saat toparlayamayız, yarın iş var, yarına yetişecek işler var, ben bilgisayarın içini açacak kadar bilgisayardan anlamıyorum, bilgisayarın içini açarsak bilgisayar garanti kapsamı dışında kalır, yarın öbür gün gerçekten bozulduğunda teknik serviste yüzümüze alaycı bir gülümsemeyle bakarlar, paramızı alırlar. Bunları düşünen cahil olamaz. Kendini sabahın dördünde, ben bu söktüğüm parçaları nereden söktüm, hangi sırayla söktüm, vidalarını nereye koydum diye üzülürken bulacaksın. Bunlar bir cahilin gözyaşlarıdır; dünyanın en saf, en temiz duygularıdır. Ne yıkmaya gerek var, ne pişirmeye; doğadaki en saf haliyle, dalından kopartarak yiyebilirsiniz bu duyguları. Hiçbir zararı yoktur; aksine cildi güzelleştirir, sindirimi kuvvetlendirir. Bilgisayarın kasasını bir şekilde toparladın, bütün kabloları bağladın, düğmesine basınca açıldı bilgisayar, ekran şenlendi, ses de gelmiyor. Bu bir cahilin mutluluğudur, çok nadir bulunur ve sadece bir gramı binlerce dolara satılabilir.

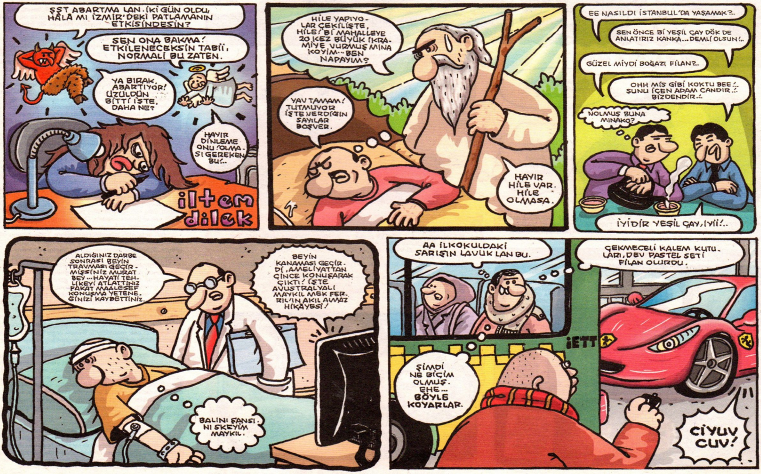
Çalıştığımız çok uluslu şirketin eksi ikinci katında revir varmış, haftada bir gün doktor gelip çalışanların sağlık sorunlarını dinliyormuş, diğer günler revir boş duruyormuş. Yanımdaki çocuğa "gidip bakalım mı revire?" dedim, "neden?" diye sordu. Ne bileyim, sedye varsa yatarız, steteskop varsa takarız, kulağa bakmalık ışıklı cihazlardan varsa birbirimizin kulağına sokarız içine bakarız diye düşünmüştüm. Ama bunlar bir cahilin hayattaki emelleri olabilir ancak. O yüzden "ya hem bi yerini görelim, neredeymiş öğrenelim, acil bir durum olursa koşarak gideriz; hem fotoğraf falan çekeriz, güzel olur" dedim. Fotoğrafı duyunca irkildi. Çok başarısız bir instagram hesabı vardı, hayattaki en değerli varlığı, bir tanesiydi. Sokakta çöp tenekesi yanına bırakılmış klozet kapağı çekiyordu, iş yerinin penceresinden yansıma çekiyordu, bazen dayanamayıp gün batımı falan da çekiyordu. Oldurmaya çalışıyordu ama olmuyordu. Boş revirin instagramdaki karşılığını düşününce sevince gark oldu, gelmeyi kabul etti.

Revirin kapısını kilitlememişler. Girdiğim gibi sedyenin yanında duran oksijen maskesini kendime bağladım, biraz uğraştıktan sonra oksijen akışını da sağladım. İyi bir cahillik hiçbir zaman ödülsüz kalmaz. Hayatım boyunca buna inandım ve şimdi bakın bana, çalışma arkadaşlarım yemekhanede bir tabak zeytinyağlı için sıra beklerken ben her şeyden uzakta uzanıyor ve saf oksijen emiyorum. Yanımda gelen çocuk "olm sürmesene onları suratına, en son kim bilir kimin ağzına bağladılar onu, hastalık kapacaksın" diye uyardı. Benim keyfimi kaçıramayacaksınız. "Olmaz bir şey, bunları dezenfekte ediyorlar, çeksene beni böyle" dedim. Çekti ama instagramına koymadı, çünkü instagram hesabı komikli değil anlamlı gibi fotoğraflardan oluşan bir hesaptı.

Oksijen maskesi neşe saçıyor.

Çok değil iki gün sonra çok güzel hasta oldum. Halen hastayım, solunum yollarım kalitesiz yaşamın merkezi oldu, beynimin içi çöp suyu gibi. Biraz üzülüyorum, biraz kırgınım ama ömür dediğimiz şey de böyle geçmiyor mu? Şimdi kendime zorla hastalık soktuğum revire gidip doktor hanımdan rapor alacağım. Beni oksijene bağlamaya çalışırsa "bunların dezenfeksiyonu nasıl oluyor, bezle mi siliyorsunuz, kolonyası falan mı var?" diye soracağım. Tehlikeli çünkü, hastalık saçıyor.

groagh@gmail.com

akıl fikir ofisi
barıs.uygur@gmail.com
Barış UYGUR

Ortak Akıl

Daha önce değindim: İlk duyduğunuzda anlamlı gibi gelen ve anlamlı kabul edip hayatımıza devam ettiğimiz ve hatta kullanmaya başladığımız bazı kavramlar var. Ama bir boş vaktimizde bu cümleleri öğelerine, kavramları bileşenlerine ayırdığımızda anlamsız olduklarını görüyoruz. Misal bireysel emeklilik: Bireysel olmayan emeklilik var mı, olabilir mi? Olamaz. E ne bu? Özel emeklilik. Herhâlde bir reklam ajansında bu sistemi "promote" etmesi istenen yaratıcı ekip ***"Özel ne ya... Özel'de negatif bir konotasyon var, başka bir şey bulalım,"*** demiş olacak ki, bugün bireysel emeklilik diye bir şey var. Al sosyal medya: Herhâlde önce "sosyal ağ medyası" gibi bir şeydi, medya ortam anlamına gelen medium'un çoğulu çünkü, bir çok sosyal ağ ortamı var, total toplamda sosyal ağ medyası ediyorlar. Sonra zamanla sosyal medya oldu zaar. E bunun bireyseli var mı, Rockefeller için hazırladıkları rivayet edilen kişiye özel tek nüsha pembe gazete dışında? Kişiye özel televizyon, radyo yayını falan? Yok. Hatta düşünecek olursak asıl bu internet üzerinden eriştiğimiz "sosyal medya" kişiye özel, ne istiyorsak sadece onu görüyoruz, her birimizin önüne farklı bir içerik düşüyor falan feşmekan. E ama sosyal medya diyoruz. Öyle demişler, biz de sorgulamadan emmişiz sünger gibi.

Son zamanlarda bu gibi kavramlardan en çok üzerinde durulanı "ortak akıl". Benzeri kavramların çoğu gibi "ortak akıl" da anlamlı ve önemli bir şeymiş, her derde deva, her soruna derman yılan yağı gibi bir formülmüş gibi duruyor. Tamamen pozitif çağrışımlar yapan iki kelime: Ortak, ortaklık, birliktelik, beraberlik ve akıl. Akıl işte lan, nasıl kötü olabilir? Ekranlarda konuşan kafalar, gazetelerde köşebazlar yaşadığımız her sorunun çözümü için "ortak aklı" adres gösteriyorlar. Koca koca insanlar, ne olduğunu açıklama gereği duymadıkları bir "ortak akla" olmadık hasletler atfediyor, başımıza ne gelirse gelsin, ortak akla sığınmamız gerektiğini, "ortak aklın" bizi her tür musibetten kurtarmaya muktedir olduğunu ileri sürüyorlar. Ben hiç "ortak akıl" hakkında olumsuz konuşan kimseyi görmedim. Resmen kavramlar dünyasının Paul Rudd'ı, Erkan Can'ı, Behiç Pek'i gibi; sevmeyeni yok. ***"A bak ortak akıl dedin mi orada dur." "Ortak akıl bu ya, boru mu?" "Tabii canım ortak aklın olayı bambaşka."*** Sorsan herkes salak ama ortak aklın, yeme de yanında yat.

"Ortak akıl" anladığım kadarıyla bir tür akılların birliği demek. Yani inşallah öyledir zira herkesin ortak tek bir akla sahip olması gözümün önüne sadece siyah beyaz haber görüntülerindeki bir adım yürüyen kitleleri getiriyor. Ama ortak akıl kulağa güzel geliyor. Öyle ya iki kişi, bir kişiden daha güçlüdür. On kişinin asla kaldıramayacağı yükü, yüz kişi kolayca sırtlanıverir. Peki akıl da öyle mi gerçekten?

Düz gerizekâlı iki arkadaşımızı bir araya getirdiğimiz zaman ortak zekâları 140 eder mi? İki gerizekâlıyı bir araya getirip tıbbın tüm olanaklarını seferber ederek yüz yıl yaşatsak, Einstein'ın başarılarına ulaşabilirler mi? Peki bu arkadaşların sayısını artırsak; üzerine bir de yüz yıl zaman versek? Yani evet bir sinerji (al bu da o kelimelerden biri ya, neyse) olabilir, birbirlerinin eksiklerini kapatıp total toplamda daha akıllı gibi olabilirler ama yok arkadaş çalışmaz. Al misal biz yıllardır Memo'yla fizik, astronomi, akışkanlar mekaniği falan konuşup dururuz, ikimizi toplasan oturduğu köşeden kıs kıs gülerek bizi dinleyen Ömer kadar mesafe katedemiyoruz. Hayır, oturup okuyoruz falan ama kafalar bir yere gelip kalıyor. Memo'yla benim ortak aklımız konuyu anlamaya yetmiyor.

Ha daha özel durumlarda, zekâları birbirinden farklı insanları bir araya getirdiğimizde, en fazla aralarındaki en zeki kişi kadar zeki olduklarını, en fazla aralarındaki en zekinin üstesinden gelebileceği problemleri çözebildiklerini düşünebiliriz. Misal biz Memo'yla kuantum konuşuyoruz ediyoruz, Ömer dayanamayıp yanımıza geliyor, **"Abi bak şimdi,"** diye bir şeyler anlatıyor, biz de anlamış gibi yapıp konuyu kapatıyoruz ve neticede üçümüzün kafası Ömer kadar çalışmış oluyor. Memo, ben ve Ömer'in ortak aklı iyi bak, Ömer ne anlarsa onu anlıyor çünkü.

Ama bir araya getirdiğimiz insanların sayısı ne kadar çok artarsa yavaş yavaş zeka ortalaması neyse topluluğun ortak zekası da ona dönüşür. Bizim tartışmaya Emrah, Kubilay, Oky falan da dahil olduğunda Ömer kalmıyor artık, Ömer'in sesi çıkamıyor, Ömer bizim ortak aklımızdan sıkılıyor, düzeltmeye takati kalmıyor, kalsa da zaten hiç iplemiyoruz, gırgırımıza bakıyoruz. Zaten konu da her nasılsa Metallica'nın son albümüne geliyor (ben Oky'den şüpheleniyorum). Yani ortak irade, ortak tavır falan deseniz tamam ona ses çıkartmayacağım ki bunlar zaten çok da pozitif konotasyonları olan kavramlar değiller. (Evet ulan ben de konotasyon dedim ne var? Hep reklamcılar mı kullanacak?) Yani düşünecek olursak bir çok konuda dergimizin ortak aklı bayağı bir hiçbir şeye yetmeyen bir akıl. Ortak aklımız yetmiyor. Hatta diyebilirim ki teker teker daha bile iyiyiz. Ama buradan hareketle ortak aklın pek fazla bir büyütülebilirliği (bak reklamcı olsam scalability derdim) yok diyebilirim. Biz on kişi, Ömer'i fizik konusunda bile etkisiz elemana çeviriyoruz, yüzbinlerce, milyonlarca kişinin ortak aklını niye sabah akşam övüyoruz anlamak kâbil değil.

Yani kendi aklınıza güvenin arkadaşlar. Bir iki kişi bir araya geldiğinizde ortak akla güvenebilirsiniz ama dört beş kişi bir araya geldiğinizde, bir kere zaten erkekseniz hayatta bara falan giremezsiniz de, ortak aklınız da çok çok ***"Abi teker teker girsek belki alırlar,"*** seviyesine kilitleniverir. Bakın bu yazıyı da Memo'nun yardımıyla bitirdim hiç sinerji falan da olmadı; nobellik iş çıkmadı.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Tarihi eser gezerken kendimi sihirli bir peri merdiveniyle tarihin koynuna ve mazinin bağrına giriyor sanırım." - Refik Halid Karay

● **Net: Türkiye Cumhuriyeti ile Amerika Birleşik Devletleri savaş halindeler. Türkiye'nin sınırötesi operasyonuna cevaplar ABD destekli terör eylemleriyle veriliyor. 15 Temmuz girişimi de ABD destekliydi. Başarılı olsa, bugün resmen savaştaydık ve büyük ihtimalle bölünmüştük. Doların yükselişi ve terörün azması, nasıl açıklanır? Kurulduğundan beri İncirlik Üssü'nün kapanmasından hiç bu kadar ve yetkili ağızlarca sözedildi mi? Bu, ilk kez oluyor. Türkiye, İncirlik'e el koymalı ve incinen onurunu tamir etmelidir. ABD, savaş istiyorsa bunu aracılara, taşeronlara bırakmadan resmen ilan etmelidir. Bu yurdun emperyalist amerikan askerine bir saniye daha tahammülü yok. NATO yükünden kurtulmalıyız. Dostlarımız doğudadır, çıkarlarımız doğudadır. Başkanlık, bölünmenin B planı, siyasal alternatifi. Cumhurbaşkanı zaten etkin, ne diye rejim değişecek? Yıkmak, bölmek, parçalamak için. Bu, sadece ülkenin değil, tüm doğunun, insanlığın "hayasızca akın"la savaşı. Kaybetmeyi bir saniye olsun akıldan geçirmemeliyiz.**

Bugün Meclis TV'yi kapatan, yarın Meclis'i kapatır...

● Tarihin bize öğrettiği: Tek adam olmak için önce adam olmak gerekir...

● **Sevgisini göstermemek fena. Ama olmayan sevgiyi göstermek daha fena...**

● Kalp senarist, beyin yönetmen, iskelet oyuncu... Seyirciye de zihin diyelim...

● **Para birimlerine benziyor insanların ruh halleri... Adamın egosu, sendeki id'e denk geliyor örneğin!**

● Ağaçtan kağıt, kağıttan kaplan, kaplandan kürk... Bunları yapan işte insan...

● **Ünlem: İlginç nokta.**

● Futbolu çok seven küfürbaz kadın... Futbolcudan ve kadından olmasa da bari küfürden soğutuyor insanı...

● **Karnaval, faşing vb. durumları kurcala, alayı bir grup arkadaşın toplaşıp eğlenmesiyle başlamıştır kesin...**

● Hayatta kıyaslanmayacak şey, iki insanın yalnızlıkları. Kıyaslayacak kadar yakınlaşsalar, hayır, niye yalnız olsunlar?!

● **Bildiğin dedikodu, edebiyatta biyografi, siyasette ise spekülasyon karşımıza çıkmaktadır...**

● Tüm çalışanlar, başaramadı. Ama başaranların hepsi çalışkandı...

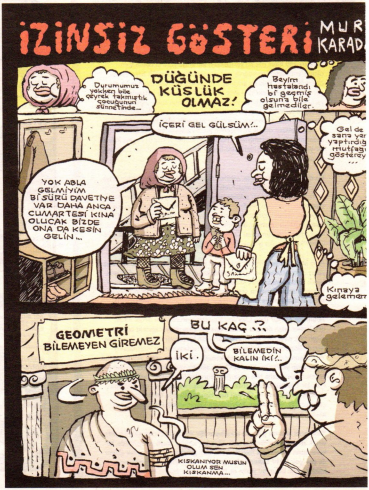

● **Pisin pisi bir işadamı. Mafyadan beter karanlık. Hain, hırsız. Gaddar ve acımasız. Her ne güzelse, onun tam karşısında bu. İşte bir gece, çok şimşekli bir gece, bu melunun ruhuna melek giriyor. Yumuşuyor, hafif hafif insanlaşıyor adam. Önce minik iyilikler, küçük anlayışlar. Bildiğin iyi adam olma yolunda. Sonra düpedüz hakkaniyetli, has adam haline geliyor ufak ufak. Çevrenin dikkatinden kaçmıyor bu. Çünkü güç dağılıyor, ciro azalıyor. Para deyince akan sular durur, duruma el koyuyor çevre. Adamın ruhundaki değişim farkediliyor. Müdahale etmesi için bu işlerin en iblis uzmanı aranıp bulunuyor. Hedef, işadamının ruhundan meleği çıkartmak. Uzman, adamla yalnız kalıyor. "Defol git munis yaratık! Bu adamın ruhundan çık! Onu rahat bırak ey tehlikeli, halis yaratık!" Fakat melek çıkmıyor. Dünyanın garantisi bu: Kötü iyileştirilir, iyiyi kötüleştiremezsin... Sonrası, işdünyasının acı kaybı. Oligarşi, melekten hazzetmez!..**

Dün... çirkinli... çok ba...

● Şu dünyada işine karışılmasını istemeyenler, başkalarının

işine en çok karışanlar. İmkanı yok, değiştiremezsin...

● **Woody Allen'ın gençliğinde çektiği "Manhattan" adlı filmde şöyle bir cümle geçer: "Hiçbir kadınla ilişkim, Hitler'in Eva Braun'la ilişkisi kadar uzun sürmedi!" Seyretmeyenlere tavsiye ederim.**

● Gözlük çalan maymunu duymuştum, pasaport çalan kargayı da okudum. Pes be kardeşim. Lakin gene de hayvanseverim...

● **Hem insan hem yazar olmak çok zor. Bu ikisi ayrı olmalıydı! Ne yapsan yazarlıktan çalıyor gibi oluyor. Nefes yazmak varken nefes alıyorsun mesela. Ben bu kadar çileli meslek görmedim. Zaten başka bir meslek de görmedim...**

ayı güzel buldukça ler azalmıyor, daha da tıyor insanın gözüne...

● Hayatta tek netim var, o da beni Yaradan...

Bir kadim arkadaşım, bu karlı havada, sokakta oynayan çocuklara denk gelmiş. Geçen araçlara kartopu atıyormuş veletler. Araçlardan biri durmuş, sürücü inip çocuklarla kartopu oynamaya başlamış. "Ne güzel lan!" diye arkadaşım da katılmış oyuna. Sonra bizimkinin attığı kartopu sürücünün kafasına gel, adam bozul, durduk yerde karakollukolmuşlar iyi mi? Durduk yerde yahu, çok saçma...

● **Alkol ne kadar sahteyse, su o kadar hakiki... Canınız içmek istediğinde su için, bu iş bu kadar basit...**

● O kadar iyi okuyucuydum ki, ben de yazayım artık dedim. Yazdım da... Zamanla şunu anladım, okuduklarım pek çok sayıda, ben tek başına yazarım...

● **Sarhoş olunca cebindeki paraları yırtan birinden bahsetti bir arkadaşım...**

● Sınıflar arasındaki en dramatik fark, sermaye ile prolaterya arasında değil, burjuva ile küçük burjuva arasında...

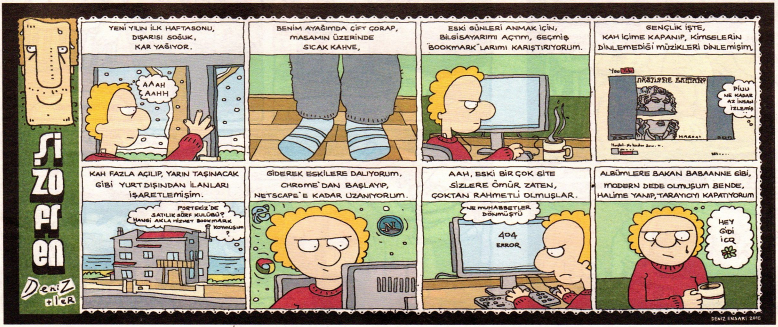
vedatozdemiro@gmail.com

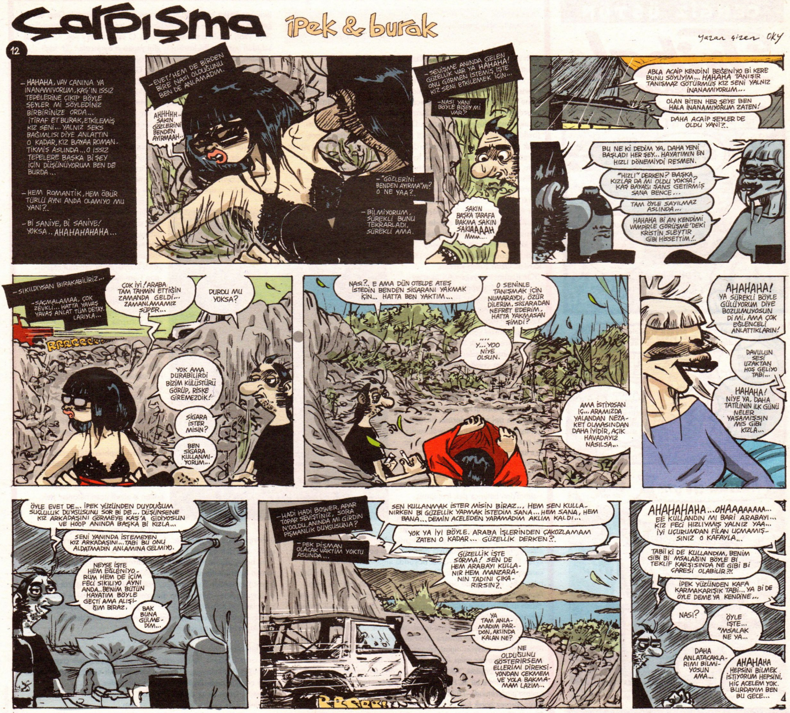

YİĞİT ÖZGÜR
KEDİ OLALI Bİ FARE TUTTUN, NİYE G.TÜNE SOKTUN?
HEYECANLANDIM HERALDE...
BABAYI ZİGİYİM !!!!!
İYİ, EN AZINDAN İHTİYACI OLAN BİRİNE GİTTİ...
TOK!
AÇIKÇASI BEN SİZİ DAHA GENÇ BEKLİYORDUM...
MAALESEF ANASININ .MINA DÖNDÜM BEEEN TRAL LA LAAAA.. LAL LA LAAAAA... SIÇTIIIIM BEEEEEN...
YILLAR SONRA "ACABA SORSAM NE CEVAP VERİRDİ" DİYE DÜŞÜNÜP PİŞMAN OLMAMAK İÇİN...
YÜRÜ S.KTİR GİT.
DEDİKLERİ DOĞRUYMUŞ... BOZUK SAAT BİLE GÜNDE İKİ KERE İKİ DÖRT...
O DEĞİL DE AKREPLE ERDOĞAN NERDE LAN...
ARTIK AŞKLARINI GİZLEMİYORLAR
yigit@comic.com

HORTLAK
7.5 TL.
HORTLAK 1 YAŞINDA!
ÜSTELİK, 1.YAŞA ÖZEL HIYAR HORTLAK'LA BİRLİKTE!!!
Birbirinden süpersonik tipler, öyküler ve de çok acayip şeyler!
OCAK SAYISI BAYİLERDE!

ŞİZOFREN
DeniZ +ler
YENİ YILIN İLK HAFTASONU, DIŞARISI SOĞUK, KAR YAĞIYOR.
AAAH AAHH
BENİM AYAĞIMDA ÇİFT ÇORAP, MASAMIN ÜZERİNDE SICAK KAHVE,
ESKİ GÜNLERİ ANMAK İÇİN, BİLGİSAYARIMI AÇTIM, GEÇMİŞ "BOOKMARK"LARIMI KARIŞTIRIYORUM.
GENÇLİK İŞTE, KAH İÇİME KAPANIP, KİMSELERİN DİNLEMEDİĞİ MÜZİKLERİ DİNLEMİŞİM,
PİUU NE KADAR AZ İNSAN İZLEMİŞ
KAH FAZLA AÇILIP, YARIN TAŞINACAK GİBİ YURTDIŞINDAN İLANLARI İŞARETLEMİŞİM.
PORTEKİZ'DE SATILIK SÖRF KULÜBÜ? HANGİ AKLA HİZMET BOOKMARK KOYMUŞUM?
GİDEREK ESKİLERE DALIYORUM, CHROME'DAN BAŞLAYIP, NETSCAPE'E KADAR UZANIYORUM.
AAH, ESKİ BİR ÇOK SİTE SİZLERE ÖMÜR ZATEN, ÇOKTAN RAHMETLİ OLMUŞLAR.
NE MUHABBETLER DÖNMÜŞTÜ
404 ERROR
ALBÜMLERE BAKAN BABAANNE GİBİ, MODERN DEDE OLMUŞUM BENDE, HALİME YANIP, TARAYICIYI KAPATIYORUM
HEY GİDİ ICQ
DENİZ ENSARİ 2018

Çarpışma
İpek & burak
Yazan çizen OKY
12
– HAHAHA, VAY CANINA YA İNANAMIYORUM, KAŞ'IN ISSIZ TEPELERİNE ÇIKIP BÖYLE ŞEYLER Mİ SÖYLEDİNİZ BİRBİRİNİZE ORDA... İTİRAF ET BURAK, ETKİLEMİŞ KIZ SENİ... YALNIZ SEKS BAĞIMLISI DİYE ANLATTIN O KADAR, KIZ BAYAA ROMANTİKMİŞ ASLINDA... O ISSIZ TEPELERE BAŞKA Bİ ŞEY İÇİN DÜŞÜNÜYORUM BEN DE BURDA...
– HEM ROMANTİK, HEM ÖBÜR TÜRLÜ AYNI ANDA OLAMIYO MU YANİ?..
– Bİ SANİYE, Bİ SANİYE! YOKSA.. AHAHAHAHAHA...
– EVET! HEM DE BİRDEN BİRE NASI OLDUĞUNU BEN DE ANLAMADIM.
AHHHHH.. SAKIN GÖZLERİNİ BENDEN AYIRMAAH..
– "GÖZLERİNİ BENDEN AYIRMA" MI? O NE YAA?..
– BİLMİYORUM, SÜREKLİ BUNU TEKRARLADI. SÜREKLİ AMA.
– SEVİŞME ANINDA GELEN GÜZELLİK VAR YA HAHAHA! ONU GÖRMEN İSTEMİŞ İŞTE KIZ SENİ ETKİLEMEK İÇİN...
– NASI YANİ BÖYLE BİŞEY Mİ VAR?
SAKIN BAŞKA TARAFA BAKMA SAKIN SAKIAAAAH Mmm....
ABLA ACAİP KENDİNİ BEĞENİYO Bİ KERE BUNU SÖYLİYİM... HAHAHA TANIŞIR TANIŞMAZ GÖTÜRMÜŞ KIZ SENİ YALNIZ İNANAMIYORUM...
OLAN BİTEN HER ŞEYE BEN HALA İNANAMIYORUM ZATEN!
DAHA ACAİP ŞEYLER DE OLDU YANİ?..
BU NE Kİ DEDİM YA, DAHA YENİ BAŞLADI HER ŞEY... HAYATIMIN EN HIZLI DÖNEMİYDİ RESMEN.
"HIZLI" DERKEN? BAŞKA KIZLAR DA MI OLDU YOKSA? KAŞ BAYAĞI ŞANS GETİRMİŞ SANA BENCE...
TAM ÖYLE SAYILMAZ ASLINDA...
HAHAHA Bİ AN KENDİMİ VAMPİRLE GÖRÜŞME'DEKİ KRİSTİN SLEYTIR GİBİ HİSSETTİM!..
– SIKILDIYSAN BIRAKABİLİRİZ...
– SAÇMALAMAA, ÇOK ZEVKLİ... HATTA YAVAŞ YAVAŞ ANLAT TÜM DETAYLARIYLA...
ÇOK İYİ! ARABA TAM TAHMİN ETTİĞİN ZAMANDA GELDİ... ZAMANLAMAMIZ SÜPER...
DURDU MU YOKSA?
RRRRRRR
YOK AMA DURABİLİRDİ BİZİM KÜLÜSTÜRÜ GÖRÜP, RİSKE GİREMEZDİK!
SİGARA İSTER MİSİN?
BEN SİGARA KULLANMIYORUM...
NASI?.. E AMA DÜN OTELDE ATEŞ İSTEDİN BENDEN SİGARANI YAKMAK İÇİN... HATTA BEN YAKTIM...
O SENİNLE TANIŞMAK İÇİN NUMARAYDI, ÖZÜR DİLERİM. SİGARADAN NEFRET EDERİM. HATTA YAKMASAN ŞİMDİ?
.... Y... YOO NİYE OLSUN.
AMA İSTİYOSAN İÇ... ARAMIZDA YALANDAN NEZAKET OLMASINDAN DAHA İYİDİR, AÇIK HAVADAYIZ NASILSA...
AHAHAHA! YA SÜREKLİ BÖYLE GÜLÜYORUM DİYE BOZULMUYOSUN Dİ Mİ, AMA ÇOK EĞLENCELİ ANLATTIKLARIN!
DAVULUN SESİ UZAKTAN HOŞ GELİYO TABİ...
HAHAHA! NİYE YA, DAHA TATİLİNİN İLK GÜNÜ NELER YAŞAMIŞSIN MİS GİBİ KIZLA...
ÖYLE EVET DE... İPEK YÜZÜNDEN DUYDUĞUM SUÇLULUK DUYGUSUNU SOR Bİ DE... DÜŞÜNSENE KIZ ARKADAŞINI GÖRMEYE KAŞ'A GİDİYOSUN VE HOOP ANINDA BAŞKA Bİ KIZLA...
SENİ YANINDA İSTEMEYEN KIZ ARKADAŞINI... TABİ BU ONU ALDATMADIN ANLAMINA GELMİYO.
NEYSE İŞTE HEM EĞLENİYORUM HEM DE İÇİM FECİ SIKILIYO AYNI ANDA.. BENİM BÜTÜN HAYATIM BÖYLE GEÇTİ AMA ALIŞIĞIM BİRAZ.
BAK BUNA GÜLMEDİM...
– HADİ HADİ BOŞVER, APAR TOPAR SEVİŞTİNİZ, SORA N'OOLDU, ANINDA MI GİRDİN PİŞMANLIK DUYGUSUNA?
– PEK PİŞMAN OLACAK VAKTİM YOKTU ASLINDA...
SEN KULLANMAK İSTER MİSİN BİRAZ... HEM SEN KULLANIRKEN Bİ GÜZELLİK YAPMAK İSTEDİM SANA... HEM SANA, HEM BANA... DEMİN ACELEDEN YAPAMADIM AKLIM KALDI...
YOK YA İYİ BÖYLE. ARABA İŞLERİNDEN ÇAKOZLAMAM ZATEN O KADAR... GÜZELLİK DERKEN?..
GÜZELLİK İŞTE SORMA! SEN DE HEM ARABAYI KULLANIR HEM MANZARANIN TADINI ÇIKARIRSIN?..
YA TAM ANLAMADIM PARDON, AKLINDA KALAN NE?
NE OLDUĞUNU GÖSTERİRSEM ELLERİMİ DİREKSİYONDAN ÇEKMEM VE YOLA BAKMAMAM LAZIM...
AHAHAHAHA...OHAAAAAAAA... EE KULLANDIN MI BARİ ARABAYI... KIZ FECİ HIZLIYMIŞ YALNIZ YAA... İYİ UÇURUMDAN FİLAN UÇMAMIŞSINIZ O KAFAYLA...
TABİİ Kİ DE KULLANDIM, BENİM GİBİ Bİ MSALAĞIN BÖYLE Bİ TEKLİF KARŞISINDA NE GİBİ Bİ ÇARESİ OLABİLİR?!.
İPEK YÜZÜNDEN KAFA KARMAKARIŞIK TABİ... YA Bİ DE ÖYLE DEME YA KENDİNE...
NASI?
ÖYLE İŞTE... "MSALAK NE YA...
DAHA ANLATACAKLARIMI BİLMİYOSUN AMA...
AHAHAHA HEPSİNİ BİLMEK İSTİYORUM HEPSİNİ, HİÇ ACELEM YOK. BURDAYIM BEN BU GECE...

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Kar yağıyor
ve ben hatırlıyorum."

Nazım Hikmet Ran

Hah işte. İyice bastırıyor.(masa lambasını yakıyorum)
Hava kararmaya başlarken şiddetini iyice arttıran kar hüznü. (Gel, sen de gel) Birden gözgözü görmez oluyor. Karşı tepeler, evler mevler, deniz meniz. Hepsi yokoldu. Büyük bir sessizliğin içinde döne döne savrulan karlar. Çıkacağımdan değil. Oturacaktım oturduğum yerde. Ama işte... Zaten yapmayacağın bişeyin birden yasaklanması duygusu. O duygu. O duygunun kışkırtıcı sıkıntısı. (belki gidecektim) İnilir gibi değil o yokuş. Arka tarafta sadece uzak doğu illerine ait fotoğraflardan bildiğim; şeklini şemalini yitirip neredeyse tamamen kar içinde kaybolayazmış arabalar. İşte o da oldu. Yavaş yavaş batıyorlar. (bir eski uygarlık gibi yavaş yavaş) Yüksek bir tepe burası. *("ev yapmasınlar")* Ansızın yanan sokak lambasının etrafında *(avizelerdeki kristal süsleri de andıran)* ışıltılı ışıltılı buzdan çubuklar. Tipi hızlanıyor.
(bir kum fırtınası gibi ürküyorum.
Denk gelmiştim bir keresinde Mısır'da; kumlar yağıyor, bütün şehir kahverengi bir kum tabakasıyla örtülüyor.)
Fakirler(çocuk olmayan fakirler) ürker kardan. Uzun süren kardan.
"Kar üstüne kar yağar/ Amman ey amman ey"*–Diyarbakır türküsü–*
Bir bayılma hissiyatı. "Birden gözüm karardı"nın tersi. Tersi derken aynısı. Yavaş olanı.(etrafındaki herşeyin, adım adım şekillerini şemallerini, renklerini yitire yitire giderek beyaza, bembeyaza kesmesi--hatta seslerini de--)
Bir mağaraya çekilip bütün bu işler tamamen olup bitene kadar(aylarca) uyumaları. Bi bildikleri var.

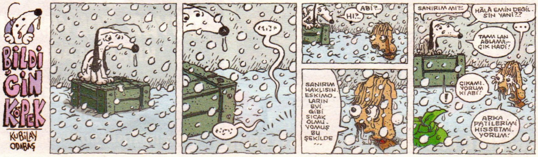
ÇİN SEDDİ (THE GREAT WALL)
Sinemaya gittim arkadaşlar. Bu kar mar, bora tipi meselelerinin bir önceki günüydü. Hava ılık gibi bişeydi henüz. (o çok lüks, üstü yer yer açık avm'de ara ara suni kar yağdırıyorlardı. Makinalarla. Lapa lapa. O ışıltılı ışıltılı taraçalarda yemeklerini yiyenlerin üzerlerine de uçuşuyordu o tanecikler --şimdi'den bakınca pek ironikmiş, anlamadık--)
Herneyse. Film büyük bir hayal kırıklığı maalesef. Yazık olmuş. Bütün hikaye şu:
Çin seddi güya onlara karşı yapılmışmış;(öyle diyor baştaki yazı, bir efsaneymiş) Yaban domuzuyla dinazor arası koskoca kafalı,(kanlı ağızlı, koca dişler mişler--öküz boyunda ama--) bir yaratık. Bir canavar. İşte o yaratıklarla Çin ordusu arasındaki mücadele. Bütün hikaye bu. İyi güzel de düşman dediğin hile hurda, entrika falan filan yapar. Cin fikirli olur. Bunlar dümdüz hayvan. Basbaya hayvan. Yaban domuzu nasıl saldırıyorsa işte bunlar da aynı o şekil. Tamam, milyonlarca milyonlarca da. Sayı artınca ne olucak ki? İhya mı olucaz? Daha fazla, daha fazla içimiz bulanıyor. Daha sıkıcı. Hele o ilk yarı, sadece o düz duvara saldıran yaratıklar, bi de o duvar. O üçboyutlu animasyon dijital canavarlar hele. *(heyecanlanmıyoruz ki artık onlara. Yetmez onlar. İlk gördüğümüzde, tamam, amenna; yerlere düştük ayıldık bayıldık. "Allahım aynısını yapmışlar, aa basbaya dinazor" falan filan. Ama o bir ilk. Hayretler içinde kaldık.–hani o dünyada ilk sinema gösteriminde–1895 Paris–perdede üzerlerine doğru gelen treni görür görmez panik halinde dışarı fırlayıp kaçışan o ilk izleyiciler misali. Film de film olsa; titrek, siyah beyaz, soluk, biraz düşük kareli. Filmin ismi ve konusu müthiş ama: "Bir trenin Ciotat Garına varışı" Yeni versiyonunu yapsalar ya.)*
Yirmi seneden fazla zaman geçti. (1993 ilk Jurasik Park) Binlerce binlerce başka başka 3d animasyon canavarlar gördük. Gına da geldi. Kusacak hale geldik. Artık onlara inanmakta da zorlanıyoruz. (ben yani) Yok ki o canavarlar orda. O saldıran şey yok. Karşısında sahiden varmış gibi, korkmuş gibi yapan o oyuncular. "Eh hadi bakalım, bi kere daha varmış gibi yapalım madem" diyoruz da öyle. (valla ben kendi adıma o ilk Japon Godzillalarını bilmemnelerini bile tercih edebilecek bi hale gelmiş bi durumdayım. O içinde sahici bir insan olan, peluşlu meluşlu, bir elbise gibi giyilmiş sahici o ilk canavarları. Hiç olmazsa sahiden vardılar.--*"Ne kadınlar sevdim zaten yoktular"*– Bu yeniler; Yarı var yarı yok, dijital şeyler... Yazık. Bari bir estetik harikası o eski Çin ejderhası şeklinde falan olsaydı o şeyler. Hiç olmazsa bir estetik bütünlük falan ortaya çıkardı ortaya.*(bu arada abartılı bir Çin sanatı hayranı olduğumu burda, bu vesile ile; o fenerler, vazolar, desenler mesenler, o mimari)* Zavallı o koca, müthiş yönetmen Zhang Yimou, zavallı Matt Damon. (ortalıkta oynanabilinecek bir rol mol de bulunmadığından, bön, anlamsız, bir b tipi film starı ifadesi yüzünde--barut denilen icadı çalmaya gelmiş batılılar bunlar--)
O öbür batılı çocuk.(Pedro Pascal) Ona da yazık. Hele o; yok farklıyız, batılıyız, doğuluyuz. Bilmemneleri şeklinde, yapay, yapmacık, sığ iki kültür oynaşmaları. Bırr. Filmin en güzel kızıyla(allahı var, muhteşem--Jing Tian--)jönü (Matt Damon) arasında, Türkan Şoray kanunlarının izin verdiğinden bile geri(o sadece öpüşmüyordu) o ilişkimsi şey. Bir elele tutuşma dahi olmuyor. Olamıyor. "Kültürel karşılaşmalar falan filan bunlar güzel şeyler, ama herkes kendi ırkıyla sevişsin. Irklar karışmasın." Böyle bişey demiş oluyor film. Çin Hollywood ortak yapımı, hikaye, senaryo Hollywood'dan*–bak bak, kaşla göz arasında Çin'lileri sıyırdı işten–* Tamam da hani aynıydınız. Filmin son mesajı şu; "meğer farklı falan değil, aynıymışız" Böyle demişti kız. Herneyse.
İkinci yarı nispeten daha gösterişli. Hele o sepetsiz mepetsiz, sadece çapraz iki odunun üzerinde, açıkta, ayakta, bir ipe tutunarak seyahat edilen o alevli uçan balonlar. Pek hoştu. Üç boyutlu olaraktan o eski Çin şehirlerinin, saraylarının, sivri uçlu damlarının, o kiremitlerin falan üzerinden uça uça geçmek... Sırf o bölüm için bile giderdim ben. (gene, son dakkada çark ediyor yazar)
Evet, ben gene de eğlendim pek muhterem arkadaşlar.(sen ne zaman eğlenmedin, onu anlat) Söylüyorum biteviye; ben bir üç boyut hastasıyım. Yapacak bişey yok. Sanki gerçek hayatta herşey iki boyutluymuş da insanları minsanları, mekanları falan sadece sinemada üç boyutlu olarak görebiliyormuşum gibi hayranlıklar içinde, derin bir hazla seyrediyorum.*(son jenerikler dahi üç boyutluysa eğer ta en sonuna kadar)*

Yazı biterken.
Camlarda bilafasıla devam eden kar. Kalın beyaz çatallı çizgilerle çizilmiş gibi çıplak ağaç dallarının kafesleri. Alt kenarlarında ince bir siyah çizgiyle de belirginleştirilmiş sanki. Enfes.
Herşey anbean biraz daha örtülüyor.
Görünür hale gelmiş soğuk beyaz zaman.

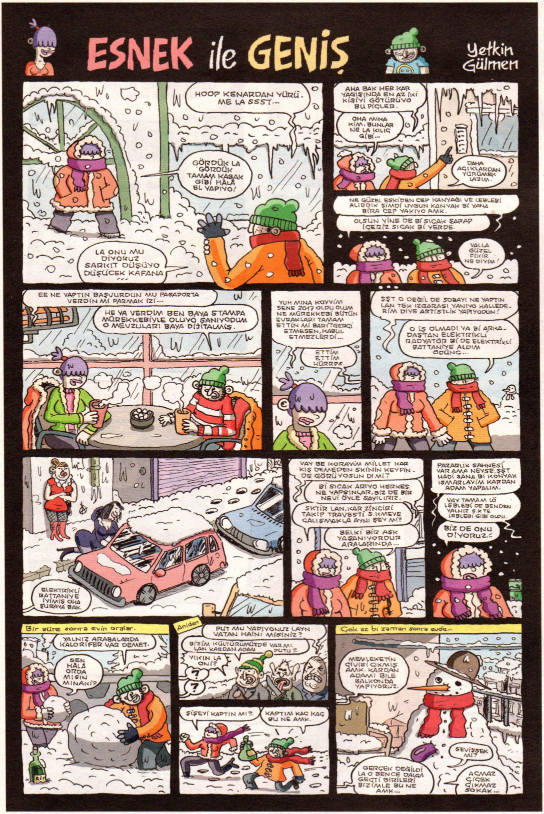
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

"Ne kadınlar sevdim zaten yoktular" Atilla İlhan

engin.ergonultas@gmail.com

Cihan Ceylan
HMMMH SÜTLÜ KAHVEMİ ALDIM, ŞİMDİ BİLEĞİ ISITALIM VE GÜZEL BİR FİLM EŞLİĞİNDE ÇİZMEYE... AMA?..
KATIR KOTUR!
HADİ HADİ AL! EVDE YAŞLI VAR ANİ Bİ ŞEY OLSA? ÇIKMAK GEREK-SE?
İYİ KÜR İYİ KÜR! TOPUKLAN VUR ŞÖYLE HAH! LAPACI LAPACI!..
IGHH!
3 saat sonra~
HASSKTİR!
3 gün boyunca kar küredigim için köşeyi çizemedim, özür.
YALNIZCA DOLUNAYDA ÖTEN VE SESİNİ ANCAK ERMİŞLERİN DUYABİLDİĞİ UZUN, BEYAZ TÜYLÜ CENNET KUŞU...
AA İBRAHİM'LE DERYA'NIN OĞLU SANIYO-DUM ANLA-MINIZ.
BİZİM MARŞIMIZIN İLK HECESİ NE OĞLUM KORKMA DEĞİL Mİ?
AYNEN ABİ KORKMA İLE BAŞLIYOR... KORKMA!
KORKMA ABİ KORKMA...
AHH... ON KITALIK GÜZEL MARŞI-MIZIN İKİ KITASI-NI OKUYORDUK O DA ŞİMDİ TEK KELİMEYE Mİ İNDİ NOLDU ÖYLE?
BOŞ YAPMA REİS. İLK KELİMEMİZ KORKMA!..
Cemcir ile Kural
TARİH BOYUNCA, HACİVAT İLE KARAGÖZ'DEN BERİ İKİLİ KOMİKLER HEP OLMUŞTUR VE BUNLAR SAVAŞLARDA MAKİNALI TÜFEĞİN BAŞINA YAN YANA KOYULUR!.. BİRİ TUTAR, BİRİ SIKAR... BU HEP BÖYLEDİR...
İNANMIYORUM! EN TEHLİ-KELİ YERE BİZİ KOYMAK İÇİN YALAN SÖYLÜYORSUNUZ!.. UYDURUYORSUNUZ!
SUS LAN CEMCİR İŞİNE BAK!.. ŞİVE YAPMA YERSİN DİPÇİĞİ!..
Kadıköy IRISH PUB
Bİ SUÇA BULAŞTIM VE BURAYA SIĞINMAYI TALEP ETTİM... HÜKÜMET BENİ BURDAN ALIP HAPSE ATAMAZ ÇÜNKÜ ŞU AN İRLANDA TOPRAKLARIN-DAYIM BİRAMI İÇİYORUM TAKILIYORUM...
SAKIN İÇKİ ARASI ÇAY SÖYLEME ÇÜNKÜ TAMO ANDA, SENİ ALMA HAK-LARI VAR...
ÜÇÜNCÜ TÜRDEN YAKLAŞIMLAR.
İSTEĞİ KİŞİYE DÖNÜŞE-BİLEN BİR UZAYLI ŞU AN SOKAKLARIMIZDA DOLA-ŞIYOR, NAPICAZ GENERAL?..
ÖNCE ONU KIVANÇ OLMAYA İKNA EDİN SONRA DA KIZLA BULUŞTURUN!..
HANGİ KIZLA?
FARKETMEZ HERHANGİ BİR KIZLA!
PEKİ KURT ADAM OLUNCA SİYASİ GÖRÜŞÜN DE DEĞİŞİYO MU ABİ? SENİ BİLİRİM MUHAFAZAKARSINDIR AMA KURT ADAM OLUNCA BİRDEN MARKSİS-LENİNİS OLMAYASIN? YANLIŞ ANLAMA OY'UNUN RENGİNİ MERAK EDİYORUM EHEHE...
GEYİĞİNİ SKTİRME İSMAİL VALLA YERİM SENİ ŞİMDİ BAK! GERÇİ KURT ADAM YİYO MUYDU ONU DA BİLMİYORUM DA!..
General'in dediği belki mantıksızdı ama başka fikri olan da yoktu uzaylıyı buldular ve Kıvanç'a dönüşmesi için ikna ettiler... Kız zaten dünden hazırdı...
ZVİİİİİİ
BENİ DE KIVANÇ'A BENZETİYORLAR YA, BEN PEK BENZETMİYORUM DA BAYAA AYNISISIN DİYORLAR!..
OHA BE ALAKAN YOK!..
NASIL YA BİREBİR AYNISIYIM?!
Bİ DİZİDE ERDAL BAKKAL DİYE Bİ TİP VAR-DI ONA BENZİ-YOSUN BİRAZ.
ERDAL BAKKAL MI IIAHH. NASIL OLUR?
Ve uzaylı istilayı mistilayı unuttu telefona Kıvanç görseller yazdı gösterdi, olmadı. Cesur yazdı olmadı. Behlül yazdı, olmadı!.. Kız, alakan yok dedikçe uzaylı eridi gitti. ve gezegenimiz kurtuldu...

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 12 Ocak 2016 | Sayı: 489

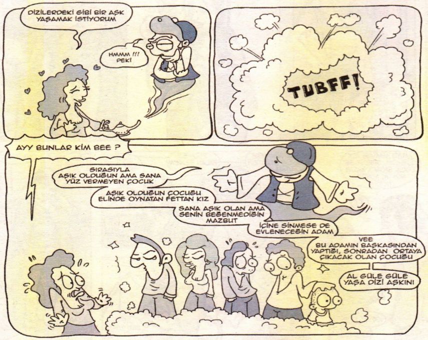
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

Caner DAĞLI

Onur KÖK

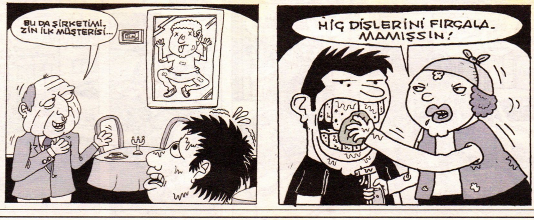
Mehmet SUBAŞI

Ekin YILDIZ

Emirhan SERVEREN

OTİSABİ®

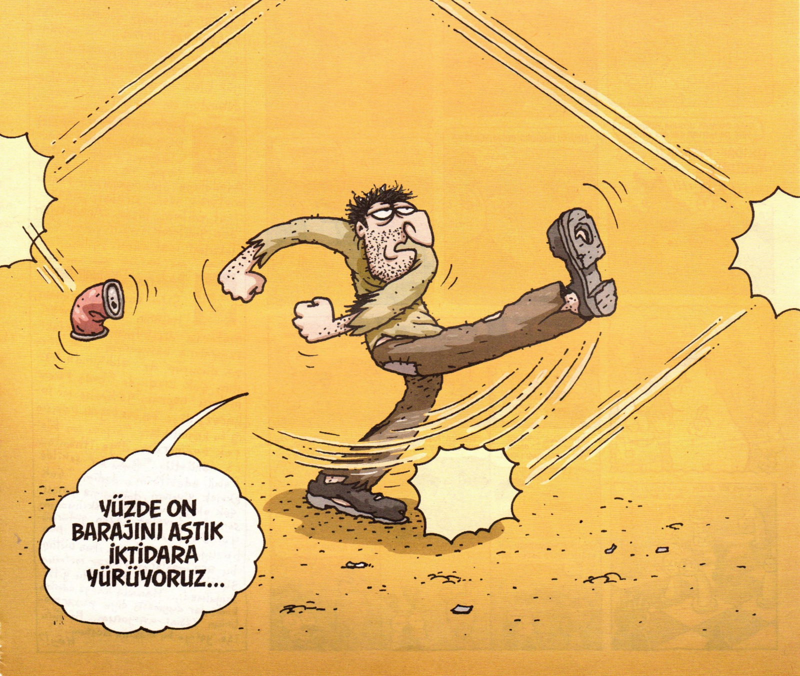
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

19 OCAK PERŞEMBE
SAYI: 2017/03 No: 490
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

İşsizlik oranı 1,3 puan artarak yüzde 11,8'e yükseldi.

Vatandaşa Sorduk: Pancar motor

Faizsizkazanç TUNÇ (29):

Adamlar Transformırs diye film yapıyo... Arabalar, kamyonlar, tırlar robotlara dönüşüyo... Teknolojileri var, icat etmişler kamyonu tırı, robota nasıl dönüştürürüm derdindeler... Bizde çeksen transformırsı elde teknoloji olarak bi pancar motor var... Robota dönüşse bile bodur olacak belli... Uzaylıyla kavgaya gitse bi ton zopa yiyip döner.. Bi de, bizim transformırsın ne dediği anlaşılmaz gürültüden... Pat PatPatPatPatPat... Ona sorsan! o "Tane tane konuşuyorum" diye düşünür. Ve Bizim transformırsın en büyük silahı eksoz.. Çok sıcak olur, dokundun mu ete yapışır... Dencir var..

Bayramdanabıyosun TÜRK (43):

Olm, hani bi kıza aşık olduğunda kalbin Patpatpat çarpar ya, İşte bizim Anadoluya olan aşkımızdır pancar motorun sesi... Arabası, uçağı icat edilmez bizde... Anadoludan öte gidilecek sevgili yoktur çünkü Tekerleği icat edeni sgiim...

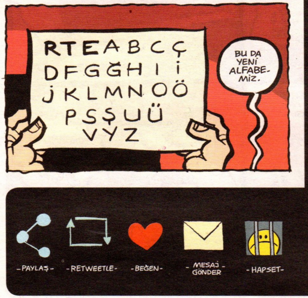
Bedensu TAŞPINAR (23):

Sifon bozulduğu zaman helanın içini pancar motorla direktman sokaktaki ızgaralara basıyorum... Çok ucuza düşürüp de aldığımda hanım çok kızdıydı "Evde pancar motoru napcaz, g*tümüze mi sokacaz" diye bas bas bağırdı.. Daha sonra bu kızgınlıkları "Sifonu sen bilerek bozuyorsun" diye ithamlara dönüştü..." Bunu bir şekilde kabul edebilirim" dedim.. "Çok ekmek yiyorum, dolayısıyla posası çok oluyor ve kalın dışkılıyorum, sonuçta tuvalet bazen götürmüyo.. Bu bozukluksa, evet ben bozuyorum" dedim... Ama bütün bu argümanlarım pancar motorun gürültüsü içinde kayboldu gitti duyulmadı... Hanımla kavga ederken komşular duymasın diye pancar motorun sesini açıyorum.. Bi sürü işe yarıyo bu makina dostum.. Hey!?

UYKUSUZ

Atatürkçülük ve evrim teorisi müfredattan çıkarıldı.

Sosyal Medya Takip Birimi kuran hükümet, 17 bin sosyal medya kullanıcısı hakkında fezleke düzenledi.

Yeni Akit coştu: "Aselsan atom bombasını durdurabilen bir silah yaptı."

Yeni anayasa değişikliği teklifine göre milletvekili seçilme yaşı 18'e indiriliyor.

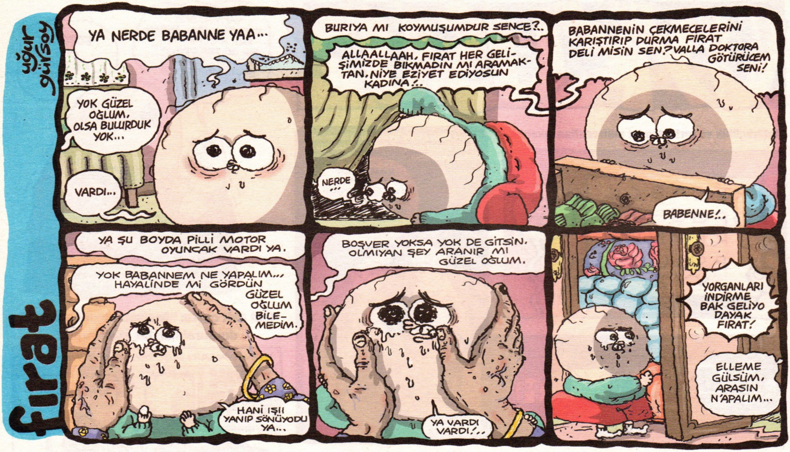
N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

@baris_uygur

Normal şartlar altında müfredatlar yenilenirken dönemin bilimsel gelişmeleri dikkate alınır, geçerliliğini yitiren bilgiler ayıklanır, yeni bilgiler eklenir. Ama **Yeni Türkiye'de** müfredat yenilenirken dikkate alınan tek şey siyasi iradeden ibarettir.

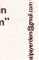
Normal şartlar altında ülkeler ne kadar gelişmiş olursa olsun, üzerinde tartışılması bile utanç verici kimi medeniyet kurallarının ara sıra hatırlatılması gerekmektedir. Amerika'da da, İngiltere'de de, Almanya'da da olsanız arada bir "işkencenin insanlık suçu" olduğunu, "suçluların cezasının sadece kanunla ve yargı tarafından verilebileceğini söylemek gerekebilir. Bilhassa işkencenin bir insanlık suçu olduğunu ve cezaların hukuk tarafından verilmesi gerektiğini ne kadar yüksek sesle söylemek gerekiyorsa, o ülke o kadar kötü durumda demektir. Ama ondan da kötüsü, bunları alçak sesle dile getirdiğinizde bile işkence taraftarları tarafından susturulmaktır. **Yeni Türkiye'deyse** bırakın sadece işkenceyi, tarihin en korkunç uygulamalarından "sippenhaft"la birleştirerek, zanlının çoluğuna çocuğuna da işkence yapılması gerektiği iktidarın en muteber kalemleri tarafından savunulurken "işkence insanlık suçudur" diyenler linç tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Normal şartlar altında her yeni fikir, kendisinden önce üretilenlerin omuzunda yükselir, her yenilik kendisinden önceki benzerlerinin eksikliklerini, zayıflıklarını giderir ve her yeni fikir, bir ihtiyacımızı karşılayarak hayatımızı kolaylaştırır ya da hiç farkına varmadığımız bir ihtiyaç yaratarak onu karşılar. Ve yine **normal şartlar altında** aklı başında insanlar tarafından idare edilen ülkeler, kendi toplumlarına ve insanlığa değer katacak bu tür çalışmaları desteklerler. **Yeni Türkiye'deyse** bir yandan ülkeyi idare edenlerin, diğer yandan onların idare ettikleri sözde bağımsız gazetecilerin, iki sahtekarın milyonlarca liralık fon kullanıp, biraz bilgisayar bilen on yaşında bir çocuğun yarım günde yapacağı ve google'ın arama sonuçlarını filtrelemekten başka bir şey yapmayan çakma arama motoruna destek olduğunu görebilirsiniz. Anlaşılan o ki **Yeni Türkiye'de** teknolojik ilerleme insanlığın ya da bizim değil, neyi bulup neyim bulamayacağımıza karar vermek isteyen bir kişinin ihtiyaçlarını karşılamaya yöneliktir.

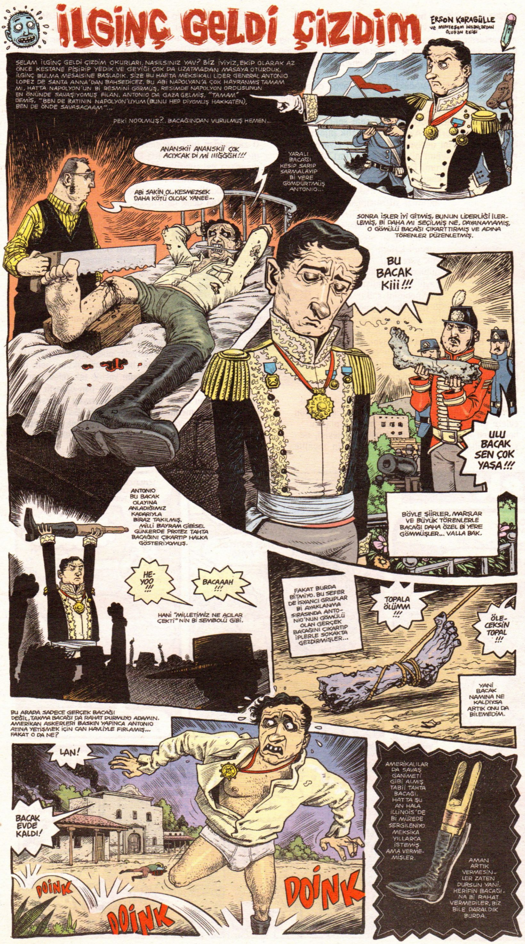
BEN ALPAY ERDEM

Merhaba. Sanatçılar Futbol Takımı Art-İst olarak yeniden İran'a gidiyoruz Şubat'ta. Geçen sene gitmiştik ve ülkemizi başarıyla temsil etmiştik turnuvada. Kişisel olarak, Japonya'ya gol attığımı da ayrıca belirtmek istiyorum. "Japonya'ya gol attım", düşününce bile pek acayip geliyor insana. "Japonya'ya gol attım", bir daha düşündüm, bir daha böyle bir şey oldum bak şimdi. Süper bir olay. "Japonya'ya gol attım", Allah'ım çıldıracağım sevincimden düşündükçe. "Japonya'ya gol attım", hem ne gol. Gollerin şahı. Kalede "Suzuki" vardı, evet arkadaşın adı "Suzuki"ydi. "Suzuki"ye gol attım. Sadece Japonya'ya gol atsaydım bu kadar şeyapmazdım, bir de gittim Suzuki'ye gol attım. Hissettim yemin ediyorum golü. Sağdan atak gelişiyordu, soldan yılan gibi süzülerek süzüldüm, yerimi aldım ve beklemeye başladım. Çok da beklemedim, top düşüverdi önüme, düzgün bir vuruşla, "Japonya'ya Suzuki'ye gol attım". Suzuki de şaşırdı. İnanılır gibi değil. Cümleye geliniz. Bana bu cümleyi kurduran şartlara şükürler olsun. Cümle ne, son bir kez toparlıyorum o zaman, "Japonya'ya Suzuki'ye gol attım". Çevremde bir tek insan bile tanımıyorum ki, Japonya'ya gol atmış olsun. Suzuki'yi zaten bulamaz da. Japonya'yı da bulamaz. Bulsa da gol atamaz. Deli edici bir mutluluk bu. Ve bu mutluluğu tekrar yaşama imkanına sahibim. 11 ve 19 Şubat tarihleri arasında İran'da gerçekleşecek olan turnuvada resmen A Grubu'ndayız ve bizim grupta hangi takımlar var, sayayım madem, o kadar içim kıpır kıpır ki, sayıyorum, İran, Almanya, Macaristan, veee, "JAPONYAA". Bekle beni Japonya, bekle beni Suzuki. Sana bu defa normal gol de atmayacağım. Akrep vuruşu golümü bekle Japonya, uçan kafa gollerimi arzula Suzuki. Normal gol atmam size, geliyorum. Bana bu süpersonik müjdeli haberi elbette takım kaptanımız Deniz Cem verdi. Telefonumda adını gördüğümde kalbim güp güp atmaya başladı. "Lan yoksa" dedim "yine bir Japonya mı". Açtım telefonumu. "Alpayjım" dedi "napıyosun". Dedim "iyiyim Jemjim, sen napıyosun". Biz kendisiye c harflerini j olarak kullanıyoruz. **"Alpayjım" dedi "hazır ol, İran'a gidiyoruz yeniden, Japonya da bizim grupta" diyesiye ben zaten gözyaşlarıma hakim olamadım ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.** Dım. Im. Mım. Bı mım ımımımızın mımı. "Yalnız" dedi "bunu hiç kimseye söyleme, bu defa öyle bütün takım gidemiyoruz, sadece on kişi gidiyoruz, ona göre" dedi. Dedim "ya ben hiç kimseye söylemem, ben çok benjil bi insanım janım, ben geliyo muyum, bitti, diğerleri beni gerçekten hiç ilgilendirmiyo, Japonya'ya bütün golleri ben atıjam janım" dedim. "At at" dedi, "Suzuki de geliyomuş yine" dedi. "Gelsin gelsin" dedim, "Suzuki de gelsin". Böyle bir konuşma geçti aramızda. Ertesi gün benim Beylerbeyi'nde Efendilig'te maçım vardı yine. Bir de SAKM'de de oynuyorum ya ben. Sadri Alışık Kültür Merkezi. Cansel Elçin bu sene kurdu takımı. Kerem hoca da bizde. Oğlu Sadri Alışık da bizde. Bir de AYAZMA var biliyorsunuz. Üç ayrı futbol takımında futbol oynuyorum. Takımlar da birbirine karıştı. SAKM'de Buğra var mesela. Buğra da benim gibi Ayazma'da da oynuyor, Art-İst'te de oynuyor aynı zamanda. Soyunma odasına Buğra'yı gördüm maç günü ve hiç renk vermemeye çalıştım. Çünkü bence Deniz Cem Buğra'yı çağırmamıştır İran'a diye düşündüm. Sus pus'u bildin mi, aynısıyım. Soğuk davranıyorum resmen çocuğa. Uzak duruyorum. Çünkü bir şey olur, ağzımdan bir laf kaçırırım, bu da Deniz Cem'in kulağına gider, Deniz Cem de bir tepki olarak doğrudan benim ayağımı kaydırıp, yerime Buğra'yı gönderir İran'a, sonra Japonya'ya bütün golleri Buğra atar diye düşünmekten sağlıksız kilo vermeye başladım. Avurtlarım çöktü. Gücüm tükendi. Sahada koşamaz, varlık gösteremez bir hale geldim. SAKM'nin yıldızı ben, yedek kulübesinin gediklisi oldum. Ve kara kara düşünmeye başladım, "e böyle giderse ben futbolu unutacağım, sonra İran'da Japonya'ya ben nasıl gol atacağım". Suzuki'sinden de geçtim artık. Hayat doluluğum bitti. Bir Buğra yüzüne. Her maça da geliyor. Kırk beş kiloya düştüğümün bir akşamı Deniz Cem'i aramaya karar verdim. Dedim ki "Denizjim Jemjim janım", sesim de takatsiz bu arada, tıpkı vücudum gibi, "Buğra da geliyo mu ki acaba İran'a" dedim. "Geliyo tabi" dedi. "Nası ya" dedim, "nası geliyo". "Herkes geliyo" dedi. "Ayak yaptım ben size, tek tek herkesi aradım ki insanlar kendilerini özel hissetsin, sonra kimse **yok ben üç gün sonra geliyim setim var, yok ben beş gün sonra geliyim konserim var** demesin diyerek kendimje taktik yaptım, e başarılı da oldum, bütün takım tam gününde gidiyoruz hep beraber, tam gününde de dönüyoruz, fena mı yapmışım janım" dedi. Küfür ettim ama duymadı çünkü sesim, yani nasıl desem, çıkmıyor ki, sesim çıkmıyor. Ertesi hafta yine maçımız vardı Beylerbeyi'nde. Buğra da orada yine. Ben de bu arada elli iki kilo oldum yine. Bir toparlanma geldi. Günden güne. "Buğra sen de geliyomuşsun İran'a" dedim. "Sen de mi geliyosun yoksa" dedi. "E evet ben de geliyorum İran'a" dedim. "Ben de sen gelmiyosundur diyerek hiç konuyu açamıyodum, çok bunaldım böyle yemin ediyorum" dedi. Dedim "sen mi bunaldın, doksan kilo değil misin sen, bir de bana bak" dedim. "Abi ben gamsızım" dedi. "Bunaldım ama gamsızım" dedi. "Gamsız bunaldım" dedi. "Ben gamzedeyim arkadaşım" dedim. "Ben Japonya'ya gol atan bir insanım, tahmin edemiyceğin kadar büyük dertlerim, sorumluluklarım var benim" dedim. Sonra maça çıktım. Elli iki kilo halimle Efendilig'teki ilk golümü o akşam attım. Hoşça kal.

"sahne 2017"
20, 27 Ocak Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
22 Ocak Pazar / **Kadıköy Kaset** / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 450 10 00
26 Ocak Perşembe / **Kuzguncuk Sanat Tiyatrosu** / Saat: 21.00 / bilgi: 0553 228 44 63
28 Ocak Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 22.00 / bilgi: 0536 954 58 35

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

BASİT ADAM

Sayın Aysun Aktaş,

Alanında uzman firmamız "Tek-Tel Doğrudan Satış Pazarlama"ya defalarca telefon ederek ve 4 kez mail atarak satın aldığınız "Easy Cooker Buharlı Pişirici"yle ilgili (kendisi bizim 1 numaralı ürünümüzdür), "televizyonda göründüğü gibi olmadığı", "plastiğinin adi olduğu", "söz verilen hediyenin gönderilmediği" şikayetlerini iletmişsiniz. Bizler, Easy Cooker dünyasında bu tür şikayetlere alışığız ve işin aslı, bu şikayetleri pek salladığımız söylenemez. Dolayısıyla (belki fark etmişsinizdir) sizi de pek sallamıyoruz. Vadettiğimiz buhardan memnun olmayan onlarca Easy Cooker kullanıcısı arasında, benim ilgimi çekmeniz, her mailde gittikçe kabaran listenize, "Havuçta iyi sonuç alıyorum, ama brokoliyi diri bırakmıyor!!!" şikayetini eklemeniz oldu. Şikayetinizdeki üç ünlemi görüyor ve bir artırıyorum: Maşallah!!!!

Easy Cooker dünyası sizin gibisini görmedi Aysun Hanım. Mailleriniz şirketimizde resmen alay konusu oldu. Face'den profilinizi incelediğimde oldukça kilolu olduğunuzu görünce, hemen çalışma arkadaşlarımı çağırarak, "Bakın işte buymuş!" diye haykırdım. Hatta fotoğraflarınız arasında dolaşırken, size "Easy Woman Şişman Şikayetçi" ismini takarak başımda toplanan arkadaşlarımı iyice güldürdüm. Şimdi siz, nasıl böyle rahat bir mail attığımı merak ediyorsunuzdur. Çünkü Aysun Hanım, siz bu maili okuduğunuzda ben çoktan istifa etmiş, başka bir şirkette, daha iyi şartlarda yeni bir işe başlamış olacağım. Bu yüzden, diri brokolilerle iyice şişirmek istediğiniz o tombul yanaklarınızın öfkeden al al olduğunu, her satırı okuduğunuzda kafanızdan buhar çıktığını hayal etmek içimin yağlarını eritiyor. Bu arada yağsız ve fit bir vücudum olduğunu belirtmek isterim.

Aysun Hanım, bir şeyi çok merak ediyorum. Easy Cooker'ın TV reklamları gece üçten sonra başlıyor. Siz o saatte napıyorsunuz kuzum? Kayıtlara baktım, Easy Cooker'ı sabahın dördünde sipariş etmişsiniz. Doğru söyleyin, ne yiyordunuz da suçluluk duygusuna kapıldınız o saatte? Cips? Sucuk? Yarım ekmek? Tam ekmek? Allah ne verdiyse? (Ha ha ha.)

Siz neyin peşindesiniz Aysun Hanım? Gecenin saat dördünde, televizyonun karşısında tıkınırken, ağzınız dolu, gözleriniz ekranda, o dombik parmaklarınız telefonun tuşlarında, (ve bakın en komiği) kafanızda tığ gibi bir vücut hayaliyle bütün kurtuluşunuzun diri brokoliler olduğunu falan mı sanıyorsunuz? Bırakın bu işleri Aysun Hanım. Hayat bir seçimdir, siz çoktan "büyük seçim" yapmışsınız. Sizin işleriniz öyle buharla falan yürümez, kürek kürek dolduracaksınız kazanı! Neyse fazla uzatmamayım, sizin de dertleriniz başınızdan aşkın. Gerçi biz maaşlı çalışanlara reva gördüğünüz zulmün yanında bu mail az bile oldu size. Diri brokolilere selamlar! :))))))) (Büyük güldüm.)

Easy Man.

Sayın Emre Yavuz,

Gördüğünüz gibi isminizi biliyorum. Kimlik bilgilerinize ulaşmam, yeni şirketinizin "Ara-Al Doğrudan Satış" olduğunu öğrenmem kadar kolay oldu. Sizi bir insana karşı bu denli acımasız kılan nedir, bilmiyorum. Tek bildiğim, mailinizi okurken hayal ettiğiniz kadar öfkelenmediğim. Çünkü siz Facebook'tan başka bir Aysun Aktaş'a bakmışsınız. Evet, şikayeti yapan benim, ama ne yazık ki sadece 58 kiloyum. Hayatım boyunca da 60 kilonun üzerine çıkmadım. Küçük kafanızla (kafanızı Facebook'tan gördüm), "Bakın işte buymuş!" diye bağırıp arkadaşlarınızı başınıza topladığınız ve bana "Easy Woman Şişman Şikayetçi" adını taktığınız anı çok kolay hayal edebiliyorum. Sonuçta bana değil, kilolu Aysun'a hakaret etmişsiniz. Ama yine de sizi affetmeyi düşünmüyorum. Eski işinizi sonlandırırken, yeni işinizi de sonlandırmaya yetecek kadar kadar bol hata yaptınız. (Yeni işyeriniz bana gönderdiğiniz maili görünce çok şaşıracak.) Kısa süre içinde, üçüncü bir iş ararken "diri" kalmanız gerekecek. İçimde tek gram öfke olmaksızın, büyük bir soğukkanlılıkla şikayet konumu Easy Cooker'dan Emre Yavuz'a çevirdiğimi bilmenizi isterim. Facebook'ta rastladığınız kilolu Aysun Aktaş adına da bu davayı üstlenmekten bir kadın olarak gurur duyuyorum. Satırlarıma son verirken, bundan böyle, önümüzdeki günlerimi size adadığımı bilmenizi istiyorum.

Aysun Aktaş

Sayın Aysun Aktaş,

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yani ne deseniz haklısınız, ancak bir sarhoş falan yazabilir böyle bir şeyi. Gerçi ben de maili yazarken (işe veda kutlaması gibi bir geceden dönmüştüm) biraz alkollüydüm, ama tabi mazaret değil. İş değiştirmenin verdiği bir stres, eski şirketime olan kızgınlık (tabi haklarını yemek istemem, aramızdaki anlaşmazlıklar diyelim), yani bilemiyorum bir şekilde kendimi kaybetmişim işte. Gerçekten çok özür dilerim Aysun Hanım. Size, bir adet Easy Cooker'ı kendim göndermek istiyorum. Hatta ne kadar pişman olduğumu ispatlamak adına yeni şirketimin 1 numaralı ürünü olan Stain Hair'den de bir adet hediye etmek istiyorum. Stain Hair, piyasadaki en başarılı saç düzleştirici olarak geçiyor. Eşim kullanıyor, o kadar memnun ki. Hatta eşim, bir kere 6 yaşındaki küçük kızımız Ada'nın saçlarında bile güvenle kullandı. İnanın çok stresli günler yaşıyorum Aysun Hanım. Minik kızımız Ada'nın okula başlaması ve eşimin 3 aydır işsiz olmasıyla birlikte omuzlarıma binen sorumluluk beni bu hale getirdi. Size yazdığım maili, büyük bir pişmanlıkla eşime gösterdiğimde bana inanamadı ve inanır mısınız iki gün konuşmadı benle. Zaten yazdıklarımı ben de tekrar okuduğumda hayret ettim kendime. İnsan ne kadar alkollü olursa olsun nasıl böyle şeyler yazabilir, diye düşündüm. Sizden yazdıklarımı terbiyesizlik değil, hayatın zor şartlarından bunalmış maaşlı bir çalışanın (zor durumdaki bir babanın) yersiz patlaması olarak görmenizi rica ediyorum. Hayat gerçekten çok zor Aysun Hanım.

Not: Eğer Easy Cooker canınızı çok sıktıysa (gerçekten kötü bir üründür), yeni şirketimin ürünü olan ve "RC-7006 Vitamin" adını verdiğimiz buharlı pişiriciyi öneririm. Bizim Stain Hair'la birlikte bir numaralı ürünümüzdür. Easy Cooker'a göre çok kaliteli. Yanında da "Sağlıklı ve Leziz Yemekler" kitabını hediye olarak göndermek istiyorum. Yani kitap hediye derken yanlış anlamayın, elbette RC-7006 Vitamin de hediye. Çok memnun kalacağınıza eminim. Minik kızımız Ada'yı yatırıp gelen eşim Cansu, şu an bu maili yazarken başımda duruyor ve o da sizden benim adıma çok özür diliyor.

Cansu – Emre Yavuz

Bu hafta köşeyi yetiştiremediğimden eski bir yazımı koydum, özür dilerim.

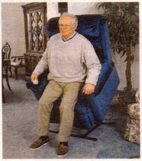
Düşman geceler.

Bazı geceler tam uyuyamıyorum. Koridorlar beni çağırıyor, adımı sesleniyorlar. Yatağın içinde, ortaokul yıllarından başlayarak dev bir alacak verecek hesabına girdim, hesabın girdabına kapıldım. Bütün uykum yok oldu. O bana öyle demişti, ben ona öyle demiştim, sonra zaten arkadaşlardan duydum ortaokuldan sonra okumamış, kız kaçırmış, kızın abileri bunu önce dövmüş sonra da jandarmaya teslim etmişler, sanırım akabinde jandarma da dövmüş.
Ortaokuldan mezun olduğu gibi jandarma tarafından tutuklanmışsa ettiğimiz kavgada benim haklı olma ihtimalim çok yüksek diye düşünüyorum. Ona sorsan başka türlü anlatır. Artık jandarmaya anlatsın derdini.
Keşke kafamızı çıkartıp koyabileceğimiz şık bir saklama kutusu olsa. Dışı sert korumalı, içi kalite süngerli, sünger tam kafamız şeklinde oyulmuş, kafamız lak diye oturuyor, o tarz havalı bir saklama kutusu hem görsel olarak insanlara haz verirdi, hem de kafamızı söküp takabildiğimiz için geceleri rahat ederdi vücut. Bütün vücut kafayı oradan oraya götürmek için yok mu zaten? Annesiyle pazara çıkmış cahil ve yürümeye üşendiği için kucak isteyen bir çocuk gibi devamlı ve durmadan "oraya da gidelim, ona da bakalım" diye bağırıyor. Benzetme yapmaya çalışırken çocuğa da sinirlendim, uykum iyice açıldı. Beş altı yaşında çocuğu bebek arabasıyla gezdiriyorlar, sıkılınca iniyor bebek arabasından müdür gibi yürüyor bu dünya üzerinde mağrur ve kararlı. Öyle bir yetkim olsaydı dudak uçuklatan miktarlarda para cezası keserdim bunlara. Ya da ne bileyim sevdiği çizgi filmi yasaklardım. Bir yaptırımı olması gerekiyor, yoksa önüne geçemezsin bunların.

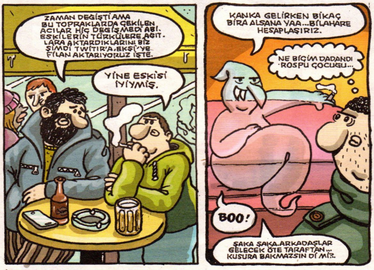
Tanımadığım beş yaşındaki çocukla kavga edip, dünya çapında çizgi filmlerin gösterimini yasaklayınca "uğraşmanın anlamı yok" deyip kalktım yataktan. Saat sabaha karşı dört, bir kaç saat sonra beni iş yerinden bekliyorlar. Ayağımda çeyizlik pijamalarımla evin koridorlarını geziyorum, antreleri ziyaret ediyorum. Buyruğum altındaki toprakları bir uçtan diğerine dolaşıyorum. Evdeki tek ses, üst kat komşularımızdan gelen düzenli gıcırdamalar. Eve ilk taşındığımızda aklımızı yitirmemize neden olmuştu bu sesler. Ne olabilir? Bütün gece ne yapıyor olabilirler? Saçma sapan bir sürü kurduk kafamızın içinde, yok yere fikir alışverişinde bulunduk. Çünkü insan beyni böyle çalışır. Bilemediğini sallar, uydurur. Ben "eski hava temizleme cihazı gibi bir şey olabilir, almanyadan getirtmiş olabilirler, bütün gece mekanik kafasını bir o yana bir bir bu yana çevirtiyor olabilir" dedim, bebeğim "dev sarkaçlı saatlerden vardır belki, şatolarda kullandıklarından, belki anlamsız şaşaa seviyorlardır" diye düşündü. Seksen yaşında insanlar, gidip sorsan ne kadar ayıp. Bir yolunu bulup kapıcıya sorduk, apartmanın geneli yaşlı olduğu için bütün evlere girip çıkıyordu, herkesin oturma planını herkesten iyi biliyordu. "Ne hava temizleyici, ne saat, cahilce tahminler bunlar, beyninizin zavallıca noktaları birleştirip bir şekil görme çabası, sizlere oynadığı bir oyunu. Tam sizin yatak odanızın üstündeki odada iki adet sallanan koltuğu var bu sevimli fakat yaşlı çiftin. Yaşlılıkta çok zor uyunduğu için bütün gece sallanan koltuklarında oturup o koltuklarda bayılana kadar televizyon izliyorlar. Biliyorum, çünkü bir kere öldüklerini sanıp evlerine girdik yöneticiyle, ikisi de sallanan koltuklar da uyuyorlardı" dedi kapıcı. O zamandan beri "keşke benim de sallanan koltuğum olsa" diye düşünüyorum.

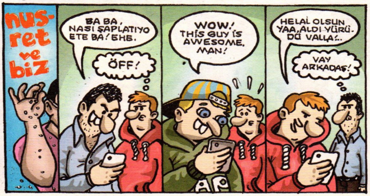
O zamandan beri, geceleri uyuyamadığımda, ritmik gıcırtıların arasından üst kattaki televizyonun sesini duymaya çalışıyorum. Ne izliyorlar? Bahis olsa bütün paramı ulusalcı kanallara basardım ama biraz dikkatli dinleyince sabaha kadar atv'den show tv'den falan denk getirdikçe imdb puanı "senin canın sağolsun, yine çekersin, daha güzelini çekersin" olan aksiyon filmlerini izlediklerini şaşkınlıkla fark ettim. Kah chuck norris, kah don dragon wilson. Kot ceketli aksiyon. Şimdi ben de aynı trenin yolcusuyum. Dönemin aksiyon yıldızlarının kucağında uyumaya çalışacağım. Garip karşılamayacaklarını bilsem, alırım çayımı çıkarım üst kata. Uyanıklar biliyorum, delirmiş gibi sallanıyorlar sandalyelerinde. Onlar aksiyonun iyisini bulmuştur çoktan, hem iki televizyon yerine tek televizyon çalışır, hem de ben onların yaşlı kokusunu içime çeke çeke televizyon karşısında baygınlık geçirmenin hazzını yaşardım. Bazı hazlar var, insanoğluna yasaklanmamış, fakat çok zahmetli, çok uzakta. Elinle uzanabileceğin kadar yakın ama yine de çok uzakta.

groagh@gmail.com

akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Yeni Zenginler, Eski Fakirler

Bilgisayar çağının getirdiği en büyük yeniliklerden biri, genellikle doğrudan üretim sürecinde yer alanların, kendini sermayedarlara sömürtmeyerek bizzat kendilerinin sermayedar olmalarına olanak tanıması. Tabii yine akıllı ama eskisi kadar açgözlü olmayan bir iki geleneksel sermayedarı da işlerine ortak ediyorlar ama maşallah hemen hiçbiri işini kaptırmıyor. E bu da yepyeni bir zengin türünü ortaya çıkartıyor tabii. Şimdi geçmişin zenginlerinin çılgınlıklarına baktığımız zaman... Pek de bakamıyoruz zira genellikle Medrano sirkinin cücelerinin kıç çatalından kokain çekmek gibi çılgınlıklar yaptıkları için öyle naklen yayınlanacak şeyler değil. Hayır, yanlış anlamayın, kimseyi kınadığım, yargıladığım yok ama açıkçası biraz vizyonsuz çılgınlıklar gibi geliyor bunlar bana. Resmen, berabere biten maçtan sonra "ne şiş yandı ne kebap" başlığı atan spor servisi müdürü gibi aklına ilk gelen çılgınlığı yapmış adam.

Biraz daha değişik şeyler yapmaya niyetlenen eski zenginler zaten kafadan sapığa bağlıyor, onların çılgınlığı ortaya çıksa ben yargılamasam, normali de yargılamıyor onu biliyorum da; en azından Uğur Dündar'ın kafasında canlandırıp bize anlata anlata bitiremediği Yüce Türk Adaleti yargılar. (Yaşı yetenler bilecektir, Uğur Dündar bir televizyon programında ortalama üç dosyayı çok güvendiği "Yüce Türk Adaleti'ne" havale ederdi. Bu arada bir paragraf yazdıktan sonra Uğur Dündar parantezine geri dönme ihtiyacı hissettim çünkü ne yalan söyleyeyim, hayatım Uğur Dündar'ın ne de itibarlı bir gazeteci olduğunu dinlemekle geçmiş olsa da, son yıllarda ne yapıyor bilmiyorum ama benim bildiğim yıllarda yaptığı Bakırköy Belediye Başkanı Yıldırım Aktuna'nın peşinde fırın fırın dolaşmaktan ibaretti. Fırınlar denetlenmesin demiyorum ama bu tam da yüksek profil sergileyip göze batmak istemeyen Clark Kent'e yaraşır bir gazetecilik gibi geliyor bana. Fırından fare çıkmış, e çıkar, nedir yani cüce çıksa daha fena. Daha evveline bakıyorum; kerhane basıyor. Yolsuzluk desen adamın baş düşmanına bakıyorum: Clark Kent için Lex Luthor neyse Uğur Dündar için Halil Bezmen o. E Bezmen'e bakıyorum İSKİ'ye pahalı fiyata klor satıp dört yılda, şimdi sıkı durun: 2,5 milyon dolar civarında zarara uğratmış. Hayır küçümsediğim falan yok, zaten fırındaki fareyi de küçümsemiyorum da, ne bileyim sonuçta fırındaki fareden bahsediyoruz. Bugün ihale aldığı kurumu 2.5 milyon dolarcık dolandırana keriz diyorlar, o bakımdan yani. Ha 2.5 milyon doları bırakın bir arada görmeyi, ayrı ayrı görmüşlüğüm, tüm arkadaşlarımın hep beraber ayrı ayrı görmüşlüğü de yok o başka. Yalnız yazının burasında "Allah göstermesin," diyen arkadaş, senin de alacağın olsun.)

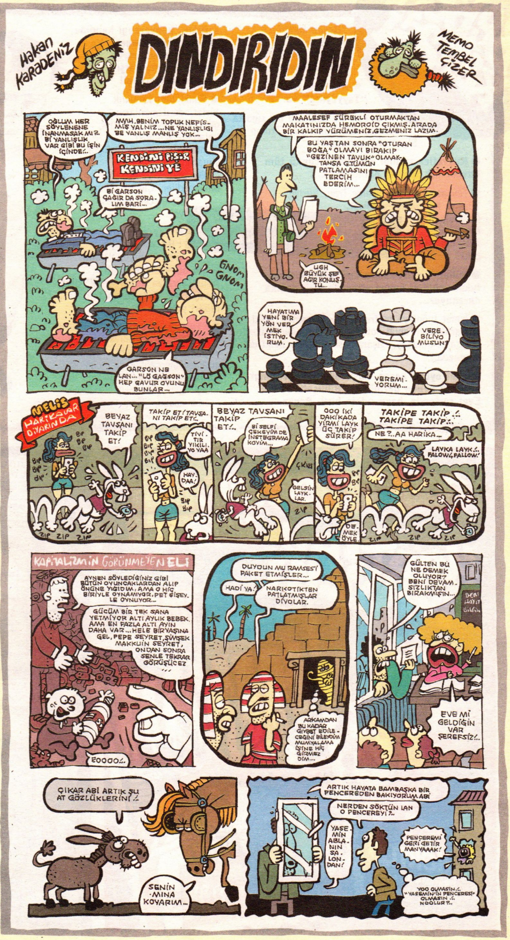

Şimdi özetlediğim gibi eski zenginin en yaratıcısı bile sıkıcı, daha ileri gideni düz sapık. Paradan iyice sıkılanı da kendini hayır işine veriyor falan. Ama bu yeni zengine bakıyorum, arkadaş "adam manyak tipinden belli." Çizgi romanlardan mı öğrenmişler bilmiyorum, bu yeni zenginlerin çılgınlıkları hiç öyle cüce falan içermiyor. Yani geri çekilip bakıyorum, dünyamızın en zengin insanlarından ikisi, birbirinden ayrı, hatta başta birbirinden habersiz, birbiriyle alakasız olarak Mars'a gitmeye çalışıyor, Mars'a gitmek için, gazetelerimizin milli piyango ikramiyesiyle neler yapabileceğinizi anlatan muhabirlerin tabiriyle milyonlarca şehirler arası otobüs alabilecekleri parayı harcıyorlar. ("Milli Piyango ikramiyesiyle neler yapabilirsiniz?" haberi hazırlayanların değişmez ölçü biriminin neden şehirler arası otobüs olduğuyla ilgili "Inter-city Busses as a Currency in Lottery Calculations: Reasons, Measons" başlıklı yayınlanmamış yüksek lisans tezime Boğaziçi Üniversitesi Kütüphanesinden ulaşabilirsiniz. Gerçi komite reddedip kovmuştu ama belki tezi yine de kütüphaneye koymuşlardır.)

Yani kısacası bu zenginlerin önemli bir kısmı, belki de on binlerce şehirler arası otobüs parasını, sırf keyifleri için Mars'a gitmek amacıyla harcıyorlar. Yani tabii aralarından bazıları yine geleneksel yöntemlerle kimi bas bas paraları cüceye yaparak, kimi egolarını şişirecek hayır kurumları kurarak harcıyor paralarını ama neticede en zengin 100 kişiden 2'sinin parasıyla Mars'a gitmeye çalıştığını düşünecek olursak, diğerlerinin bize söylemediği neler yapıyor olduklarını merak ediyorum doğrusu. Cüceli olanları merak etmiyorum, Cecelili olan varsa can kulağıyla dinlerim. Daha neler planlıyor bu yeni zenginler?

Şu an mesela söylenti düzeyinde bu yeni zenginlerin bir kısmının "Ulan bence matrix'te yaşıyoruz gerçek dünya bu değil," diyerek bu konuda yapılan araştırmalar için kesenin ağzını açtıklarını, on binlerce olmasa da onlarca şehirler arası otobüs parası aktardıklarını duydum. Ha duyar duymaz Forbes listesinden yedi tanesine "Are We Living in a Simulation? An Introduction to the Methodology of Proving the Simulacrum We Live In" başlıklı projemi ve banka hesap numaramı gönderdim, şimdilik bir numara yok ama ne yalan söyleyeyim, ciddiye almamış da olabilirler; neticede başlığın altına bir paragraf özet yazdıktan sonra gerisine nasıl olsa okumazlar diye şehirler arası otobüslerin para birimi olarak kullanılmasına ilişkin yüksek lisans tezimi yapıştırdım.

Peki yeni fakirler? Onlarda bir değişiklik yok, gördüğünüz üzere, eski fakirler gibi zenginlerin parasıyla çenelerini yoruyorlar.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Benim kederim büyük ama sevincim de büyük"
-Sabri Altınel-

● **Anayasa yok, "Tayyoyasa" var...**

● Yok mu delikanlı bir sigorta şirketi, dünya halkına "Trump Sigortası" yapacak?!

● **Kuvvetler ayrılığı anı oluyor çünkü tüm kuvvet tek adamın elinde artık...**

● Teksas'ta çıkan petrolde İran, Suriye, Türkiye hak iddia edemiyor, Ortadoğu'nun enerjisinde ABD'nin işi ne peki?

Ey Türk Gençliği'nin beşte biri! Birinci vazifen bir iş bulmaktır!

● **Millet, kışkırtmalara kırk yıldır direniyor fakat vekilleri kavga etmeden kırk dakika duramıyor...**

● İsmet İnönü'yü müfredattan çıkaranlar, belki de varlıklarını onun politikasına borçlular. Ülkeyi savaşa sokmamayı başaramasa yoktular belki de aramızda...

● **Evet oyuna beyaz, hayır oyuna kahverengi pusulayı uygun görmüşler. Bilinçaltı oyunu. Evet tertemiz, hayır adeta kirli. Beyaz saflığın, kahverengi kendine güvensizliğin simgesi. Ve fakat kriminal, zorba, pasaklı beyaza karşı yaşasın kahverengi!**

● Sanki tüm yalnızlık türlerinde uzmanlarmış gibi "En büyük yalnızlık, kalabalık içindeki yalnızlıktır" diyenler oluyor, şımarıkça. Şımarıkça çünkü gerçek yalnızları hiç dinlemediler. Çünkü yalnızın dinletecek kimsesi yok.

● **Teyzeye soruyorlar "Bu yol nereye gider" diye, "Valla bizim oğlan burdan gitti, Avustralya'ya kadar gitti" diye cevaplıyor. Parantezin teki var, diğeri yok...**

● "Tanrı'ya inanmıyorum ama bir enerji var" diyen oluyor. Bir enerjiden kuşkumuz varmış gibi. Yanardağlar püskürüyor, çağlayanlar çağlıyor, kaplanlar zıplıyor, nasıl yani 'bir enerji var!' Çoktanrılı dönemler nasıldı acaba, "Tanrılara inanmıyorum ama bir sinerji var" diyen hiç oldu muydu?

● **'Yere batsın sarayınız!' Sonuç: Yerebatan Sarayı...**

● Hani futbolda Hollanda milli takımından "Portakallar", Brezilyalılar'dan "Sambacılar" falan diye diye bahsedilir ya, geçen gün TRT-Spor kanalında Mısır milli takımı için "Firavunlar" lafı edildi. Firavun mu? Nasıl ya? Tarihe zulmüyle geçmiş otoritenin adını sporcu tayfasına nasıl reva görüyorsun arkadaş? Niye durduk yerde firavun ilan ediyorsun futbolcuyu?

Kimi iş kimi

● **Evrimin sosyal kanıtı, "Şimdiki aklım olsaydı" lafı...**

● En şaşaalı döneminde Napolyon'a deselerdi "Senin adın ilerde, Türkiye'de satılacak beyaz içliklere verilecek" diye, anında tacını tahtını bırakırdı belki de...

● **Laf sokmayı laf söylemekten daha çok seven de var. Gazeteyi sadece dürüp büküp sineğe vurmak için kullanmak**

gibi...

- Lider ruhlu çok, tek eksikleri kitle...
- **Kadınlar sadece güldüren erkekleri sevmiyor ki. Güldüren kadınları da seven çok kadın var...**
- İçinde bir iskelet olduğunu çoğu zaman unutan sadece ben miyim, merak ediyorum...
- **Aşağılamak için fırsat kollayan ruh hali, aşalığın ta kendisi...**

...retleri takip eder, ...akip edilecek bir ...işarettir...

- Aşkla beraber gelen problemler yığın halini alsa bile, aşksızlığın oluşturduğu boşluğu dolduramaz...
- **Ömrün arasına reklam almaktır şöhret...**
- Ne zaman topluma aitim, hangi ara bireyim, onu da karıştırdım...
- **Matematik unutulur, 'OKEK' asla!**
- Dünün teferruatı, bugüne detay olarak gelir, yarına ayrıntı olarak gider...
- **Anne-baba evine gitmek, çocukluğuna minik bir tura çıkmaya benziyor. Kaç yaşında olursan ol, ufaklığın tekisin. Çocukmuşum lan meğer deyip gevşiyorsun!**
- Birbirini durmadan ve aşırı övenlerinki arkadaşlık değil, bağımlılık...

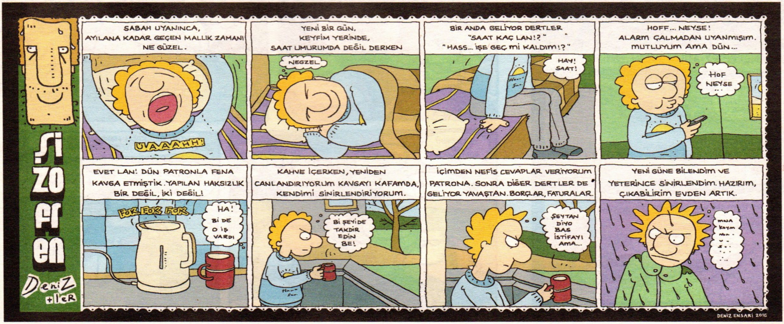
vedatozdemiro@gmail.com

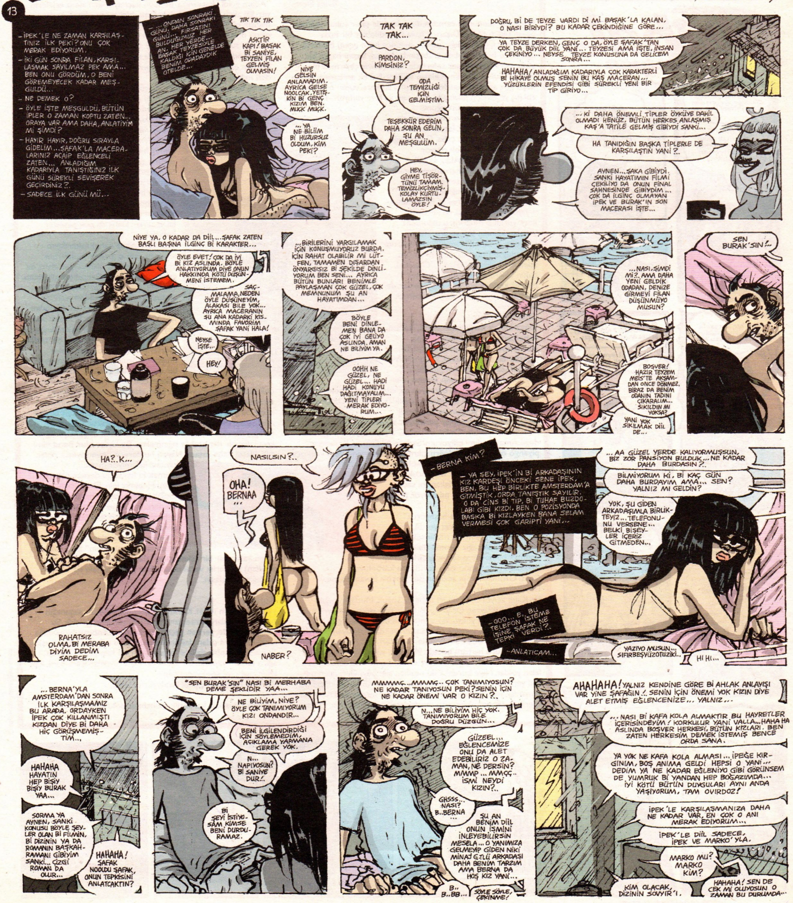
yigit@comic.com

Çarpışma

İpek & burak

yazan çizen OKY

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

> "Sevdiğimi söylemezsem/ Sevmek derdi beni boğar"
> *Yunus Emre*

Bekleme salonunun camdan duvarlarında şakır şukur yağmur. Salon tıklım tıklım. Dışarıda hava farkedilebilir bir hızla kararıyor. Çığlık çığlığa *(yukarı, annesine baka baka)* bilafasıla ağlayan o bebek. Bebek arabasında. Annesi başını başka bir yöne çevirdiğinde, her seferinde, tam çevirir çevirmez bir fırsatını bulup (birden yaklaşıp eğiliyor bebek arabasına, hızla) kaşla göz arasında kardeşinin başına iki kere vuran o kıskanç abi.*(üç yaşlarında falan gibi o da–niye iki kere vuruyor?–)* Annesine, abisinin kendisine vurduğunu anlatmaya çalışıyor o zavallı, tam da konuşamıyor henüz. İşaret de ediyor eliyle. Ama beyhude çaba. Gösterdiği yerde yok ki abisi. Yok oluyor anında. Saklanıyor. "Akka akka" diye bağırıyor bebek mütemadiyen. Sinirli sinirli. Öylesine bir ses sanıyorum. Kafamda çınlıyor. Değilmiş. "Hakan" demek istiyormuş meğer. Biraz sonra anlayacağım; kafasına, iki kere iki kere vuran o mücrim, o madrabaz yakalandığında; "Aa yapma Hakan, kardeşin o senin!" Şimdilik bilmiyorum. Neredeyse ispiyonlayacağım (o sıra adını bilmediğim) Hakan'ı; "O vurdu, bakın bakın, saklanıyor, orda işte!" Neyse, kendi kendisine enseleniyor da, kurtuluyorum--*akim kalıyor ihbarcılık girişimim*--

Uçak bekliyoruz.
Yalnız bebek harikulade, sihirli, reklam bebeklerinden falan daha bi hoş. Abartmıyorum. Hakan'ın kıskançlığı anlaşılır bişey. *(eh insanız, kıskançlığımız meşhur–öz kardeşlerinin güzelliğini, iyi huylarını kıskanıp kıskanıp, kuyuya atan...–)* O bitmek tükenmek bilmeyen çığlıklar. Zavallı kadıncağız. Hep o şekil yaşıyor. O sesler, o çığlıklar arasında. Dalıp dalıp gidiyor ara ara, yorgun ve düşünceli.
Uçağa biniyoruz. İnsanlar yerleşiyor. Yanımdaki o boş iki koltuğa bakıyorum. Onlar oturacak. Oraya. Bişey bildiğimden değil. Ama kendimi biliyorum. Sadece bildiğim o. Karamsar piyango öngörülerim doğru çıkmıyor neyse, yine de o koskoca uçakta tam iki sıra arkamdaki koltuğa yerleşiyorlar.
Ben kendimi biliyorum. Bir buçuk saat hiç susmuyor bebek. Hakan mı saçını çekiyor başka bişeyler mi oluyor. (Hakan da ağlıyor)
"Antalya için alçalmaya başlıyoruz" diyor pilotun sesi. Pencerelerde, karanlığın içinde minik minik şehir ışıkları. İniyoruz. Kadıncağız bitmek tükenmek, azalmak bilmeyen o seslerle birlikte inip (uzaklaşan bir bando gibi) koridorda kayboluyor.
Çıkış. Otomatik kapı açılıyor. Buz gibi bir havanın içine. İstanbul'un aynısı.
Ev. Kilidi açıyorum. Evin içi daha da soğuk. Mutfağın ışığını yakıyorum. Hayret. Oradalar. Bi sürü. Yedi sekiz aydır yoktular. Tek bi tane dahi yoktu. Yaz günlerinde bile. Bu buz gibi mutfakta. İçinde yiyecek bişeyin zerresi dahi olmayan bir aydan fazla zamandır boş bu mutfakta. Ne işleri var? Yeni nesil, küçük küçük birsürü hamam böceği. Mutfağın yiyecekli halini biliyor olamazlar. Çok küçükler. Diğer odalarda modalarda, banyoda falan yoklar. Niye burda? Eski nesiller, aile büyükleri falan mı akıl veriyor bunlara? Bir ören yeri ziyareti gibi mi geldiler? Bir zamanlar yiyecek bulunan yerler gezisine mi çıktılar? Yukarılara, içlerinde tencere kaynayan mutfaklara niye gitmiyorlar? Orayı tavsiye etsenize. Niye burası? Hiçbirinde bir kıpırtı da yok. "Adam geldi" kaçsanıza. Benden kaçmıyorlar. Yine o eskilerin verdiği akıllar mı; "Kalkma kalkma, hiçbir şey olmaz, ondan, değişik o" Kalıbımın adamı mı değilim? Nooluyoruz. İnsan laf olsun diye bi kaçar gibi yapar. Eh bi bildikleri var herhalde. Olmalı. 300 milyon yılın birikimi, bilgeliği. *(insan tipolojilerinden mi anlıyorlar, naapıyorlar?–tipimde ne var?dilleri olsa da söyleseler–)* Biz kim oluyoruz ki, daha yeni geldik.*(insanoğlunu diyorum–üç dört milyon yıl oldu sadece–)*
Yalnız, bişey diyim. O kadar da güvenmeyin ha. İnsanoğluyum, çiğ süt emdim, sağım solum belli olmaz. Ben de. Evet. Çok çok eski dedeleriniz olsa da anlatsa. Eski vukuatlarımı. Birden celallenebilirim. Yapmadığım şey değil. *(herşeyi onlar yüzünden tekrar tekrar yıkarken yıkarken, tam daha yeni yıkadığım* tabağın üstüne çıkmalar falan, birden delirip) Saldırabiliyorum. Size yanlış anlatmış kim anlattıysa. Aslına bakarsanız en kötüsü benim gibisi; istikrarsız düşman. Tipim bozuk işte, cibilliyetim. Hep saldıran çok daha iyi. Ona göre tedbir falan alırlar. Daha da çok severler öylesini.
Yalnız,(bi yalnız daha) saldırdığım an, o an, tam o an pek muhterem arkadaşlar, onlara olan saygım daha da artıyor. (daha da?) Gerçekten diyorum. Neden? Çünkü, onlar kadar hayatı seven, önemseyen, ciddiye alan bir başka canlı türü görmedim de ondan işte. Valla bu kadar olur. Pes! Sahiden söylüyorum. Onların bir tekini kıstırın bakalım bir duvarda, elinizde bir terlik. Görün bakalım ne oluyor. Neler oluyor? Görülmemiş, rastlanmamış bir cevvallik, bir çeviklik, ani alınan zekice, çok doğru, isabetli kararlar, çok kontrollü manevralar... Eğer alan epey büyükse, kaçsa da enselenme ihtimali varsa hemen çok çok hızlı (saniyenin kaçta biriyse o) karar verip, risk alarak çok yüksekten birden atlamalar... Ezmeye kalkışsan kaçacak yer yoksa ayağındaki terliğin üzerine sıçrayıp oradan tekrar senin ulaşamayacağını kestirdiği bir dar aralığa sığınmalar... Bu kadar olur. Bond filmi gibi. Hatta daha ustaca. Hayatı bu derece önemseyince onlar, kayıtsız kalamıyor insan.

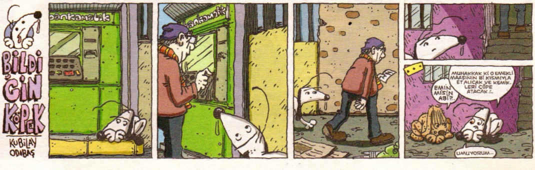

Demek ki hayat bu derece önemli bişey. Hepimiz için. Bir mucize.
Onlar hangi sebeple hayatta kalmayı bu derece ciddiye alıyorlarsa aynı sebepler hepimiz için, bütün canlı türleri için geçerli.
"Yaşamaktan sıkıldım, bezdim, yaşamak istemiyorum" falan filan diyen karamsar bir arkadaşınız falan varsa, varsa eğer(yoktur inşallah) bir terlik verin onun eline de duvardaki bir hamam böceğini kovalasın.

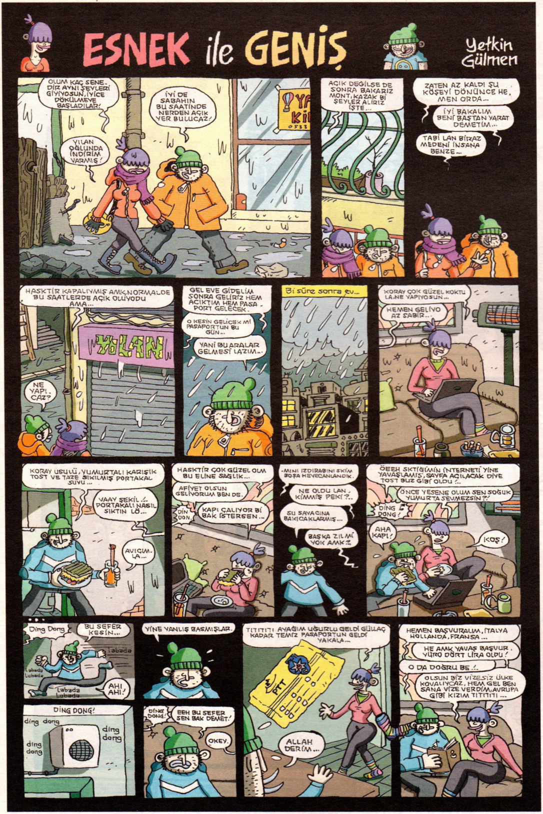
Bitirirken,
yine bir akşam üzeri. Korkunç(korkunç güzel)bir sağanağın hemen ardından Karaoğlan Parkı. Heryer, herşey ıslak. Su birikintilerinde, yerden geçen kuş sürüleri. Anbean biraz daha koyu bir mora çalan dağlar. Yerlerde koyu mavi bulutlar. Kuşlar (koca sürü)çıplak dallı bir ağacın üzerine hepbirden konup ağacı kuştan yapraklı bir ağaca dönüştürüyorlar. Kara kara, kıpır kıpır, cıvıl cıvıl sesli yapraklar.
Yeniden havalanıp çıplak bırakıyorlar ama.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim.

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
Kısa boya vurgu yap !.. Küçük adam de kısa de lan kısa de ...
HEY... ŞURADAKİ KÜÇÜK ADAMIN BENİ PATAKLAYABİLECEĞİNİZİ SANMIYORSUNUZ UMARIM ?! HAHAHA!
Karısını teselli etmek bana düşecek de...
SANIRIM MAÇTAN SONRA EŞİNİ TESELLİ ETMEK DE BANA DÜŞECEK HAHAHA (OHA)...
ŞU KOCA Bİ ZUM GİRSENE MAÇ ÖNCESİ ATIŞMADA DA MI KOÇLUK YAPIYOR NAPIYOR O KIPIR KIPIR ORDA?..
VALLA ÖYLE ABİ BURDA DA KOÇLUK YAPIYOR.
BENİM BU FANTASTİK DÜNYAYA HİÇ AKLIM ERMEDİ ARKADAŞ EJDERHANIN ALTINLA NE İŞİ OLUR BANA ŞUNU Bİ AÇIKLA YA. NİYE VERMİYOSUN ÜÇ BEŞ BİŞEY?!
ABİ ORTAK HESAP OLMASA HİÇ ÖNEMLİ DEĞİL AMA ORTAK HESAP BU! BİR ALTIN KAYBOLSA HANIM HESABINI SORAR ... OLAY O ...
ÇİFT USKUR Maceranın adı: Alkolün etkileri.
ÇİFT USKUR
-BEFORE-
-AFTER-
GA. LON
-BEFORE-
-AFTER-
CİNAYET ENDER
-BEFORE-
-AFTER-
TOTOZ
-BEFORE-
-AFTER-
HER ZAMAN CÜZDANDA VESİKALIK BULUNDURMAK LAZIM HACI. ANİ LAZIM OLUR BİŞEY OLUR- BEN BİFOR VESİKALIĞIMI DA AFTIR VESİKALIĞIMI DA HER DAİM TAŞIRIM.
BAKİYİM ABİ SENİN BİFOR VESİKALIĞINA... OOOF TİPE BAK HAHAHAHA!
YALNIZ DİKKAT ETTİM HERKESİN AFTIR HALİ BİFORUN- DAN DAHA YAKIŞIKLI ...
YANİ İKİŞER TANE DAHA MI DİYOSUN ABİ?..
ORTA DÜNYADA VİZE SERBESTİSİ
ELFLER, ORKLAR CÜCELER, İNSANLAR HOBBİTLER, DEVLER, TROLLER... ORTA DÜNYANIN KADİM HALKLARI, KARDEŞLERİM !...
BEN AÇIK KONUŞAYIM BU OLAYA KARŞIYIM! ÇÜNKÜ İNSANLARDAN KORKUYORUM... İNSANLAR DURMAZ GELİR. BİRA FESTİVALİ VAR DER GELİR. HERKES GÜLÜMSÜYOR DER GELİR. GANDALF ÖLMEDEN ASIL GİTMEK LAZIM DER GELİR... GELİR DE GELİR ORKLAR GELMEZ, İNSANLAR GELİR!..
Rohan
Mordor
Gondor
GELİN BENİ DİNLEYİN. VAZGEÇELİM !..
Sahibi ölen AT...
BAŞIN SAGOLSUN KARDEŞİM...
ABİM... SİZ SAGOLUN...
MERHUM REFİK AMCANIZA AHİRETE YÖNELİK TÜM HAK VE HUKUKUNUZU HELAL EDİNİZ...
HELAL OLSUN!
ALLAH RIZASI İÇİN HELAL EDİNİZ...
BİR DAHA HELAL EDİNİZ.
HELAL OLSUN!
NAPIYORUZ HOCAM NASIL YAPIYORUZ ŞİMDİ?..
ABİ CENAZE ARABASINDA YER VAR, BELEDİYE OTOBÜS GÖNDERDİ, İKİ KİŞİYİ DE BEN SIRTIMA ALABİLİRİM...
AMA AZ DUR HOCAYA Bİ ELLİ KAĞIT VEREYİM.
MİN BEYNİ EYDİHİM SEDDEN VE MİN HALFİHİM SEDDENNN...
KÜT!
AT BAYILDI LAN AĞLAYARAK BAYILDI...
BİLEKLERİNİ OVUN!
HAYAT İŞTE BÖYLE. BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ NAPICAKSIN, AT NERDE YA...
PİLAV YİYODU DEMİN AMA...
Cenazedeki tüm işleri halleden at, sahibinin mezarından bir an olsun ayrılmayarak gözleri yaşarttı ve insanlığımızı sorgulattı ancak mezarlık güvenliği ile başı dertteydi...
BAŞINDAN BİR AN OLSUN AYRILMIY CAM DİYE HER YERE SIÇIYOR YA
BRÜST!

UYKUSUZ

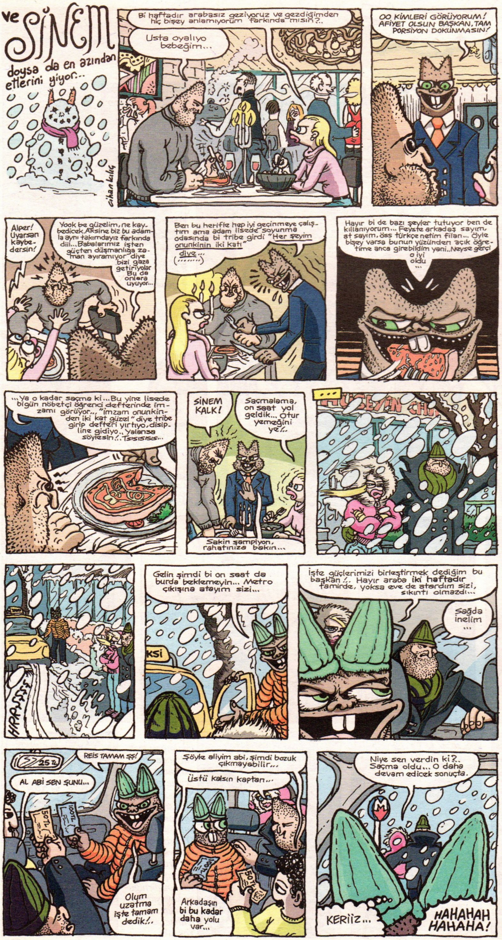
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 19 Ocak 2016 | Sayı: 490

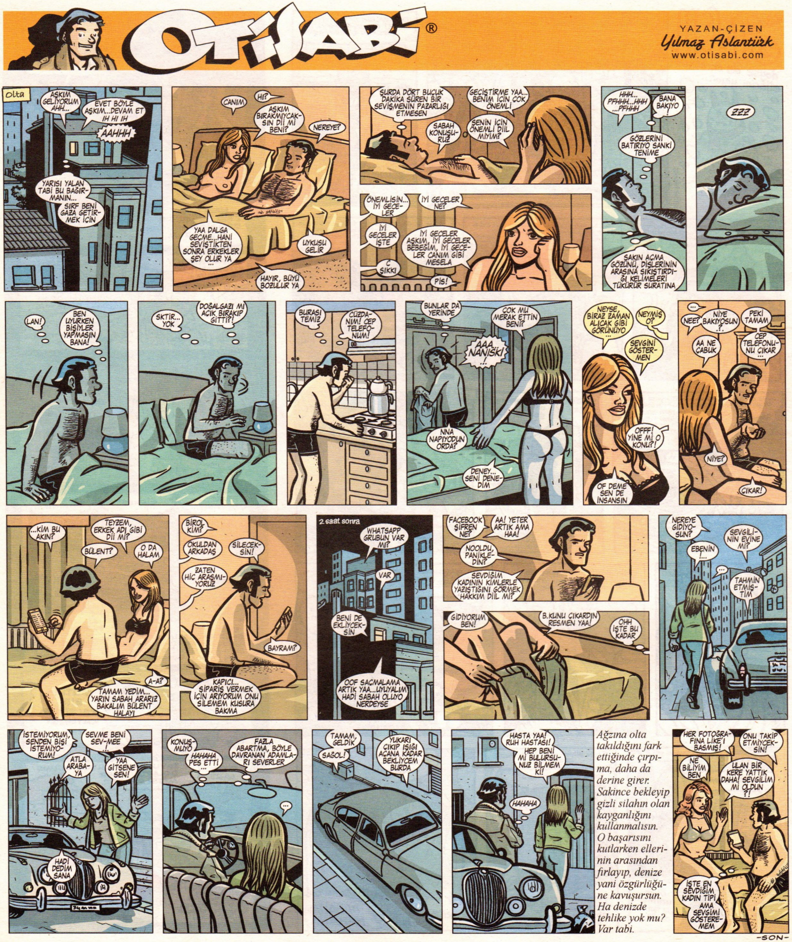
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

ve SİNEM
doysa da en azından etlerini yiyor...
cihan kılıç
Bi haftadır arabasız geziyoruz ve gezdiğimden hiç bişey anlamıyorum farkında mısın?..
Usta oyalıyo bebeğim...
OO KİMLERİ GÖRÜYORUM! AFİYET OLSUN BAŞKAN, TAM PORSİYON DOKUNMASIN!
Alper! Uyarsan kaybedersin!
Yook be güzelim, ne kaybedicek. Aksine biz bu adamla aynı takımdayız farkında diii... Babalarımız işten güçten düşmanlığa zaman ayıramıyor diye bizi gaza getiriyolar Bu da onlara uyuyor...
Ben bu herifle hep iyi geçinmeye çalıştım ama adam lisede soyunma odasında bi tribe girdi "Her şeyim onunkinin iki katı" diye...
(.......)
Hayır bi de bazı şeyler tutuyor ben de kıllanıyorum... Feyste arkadaş sayım, at sayım, öss türkçe netim filan... Öyle bişey varsa bunun yüzünden açık öğretime anca girebildim yani.. Neyse gerçi o iyi oldu ...
...Ya o kadar saçma ki... Bu yine lisede bigün nöbetçi öğrenci defterinde imzamı görüyor..., "İmzam onunkinden iki kat güzel" diye tribe girip defteri yırtıyo, disipline gidiyo.. Yalansa söylesin!.. Tsısısısıs...
SİNEM KALK!
Saçmalama, on saat yol geldik... Otur yemeğini ye!..
Sakin şampiyon, rahatınıza bakın...
...
HÜSEYİN
HRRŞŞŞ
Gelin şimdi bi on saat da burda beklemeyin... Metro çıkışına atayım sizi...
KSİ
İşte güçlerimizi birleştirmek dediğim bu başkan!.. Hayır araba iki haftadır tamirde, yoksa eve de atardım sizi, sıkıntı olmazdı...
Sağda inelim ...
25 TL
REİS TAMAM ŞŞ!
AL ABİ SEN ŞUNU...
50 TL
100 TL
Olum uzatma işte tamam dedik!..
Şöyle aliyim abi, şimdi bozuk çıkmayabilir...
Üstü kalsın kaptan...
Arkadaşın bi bu kadar daha yolu var...
Niye sen verdin ki?.. Saçma oldu... O daha devam edicek sonuçta.
M
KERİİZ...
HAHAHAH HAHAHA!

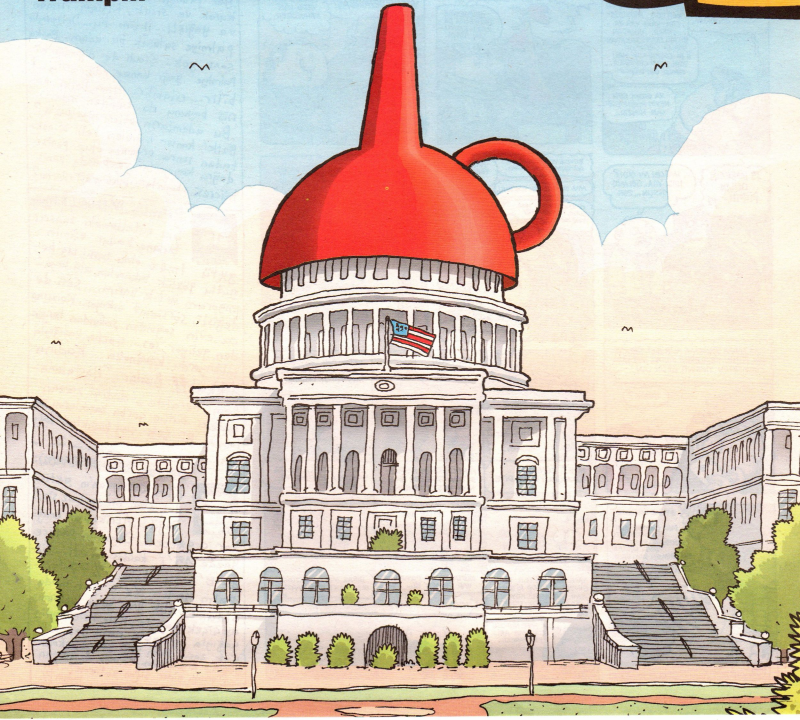
ÖMER GÖKSEL
KITI
KITI
KITI
KITI
NOLUYO BE?
TIKA
HADİ AMA ZEKİ ERKEKLERDEN HOŞLANDIĞINI BİLİYORUM.
ÇIKAR MISIN?! EXPERIMENT YAPIYORUM.
İNGİLİZCELİ KONUŞTUĞUNA GÖRE KESİN YİNE ÇOKTIRT BİŞİLER YAPIYOSUN Dİ Mİ?..
"ÇIK" DEDİM SANA!..
PLOP!
PIT!
HMM!.. ÇOK PASİF!..
ÇİRKEF!!
HMM... DAĞINIK?!
İNDİRİM
EVET KIZLAR!..SİZ EN DOĞAL HALİNİZLE ALIŞVERİŞ YAPARKEN BEN DE AVM AVM GEZİP OĞLUMA EN İYİ KIZI BULUCAM...
AA... BAK ŞU DERLİ TOPLU!
AA ÇALIŞANMIŞ... O SAYLANMAZ...
MÜTHİŞ BİR KALSİYUM KAYNAĞI ...
O NE LAN?
TAVUK SUYU BULYON VARMIŞ DOLAPTA... İÇER MİSİN SEN DE?..
YOK!
EĞER EVİMDEKİ BÜTÜN GIDA MADDELERİNİ TÜKETEBİLDİYSEN... ARTIK SKTİR OLUR GİDER MİSİN?.
AMA AYBEDİYON KANKHA!..

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Olta
AŞKIM GELİYORUM AHH...
EVET BÖYLE AŞKIM...DEVAM ET IH HI IH
AAHHH
YARISI YALAN TABİ BU BAĞIRMANIN...
SIRF BENİ GAZA GETİRMEK İÇİN
CANIM
Hİ?
AŞKIM BIRAKMIYCAKSIN Dİİ Mİ BENİ?
NEREYE?
YAA DALGA GEÇME...HANİ SEVİŞTİKTEN SONRA ERKEKLER ŞEY OLUR YA...
UYKUSU GELİR
HAYIR, BÜYÜ BOZULUR YA
ŞURDA DÖRT BUÇUK DAKİKA SÜREN BİR SEVİŞMENİN PAZARLIĞI ETMESEN
GEÇİŞTİRME YAA... BENİM İÇİN ÇOK ÖNEMLİ
SABAH KONUŞURUZ
SENİN İÇİN ÖNEMLİ DİİL MİYİM?
ÖNEMLİSİN... İYİ GECELER
İYİ GECELER NE?
İYİ GECELER İŞTE
İYİ GECELER AŞKIM, İYİ GECELER BEBEĞİM, İYİ GECELER CANIM GİBİ MESELA
C ŞIKKI
PİS!
HHH... PFHHH...HHH ...PFHHH
BANA BAKIYO!
GÖZLERİNİ BATIRIYO SANKİ TENİME
SAKIN AÇMA GÖZÜNÜ, DİŞLERİNİN ARASINA SIKIŞTIRDIĞI KELİMELERİ TÜKÜRÜR SURATINA
ZZZ
LAN!
BEN UYURKEN BİŞİYLER YAPMASIN BANA!
SKTİR... YOK
DOĞALGAZI MI AÇIK BIRAKIP GİTTİ?!
BURASI TEMİZ
CÜZDANIM! CEP TELEFONUM!
BUNLAR DA YERİNDE
ÇOK MU MERAK ETTİN BENİ?
AAA NANİŞKİ!
NNA NAPIYODUN ORDA?
DENEY... SENİ DENEDİM
NEYSE, BİRAZ ZAMAN ALICAK GİBİ GÖRÜNÜYO...
NEYMİŞ O?
SEVGİNİ GÖSTERMEN
OFFF! YİNE Mİ O KONU?!
OF DEME SEN DE İNSANSIN
...
NEE?
NİYE BAKIYOSUN?.
PEKİ TAMAM
AA NE ÇABUK
CEP TELEFONUNU ÇIKAR...
NİYE?
ÇIKAR!
...KİM BU AKIN?
TEYZEM, ERKEK ADI GİBİ Dİİ Mİ?
BÜLENT?
O DA HALAM
A-A?
TAMAM YEDİM... YARIN SABAH ARARIZ BAKALIM BÜLENT HALAYI
BİROL KİM?
OKULDAN ARKADAŞ
SİLECEKSİN!
ZATEN HİÇ ARAŞMIYORUZ
BAYRAM?
KAPICI... SİPARİŞ VERMEK İÇİN ARIYORUM ONU SİLEMEM KUSURA BAKMA
2 saat sonra
WHATSAPP GRUBUN VAR MI?
VAR
BENİ DE EKLİYCEKSİN
OOF SAÇMALAMA ARTIK YAA...UYUYALIM HADİ SABAH OLUYO NERDEYSE
FACEBOOK ŞİFREN NE?
AA! YETER ARTIK AMA HAA!
NOOLDU, PANİKLEDİN?
SEVDİĞİM KADININ KİMLERLE YAZIŞTIĞINI GÖRMEK HAKKIM DİİL Mİ?
GİDİYORUM BEN!
B.KUNU ÇIKARDIN RESMEN YAA!
OHH İŞTE BU KADAR
NEREYE GİDİYOSUN?
SEVGİLİNİN EVİNE Mİ?
EBENİN!...
...
TAHMİN ETMİŞTİM
İSTEMİYORUM, SENDEN BİŞİ İSTEMİYORUM!
SEVME BENİ SEV-MEE!...
ATLA ARABAYA
YAA GİTSENE SEN!
HADİ DEDİM SANA
KONUŞMUYO
HAHAHA PES ETTİ...
FAZLA ABARTMA, BÖYLE DAVRANAN ADAMLARI SEVERLER
...
TAMAM, GELDİK
SAĞOL!
YUKARI ÇIKIP IŞIĞI AÇANA KADAR BEKLİYCEM BURDA
HASTA YAA! RUH HASTASI!
HEP BENİ Mİ BULURSUNUZ BİLMEM Kİ!
HAHAHA
Ağzına olta takıldığını fark ettiğinde çırpıma, daha da derine girer. Sakince bekleyip gizli silahın olan kayganlığını kullanmalısın. O başarısını kutlarken ellerinin arasından fırlayıp, denize yani özgürlüğüne kavuşursun. Ha denizde tehlike yok mu? Var tabi.
HER FOTOĞRAFINA LİKE'I BASMIŞ!
ONU TAKİP ETMİYCEKSİN!
NE BİLİYİM BEN
ULAN BİR KERE YATTIK DAHA! SEVGİLİM Mİ OLDUN?!
İŞTE EN SEVDİĞİM KADIN TİPİ AMA SEVGİMİ GÖSTEREMEM
-SON-

26 OCAK PERŞEMBE
SAYI: 2017/04 No: 491
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Trump...

Vatandaşa Sorduk : Palm Yağı

Valiz Sulhçuluk (29):

Afrikalıylan ne uğraştılar lan... Köle ettiler, kaynakları sömürdüler, birbirlerine düşürdüler vs... Adamların memleketinde dibine işemek için ağaç arasan palmiyeden başka bulamazsın.. "Şöyle bir incir gölgesinde sıçayım" diye düşünsen, mümkün değil..... Her yer palmiye, kalanı çöl, yer yer kurak ve sıcak, kışları ılıman ve yağışlı... İklim bu... Dolayısıyla palmiye satacak bu adam... Başka şansı yok... Şimdi de diyorlar ki palmiye yağı kanser ediyo... Ola-! bilir... olabilir... Ama belki penis boyunu da büyüten odur... Bu adamların etleri niye fazla? Belki kanser hücreleri belli bi noktadan sonra organize olup penise doğru kayıyorlar ve burada penis hücresi oluyorlar... İyice araştırdın mı?..

Doğrusal Daireoğlutop (40):

Siz nutelladaki kanseri bulana kadar eşimin g*tü imax oldu lan... Üç boyutlu gözlük takmadan algılayamıyorum artık karımı... Sesi de değişti, sörraunt çıkıyor.. Konuşunca evin sağından solundan heryerden geliyor ses... Çorba kaşığıyla saldırıyordu kavanoza... Kadına dikkat!!. Bunlar "Hastalanam heralde" dediği zaman evdeki bütün çorba kaşıklarını saklayın.. Bi tek çay kaşıkları kalsın...

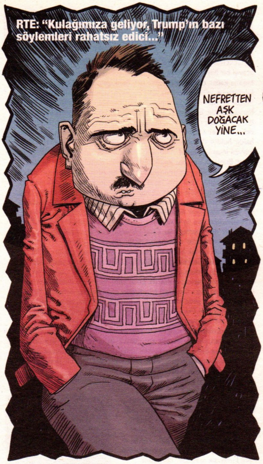

Bardak Porselenfincan (32):

Kim Kardaşyan'ın g*tü doğuştan mı sandınız siz?.. Değil... Afrikalının emeği var o g*tte... O g*tün sadece yüzde 15'i kardaşyan eti... Yüzde 8'i su, kalan %77'si palm yağı... Ve o g*t moda oldu.. Evlilik yaşı gelen kızlarımız ayçiçek yağıyla, hele hele zeytin yağıyla o g*tü nasıl yapsın?.. Çok zor.. "Palm yağı yerine, ekmek yesin" diyeceksin.. Günde 4 somun franealı gider.. Sifon götürmez.. Anladın?..

UYKUSUZ

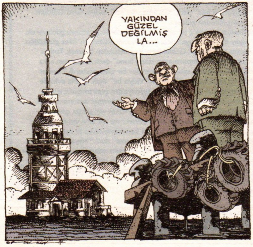
RTE: "Kulağımıza geliyor, Trump'ın bazı söylemleri rahatsız edici..."

Sayıştay, TRT'ye halkın cebinden 1.5 milyar lira aktarıldığını ve kurumun yıllık zararının 146 milyon lira olduğunu açıkladı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesinin Üsküdar'da denizi doldurarak yapacağı düzenlemeyle Kız Kulesi kıyıya biraz daha yakınlaşacak.

N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

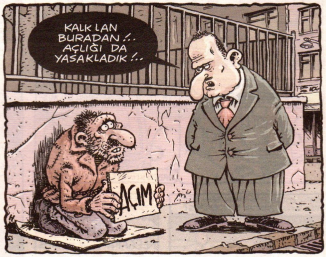
@baris_uygur

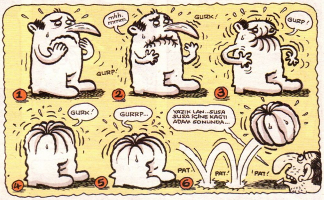
Normal şartlar altında insanlar her konuda fikirlerini değiştirebilir, daha önce ak dediği şeylere daha sonra kara, kara dediği şeylere ak demeye başlayabilir. Ve yine **normal şartlar altında** insanın yanılması ve yanılgılarından hareketle değişmesi doğaldır. Ama **Yeni Türkiye'de** kimse yanılmamakta, kimse fikrini değiştirmemekte, kimse doğumundan ölümüne maşallah bir an olsun hata yapmamaktadır. Koskoca bir bakan, kameralar karşısında kurduğu bir cümleyi, sanki 80 milyonluk ülkede kimse İngilizce bilmiyormuş gibi yalanlayabilir ama asla hatalı olduğunu kabullenmez.

Ya da 10 yıl boyunca AKP desteklemiş pek muteber aydınlar asla yanılmamış, her nasılsa AKP bir sabah Gregor Samsa gibi bambaşka bir hâlde uyanmıştır. Aman maazallah, her uyarıya kulaklarını kapatıp, inadım inat kıçım iki kanat diyen muteber aydın yanılmış olmasın da, dünya onun fikirleri etrafında dönüyor, hayat o nasıl yorumlamışsa öyle yaşanıyor olsun. Tabii **normal şartlar altında** böyle bir şeyin olabilmesi için pek hoşgörülü, pek ilerici, pek demokrat, pek yenilikçi, pek uzlaşmacı, pek özgürlükçü liderin; bir sabah ansızın bunaltıcı düşlerinden uyandığında kendisini devcileyin bir diktatöre dönüşmüş olarak bulması gerekir. Yani **Yeni Türkiye,** muteber aydınların dünyayı fikirlerine göre tahlil ettiği değil, tahlilleri doğru çıkmış olsun diye göre kıçlarından dünya uydurdukları bir ülkedir.

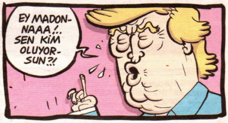
Ve yine **normal şartlar altında** artık billurlaşmaya başlayan bir diktatörlük karşısında, bu diktatörlüğü on yıl boyunca savunanların, eğer diktatörlük aşığı değillerse köşelerine çekilip hiçbir sahtekarca ve pasif agresif bir şekilde yine başkalarını suçlayarak değil, sadece ve sadece kendi tutumlarını değerlendirerek özeleştiri yapmalarının vakti gelmiştir. Ama **Yeni Türkiye,** yağmurdan kaçarken doluya tutulduğunu, dimyata pirince giderken eldeki bulgurdan olduğunu, akım derken bokum dediğini zinhar kabullenmek istemeyen muteber aydınların asla yanılmadığı bir ülkedir. Aman maazallah bütün hayatları bir hatalı tahliller antolojisi olan muteber aydınlarımız yanılmamış olsunlar da ne olursa olsun.

Metal işçilerinin 13 fabrikada başlattıkları grev Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklandı.

ABD'de Trump karşıtı protestolara katılan Madonna, canlı yayında "Fuck you" diyerek Donald Trump'a küfür etti.

nisanhakan

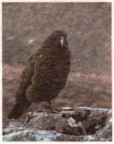

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Geçenlerde bir belgesel izledim. Kea Papağanları hakkında. Çok acayip bir hayvan bu. Yeni Zelanda'nın çocuğu. Yıllarca, insan ayak basana kadar, tek bir memeliye bile denk gelmemiş. Öyle tek başına at koşturmuş, yıllar boyu ama. Çünkü biliyorsunuz, memeli başka bir şey. Huzur vermez insana memeli. Bu Kea Papağanı gerçekten çok ilginç bir hayvan. Bayağı bildiğiniz misafirliğe falan gidiyor bir hısıma bir akrabaya, bir tanışa. Uça uça gidiyor. Yaklaşırken de "ben geliyom" diye kendince öterek haber ediyor. Son yüz metreyi ise yürüyerek gidiyor. Hani "bir haldır huldur durumları olmasın, insan gibi gideyim" manasında. Peki bu hayvan insanlığı nereden öğrendi. Nereden öğrenecek, insandan öğrendi elbet. Bunların mekana kayak tesisi açılınca insanla doluyor ortalık. İnsanı izleye izleye insan oluyorlar resmen. Ama nasıl bir insan olmak. Bayağı bildiğiniz insan gibi kayak yapıyorlar. İnsanlarla birlikte oturup yemek yiyorlar. Ama serde de hayvanlık var, çok da insan olamıyorlar. Araba parçalıyorlar mesela. Zevk. Gagaları dev kuvvetli, kağıt helva yer gibi araba yiyor adamlar. Yani yemiyorlar da, anasını da sitiyolar arabanın, ben size öyle söyleyeyim. İllallah etmiş halk bunlardan. Ama hiçbir şey de yapamıyorlar. Özel kanunla korunuyor papağanlar. Zaten galiba korunmasalar da insanlar hiçbir şey yapmaz bence o hayvanlara. Çünkü insan olmak böyle bir şey. Sen yokken Kea Papağanı vardı a ayı. Sen kimsin. Sen kimsin ya. Sen kimi kimin yerinden şeyapıyosun. Neyse, ne diyordum. Arsızlık hırsızlık bu hayvanlarda. Çantanı bir açıkta bırakmayagör, kapkaç bunlarda. En acayibi de, evlere dükkanlara girip hırsızlık yapmaları. Geceleri gündüzleri olmayan hayvanlar bu hayvanlar. Bir lokanta var, gece kamerasıyla çekmişler. Kedi kapısından gecenin karanlığında Kea Papağanı giriyor içeriye. Dev tereyağı tenekesinin kapağını tek bir gaga hamlesiyle söküveriyor, sonra ver Allah ediyor tereyağ gömmeyi. Tereyağının büyük hastası. O kadar çok yiyor ki, uçarak gelen hayvan, yürüyerek bile zor çıkıyor dükkandan. Kedi kapısından zor çıkıyor. Biraz önce de internetten araştırdım, koyun yiyormuş .rospu çocuğu. Biniyormuş sırtına, canlı canlı yiyormuş. Tam bir lanet, pis bir şey bu hayvan ya. Yemin ediyorum bak.

æ Gerçi ne çeşit papağan olursa olsun, bir insanlaşma söz konusu oluyor galiba bir süre sonra. Ballı mesela. Bizim cennet papağanı arkadaş biliyorsunuz Ballı. Bazen biz kendisiyle turneye çıkıyoruz. Her turne dönüşü yaptığı ilk iş yıkanmak oluyor. Küveti var, nasıl yıkanıyor ama. Sanki ömrü hayatında hiç yıkanmamış gibi yıkanıyor. "Ne kirlendik arkadaş" dercesine saatlerce yıkanıyor. Papağan hayvanını seviyorum, çünkü sana bana benziyor. Komik oluyor. Bir yerde de hissiyatlarım çok değişik.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi eve. Uzun zamandır gelmiyordu, rahattım epey. Gerçi pek de rahat değildim, çünkü "ne zaman gelecek, ne zaman gelecek acaba" diye düşünmekten şeyolmuştum artık. Geldiği için bir rahatladım galiba. Evet evet, geldiği için rahatladım. İyi oldu böyle gelmesi. Arada bir gelsin ki boşalsın enerji bence. Düşünmeyeyim "ne zaman gelecek, ne zaman gelecek" diye. The Walking Dead gibi. Her an bir yerden bir zombi çıkacak gibi. Bu gerginlikle yaşamaktansa çıksın istiyorum karşıma zombi, patlatayım istiyorum beynini, ben böyle daha mutlu olurum. Durumum bu. "Yıllar önce de memleketlerden bir memlekette bir kıza yürüyorum ama çok tutuğum, bir türlü yürüyemiyorum" diyerek lafa girdi. "Ee" dedim. "Nasıl yürüsem de nasıl etsem, konuyu nasıl sekse getirsem diye yanıyorum" dedi. "Eie" dedim. "Derken kız tatilden bahsetmeye başladı" dedi. "Hımm" dedim. "Biz tatile sevişçek adam bulmaya gidiyoruz diyesiye ben zaten o anda sarsılarak titredim" dedi. "Oha" dedim. "Peki sonra noldu" dedim. "Otele gittik, kızın şey zamanıymış, şey olmadı yani" dedi. "Olm kız seninle oyun oynamış" dedim. "Elletti ama" dedi. "Ha o zaman bilemiycem" dedim. "Gidiyorum ben" dedi. "Git ama yine gel" dedim. Gitti. Güldüm. Sustum, içimden güldüm.

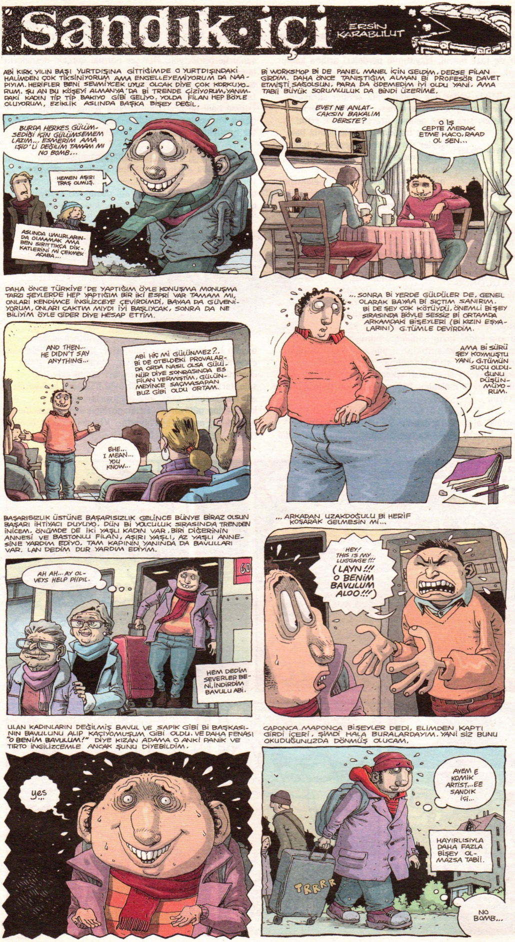
æ Tankut Ağabey'e uğradım yine geçenlerde. Arabasını göstererek, "Alpay bak bi buruya" dedi bana. Arabası kocaman. Pilot gözlükleri elbette eski model. Gözlüklerin hep üstünden bakmak. Tankut Ağabey olmak. "Yaptırmamız lazım bunu" dedi. Arabasının arka koltuğunda müzik setine benzer dev bir aleti gösterdi. "Tankut Ağabey ne ki bu şimdi" dedim. "Vidyo bu" dedi. "Daha evlerde televizyon yok iken ben bunu Japonya'dan getirtmiştim, içinde Gorbaçov'un Türkiye ziyaretinde eski müsteşar amcamın kendi çektiği balo görüntülerimizin olduğu kaset var, sıkıştı, çıkmıyor namussuz, senin tanıdığın iyi bi tamirci var mı, ama vidyoma zarar vermiycek bak" dedi. "Tankut abi ben bilmiyorum ki öyle birini ama" dedim. "Velosipet olsa bilirdin ama" dedi. "Neyse tutma beni, ben bulurum bi tamirci" diyerek arabasına atladı, her zaman olduğu gibi çift şerit kaplayarak yola koyuldu. Ben ise bir süre baktım öyle giden Tankut Ağabey'in ardından, sonra da sinemaya gittim. Kendimce en güzelini yaptım.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"sahne 2017"
26 Ocak Perşembe / **Kuzguncuk Sanat Tiyatrosu** / Saat: 21.00 / bilgi: 0553 228 44 63
27 Ocak Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
28 Ocak Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 22.00 / bilgi: 0536 954 58 35

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

NEYİM VAR BENİM?

Nice insan, ağrılar ve öleceğine dair kaygılar içinde acile gitmiş, gerekli tetkiklerin ardından o gün ölmeyeceği ima edilerek eve geri gönderilmiştir. Gerçekten de eve gönderilen insanların büyük bir çoğunluğunun ölmediği ve üstelik ertesi sabah işe gittiği görülmüştür. Tıp bazen bir ima bilimidir, insana olan saygısı dolayısıyla, kalkıp gece yarıları acile kadar gelen bir insana, "hiçbir şeyin yok, hadi eve git!" demez. Ret cevabını sözel değil kas gevşetici, ağrı kesici, gaz giderici vb. formlarda verir. Özellikle acillerde sabaha karşı yazılan "miyorelaksanlar" Türkçeye tam anlamıyla, "aslında bir bok yok sende, ama şimdi sen ilgilenmediler dersin, en iyisi al şu kas gevşeticiyi sabah akşam iç, tabi tabi tok karnına iç" olarak çevrilebilir. Ne olursa olsun hiçbir insan sabaha karşı gittiği acilden eli boş gönderilmeyi kabullenemez. Bu, bir tür varoluş sorunudur. Ölümcül ağrılar gaz kaynaklı bile olsa, tedavi osurma yoluyla değil en azından bir spazm gidericiyle sağlanmalıdır. Modern insanın "yellenmeyi deneyin" tavsiyesi yerine, "günde iki defa Spasmomen" almaya hakkı vardır.

Kalp krizi geçirdiğime emindim. Göğsüme bir fil oturmuştu, ellerim ayaklarım uyuşuyordu, bayılmak üzere olduğumu hissediyordum. Ayağa kalkmaya korkuyordum. Ayağa kalkarsam daha hastaneye ulaşamadan öleceğimi düşünüyordum. Kalbimin ritmi telaşımı, telaşım kalbimin ritmini artırıyordu. Paradoks içinde ölecektim. Fakat bir türlü olmadı, bunca sağlam belirtiye rağmen bir türlü ölemedim. Nihayet, kısmen rahatladığım bir anda ayaklanmayı başardım. Asansörü beklerken fil geri geldi, bu sefer arkadaşlarını da çağırmış gibiydi, kalbim sanki bedenimin dışındaymış gibi dakikada yaklaşık 400 kere atmaya başladı. Kurtulma ümidiyle ayaklanmıştım, ama maalesef asansör beklerken ölüyordum. Evde değil, hastane yollarında değil, ambulans görkemiyle değil, bir asansörde ölecektim. Beşinci kattan zemine doğru, dikey bir kabinde, kalbimin çırpınışına bakılırsa ikinci kat civarında ölüp gidecektim. Zeminde kapı açıldığında, asansörü bekleyen bir kadının tepkisi ölümümden yeryüzüne dağılan ilk çığlık olacaktı. "Yapacak bir şey kalmamış," diyeceklerdi, "sağlık görevlileri olay yerine vardığında çoktan ölmüş." Normal ölenlerin aksine ruhu aşağıdan yukarıya değil, asansör yüzünden yukarıdan aşağı yolculuk etmiş. Ters bir insandı zaten rahmetli.

Yolum kısaydı. Apartmanın tam karşısında bir hastane olduğundan kendi kendimin ambulansı olma şansım vardı. Soğuk terler eşliğinde kalbimi tutarak girdim acilden içeri. Derdimi anlatamadan yığılıp kalırsam en azından elimle tuttuğum yerin doktorlara yol göstereceğini düşünüyordum. Karşılama görkemli oldu. Sağ olsunlar bütün profesyonelliklerine rağmen telaş etti çalışanlar, beni hayata bağlamak için seferber oldular. Fakat şaşırtıcı bir biçimde bana gösterilen ilgi hızla azaldı. Tansiyonumu ölçüp ardından EKG'mi çeken hemşirenin yüzüne manalı bir tebessüm yayıldı. Ölmek üzere olduğum dakikalarda, "Biraz rahatlamaya çalışın, birazdan doktor gelecek," diyordu hemşire. "Birazdan" benim için çok geçti. Çünkü ben birazdan ölecektim. Hesaplarıma göre, doktor geldiğinde ben çoktan gitmiş olacaktım. Ah doktor! Birazdan elektroşok cihazını hazırlamaları için hemşirelere bağıracaksın. Şoku yiyen bedenim hayata geri dönmek arzusuyla bir umut zıplayacak. Kalbim geri dönmemekte ısrar ettikçe şiddeti artıracak, beni daha çok zıplatacaksın. Ben sana bir şey demiyorum doktor, sen yine ver şokunu, istediğin kadar zıplat şu zavallı kulunu, rutin meslek hayatında bir heyecandır bu, ama ne yazık ki olmayacak. Sen "Grey's Anatomy" tadı yaşayacaksın, ama ben, düşük prodüksiyon eşliğinde ikindi namazını müteakip "Doktorlar" dizisinden ıskartaya ayrılacağım. EKG sonucuma bakan doktorun yüzüne de tıpkı hemşire gibi manalı bir tebessüm yayıldı. Ortam ölünemeyecek kadar rahattı. Doktor bir süre dinlenmemi salık vererek odadan ayrıldığında, buraya girerken yaşattığım telaştan eser kalmamıştı. Birkaç dakika sonra hemşire de odadan çıkınca ortalık iyice sakinleşti. Belki de huzur içinde ölmemi istiyorlardı.

Yaklaşık bir ay sonra, yeniden gittiğim acilde aynı aşamalardan geçtim. Bu sefer yüze yayılan tebessümler daha belirgindi. Hatta neredeyse, "Hah geldi yine!" gibi bir tavırla karşılaştığımı söyleyebilirim. Tıp emekçileri, psikolojik temelli de olsa fiziksel bulguları ciddiye almak zorunda olduklarından her defasında tansiyon ölçmeye, EKG çekmeye devam ederler, ama çıkacak sonuçtan neredeyse emin olduklarından yüzlerine yayılan sırıtışı da engelleyemezler. Fakat bana kalırsa bu sefer haddinden fazla sırıttılar. Ayıp ediyorlardı. Aslında aynı acile gelmekle hata yapan ve "Hah geldi yine!" teşhisini koyduran bendim. Bir kere daha ölecek olursam başka hastaneye gitmeye karar verdim.

Haftaya: Ölmüyormuşum, ama kafa gitmiş.

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Bizler, insanlar olarak burada, bu güzel markette birbirimize birbirimizin işine pek de yaramayacak bir mahremini açıyoruz. Ev hayatınızın kalın perdelerini çok hafif aralamak durumunda kalıyorsunuz, kusura bakmazsanız içeriye bakıyorum ne var ne yok diye. Bu hanımefendinin bu derece sucuk sevdalısı olabileceğini, şarküteri kısmında satılan plastik gibi sucukları değil de kasap tarafında satılan iştahlı sucukları tercih edeceğini bilebilir miydim? Artık sizinle hiç yoktan bir ortak payda bulduk hanımefendi, birbirimize sandığınızdan daha yakınız. Beynimdeki insan değerlendirme puanınız bilinçli sucuk tercihinizle aniden yükseldi, şimdi kalbime bu marketteki çoğu insandan daha yakınsınız. Hele ki peyniri alelade bir besinmiş gibi düşünen, açık değil de kutulu peynir tercih eden şu rezil adamdan kat kat yakınsınız. Bir yangın, allah korusun bir deprem, bir soygun girişimi, zalim dünyanın üzerimize fırlatacağı her türlü talihsizlik durumunda ilk kurtarılacaklardansınız, kıymetlisiniz. Ufak tefeksiniz, minyonsunuz. Sizi koltuk altıma sıkıştırıp kaçırabilirim buralardan, üstelik sucuğunuzu da bırakmaz zorunda değilsiniz. Ekstra bir ağırlık olarak görmem kaliteli sucuğunuzu. Bir de az önce alışveriş sepetinde sadece bulgur, soğan ve kiloluk kova yoğurt olan bir çocuk gördüm, o da beğendiğim insanlar listeme üst sıralardan giriş yaptı.

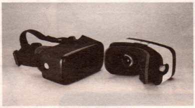
ETİKET RENGİ VE KURTARMA ÖNCELİĞİ

- Y — **YANGINDA İLK KURTARILACAK**
- Y — **YANGINDA İKİNCİ KURTARILACAK**
- Y — **YANGINDA ÜÇÜNCÜ KURTARILACAK**

Kendi alışverişimi tamamladım, kasada sıraya girdim. Üç adet bira, en ucuz marka dev poşet beyaz leblebi, bir de taze marul. Hayatımın perdeleri ardına kadar açık, gerçekten de içerisi bu kadar sade ve heyecansız döşenmiş. Marulu tavşan yiyecek, beyaz leblebiyi ben. İstediğiniz kadar göz atabilirsiniz zevkler sarayıma. Marketin girişine tost makinesi, tava gibi ürünler dizmişler, sıra bana gelmek üzereyken fark ettim. Benim hakkımda bilmediğiniz bazı şeyler var, alışveriş sepetime bakarak öğrenemeyeceğiniz bazı şeyler var. Ben hayatta en büyük keyfi marketlerde satılan dandik elektrikli cihazlara bakarken alıyorum. Ufak zevkler kavramını ortaya insanların tahayyül dahi edemeyeceği ufaklıkta zevklerim var bu hayatta. Artık sıradan çıkmak için çok geç, çıkarsam garip olur, insanlar benim hakkımda başka şeyler düşünür. Uzaktan bakacağım. Yirmi liraya sanal gerçeklik gözlüğü satıyorlar. ULAN! Bana çok lazım ya o. Şu ana kadar lazım olduğunu bilmiyordum ama yirmi liraya sattıklarını görünce çok ihtiyacım olduğunu fark ettim. İnanılmaz arzuluyorum, fakat alışveriş sırasından çıkamıyorum. Ağlayın gökyüzündeki melekler, başıma gelen bu talihsizliklere ağlayın.

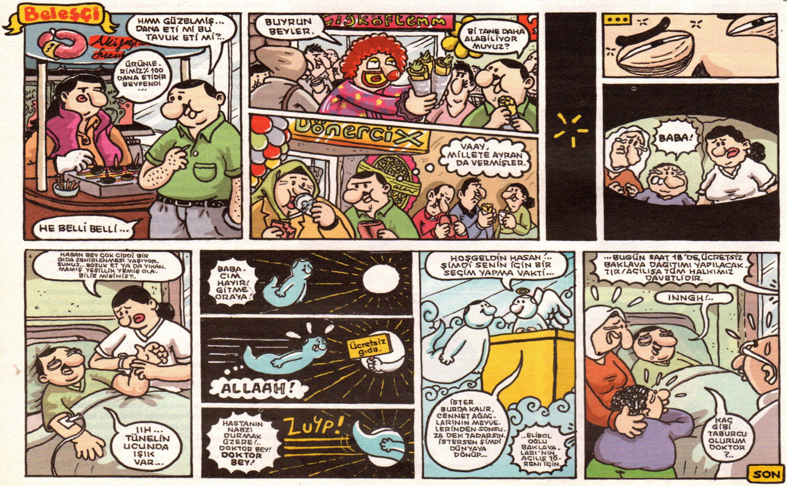
Gözlüğü alıp, tekrardan sıraya girmek de saçma geldi. Elimde kilolarca beyaz leblebi, gönlümde sanal gerçeklik gözlüğüyle evime döndüm. İnsan bu kadar dertsizken aniden bu kadar nasıl dertlenebilir? Bir bira içtim, baya bir beyaz leblebi yedim, tavşanı marul gevelerken izledim. Evde her şey var, ama sanal gerçeklik yok. Her şey normal gerçek, nesnelerin hepsi katı, elle tutulur nesneler, fizik kuralları takır tukur çalışıyor hala. Sanal gerçekliğimiz olsaydı fantastik dünyalara girerdik, şaşırırdık, gülerdik. İsterse beni on beş dakika sonra yeniden karşısında gören kasiyer çocuk içinden "vay arkadaş, ne kadar tez canlıymış" desin, ben markete geri dönüyorum.

Altı tane sanal gerçeklik gözlüğü saymıştım, on beş dakikada altısı da satılmış. Güvenliğe sessizce yanaşıp "abi burada gözlükler vardı?" diye sordum, güvenlik kasadaki çocuğa "abi gözlükleri soruyor, bitti mi gözlükler?" diye bağırdı, kasadaki çocuk "bitti gözlükler beyefendi, insanlar ikişer üçer aldılar" diye bağırdı.

Güzel bir radyo tiyatrosu sunduk markette alışveriş yapan insanlara. Almışlar gözlükleri, bitirmişler. Mahallemizin dandik marketinde sihirli diyarlara açılan büyülü bir boyut kapısı bulmuşlar, benim gibi tereddüt etmemişler, kendileri girmişler, akrabaları da girsin diye diğer gözlükleri de almışlar. Şimdi evlerinin salonlarında kafalarında gözlükle havalara bakıyorlar, ani hareketlerle sağa sola dönüyorlar, kendi kendilerine gülüyorlar. Belki gözlüğü evin ananesine bağladılar, onunla eğleniyorlar. Kimsenin değil, benim suçum, kendi kendimi üzdüm.

groagh@gmail.com

akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Yapay zeka, taşeron zekâ

Aklımızı ihâleye çıkararak nereye varacağız çok merak ediyorum. Eskiden bilim kurgu temalı çizgiromanlarda geleceğin insanları koca kafalı çizilirdi zira çizenler "Şimdi bu kadar biliyorken futbol topu kadar bir kafamız varsa ileride daha çok şey bilip zekâmız daha da gelişince beden derslerindeki sağlık topu kadar kafamız olacak demek ki," diye düşündüler ki, geleceğin insanları kafaları gövdeleri kadar yaratıklar olarak çizilegeldi yıllar boyu.

Tabii buradan bu çizgiromanları çizenlerin evrim süreçlerini incelemedikleri ya da lisede okudukları müfredatların bir gece ansızın 100 yıllık jakoben zulümden kurtulduğunu çıkarabiliriz zira fosillere bakacak olursak kafamız eni konu küçülmüş. Tabii bu çizgiromanlar genellikle 60'lar, 70'lerde geçtiğinden bilgisayar teknolojisinin de geliştikçe küçüldüğü henüz herkesin bildiği bir gerçek olmadığı için arkadaşlar o açıdan da akıl yürütememiş.

Şimdi mesela ben yıllar önce bir televizyon istasyonunda çalışmaya başladığımda, montaj odasında yaz aylarında üstü çıplak çalışırdı insanlar çünkü odadaki "sadece video montaj yapmaya yarayan" Harry model, Quantel marka bir bilgisayar vardı ve odayı bir katalitik soba gücünde ısıtıyor, aynı zamanda hard diskleriyle beraber iki katalitik soba kadar da yer kaplıyordu. Hani alet edevatın dile geldiği Toy Story, Arabalar gibi bir filme konu olsa, o zaman bile eni konu genç arkadaşlarının hürmet ettiği ihtiyar kıvamında bir cihazdı.

Ama nasıl bizim Harry cebimize girecek kadar küçüldüyse, kafalarımız da kavramsal olarak küçüldü. Eskiden hemen herkes en az on beş yirmi telefon numarasını aklında tutarken şimdi bankada kendi telefon numaramızı sorduklarında bile "Dur bir saniye," deyip kendi numaramızı doğru söylemek için cep telefonu çıkartıyoruz. Resmen aklımızın bir kısmını cebimizdeki bir alete ihâle etmişiz, taşeron hafızaya bel bağlamışız. E peki zamanında eşin dostun telefon numarasını depoladığımız yer boşalınca onu başka bir şeyle mi doldurduk? Valla kimse kendini kandırmasın iyice fakir yeni evlinin nohut oda bakla sofa evine döndü kafalarımız; resmen geyik bile yapamaz olduk. En heyecanlı geyiklerin bile ilk virajında "Ya işte Wikipedia'da yazıyor abi," diye konuşurken link veriyoruz. Hele bazı arkadaşlarımızla sohbet ederken geyiğin künhüne vakıf olmak için elimizin altında internet olması gerek. Geyiği bile taşerona vermişiz. Resmen yüzüme link çarpmadan sohbet edemez oldum.

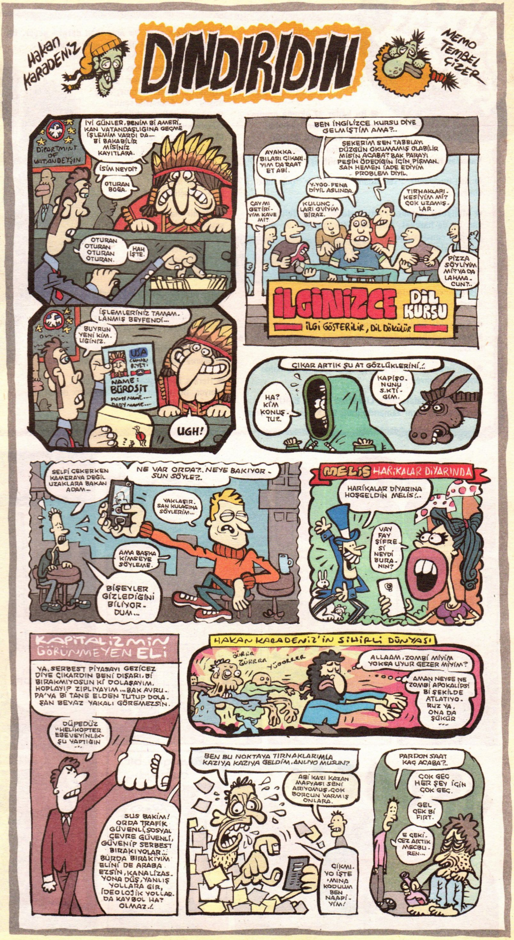

Hadi laf arasında link yine iyi, "Abi google'a bisiklete binen kedi, yaz izle çok komik," diye sadece yol tarif edip gidenler var. Arkadaş bu resmen fıkraları bildikleri için fıkralara numara verip, sonra da o numaraları söyleyip kıh kıh gülen delilerin fıkrasına benziyor. Hayır, yazının icadıyla atarlanıp "Her şeyi o tabletlere kaydetmeye başladınız, sohbet edemez olduk, başlayacağım kil tabletinize" diyen Sümerli huysuz ihtiyar gibi olmak da istemiyorum, bu yeni paradigmaya ayak uydurmaya çalışıyorum ama kime ne video göstersem "Ha ben onu izledim ya," diyor, resmen yeni video bulamadığı için muhabbeti sıkıcı adam durumuna düşüyorum.

Bana öyle geliyor ki daha yüksek işlem gücüne sahip daha yüksek bellekli cihazlar küçülürken kafamız da daha az işlem gücüne sahip, daha düşük bellekli hâle geliyor. Yani en azından kendi adıma konuşayım, (ki zaten yazının atarı ne kadar şiddetliyse yazar o kadar kendine atarlanıyor demektir.) eskiden belgesel izlediğimde ya da bilimsel yayın okuduğumda aklımda üç beş bir şey kalırdı. Şimdi belgesel izlemenin üzerimde yarattığı tek etki "Allah allah, ben niye anlamıyorum ulan bunu?" oluyor.

Mesela geçen, televizyon için çekilmiş, alabildiğine basitleştirilmiş bir astrofizik belgeseli izledim; altı bölüm belgeselden aklımda kalan tek şey sesin havasız ortamda yayılmadığı ama ışığın yayıldığı oldu. Altı bölüm astrofizik belgeseli mi izledim, bir bölümü üç aşağı beş yukarı o kadar süren Kısmetse Olur mu izledim belli değil; kafa pırıl pırıl. Hâlbuki Kaptan Cousteau'nun Jamaika'da çektiği belgeselde mercanların tarihinin balıklardan bile eski olduğunu öğrenmiştim, hâlâ keriz gibi aklımda.

Belki teknolojiyle ilgisi yoktur, bizzat ben bir pırıl pırıllaşma sürecine girmişimdir, mercan kayalıkları, komodo ejderi, Antananarivo'nun rakımı gibi çer çöp bilgilerle doldurduğum kafa madde/anti-madde işini almıyordur. Ona da bir şey yapamıyor, "Çıkın evimden, Almanya'dan oğlum gelecek," diyen evsahibi gibi Antananarivo'nun rakımının 1200 metre olduğu bilgisini atıp yerine anti-madde'nin tanımını sokamıyorsun. E o zaman da benim kafa çizgiromanlardaki gibi büyüyeceğine, büzülüp kuru üzüm gibi kalıyor ben de arada bir sudoku çözüp üzümü çalıştırıp geliştiriyorum diye kendimi kandırmaya çalışıyorum işte. Ne diyeyim, örnek olamadım, bari ibret olayım.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Evine misafir geleyim,
Kahvemi sen pişir.
Taze doldurulmuş sürahiden
Bir bardak su ver
Yetişir..."
Ziya Osman Saba

● **Bu kadar az okuma oranına rağmen gazeteciler, aydınlar hapiste... Bir de doğru düzgün okuyan bir toplum olsa n'apacaklardı, Yazarlar Hapishanesi'ne mi gidecekti iş?**

● Asıl meselemiz, "Tek Adam" isteyen bir "Çoğunluk" olması...

● **Milliyetçi Hareket Partisi'nde ne milliyetçilik var, ne de hareket. Buz gibi "Tayyipçiler" ve onun yanında cansiparane "duruyorlar."**

Türkiye -Yarı Açık- Cumhuriyeti...

● En çok "Ortadoğu karışık" diyen ülkeler, Ortadoğu'yu en fazla karıştıranlar...

● **Suriye'de barışın lafı bile heyecanlandırıyor insanı. Haydi inşallah! Oradaki savaş biterse, buradaki terör de biter...**

● Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı yok mu, o halde pusulamız kahverengi...

● **Yıl 1911. Galatasaray Lisesi'nin Beden Eğitimi öğretmeni ve aynı zamanda ünlü bir kaleci olan Ahmet Robenson'un eline bir amerikan dergisi geçer. Bu dergiden basketbol diye bir spor olduğunu öğrenen Robenson, hemen harekete geçer ve öğrencilerine bu oyunu oynatmaya karar verir. 10'ar kişilik iki takım kurulur, maç başlar. Ve dramatik sonuç: Oyunun kurallarını bilen olmadığından sahadaki tüm oyuncular sakatlanır! Böyle bir başlangıç...**

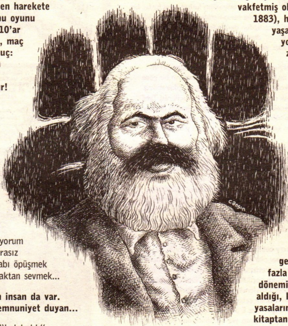
● N'apıp edip "geleceği hatırlar" hale gelmeliyiz...

● **Hiçbir olan şey, bir diğerine benzemez. Tecrübe yok, anlık dikkat var...**

● Kumardan nefret ediyorum ama poker çok güzel. Parasız poker oynamak da rol icabı öpüşmek gibi. En güzeli pokeri uzaktan sevmek...

● **Zaaf görünce sevinen insan da var. Ortalama düştü diye memnuniyet duyan...**

● Herkes için başkaları "kalabalık" yapıyor. Bu açıdan bakınca kalabalık denen şey, toplamımız oluyor...

● **Ömrünü paranın, yani sermayenin ve burjuvazinin egemenliğini yıkma mücadelesine vakfetmiş olan Karl Marx (1818-1883), hayatı boyu parasızlık yaşamış. Acılar ve yoksulluklar içinde zaman tüketmiş, her gittiği ülkeden sınır dışı edilmiş. 1884 yılında parayı şöyle tarif ediyor: "İnsanlığın yabancılaşmış yeteneği, evrensel orospu, insanların ve ulusların pezevengi." Hayatındaki en traji-komik olaylardan biri, Kapital'ün ilk cildinden eline geçen para. On yıldan fazla süren bir hazırlık döneminden sonra kaleme aldığı, kapitalizmin hareket yasalarını ortaya koyduğu kitaptan eline geçen miktar, kendi ifadesiyle, yazma sürecinde içtiği tütünü bile karşılamamış. Konuyla ilgili Engels'e yazdığı cümle şu:**

Bu kadar parasızken, şimdiye dek, para üzerine böyle ok yazı yazılmamıştır.'' Elbiselerini sık sık rehin bıraktığı in evden dışarı çıkamadığını da ekleyeyim. Sonuç: larksist olmak kolay değil ama ondan da zoru Marx lmakmış...

• En fena huylarımdan biri, televizyon açıkken uyumak. Hayattan kesilmek istemiyorum, bu yüzden bazı rüyalarıma tv sesi karışıyor. Vazgeçemiyorum...

pıp edip "geleceği r'' hale gelmeliyiz...

• **Adam düğüne gidiyor. Rakı içiyor. Her nedense 8 aşındaki oğluna da rakı içiriyor. Dönüşte trafik kontrolü. dam boruyu üflüyor, alkol! "Memur bey, sizin bu cihaz ozuk, çocuğa da üfletin'' diyor. Çocuk da üflüyor, gene lkol! Memur özür dileyip yol veriyor. Hey ki hey!**

• Depresyon, ruh ağrısı... Ruhun varlığını gösterdiği için de eğerli...

• **Polis zaten var. Polisiye olması için katil gerekiyor...**

• Yıllar önce, bir iş için Özcan Deniz'in 900'lü telefon hattını aramıştım, başlangıç cümlesini aklımdan çıkaramıyorum: "Sevgili bayanlar, çok güzelsiniz ama biraz hırçınsınız!''

• **İnsanlar ikiye ayrılıyor: Çalışıp çabalayıp günü kurtaranlar ve oturdukları yerden memleketi kurtaranlar...**

• Yalnız mıyım bilmem, asla dikdörtgeni sevemedim, kareyi sevdiğim kadar...

vedatozdemiro@gmail.com

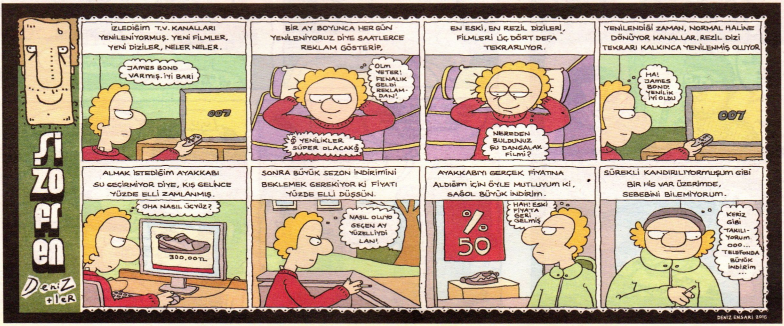

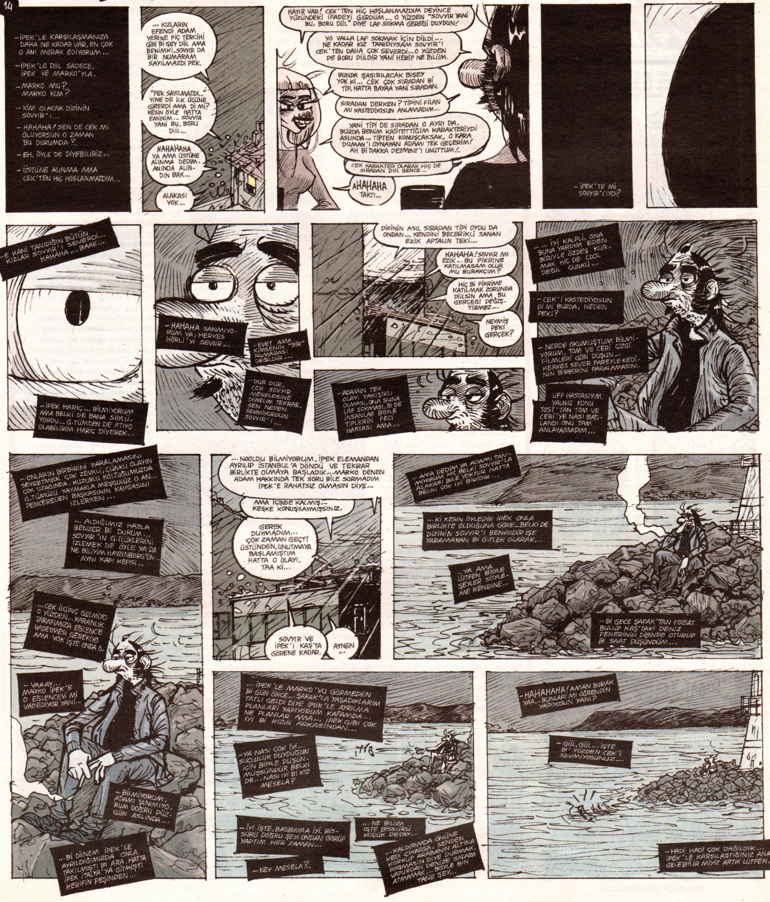

yigit@comic.com

Çarpışma

ipek & burak

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

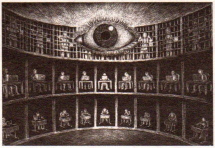
info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ben kadınım sayıklarım/ İkindi güneşlerinde/ Yanar döner ışıklarım/ Kumru göğsü gibi"

Behçet Necatigil

Başını yana eğiyor.
Çok eğiyor ama. İyice. Bu kadarını hiç görmedim.
Neredeyse omuzuna değecek. Arkadaşı her "çekiyorum kıpırdama" dediğinde. Her seferinde. Öyle yapıyor. Sonra düzeltiyor başını. Poz bittiğinde. Birbirlerini çekip çekip duran o iki kız. Antalya. O malum park. Gün batıyor. *(çok ucuz fiyatlarla satılan o uyduruk tablolar gibi sürekli gün batımlarıyla binbir renge boyalı yazı başlangıçlarımdan birine daha)* Yine gün batıyor. (o öndeki dağların aralıklarından daha uzak başka başka dağların uçlarında kar)
Uzak biyerden mi gelmişler. O iki kız. Heryerin herşeyin önünde bikaç defa çekiyorlar. Bir o çekiyor arkadaşını, bir diğeri onu. Aynı telefonla. *(kamerası daha iyi ötekinin elindeki o diğer telefonunkinden herhalde)* Elden ele geçiyor telefon. O başını yana eğen kız. Her öyle yaptığında, öyle yana eğince başını, düz saçlarının bir kısmı da(yerçekimi) önüne düşüp kapatıyor yüzünün bir kısmını.
Kendini beğenmeyen bir kız hüznü.
Başını yamultarak, eğerek simetriyi bozuyor ki tam anlaşılamasın. Bir göz yanılmasına, bir çeşit hileye: çaprazlığın müphemliğine. Elimize geçen bir kağıtta, bir gazete parçasındaki resmi(eğer eğri ise kağıt) şöle bi düzeltir, dik duruma getirir, öyle bakarız. Ki daha iyi anlayalım. İşte o da, o hareketin(aynı nedenle) tam tersini yapıyor. Yapıyor ki(düz olanı eğe eğe) tam anlayamayalım. (belki kendi kendisi için de hem; kendisi de tam, net göremesin diye)
Diğer kız?
O yapmıyor öyle. O daha güzel. Dümdüz bakıyor o.
Kızların bitmek tükenmek bilmeyen çileleri. Hep güzel görünmek zorunda olmaları. Heryerde, her an. Seçilmek, tercih edilmek, dikkat çekmek. Hep bir görünmeyen vitrin kutusunun içinde, sürekli seyredile seyredile, o vitrini sürükleye sürükleye. Süslenmeler püslenmeler. Ütüle düzelt fönle mönle, uçlarını kıvır... Can mı dayanır. Ömür törpüsü. Yukarı ittikçe yeniden yuvarlanan o kaya. Herküle verilen o oniki imkansız görev.

"Süslenicek tabi işin doğası bu, ne var bunda" Demeyin. Demeyin öyle. Değil çünkü. Doğada tam tersi; süslü püslü, rengarenk tüylü, yeleli meleli olanlar hep erkek. Seçilmek zorunda olanlar. Mülkiyet ilişkileriyle başlamış bütün bu işler. Ürün fazlası, miras meseleleri falan filan... Zapturapt altına almalar... Uzun meseleler... Resim çektirirken hiç o şekil başını yana, omuzuna eğen erkek görmedim.
Kadınlar; Panoptikon tipi bir hapishanenin*(o sürekli, seyredilmeyi, gözetlenmeyi içselleştirmiş halleriyle)* gönüllü mahkumları. Ne? --"Ne dedin sen, ne dedin sen?"-- *(Panoptikon için arama yapmak gerekiyor, bi zahmet. Bilenler size demiyorum. Ya da dur hadi yazayım: 1785 lerde tasarlanmış çok korkunç bir hapishane inşa modeliydi bu. Tek kişilik hücrelerden yapılı daire şeklinde bir bina düşünün. Her hücre bu dairenin iç kısmına bakıyor. Ortada da bir gözetleme kulesi. Böylece bütün mahkumların, bütün hareketleri 24 saat gözetlenebilecekti. İğrenç bişey. Günümüzün, modern zamanların, bütün vatandaşlarının herbişeylerini, en ağır gözetlemeyi planlayan modern devletleri eleştiren analizlerde sıkça adı geçti--Foucault, Bauman--ah tam bir allame yazar)*
Mülkiyet ilişkileri demişken. "Kötülüğün kaynağı mülkiyet ilişkileridir" diye yazmıştı Brecht. Onu da ekliyeyim.
GECE/EV/KORKU FİLMLERİ/İSKELET MİSKELET...
"Şömine Tipi" yazıyordu kutusunda. Baya büyük. Elektrik ocağı. Üç kırmızı paralel çubuk. Şömine mi? Eh belki... Çok da doğrudan, dikine dikine bakmadan, biraz yan gözle, (bir güvercin bakışıyla) bakarsan--çok da kandırmaya teşneysen kendini...
(alevleri titreşen bezden olma, içinde kırmızı kırmızı ışıklar yanan plastik odunlu modunlu olanları falan vardı bi ara, nooldu onlara, hiç görmüyorum)
Oda ısınır gibi oldu. Mutfaktan kaynayan çayın fokurtuları... Eli ayağı düzgün bir korku filmi arıyorum. Laptop başında. Ah çok çok iyi bi korku filmi olsa.*(bütün dünya buna inansa)* Çok iyi olsa ama.(gerilim değil) Suspiria, The Shining gibisi, o ayarda bişey artık yok. Yıllardır yok. Gelse de gitsek. Başka başka ülkelerin korku filmleri çıkmış. Aa? Tayland mı?

Bazı ülkelerin korku sinemaları yok. Korku sinemaları olmayan toplumlar. Ne mutlu onlara. Fransızlar mesela. Çok gelişkin bir sinema geçmişleri olduğu halde hem. Yok onlarda o tür. Toplumsal biliçaltları bebek gibi herhalde. Ehli keyf insanlar ne de olsa. Japonlar öyle mi. Zavallılar. Islak beyaz entarili, yüzü yine önüne düşmüş ıpıslak kara saçlarıyla örtülü o küçük kızlarla, su birikintileriyle falan ne alıp veremedikleri var kimbilir? Bizde de yoktu korku filmleri. Ben çocukken. Dünyada (yapılan yıllık film sayısı açısından) Bollywood'dan sonra ikinci geldiğimiz söyleniyordu. Ama o tür yoktu işte. Yeşilçam. *(mezarlıklar mahallelerin içindeydi henüz, ölülerle diriler geçinip gidiyorduk)* Korku filmine ihtiyaç duymadan. "Drakula İstanbul'da", "Killing İstanbul'da" falan filan gibisinden bir iki film hatırlıyorum. Sadece onlar. Onlarda da, korku unsuru ithal; Bir turist gibi hariçten geliyorlar. (vampirler mampirler) Pasaportları var.
O yıllarda işte. Cilalı İbo Perili Köşkte diye bir film görmüştüm arkadaşlar. Çok çok küçüktüm ama. Henüz ilkokula falan dahi gitmiyorum. Götürmüşlerdi yani. Teyzemin oğulları. Bir korku/komedi. *(en sevmediğim karışım brrr. İkincisi sex/komedi. Birbirlerini anında iptal eden duygular yanyana, içiçe)* Herneyse. İşte orda, o filmde hareket eden iskeletler görmüştüm arkadaşlar. Ben herkesin içinde bir iskelet olduğunu bilmiyordum. Çok şaşırmıştım. Nasıl yani çocukların içinde de mi? Evet varmış. Çocukların içinde onlarla beraber büyüyen bir iskelet? Oha! Daha neler! Korkunç bulmuştum. Sonra o dikkat ve kuşkuyla bakınca bakınca, anamenin ellerinde iskelet ellerini gördüm.(konduramıyordum önce) İhtiyarlarda, çukura kaçan gözlerinde, kafataslarını da görmeye başladım. İskeletler. Hepimizde vardı. İskeletleri içimizde taşıya taşıya, sokak sokak dolaştırıp dolaştırıp tekrar evlere geri getiriyorduk. Binlerce iskelet. Zamanı gelince yavaş yavaş, etler eriyip gidiyor, o görünmeye başlıyordu. Kaçınılmazdı.
Bir sabunun içine gömülmüş bir şey gibi.
Bazı goril türleri ölen arkadaşlarının başında öleni yapraklarla falan örtüp, etrafında halka olup falan. Bir tür ölüm töreni yaptıkları gözlenmiş. Yeni başlamışlar yani. Eyvah. Yazık onlara. Ölümlü olduklarını anlamaya mı başladılar? Yandınız siz. İşte onlar gibi ben de daha önce hiç bilmediğim, o en temel gerçekle karşılaşmıştım.
Korku/komedi. "Sayesinde"/"yüzünden"
Onla da onsuz da olmayan o en temel hakikat.
En güzel cevap Karacaoğlan'dan. Bu kadar güzelini duymadım. Anadolu bilgeliği işte. Yediyüzyıl öncesinden. Şöyle diyor Karacaoğlan:
"Var git ölüm bi zaman da gene gel"

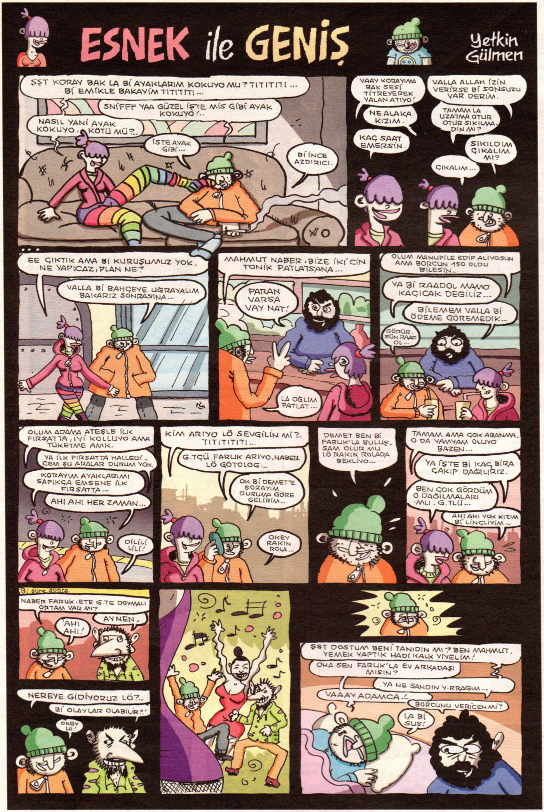
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 26 Ocak 2017 | Sayı: 491

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

gelen kutusu

Selim DEMİRAY

Onur KÖK

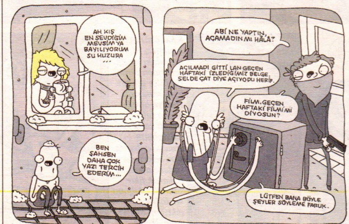

Burak BARUTÇUOĞLU

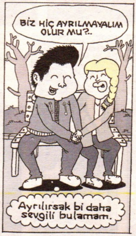

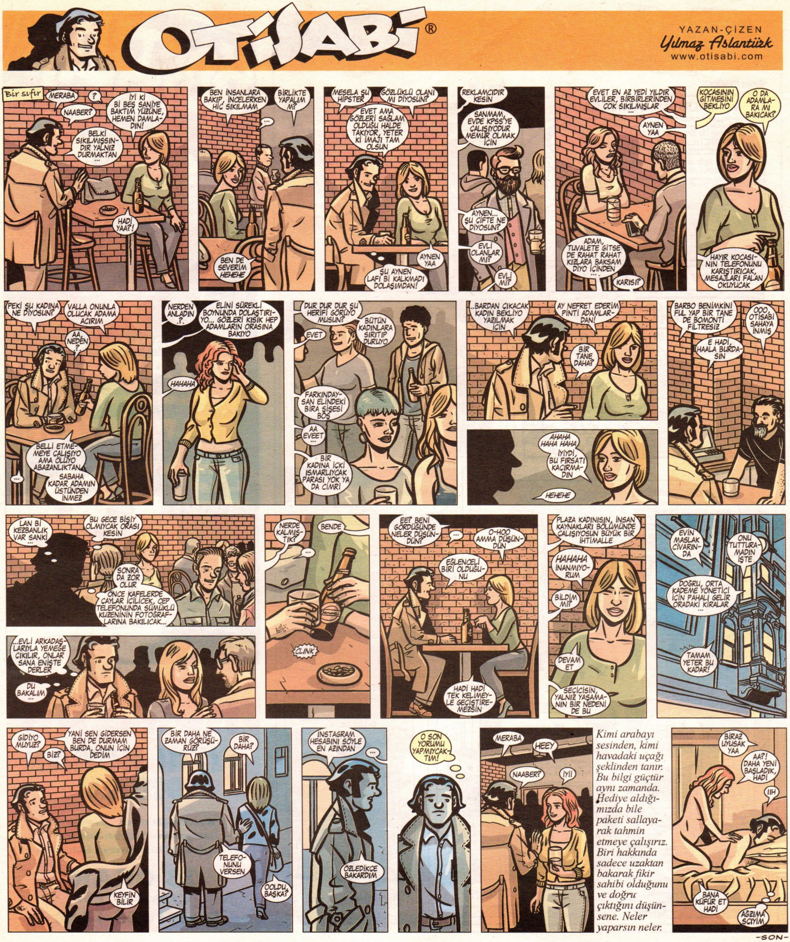
Mehmet SUBAŞI

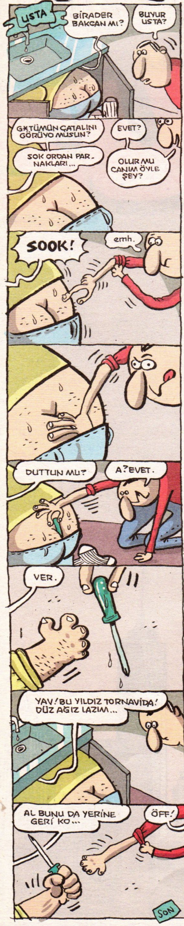

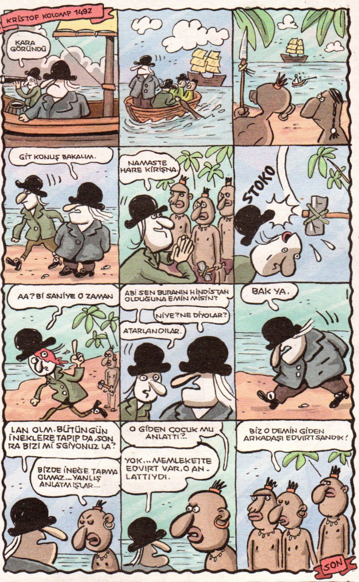
Emirhan SERVEREN

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Bir sıfır
MERABA
NAABER?
?
İYİ Kİ Bİ BEŞ SANİYE BAKTIM YÜZÜNE, HEMEN DAMLADIN!
BELKİ SIKILMIŞSINDIR YALNIZ DURMAKTAN ...
HADİ YAA?!
BEN İNSANLARA BAKIP, İNCELERKEN HİÇ SIKILMAM
BİRLİKTE YAPALIM MI?
...
BEN DE SEVERİM HEHEHE
MESELA ŞU HİPSTER
GÖZLÜKLÜ OLANI MI DİYOSUN?
EVET AMA GÖZLERİ SAĞLAM OLDUĞU HALDE TAKIYOR, YETER Kİ İMAJI TAM OLSUN
AYNEN YAA
ŞU AYNEN LAFI Bİ KALKMADI DOLAŞIMDAN!
REKLAMCIDIR KESİN
SANMAM, EVDE KPSS'YE ÇALIŞIYODUR MEMUR OLMAK İÇİN
AYNEN... ŞU ÇİFTE NE DİYOSUN?
EVLİ OLANLAR MI?
EVLİ Mİ?
EVET EN AZ YEDİ YILDIR EVLİLER, BİRBİRLERİNDEN ÇOK SIKILMIŞLAR ...
AYNEN YAA
ADAM, TUVALETE GİTSE DE RAHAT RAHAT KIZLARA BAKSAM DİYO İÇİNDEN ....
KARISI?
KOCASININ GİTMESİNİ BEKLİYO
O DA ADAMLARA MI BAKICAK?
HAYIR KOCASININ TELEFONUNU KARIŞTIRICAK, MESAJLARI FALAN OKUYUCAK
PEKİ ŞU KADINA NE DİYOSUN?
VALLA ONUNLA OLUCAK ADAMA ACIRIM
AA, NEDEN .?.
BELLİ ETMEMEYE ÇALIŞIYO AMA ÖLÜYO ABAZANLIKTAN
...
SABAHA KADAR ADAMIN ÜSTÜNDEN İNMEZ
NERDEN ANLADIN .?.
ELİNİ SÜREKLİ BOYNUNDA DOLAŞTIRIYO... GÖZLERİ KISIK HEP ADAMLARIN ORASINA BAKIYO
HAHAHA
DUR DUR DUR ŞU HERİFİ GÖRÜYO MUSUN?
EVET
BÜTÜN KADINLARA SIRITIP DURUYO
FARKINDAYSAN ELİNDEKİ BİRA ŞİŞESİ BOŞ
AA EVEET ...
BİR KADINA İÇKİ ISMARLIYCAK PARASI YOK YA DA CİMRİ
...BARDAN ÇIKACAK KADIN BEKLİYO YAZILMAK İÇİN
AY NEFRET EDERİM PİNTİ ADAMLARDAN!
BİR TANE DAHA?
AHAHA HAHA HAHA
İYİYDİ, BU FIRSATI KAÇIRMADIN
HEHEHE
BARBO BENİMKİNİ FUL YAP BİR TANE DE BOMONTİ FİLTRESİZ
OOO, OTİSABİ SAHAYA İNMİŞ
E HADİ, HAALA BURDASIN
LAN Bİ KEZBANLIK VAR SANKİ ...
BU GECE BİŞİY OLMIYCAK ORASI KESİN
SONRA DA ZOR OLUR
ÖNCE KAFELERDE ÇAYLAR İÇİLİCEK, CEP TELEFONUNDA SÜMÜKLÜ KUZENİNİN FOTOĞRAFLARINA BAKILICAK...
...EVLİ ARKADAŞLARIYLA YEMEĞE ÇIKILIR, ONLAR SANA ENİŞTE DERLER
DU BAKALIM ...
NERDE KALMIŞTIK?
BENDE
...
CLINK
EE? BENİ GÖRDÜĞÜNDE NELER DÜŞÜNDÜN?
...
O-HOO AMMA DÜŞÜNDÜN
EĞLENCELİ BİRİ OLDUĞUNU
HADİ HADİ TEK KELİMEYLE GEÇİŞTİREMEZSİN
PLAZA KADINISIN, İNSAN KAYNAKLARI BÖLÜMÜNDE ÇALIŞIYOSUN BÜYÜK BİR İHTİMALLE
HAHAHA İNANMIYORUM
BİLDİM Mİ?
DEVAM ET
SEÇİCİSİN, YALNIZ YAŞAMANIN BİR NEDENİ DE BU
EVİN MASLAK CİVARINDA
ONU TUTTURAMADIN İŞTE
DOĞRU, ORTA KADEME YÖNETİCİ İÇİN PAHALI GELİR ORADAKİ KİRALAR ...
TAMAM YETER BU KADAR!
GİDİYO MUYUZ?
BİZ?
YANİ SEN GİDERSEN BEN DE DURMAM BURDA, ONUN İÇİN DEDİM
KEYFİN BİLİR
BİR DAHA NE ZAMAN GÖRÜŞÜRÜZ?
BİR DAHA?
TELEFONUNU VERSEN
OOLDU, BAŞKA?
INSTAGRAM HESABINI SÖYLE EN AZINDAN
...
ÖZLEDİKÇE BAKARDIM
O SON YORUMU YAPMIYCAKTIM!
MERABA
HEEY
NAABER?
İYİİ
Kimi arabayı sesinden, kimi havadaki uçağı şeklinden tanır. Bu bilgi güçtür aynı zamanda. Hediye aldığımızda bile paketi sallayarak tahmin etmeye çalışırız. Biri hakkında sadece uzaktan bakarak fikir sahibi olduğunu ve doğru çıktığını düşünsene. Neler yaparsın neler.
BİRAZ UYUSAK YAA
AA?! DAHA YENİ BAŞLADIK, HADİ
IIH
BANA KÜFÜR ET HADİ
AĞZIMA SÇIYIM
-SON-

2 ŞUBAT PERŞEMBE
SAYI: 2017/05 No: 492
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619
UYKUSUZ
Trump, mültecilerin ABD'ye girişini yasakladı.

Vatandaşa Sorduk • evet • hayır

Kadirsunaz FONTLUK (43): Eskiden "Evet-Hayır" diye yarışma programı vardı. Sana sorular soruyolardı, "Evet, Hayır" diye cevap verirsen kaybediyodun... Ama artık yarışma programları çok değişti.. Evlilik için filan yarışılan programlar var.. Damat anasıyla çıkıp kızlara bakıyo.. "Bu kız s*kilir mi?" diye anasına soruyo... Anası da "evet" veya "Hayır" diyor.. Bir başka yarışma formatı "sörvayvır"... Genç kız ve erkekleri, bi adada aç bırakıp kameraya çekiyorlar.. Sonra, demin bahsettiğim damadın anasına gösteriyolar "Bunlar s*kilir mi?" diye. Ve bir de, ses yarışmaları var.. Yarışmacılar çıkıp şarkı söylüyor.. Koltuklarda ve jüri üyeleri var sırtları dönük.. Şarkıyı beğenirlerse dönüyolar... Bi dönüyolar A-a?. O damadın anasıymış meğer koltuktaki.. "Bu s*kilir, bu s*kilmez" peşinde hala.. Devir değişti yani artık.. S*cek adam arıyolar.

Dardöven UZUR (32): "Hayır" dersek "İyi, kötü, çirkin" filmi devam edecek, "Evet" dersek Redkit... Daltonlar da fetocular.. Fetocuların hepsi birbirine benziyo, daltonlar gibiler.. Bunlar geliyo aklıma..

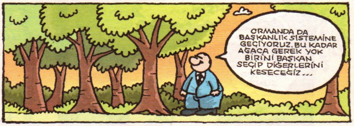
Bağzır YURTTAGİT (28): Tabiatta gezerken, yerdeki bi taşı kaldırdığında, taşın altındaki habitatı görürsün.. Bi sürü canlı sağa sola kaçışma telaşındadır.. Orada bi hayat vardır.. Taşı tekrar geri koyduğunda bu canlıların bi kısmı ezilir... Yani, "sistem değişikliği böyle birşey mi" diye düşünüyorum bazen..

Ünnüsur GÜNÜS (29): Evetli hayırlı vidyolar koyuyo millet internete. Amerikanın sörvırlarından artizlik yapıyolar.. "Güçlü Türkiye için var mısın?.. Amerikadan soruyorum"

UYKUSUZ

Belgrad Ormanı'ndan geçirilmek istenen dekovil tren hattıyla ormanlık alan yağmalanmak isteniyor.

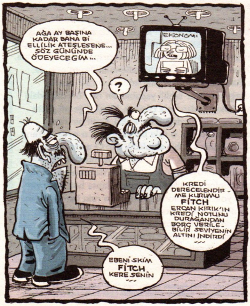
KAPAK KONUSU: Trump bazı müslüman ülkelerden gelen mültecilerin ABD'ye girişini yasakladı.

Fitch, Türkiye'nin kredi notunu düşürdü.

N.Ş.A — NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında kredi derecelendirme kuruluşları ülkelere not verirken alabildiğine objektif olmaya çalışırlar zira kendi itibarları tamamen buna bağlıdır ve ülkeler de kurumsal olarak derecelendirilmek için bu şirketlere her tür imkanı sağlar. Ve yine **normal şartlar altında** kredi derecelendirme kuruluşlarının notları sadece yatırım yapacak ülke arayan sermaye için bir gösterge değil, aynı zamanda düşük not alan ülkeler için de bir uyarı niteliğindedir. Ama **Yeni Türkiye** maşallah kötü lise öğrencisi gibi hiç düşük not almamakta hep hoca düşük not vermektedir. "Hoca bana taktı yea," diyen angut öğrenciler büyümüş ve şimdi **Yeni Türkiye'nin** ekranlarında aldıkları notlardan başkalarını sorumlu tutmaya devam etmektedirler.

Normal şartlar altında basın yayın kuruluşları ülkedeki önemli siyasi partiler hakkında hemen her gün önemli bir gelişme varsa haber verirler. Bu haberler genellikle siyasetçilerin demeçleri, bazen yaptıkları ettikleriyle ilgilidir. Yine aynı şekilde **normal şartlar altında** ülkedeki basın yayın kuruluşları siyasetin gündemindeki konularla ilgili eşit derecede olmasa da ülkenin en büyük siyasi partilerinin temsilcilerine söz hakkı verirler. Ama **Yeni Türkiye** basını bir süredir, ülkenin en büyük siyasi partilerinden birinden ancak milletvekilleri tutuklandıklarında haber vermekte ve işin kötüsü hemen her gün haber vermektedir.

Ve hepsinden önemlisi normal şartlar, görünen o ki en azından bir süreliğine dünyanın hemen her köşesi için başka bir zamana ait koşullar olarak hatırlanma yolunda ilerlemektedir.

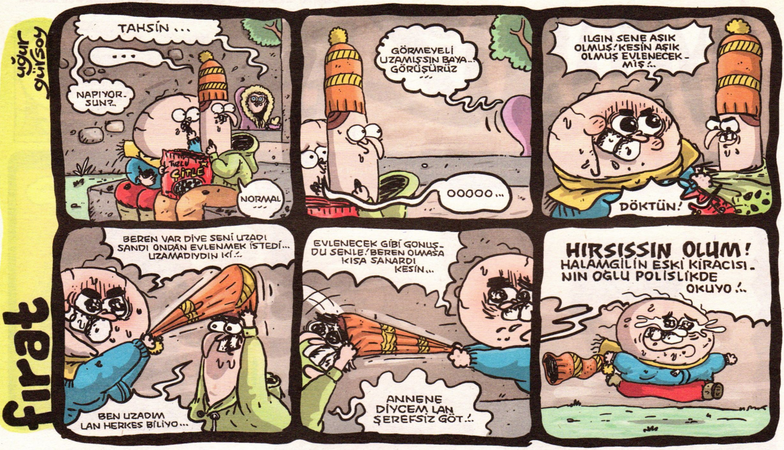
@baris_uygur

Torunlarına bakan büyükannelere maaş verilecek.

"Ben yatay mimariden yanayım" diyen Tayyip Erdoğan'ın kurucusu olduğu AKP döneminde İstanbul'da 83 kilometre dikey inşaat yapıldı.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Resmen biraz önce minibüsten inemedim. Koşuyolu'ndan Kadıköy'e gideyim diye hop karşıma çıkan ilk minibüse bindim, acayip de kalabalıktı minibüs, pişman oldum, inemedim de, çünkü biner binmez ayı gibi parayı hemen uzattım, analitik zeka bende sıfır, düşünmüyorum, ben bir şeyin sonrasını düşünmüyorum. Bir de normalde o mevkiden sonra boş olur minibüsler. Bir de aslında bizim otobüs durağımız vardı, ben aslında hep otobüse biniyordum, Avrasya Tüneli açıldığı gibi durak ortadan kalktı. Resmen şu anda duraksızız Koşuyolu halkı olarak. Ne yapacağız hiç bilmiyorum, hiç ama. Ne diyordum. Bindim minbüse. Bir de öyle pis bir noktadayım ki, bütün para transferini ben yapıyorum. Hesaba havale. Neyse ki yol çok kısa sürdü. İki dakika içinde Kadıköy son duraktaydık. Fakat elemim bitemedi bir türlü. Hakikaten öyle gıcık bir noktada durmuşum ki, normalde dışarıdan baktığında ilk benim inmem lazım minibüsten, fakat öyle olmuyor işte, arkamdan ve önümden doğru iki gizemli sıra oluştu. Tren gibiler, boşluk bırakmaksızın süper bir nizamla iniyorlar. İneyim diye davranıyorum, ı-ıh, kendime yer bulamıyorum. Bir ara yaşlı bir kadın, duraksadı, ve benim inmemi bekler gibi bir mimik yaptı. Dedim "ya ablacım senden mi şeyapıcam, geç". Hemen de geçti zaten. En son ben inebildim minibüsten. Saatler sürdü sanki. Saatlerce inemedim minibüsten. Şimdi de vapurdayım, Beşiktaş'a geçiyorum, açtım bilgisayarımı, köşe yazmaya koyuldum. Benim de yaşamım bu şekil işte.

æ Şimdi de Beşiktaş'tayım. Kahvecide oturdum öyle, yazı yazmaya koyuldum. Durumum budur yani. Güzel böyle. Bu arada biliyorsunuz ben kuş aşığıyım. Evde dokuz kuş var. Evin önüne de papağanlar geliyor sürekli. Ağacın yemişlerini yiyorlar. Tam on altı dev çok büyük papağan saydım geçen. Karma işte bu. Neden başkasının evinin önü değil de benim evimin önü. Çünkü bunu en çok ben hak ediyorum. Bu yüzden benim evimin önü. Hak edeceksin. Bir şeyi önce hak edeceksin. Alıyorum kahvemi, çalıştırıyorum plak çaları, kuruluyorum koltuğa, dünyanın en güzel filmini izler gibi papağanları izliyorum. Eşsiz bir mutluluk. Oğlumu da bu sevgiyle yetiştirmek istiyorum. Bir de bence bizim evde aslında her şey birbirine karıştı. Ben zaman zaman kendimi bir kuş gibi hissediyorum. Kedi Venüs ve Çiko'nun zaten kedilikle hiçbir alakaları yok. Kuşlar, e evdeki kuşlar da bir acayip oldu. İnsan oldular bence. Ne bileyim, insan olmasalar "Cengiz Cengiz" diye ötmezler mesela. Cengiz de kimse acaba. "Rikerink" diyen var. Aklımı çıldıracağım. "Deniz" diye şakıyan da var. Hangisi "retorik" diyor bilmiyorum ama içlerinden biri resmen "retorik" diyor. Normal bir ötüş ötmüyor bu kuşlar. Bizim evde her şey birbirine karıştı, çok da güzel oldu böyle yemin ediyorum.

æ Ve bu arada Hazar Boy da artık ek gıda almaya başladı. İşte ne bileyim, patates olur, havuç olur. Ek gıdaya geçen bebişlerde bir kaka problemi yaşanıyormuş. Günde üç kez beş kez kaka yapan çocuk, kaka yapmamaya başlıyormuş. Yani bir süre. Üç gün kadar, beş gün kadar. Onn-iki gün kaka yapmadı, onn-iki gün ama. Dedim herhalde bu çocuğun kaka yapan yerleri bozuldu. Yandık yauv dedim. Eski güzel günleri hemen özlemeye başladım. On iki günün sonunda bir kaka yaptı, dağlar taşlar. Ortalık yıkıldı diyebilirim. Mutluluğumuzu görmeniz lazımdı. Şimdi düzenli dolduruyor ve hatta taşırıyor bile. Üzerime şeyapmışlığı da var. Zaten daha önce çiş de yapmıştı. "Aman onun çişinden nolucak, aman onun şeyinden nolucak" diyor hemen Özlem de. Tamam da yani üzerime şeyapılıyor, ne demek "nolucak" yav. Hallahalla yav. Hayret bir olay yav. Resmen yav.

æ Hazar Boy giydirmek de çok zor. Sürekli bir hareket halinde. Bazen diyorum, "ben galiba bir zombi giydiriyorum". Hep böyle şeyler diyorum. Bazen de bırakıyorum yatağa, öyle giydireyim madem diyorum, tam bir zombi. Hırlaya hırlaya bir hareketler. Yeleğinin bir kolunu bir şekilde giydirdikten sonra dönmeye başlıyor timsah gibi bir de. Isırmaya çalışıyor. Doğru anı kestirip diğer kolu da giydirmeye çalışmakla geçiyor anlar zamanlar. Dünyanın en komik görüntüsü galiba. Çocukla oyun oynuyorum ama bunu da yapmayacaksam, biraz eğlenmeyeceksem niye baba oldum. Kendimce bu şekilde bir mantığım var.

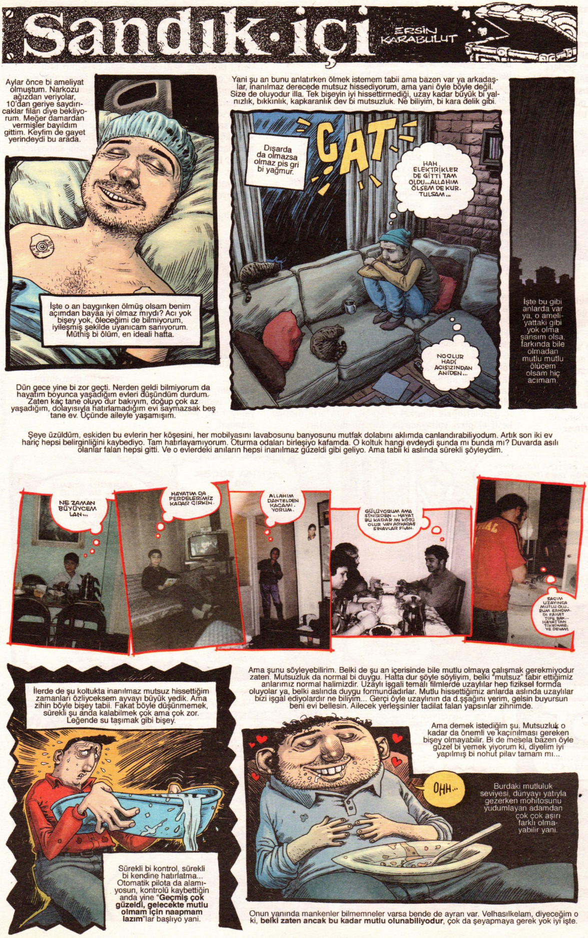
æ Galiba en çirkin mobilya çekmece. Çekmece'ye pek bir şey yapamıyorsun çünkü bir yerde de tasarım olarak. Ne yapabilirsin ki çekmeceye. Nasıl bir kuş kondurabilirsin. O zaman da çekmece olmuyor. Başka bir şey oluyor. Çekmece galiba çirkin olmak zorunda. Onun da olayı o. Öyle kabullenmek lazım onu da.

æ Rakı bardağındaki rakı kokusu da bir acayip. Bayağı karakter tahlili yapabilirsin rakı bardağındaki rakı kokusundan yola çıkarak. Misafirliğe mi gittin. Al eline rakı bardağını bir kokla. Kesif bir rakı kokusu alıyorsan o rakı bardağından, o evde düzenli bir alemcilik var, bir alkoliklik var. O evde meze var, o evde göbek var, dolapta buz mutlaka var. Az bir rakı kokusu geliyorsa rakı bardağından, o evde özel günler var, alkoliklik yok, dolapta buz belki var belki yok. Rakı kokusu gelmiyorsa rakı bardağından, o evde nereden baksan bir senedir rakı içilmiyor, belki de hiç içilmiyor. Belki de sadece rakı bardağının kendisi var, dolapta buz olmama ihtimali yüksek.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

NEYİM VAR BENİM

Fırat Budacı

Geçen haftanın özeti: Kahramanımız, kalp krizi geçirdiği ve müdahale edilmezse kesinlikle-mutlaka-yüzde yüz öleceğine emin acile gitmiş, fakat doktor tarafından, "hadi koçum, biraz sakin ol" anlamında telkinlerle eve gönderilmiştir. Kahramanımız, yaklaşık bir ay sonra, aynı ölümcül belirtilerle yeniden acile gittiğinde, bir kere daha "hadi koçum" tedavisine maruz kalınca bir kardiyoloğa gitmeye karar verir. Niyeti, kardiyoloğa "Ölüyorum doktor! Anjiyo yapın bana, kaç tane gerekiyorsa stentlerle donatın kalbimi!" diye haykırmak ve böylelikle 12 defa anjiyo olan babasının genetik mirasına layık olmaktır. Fakat kardiyolog ona aşağı yukarı şöyle seslenir: "Hayır ölmüyorsunuz. Bilakis vücudunuzun en ücra köşelerine kadar kan pompalayan aslan gibi bir kalbiniz var. Yalnız üzülerek söylüyorum kafa gitmiş. Biçare beyniniz zavallı kalbinizi kandırıyor, ona bir kuş gibi çırpınması için emirler veriyor. Tıp camiası olarak biz buna panik atak diyoruz. Size bir ruh bilimciye gitmenizi tavsiye ediyoruz."

Ölmüyormuşum. Panik atak yaşamışım. Panik atak şık bir hastalık ismi aslında. İnsanın babaannesinin Selanik göçmeni olması gibi havalı bir durum yaratıyor. Serdar Ortaç gut hastası olunca, "Fatih Sultan Mehmet de benim gibi gut hastasıymış" diyerek hastalıkta bile şanından ödün vermemişti. Ufak bir araştırmayla ben de yalnız olmadığımı gördüm: Johnny Depp, Kate Moss, Emma Stone, Kim Basinger, Scarlett Johansson, Adele, Nicole Kidman, Naomi Judd, rahmetli Michael Jackson, Barbra Streisand, Demi Lovato, güzeller güzeli Jessica Alba, Drew Barrymore, rahmetli Robin Williams ve Justin Timberlake bu korkunç durumla boğuşuyor. Peki insan nasıl bu hale geliyor? Biz panik ataklıların beyninde neler oluyor? Hadi bu ünlü isimler dışarıdan görkemli görünen bir hayatın arka bahçesinde ruhsal açmazlarına yenik düştüler diyelim, peki bana ne oluyor? Ben nasıl bu hale gelmişim?

Geçmişte yaşadığım travmalar benden habersiz bilinçaltımda depolanarak tozlu eşyalarla dolu bir bodruma dönüşmüş. Zamanla yok olduğunu sandığım sıkıntılar meğer ufak ufak birikmiş. Üstünü örttüğüm sıkıntılar giderde birike birike en sonunda tıkanan bir klozet gibi geri basmış. Görünen o ki, yıllar yılı hayat beni yemiş, ama ben her şeyin üstesinden geldiğimi sanarak bozuntuya vermemişim. Ve işte sonunda böyle panik içinde kendi bedenime karşı atağa kalkmışım. Panik atak teşhisi alınca beynimin bedenimi nasıl bu hale getirdiğiyle ilgili biraz araştırma yaptım. Anladığım kadarıyla hastalıklı beynim herhangi fiziksel bir sorunum olmasa da bir sorun var sanıyor. Kalbim, beynime, "İyiyim aslında, ama sen sıkıntı var diyorsan hızlı hızlı atayım," diye boyun bükerek ver ediyor taşikardiyi. Sonuçta kalp de bir emir kulu, gelen emir karşısında dakikadaki atım sayısını 150'ye kadar çıkarıyor. Beyin, sanki emri kendisi vermemiş gibi, kalp hızlandıkça kendi yarattığı soruna inanarak, "Soğuk soğuk terle, hass..ktir, durum çok fena, bir süre kapatıyoruz, bayıl!" diye haykırıyor. Böylelikle acillere taşınıyorum. Ne kadar sakin olmaya çalışırsam çalışayım beynim kabimi, kalbim beni kandırıyor.

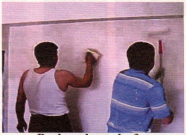
Şöyle bir düşünüyorum, en sonunda büyük patlamaya yol açmak üzere neler saklamışım bilinçaltımda? Beni acillere kadar götüren travmatik geçmişimin en başında hangi kötü anılar var? Hatırlayabildiğim ilk kötü anı olarak aklıma "Yamyamlar" filmi geliyor: Daha okula bile başlamamışım, videosu olan evlerin yaşayanlarıyla ve eşyalarıyla çocukların kafasına kazındığı yıllar. Nazilli'ye dayımlara gitmiştik. Dayım bir film takıyor videoya. Henüz, "bu film çocuklara uygun değil" bilinci tam gelişmemiş. Kimse bana, "Sen seyretme," demiyor. Film yamyamlarla ilgili ve doğal olarak oyuncular da konuyu tamamlamak için ara sıra insan yiyor. Filmde bir sahne var ki tüm canlılığıyla hala kafamın içinde oynatabiliyorum: Oyuncu dişlerinin arasına aldığı insan etini koparıncaya kadar uzatıyor, yönetmen de et iyice uzasın diye olacak, bu sahneyi ağır çekim göstermeyi tercih ediyor. Etin kopuşu, et kopunca gerilimden kurtulan yamyam kafasının yukarıya doğru savruluşu, yamyamın nefes sesleri ve annemin iğrenen surat ifadesi hafızama kazınıyor. Sonraki günlerde evde yalnız kalınca sürekli arkasına bakan, yatmadan önce divanın altında gizlenmiş yamyamı arayan bir çocuğa dönüşüyorum. Panik atak deyince aklıma gelen ilk travmam bu. Demek ki, ilerleyen yıllarda dalga geçilecek bir figür sandığım o yamyam beynimin derinliklerine yerleşip yılar yılı beni yemeye devam etmiş. Yamyam, vücudumun en yumuşak eti olan beynimi hiç zorlanmadan midesine indirmiş. Elbette beni bu hale koyan sadece bir yamyam olamaz. Zavallı bilincim, yamyamla hastane acili arasındaki yaklaşık 35 yıl içinde yüzlerce derdi bilinçaltıma itelemiş. Demek ki yıllar yılı hayat beni yemiş.

Buradan panik atak yaşayan tüm insanlara seslenmek istiyorum. Sevgili panik ataklı arkadaşlarım, siz siz olun içinize attığınız dertlerin zamanla yok olacağını düşünmeyin, Sıkıntılar kendiliğinden kaybolmaz, beyninizin bir yerlerinde kımıl kımıl gün yüzüne çıkacağı anı beklerler. Demem o ki hiçbir şeyi içinize atmayın. Johnny Depp'ten Kate Moss'a, Barbra Streisand'tan, Demi Lovato'ya, artık hangisini daha çok seviyorsanız bu zorlu yolda yalnız olmadığınızı bilin.

Ve sevgili panik ataklı sanatçı arkadaşlarım, sizin hayatınız biz ünsüz panik ataklılardan daha zor elbette. Milyonların sevgilisiyken belki de yapayalnızsınız. Sizler sanatçı insanlarsınız, Justin hariç yamyam travmamı bir ironi, araya serpiştirilen bir simge, yazın tarihine bırakılmış bir imge olarak algılayacak kapasitedesiniz. Robin gibi yıkılıp gitmek yok. Sağlam duracaksınız. Sizi izleyenlere örnek olacaksınız. Son lafım özel olarak Jessica Alba'ya: Jessica'cım kıyamam ben sana. Sen, ne olur hiçbir şeyi kafana takma.

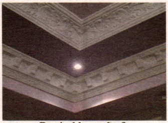
O SIRADA
ERMAN · ÇAĞLAR

Çalışma masamı temizledim, lazım olmayan şeyleri kaldırdım, bazen lazım olan ama her zaman lazım olmayan şeyleri de kaldırdım. Minimal ve çağdaş bir çalışma alanı istedim, bir yerlerde görmüştüm, internette rastlamıştım. Ama eşya azaltınca bizim evlerimiz minimal olmuyor, kaba inşaata geri dönüyor. Belki yanlış boya kullanıyoruz, belki boyanın altına yanlış sıva sürüyoruz. Belki duvarları boyayan ustaya çok fazla lahmacun yediriyor, belki gereğinden fazla plastik bardakta üçü bir arada neskafe ve uzun marlboro ikram ediyoruz. Belki duvar ustasının küçük bardakta altı şekerli içtiği üçü bir arada ve sigara dumanı tepkimeye girip çağdaş geçirmez yapıyor evlerimizi. Odam çağdaş tutmuyor. Duvarları boyayan ustaların geride bıraktıkları lastik bardak içinde söndürülmüş sigara izmaritleri kara büyü gibi bir şey belki. Şeytan diyor al sprey boyayı boydan boya çare sarıgül yaz duvara, hakettiğini bulsun. Hem belki modern bir sanat gibi bir şey olur, dinsizin hakkından imansız gelir. İyilikle güzellikle baş edilecek bir şey değil çünkü. Ne kadar tablo, poster, fotoğraf asarsan alttan o kadar çok çıkıyor "içeride sigara içebiliyor muyuz?" diye duvarlar. Gün ışığında çirkin, loş ışıkta üzücü, beyaz ışıkta ciğer gibi parlıyor duvarlarımız.

Bu duvarlar neden?

Tamam, boş verdim duvarına. Yapacak bir şey yok, biz bu hayatı yaşamaya geldik, bu hayatı yaşayacağız. Bu duvarlara bakacağız. Elimizden bir şey gelmez. Ayarını bulacağız. Kaba inşaata benzemeyen ama üniversiteye hazırlanan ortanca çocuk odasını da andırmayan bir çalışma alanı yaratacağız kendimize. Alman'a, Japon'a bize üzülme ve anlayışlı davranma fırsatı vermeyeceğiz. "Aslında şu koltuğu şuraya alıp, çalışma masasını da şöyle çevirirsen" diye akıl vermeye kalkarlarsa "EVİN EŞYASIYLA OYNAMA ELLERİNİ KIRARIM" diye bağıracağız. Burası sizin minimal modernizminizin bir replikası, birebir boyutlu bir modeli değil. Burası aktif volkanlardan akan lavların okyanusa döküldüğü, her şeyin birbirine karıştığı, birbirine karışan her şeyin çok fazla koku, ses ve görsel şov yarattığı bir tropik ada. Burası Göztepe. Burayı şekillendiren, senin de üzerinde, benim de üzerimde, hepimizden büyük bazı güçler var. Duvar ustası var, badanacı var, apartman yönetimi var, pimapenci var, elektrikçi var. Kimse kimseyi dinlemeyecek, herkes kafasına göre iş yapacak. Hep birlikte yapacağız. Minimalizmden sonra ne varsa birlikte bulacağız, iç güdülerimizle hareket edeceğiz, sınırların ötesine keşif ekipleri yollayacağız. Mesela duvarları boyayan usta bize hiç sormadan tavana dallı budaklı alçıpan döşemiş. Tasarım ve içinde yaşayan insanlar adına bir karar vermiş. Minimalin başını daha yumurtadan çıkmadan, ilk nefesini alamadan kesmiş. Bunu dahil edeceğiz. Evlerimizi aşure gibi bir şey yapacağız. içinde her şey olacak, hepsi birbirine benzeyecek, ama hepsinin tadı başka olacak. Tasarımsal imzamız aşure olacak, eğer mahallemize "doktora çalışmam için sizin bu benzersiz yaşam alanlarınızı fotoğraflamak istiyorum" diye antropoloji doktora öğrencisi yollarsanız onu da sopalarla, bahçe hortumlarıyla kıracağız. Biz bilmiyor muyuz, eskiden kolonyal avrupada afrikalı insanların sergilendiği panayırlar neyse, bugün antropoloji doktora tezleri aynı şeydir. Sergilenmeyeceğiz, bienallere malzeme olmayacağız; tasarıma, endüstriyel dizayna geçit vermeyeceğiz.

Bu çiçekler neden?

Evin içini yağda soğan kokusu basınca tamamen vazgeçtim zaten odayı düzenlemeden. Apartmanda vur ha vur patates patlıcan yemeği falan pişiyor, soğan buharını yiyen duvarlar on kat daha neşeli. Odadan çıktım, mutfağa geçtim. Hoş bir sürpriz: Soğan komşuda değil, bizde kavruluyormuş... "Ne yaptın düzenledin mi odanı?" diye sordu bebeğim, bir yandan soğanları usulca çevirirken, "yok" dedim, "fırsat olmadı". "Mercimek yemeği yapıyorum, yanına bulgur pilavı" dedi. Daha mutlu olamam.

groagh@gmail.com

akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

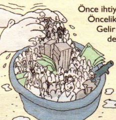
Kendi diktatörünü kendin yap

Biliyorsunuz içinde bulunduğumuz yılların bütün dünyayı kasıp kavuran modası diktatörlük. Yeni dünyadan eski kıtasına her ülke kendi diktatörünü yaratıyor, yüzlerce yıllık demokrasiler bir gecede tek adamın kafasına göre kararlar alıp uyguladığı ülkelere dönüşüyor.

Tabii tıpkı rock müzik, basketbol ve mini golfte olduğu gibi, bizim için bu ancak bir hayâl. Tesis yetersizliği, yetkililerin ilgisizliği, gerekli eğitimin eksikliği, toplumun yeterince önem vermemesi gibi nedenler birleşince biz maalesef diktatörsüz, eski moda hür demokratik parlamenter sistemlere mahkûm kalıyoruz. Tabii bizim gibi kimilerinin az gelişmiş, daha kibarların gelişmekte olan, ve "ulan gel biz bunların parasını yiyelim" zihniyetindekilerin gelişmekte olan piyasalar (ha gelişti ha gelişecek/emerging markets) dediği ülkelerin kendi diktatörünü kendi yapması çok zor. (Bu arada "ve" den önce Oxford virgülü kullandım biraz evvel. Kayıtlara geçmesi açısından belirtmek isterim.)

Büyük bir ihtimalle kendi gelişmiş olan ve biz biraz gelişince daha da gelişip bizi hep "gelişmekte olmaya" mahkûm bırakacak olan dış güçler kendi diktatörümüzü yapmamıza izin vermiyor. Tıpkı suyla çalışan otomobilimizi, kendi kendine enerji üreten dönergecimizi, zengin bor, toryum ve aslan armudu madenlerimizi engelledikleri gibi.

İşte bu yüzden oturdum ve bütün bir hafta boyunca dünyanın dört bir yanındaki gelişmeleri ilmek ilmek dokuyarak, adım adım izleyerek, tarihçelerini araştırıp karşılaştırmalı analizler yaparak (jstor'da dolanmış, her makaleden bir iki satır okuyup geçmiş) sonunda kendi diktatörümüzü yapmanın yolunu buldum. Artık siz de kendi diktatörünüzü kendiniz yapabilirsiniz.

Önce ihtiyacınız olan malzemelere bir bakalım. Öncelikle biraz tırto bir ekonomi gerekiyor. Gelir dağılımının bozuk olması şart. Sonra her denilene inanacak bir avuç kullanışlı aptal liberal bulmanız gerekli. Bunlar zaten uygun ortam sağlandığı takdirde mantar gibi topraktan ayağınıza her yerde yetişebilir. İşte bu ortamda, ekonomik olarak beli de bükülmüş çoğunluğun duygularını, ağzı açık ayran budalası gibi bekleyen liberallerin zekâlarını, altedemeyeceği rakiplerini geride bırakmak için her tür rüşveti vermeye hazır işadamlarının parasını sömürmeye talip bir arkadaşın çıkmasını bekleyeceksiniz. Bunların hepsini bir kaba koyarak etrafına havlu sararsanız bu arkadaş daha da çabuk gelecektir. Dilerseniz kabın içine damak tadınıza göre eğitimsizlik, nefret, düşmanlık falan da ekleyebilirsiniz.

Ondan sonra evet diyeceksiniz arkadaşlar. Kaptan çıkan arkadaş, (kaptan çıktığı için adına kaptan diyelim) Kaptan ne derse evet. Ülkede bir kaç manyak dışında seveni olmayan medya patronu bir işadamının gazetesine, televizyonuna el mi koydu? Alkışlayacaksınız. Merak etmeyin, mülkiyet hakkından başka kutsalı olmayan neoliberaller bile sesini çıkarmayacak, kullanışlı aptal gazeteciler el konulan gazete ve televizyonlarda üç beş kuruş indirmek için sıraya girecek.

Kaptan, en az sevilenden başlayarak tüm rakiplerini, tehdit ya da ayakbağı olarak gördüklerini teker teker yok ederken evet demeye devam edeceksiniz. Zaten her giriştiği operasyonda, uyuz olduğu bir kaç kişinin de başının yandığını gören "düşmanımın düşmanı dostumdur" adamlarının alkış sesinden sizin sesiniz biraz zor duyulabilir ama yine de evet diyeceksiniz.

Aa, hiç öyle bu kadarı yetmez diye düşünmeyin, şimdilik yetmez ama zamanla gerisi gelir; erer de, gerer de, yeter de. Siz yeter ki evet demeye devam edin.

Kaptan arkadaşımız kulak memesi kıvamına gelince, ilk başta karıştırdığınız malzemenin besinlerini emdikten sonra bu mazlemelerin posasını yavaş yavaş kusacak, tabağın kenarına süs misali bırakmaya başlayacaktır. İşte bu noktada istemezükçülerin sayısı biraz daha artmaya başlayabilir ama Kaptan ne derse evet demeye devam edin. Evinizin önüne durduk yere dev gibi bir bina mı yapmak istedi? Cevabınız evet olacak.

Yeteri kadar sabrederseniz, önünde sonunda Kaptan arkadaş çıkıp önünüze diktatörlüğünü resmileştirecek, "Artık şunun bir adını koyalım yahu" belgesini de koyacak. O zamana kadar diktatörünüzü oluşturmak için kullandığınız malzemelerin çoğu istemezükçüye dönüşmüş olsalar da artık posaları çıktığı için kendilerini ciddiye alan kimse de kalmayacak.

Evet. Hiç öyle yetmez falan demeyin. Yeterince evet sizi de dünyadaki gelişmiş ülkeler gibi bir diktatör sahibi yapacaktır.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Sen ıstırap çekiyorsun da sanki ben güllerden bir yatak üstünde mi yatıyorum?" - Cacique

● **Sadece Trump'ın nefreti bile, İslam'ın ne yüce bir din olduğunun ispatı...**

● Şu anki Cumhurbaşkanlığı bütçesinde tüm halkın payı, teri, vergisi var. Evetçiler kadar Hayırcıların da emeği var. Ve tarafsız olması gereken, bu meyanda yemin etmiş kişi, bu bütçeyi Evet oyu istemek için harcayacak. Hayırcıların rızasını, helalliğini almadan bu harcamayı yapacak. Yani haram işleyecek. Bu kadar mı istekli, bunu göze alacak kadar mı muhteris? Bari o bütçeye dokunmadan, kendi cebinden yapsın o kişi bu harcamayı. Vardır onda o akış, problem olacağını zannetmiyorum...

Zaman, her şeyin ilacı... Bu yüzden "zamansız ölüm" var...

● **ABD'ye halklarının girmesi yasaklanan ülkelerin bir kısmına, ABD'nin silah zoruyla girmiş olması...**

● Helal olsun Hulusi Akar'a, örnek asker... Çarşı iznini Kardak'ta geçirdi be adam!..

● **Keşke kamplaşma, kutuplaşma maaşlı işler olsaydı... Bari memlekette işsiz kalmazdı...**

● Dünyanın tarihi, biraz da lafı kesilenlerin tarihi... Tamamlasalardı, her şey değişebilirdi...

● **Hepimiz, kendimiz olmak dışında bir de bir türün örneğiyiz... Şu eşofmanlı, kapşonlu halimle tür örneği olmak, içimi ürpertiyor...**

● Saç değişikliği bile kendini iyi hissettiriyorsa, demek ki kafa değişikliği pırıl pırıl yapar insanı...

● **Yarın yaşanır dün olur, çocuk büyür dede olur, söz tekrarlanır deyiş olur...**

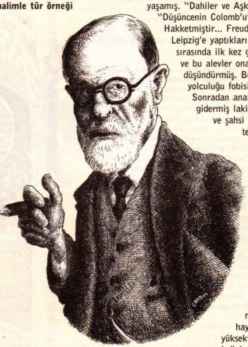
● Sokağın kuralları var... Sözlü tartışmada 'abi' diyen, kavgada yumruğu ilk yiyen olur...

● **Elitin kaosu olur, güngörmüş keşmekeş yaşar, kargaşa halk için...**

● Herkes kendini "iyi ve normal" zannediyor... Bundan emin olmak için "kötü ve anormal" başkalarına ihtiyaç var...

● **Yaşam, imtihan... Ölüm de yüksek lisans...**

● Rüya alimi Sigmund Freud, 1856-1939 yılları arasında yaşamış. "Dahiler ve Aşkları" adlı kitapta "Düşüncenin Colomb'u" olarak nitelenmiş. Hakketmiştir... Freud, dört yaşındayken Leipzig'e yaptıkları tren yolculuğu sırasında ilk kez gaz alevini görmüş ve bu alevler ona cehennem ateşini düşündürmüş. Böylece tren yolculuğu fobisi gelişmiş. Sonradan analizle bu fobiyi gidermiş lakin bu tip özel ve şahsi detaylardan tekniklerinde faydalanmış. Öyle ya, rüyaya meftun adam, gündüz rüyasına nasıl kayıtsız kalsın, her saniyesi rüya değerinde hayatın! Her salise, başka, tek, benzersiz. Al sana yirmi dört saat rüya... Peki Freud ne diyor, "Dinden azat edilen bir insanın normal ve sağlıklı bir hayat sürme şansı daha yüksektir" diyor. "Kendisine sevgi dini diyen bir din bile kendinden olmayanlara karşı sert ve

sevgisizdir'' diyor. Bu ne din ile vicdan karşıtlığı a Freud, ruhtan yapmışsın kariyeri ama "ruhani"yi ihmal etmişsin, ilahi hissi gözardı etmişsin. İnsanın içindeki baki varlığı atlamışsın. Bence de değerli alimim; rüya, Allah'ın gösterdiği sinema...

● **Dostluğun sahtesi de olabiliyor ne yazık ki... Düşmanlık, bari sahici...**

diğin şey, bilgidir... mediğini hissetmene inanç denir...

● Hayvan, hayvanı en fazla parçalar, yer... Ötekileştiren tek canlı, insan...

● **Modern toplum, modernliğini borçlu olduğu sınıfı ezmek üzerine kurulu... Emek gene başrolde fakat emekçi söylemi demode sayılıyor...**

● Felsefe, dünyayı açıklamak... Kendi dünyasından çıkamayan, filozof olamaz...

● **Kaygılandığın konu ne olursa olsun, kaygının kendisi net endişe sebebi, endişe de tasalanmaya yol açar, tasalanmak üzer, üzüntü kaygı vericidir...**

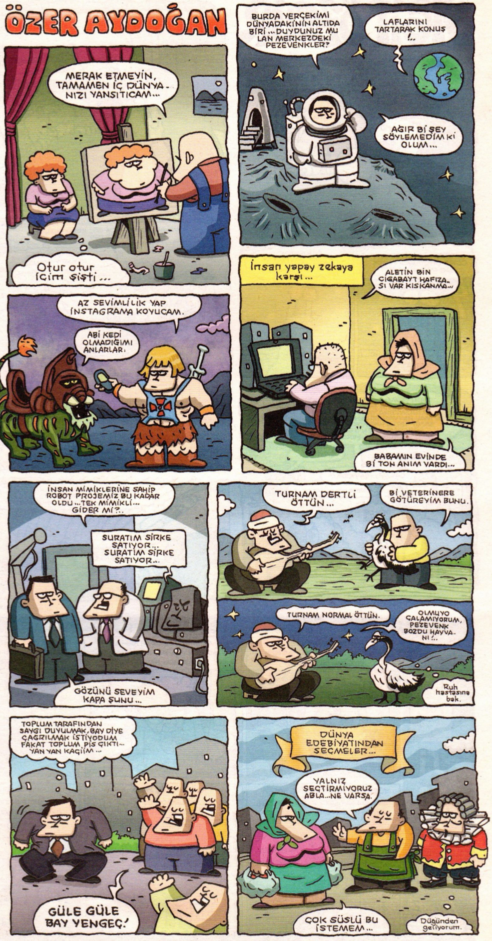
● Hepimizi öldürmeye yetecek kadar kurşun var bu dünyada... Gene de yaşıyoruz... Teknik başarı diye buna denir...

● **Bitki kımıldamaz, hayvan hareketli ama ikisi de tabiata uyumlu, çalışkan... Hareketli olup da kendi arzusuyla kımıldamayan sade insan, tembelliğin mucidi...**

● Parkta tanık oldum, ordan oraya koşan çocuğa kadın "Yeter artık, yoruldun" dedi, çocuğun cevabı şöyleydi: "Yorulmak nedir?"

vedatozdemiro@gmail.com

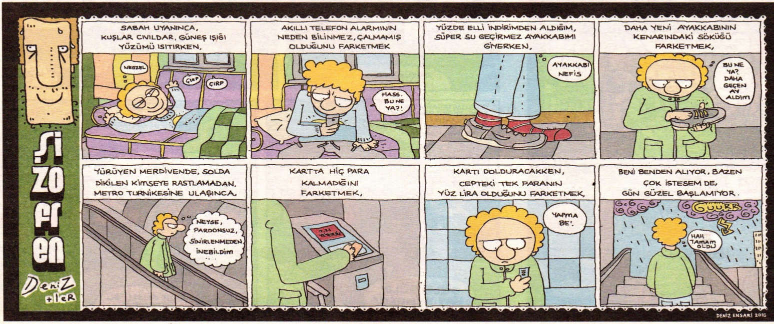

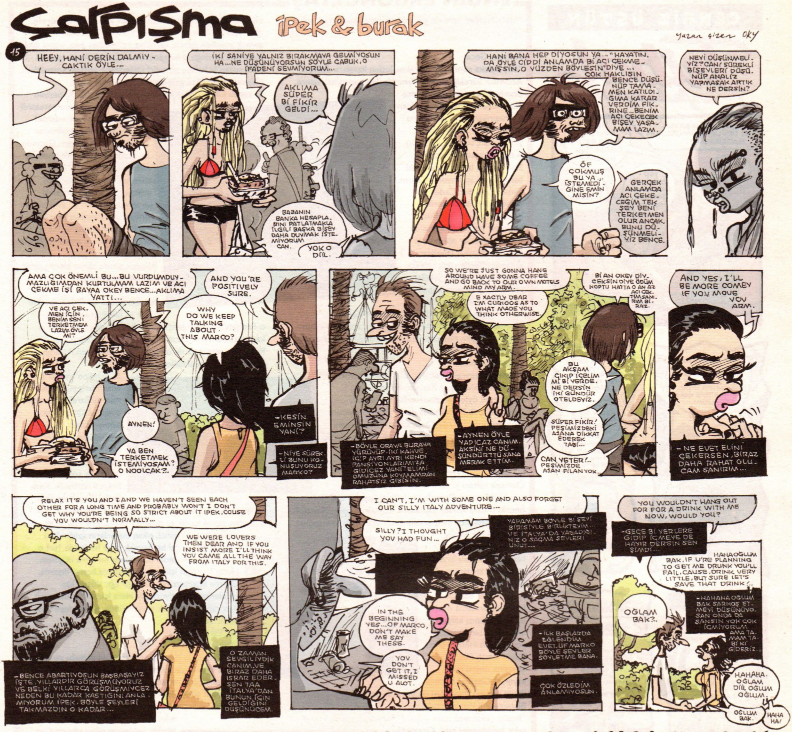

yigit@comic.com

Çarpışma
ipek & burak
Yazan çizen OKY
15
HEEY, HANİ DERİN DALMIYCAKTIK ÖYLE..
İKİ SANİYE YALNIZ BIRAKMAYA GELMİYOSUN HA...NE DÜŞÜNÜYORSUN SÖYLE ÇABUK, O İFADENİ SEVMİYORUM...
AKLIMA SÜPER Bİ FİKİR GELDİ...
BABANIN BANKA HESAPLARINI PATLATMAKLA İLGİLİ BAŞKA BİŞEY DAHA DUYMAK İSTEMİYORUM CAN.
YOK O DİİL.
HANİ BANA HEP DİYOSUN YA... "HAYATINDA ÖYLE CİDDİ ANLAMDA Bİ ACI ÇEKMEMİŞSİN, O YÜZDEN BÖYLESİN" DİYE ...
ÇOK HAKLISIN BENCE DÜŞÜNÜP TAMAMEN KATILDIĞIMA KARAR VERDİM FİKRİNE...BENİM ACI ÇEKECEK BİŞEY YAŞAMAM LAZIM.
ÖF ÇOKMUŞ BU YA... İSTEMEDİĞİNE EMİN MİSİN?
GERÇEK ANLAMDA ACI ÇEKECEĞİM TEK ŞEY BENİ TERKETMEN OLUR ANCAK, BUNU DÜŞÜNMELİYİZ BENCE.
NEYİ DÜŞÜNMELİYİZ? CAN! SÜREKLİ BİŞEYLERİ DÜŞÜNÜP ANALİZ YAPMASAK ARTIK NE DERSİN?
AMA ÇOK ÖNEMLİ BU...BU VURDUMDUYMAZLIĞIMDAN KURTULMAM LAZIM VE ACI ÇEKME İŞİ BAYAA OKEY BENCE...AKLIMA YATTI...
VE ACI ÇEKMEN İÇİN BENİM SENİ TERKETMEM LAZIM ÖYLE Mİ?
AYNEN!
YA BEN TERKETMEK İSTEMİYOSAM? O NOOLCAK?..
AND YOU'RE POSITIVELY SURE.
WHY DO WE KEEP TALKING ABOUT THIS MARCO?
-KESİN EMİNSİN YANİ?
-NİYE SÜREKLİ BUNU KONUŞUYORUZ MARKO?
SO WE'RE JUST GONNA HANG AROUND HAVE SOME COFFEE AND GO BACK TO OUR OWN MOTELS MIND MY ARM.
E XACTLY DEAR I'M CURIOOS AS TO WHAT MADE YOU THINK OTHERWISE.
-BÖYLE ORAYA BURAYA YÜRÜYÜP, İKİ KAHVE İÇİP AYRI AYRI KENDİ PANSİYONLARIMIZA GİDİCEZ YANİ? ELİMİ OMUZUNA KOYMAMDAN RAHATSIZ GİBİSİN.
-AYNEN ÖYLE YAPICAZ CANIM. AKSİNİ NE DÜŞÜNDÜRTTÜ SANA MERAK ETTİM.
Bİ AN OKEY DİYCEKSİN DİYE ÖDÜM KOPTU HATTA O AN AZ ACI ÇEKTİM SANIRIM BİRAZ.
BU AKŞAM ÇIKIP İÇELİM Mİ Bİ YERDE. NE DERSİN İKİ GÜNDÜR OTELDEYİZ.
SÜPER FİKİR! PEŞİMİZDEKİ AJANA DİKKAT EDEREK TABİ...
CAN YETER!.. PEŞİMİZDE AJAN FİLAN YOK.
AND YES, I'LL BE MORE COMEY IF YOV MOVE YOV ARM.
-NE EVET ELİNİ ÇEKERSEN, BİRAZ DAHA RAHAT OLUCAM SANIRIM...
RELAX IT'S YOU AND I AND WE HAVEN'T SEEN EACH OTHER FOR A LONG TIME AND PROBABLY WON'T I DON'T GET WHY YOU'RE BEING SO STRICT ABOUT IT IPEK, COUSE YOU WOULDN'T NORMALLY...
WE WERE LOVERS THEN DEAR AND IF YOU INSIST MORE I'LL THINK YOU CAME ALL THE WAY FROM ITALY FOR THIS.
-BENCE ABARTIYOSUN BAŞBAŞAYIZ İŞTE, YILLARDIR GÖRÜŞMÜYORUZ VE BELKİ YILLARCA GÖRÜŞMİYCEZ NEDEN BU KADAR KASTIĞINI ANLAMIYORUM İPEK, BÖYLE ŞEYLERİ TAKMAZDIN O KADAR...
O ZAMAN SEVGİLİYDİK CANIM, VE BİRAZ DAHA ISRAR EDERSEN TAA İTALYA'DAN BUNUN İÇİN GELDİĞİNİ DÜŞÜNÜCEM.
I CAN'T, I'M WITH SOME ONE AND ALSO FORGET OUR SILLY ITALY ADVENTURE...
YAPAMAM BÖYLE Bİ ŞEYİ BİRİSİYLE BİRLİKTEYİM... VE İTALYA'DA YAŞADIĞINIZ O SAÇMA ŞEYLERİ UNUT...
SILLY? I THOUGHT YOU HAD FUN...
IN THE BEGINNING YES...OF MARCO, DON'T MAKE ME SAY THESE.
YOU DON'T GET IT, I MISSED U ALOT.
-İLK BAŞLARDA EĞLENDİM EVET. ÜF MARKO BÖYLE ŞEYLER SÖYLETME BANA.
ÇOK ÖZLEDİM ANLAMIYOSUN.
YOU WOULDN'T HANG OUT FOR FOR A DRINK WITH ME NOW, WOULD YOU?
-GECE Bİ YERLERE GİDİP İÇMEYE DE HAYIR DERSİN SEN ŞİMDİ...
HAHA OĞLUM BAK, IF U'RE PLANNING TO GET ME DRUNK YOU'LL FAIL, CAUSE, DRINK VERY LITTLE, BUT SURE LET'S SAVE THAT DRINK!..
-HAHAHA OĞLUM BAK SARHOŞ ETMEYİ DÜŞÜNÜYOSAN ONDA DA ŞANSIN YOK ÇOK İÇMİYORUM AMA TAMAM TABİ Kİ GİDERİZ.
OĞLAM BAK?..
HAHAHA. OĞLAM DİİL OĞLUM OĞLUM.
OĞLUM BAK.
HAHA HA!

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Hem bıçağım hem de yara/ Hem yanağım hem de tokat"
Baudleire

Antalya. Gece.

"Beş dakika sonra kapanacaktır, lütfen kasalara doğru..." Anonslar. Sürekli tekrar ediyor. Market kapanmak üzere. Bomboş. Benden başka kimse yok. Floresanların soğuk ışıkları. Çamaşırsuyunu da andıran o keskin koku. Sürekli önüne, yere bakan, bişeyler düşünen o dalgın kasadar.(biraz The Shining'in o balo salonundaki barmeni mi andırıyor?) Çıktım. Elimde poşetler. Cadde de bomboş. Herkes evlerine kaçmış. Çok şiddetli. Buzlu buzlu bir rüzgar. *(ıslanmış da silkinen köpekler gibi çırpınıp duran palmiyeler)* Tabelalar sallanıyor. Yerde, ıslak asfaltta led ışıklardan renkli şekiller, noktalar oynaşıyor. (kapalı bir elektronik dükkanının önü) Rüzgar caddeleri dolanıp dolanıp köşeden geri dönüyor. Tam önüme. Sanki içinde minik minik cam kırıkları. Ellerim boş olsa yüzümü kapatıcam. Bu derece soğuk olanı? Burada?

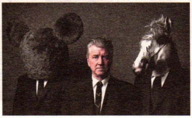
Onları görüyorum.

"Resim çektirmek ister misiniz?" diyor yanlarından geçerken. Bana diyor. Resim mi? Ne, onlar üşümez mi öyle? İki omuzunda iki papağan. Göğsüne kıvırdığı kolunda da bir yavru maymun. Görüyordum yıllardır. O gençadam. Yazları ama. Sadece. Kış günü ne işi var? Şişman, iri yarı o genç adam.

Kaptan Sparrow kılığında olurdu. Bazen omuzunda bir iguana falan. Etrafı kalabalık. Şimdi Sparrow'la Osmanlı sultanı arası, insanın içini bulandıran tuhaf bir karışım. Başında bir kırmızı kavuk, daha önceki o kara korsan şapkasıyla değiştirmiş onu. Kavuğun altından yine ince ince örgülü uzun uzun Sparrow saçları. Uçlarında bir iki tüy.

Onlar da duruyor.

Naapsın, bir çare aramış o da. Kriz zamanları. Zor işler. (yalnız o allı pullu yanar döner dansöz kumaşından olma o şıkır şıkır, kıpkırmızı kaftan--incecik de bir kumaştan, uçuşuyor--) Herşey biraz David Lynch filmleri havasına doğru mu kayıyor? Gitgide? Kırmızı takım elbiseli, danseden o cüce? O nerde? Binlerce dükkan kapanmış.

"Resim çektirmek ister miyim?" Turistlere soruyordu o şekil, İngilizcesini tabi. Ortalıkta turiste en benzer şey(kala kala) bir ben mi kaldım? Bu bomboş caddede. "Bir umudun da" bende mi? Elimde torbalarla. Yazık. Az önce de yine o "Kahve bilmemnesi" dükkanının önünden geçerken aynı soru. Bir genç kız (servis elemanı) çıkmış caddeye, (bayaa da ortalarına, kapı önünde falan da değil)geçen (tek tük) insanlara, "bir dakika" diye durdurup soruyordu: "kahve içmek ister misiniz?" Kriz çırpınmaları. Gereksiz ataklar. Bir kahve dükkanı zaten, eğer kapalı değilse, sormuş olur o soruyu ki, sen önünden geçerken. Sadece duruşuyla, tabelasıyla. "Kahve içer misiniz?" demektir o dükkan. Işıkları yanıyorsa. İstiyorsan, girer içersin. İlave soruya gerek var mı? "Teşekkür ederiz, yemek yemedik henüz, karnımız aç" dediler kıza, utana sıkıla o soruyu sorduğu o iki genç. Diyaloğa bak. Acıklı işler. O şekil soran bi kafeye girmek? Diğerleri o soruyu sormazken. Maymunla gözgöze geliyoruz. Üşür o öyle yazık.

O zavallı kıllı bebek. Kimbilir nerelerden geldi? Annesinin koynunda mı uyuması gerekirdi bu saatlerde, o ormanlarda? Hiç hesapta kitapta olmayan şeyler. Nerden nereye. Gecenin bu saatinde, bu soğuk, bomboş caddede ne işin var? Beni sorarsan ben de elimde bu naylon torbalarla buralarda ne arıyorum? Ben de tam bilmiyorum. Hesapladığım bişey değildi. Karar verdiğim. Ne işimiz var? Buralarda ne arıyoruz? Böyle gözgöze. Bilmiyorum.

Bakıştık, sonra aklına bişey gelmiş gibi kafasını çevirip başka bir tarafa baktı o.

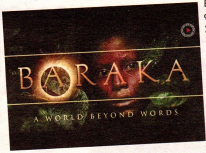
Yalnız, o bebek eli tutuşuyla, aynı o çok iyi bildiğimiz o tutuşla, o Padişah/Sparrow gençadamın bol yüzüklü parmağını o kavrayışın, o minik parmaklarınla. Hatırlayacağım hep. Keşke bir resmimiz de olsaydı. Öyle bakışırken. Ama gel gör ki işte, benim becerebileceğim işler sınırlı.

O kendine has bir tür felsefi belgesel olan müthiş Baraka filmindeki o sahne. O ürpertici sahne. Harab, ıssız, terkedilmiş çok çok eski mabet. Hindistan'ın yüksekçe, dağlar üzerinde, soğuk bir bölgesi herhalde. Kırık kırık işlemeli yosunlu, kararmış taşlar. Mabedin içinde üstü yarı açık (yine o aynı taşlardan yapılı) içi ılık su dolu bir havuz.(çok çok sıcak olmadığını anlıyoruz, çıkan buharların azlığından) Kaplıca gibi doğal bir kaynak suyu herhalde. İşte o terkedilmiş mabedin havuzunda bir sürü maymun. Hepsi havuzun içine girmiş. Sadece başlar dışarda. Öylece kıpırtısız tek tük, ağır ağır düşen kar tanelerini seyrediyorlardı. Hava kararmak üzereydi. Ana rahmi gibi o ılık suyun içinde, öylece kıpırtısız, sessiz sessiz.

ERTESİ GÜN/ EV

Öğlenden sonra.

Şömine adlı o elektrik sobasının iki çubuğu ve inleyen klima elele vererek bana göre "eh işte" olan bi ısıya anca erişiyorlar. Dışarıda yine çok çok soğuk, pırıl pırıl günlük güneşlik bir hava. Kuruyan çamaşırlardan güya çok güzel, o yapay, keskin koku.(dağ esintisi) Açık televizyonda evlenme programı.

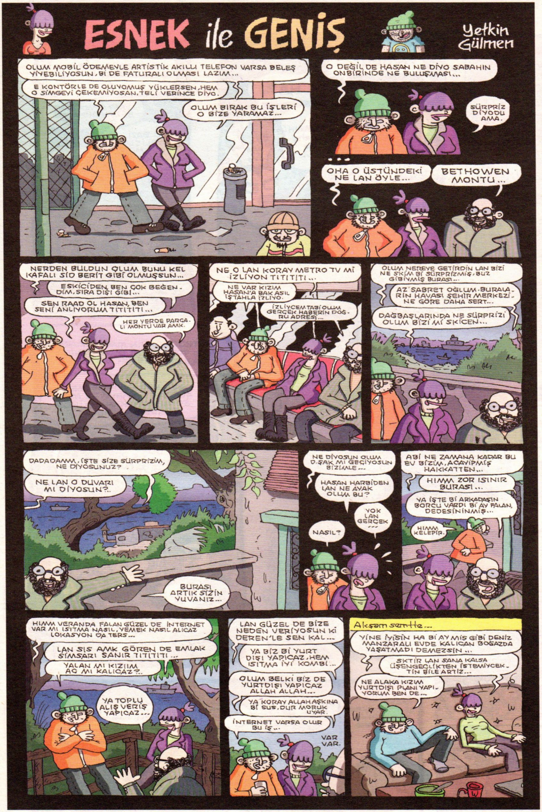
Birden çok acaip bişey oluyor. Çok çok uzun tahta ayaklar üzerinde yürüyerek(hani sirklerde falan oluyor ya) bir damat adayı?! O şekilde, o ayaklarla takır takır yürüye yürüye geliyor. Damadın başı ta yukarlarda. Pek şaşıran da yok. Normal bişey oluyor gibi davranıyorlar. Gelin adayı epey aşşağıda. Nooluyoruz? O çok çok uzun tuhaf desenli o pantolon. Hiç bir şey olduğu gibi de durmuyor. Bari bi yerde dursa.

Hadi hayırlısı...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
KRALİÇE VE AYNA
Macera 1: Müziksiz bir hayat hatadır...
Ayna Ayna elleere ayna düşti göölllere ayna düşti göl...
PAMUK!
Lan radyo açık kalmış ben de otomatik veriyorum pamuğu...
Macera 2: Şirinlik büyüsü
PAMBUK..!..
HA?..
PAMBIH! Ehehe he...
Neyse kendini eğliyormuş...
AJAN 852!.. PATRON SENİ GÖRMEK İSTİYOR !..
VAAY ŞİMDİ AJAN 852 Mİ OLDUK, ABİ DİYORDUN??
O BAZI YANLIŞLARINI GÖRMEDEN ÖNCEYDİ...
O ZAMAN EYVALLAH AJAN 321...
DÜNYALI!
efff..
SE-LAM.
İŞTE ŞİMDİ BENİ ŞAŞIRTTIN! VER BAKİ-YİM ŞU GÖZLÜ-GÜ...
BUGÜN HİÇ CAN ALAMADIM.
İKİ KAPŞONLU ÜST ÜSTE GİYMİŞ-SİN!..
FUTBOLCULARIN MAÇA ÇIKARKEN BAZI TOTEMLERİ OLUR, SENİN BÖYLE BİR TOTEMİN VAR MI?
BEN HER MAÇA ABDEST ALARAK ÇIKARIM VE MAÇ SONU MUHAKKAK ŞÜKÜR SECDESİ YAPARIM...
DU DUMM DUM DRUM TIS DUM DRUM DU-DUM DU-DU-TISSS!
Hayatımın en iyi solosunu şükür secdesine attım...
YENİ BİR YER BULDUM PEYNİRİ ORDAN ALIYORUM ARTIK. PAZARIN HEMEN GİRİŞİNDE SOLDAN ÜÇÜNCÜ TEZGAH...
TAMAM İŞTE KONYALI O! BEN ZATEN HEP ORDAN ALIYORUM, ÇOK İYİ !...
AAA KONYALININ PEYNİRİ BİR TANE! ÜSTÜNE TANIMAM VALLA...
Ziraat Türkiye kupası...
TRİBÜNDE FİŞEK CAFER OL! SAHALARDA KENE EROL!
İkisini de tanımı-yorum!..
"EĞER ÇOK ÖVGÜ ALIYORSAN NEREDE HATA YAPTIĞINI Bİ DURUP DÜŞÜNMELİSİN" DİYE LAF DUYMUŞ-TUM... Bİ DURUP DÜŞÜNEYİM Mİ YOKSA MAŞALLAH DEYİP İŞİME Mİ BAKAYIM...
MAŞALLAH DE, İŞİNE BAK...
Müdavim akşamcılardan ÇİFT ÜSKÜR HULUSİ REİS.
Macera adı: Kırk yılda bir çay içelim dedi...
SEN BUNU İÇEMEZSİN ABİ, ABİ KAÇAK AĞIR GELİR SANA... BEN SANA NORMAL ÇAY VEREYİM...
VER İÇERİM YA NOLCAK...
YOK YOK VALLA AĞIR GELİR İÇEMEZ-SİN...
LAN ARKADAŞIM BEN KUTU KUTU EXTRA ŞAT VURU. YORUM SENİN KAÇAĞINI MI İÇE-MİYCEM VER ULAN ŞUNU.
SAKİN OL ABİ O DA ONLA-RIN EXTRASI !..

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd.: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - (0212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 2 Şubat 2017 | Sayı: 492

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

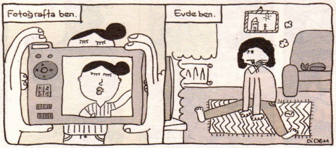
gelen kutusu

Caner DAĞLI

Didem

Emirhan SERVEREN

Ekin YILDIZ

Mehmet SUBAŞI

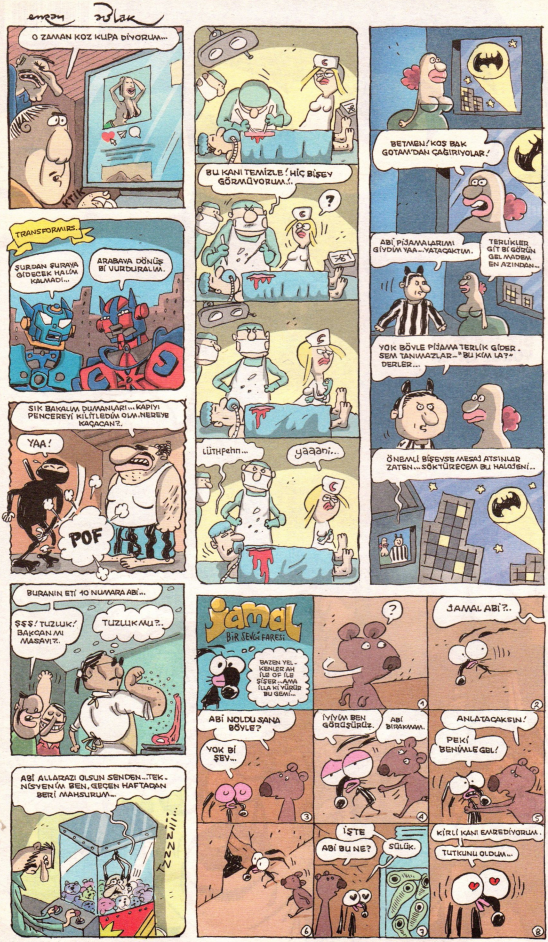

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
ikisi bir arada
OTİSABİ Bİ DAKKA, GİTME
NİYE LAN?
BİR KIZ VAR SIZDI KALDI, UYANDIRAMIYORUZ DA
PRENS MİYİM LAN BEN, ÖPÜNCE UYANICAK?
SENİN EVE GÖTÜRSEN?
NE O LAN ÖYLE? MİSAFİR GİDERKEN ELİNE ŞUNU DA ATIVERİN DEYİP ÇÖP POŞETİ TUTUŞTURUR GİBİ
AGBİ DURUM ÇOK CİDDİ
NEYSE Kİ ÇOK AĞIR DİİLMİŞ
BELİ DE İNCEYMİŞ ...
ÇOK AYIP
LAN YOKSA TEZGAHA MI GETİRİLİYORUM?!
AMAN! NEFSİNE HAKİM OL
BARBO NİYE KENDİ EVİNE GÖTÜRMEDİ?
GÜZEL DE KOKUYO LAN
YAPMAA!
LAN KİRACI GEYİK MI VURDUN?
BU SAATTE GEYİĞİNİ HİÇ ÇEKEMİYCEM NEJAT AMCA!
YORULMUŞSUNDUR, BİR EL ATIYIM İHHE HEHE HEHE
RAHAT EDEMEZ BÖYLE
ÜSTÜNÜ ÇIKARMA SAKIN
YAA SEN DE NOOLCAK .?.
VAAY, ABLANIN HER ŞEYİ MARKAYMIŞ
ZENGİN GALİBA
ÇOK DA ZEVKLİYMİŞ... OOO, VICTORIA'S SECRET SÜTYEN
KURCALA KURCALA! SICACIK AĞZINA
BUNU NASIL GİYDİN BE, DERİSİNİ SOYUYORUM SANKİ
BİTSİN ARTIK BU SKINNY PANTOLON MODASI
YOLDA GÖRDÜĞÜNDE KİLİTLENİYOSUN AMA
HADİ İYİ GECELER SANA
TAKDİR EDİYORUM İRADEMİ
İYİ ADAMIM LAN BEN ...
DİLENCİYE PARA VERİP DUA BEKLEYENLERDEN FARKLI DİİLSİN
BELKİ KALKIP YANIMA GELİR
HHHGĞ
DRANK!
KİMSİN LAN SEN OR.SPU ÇOCUĞU?!
?!
KİMSİN LAN KİMSİN?!
NE İŞİM VAR LAN BENİM BURDA?!
OTİSABİ DERLER BANA
DUR YAA BAĞIRMA
NEYİ İZAH EDİCEN LAN NEYİ...PİS SAPIK?!
AH!
ŞAAK!
ALÇAK! HAYVAN!
AH!
YAA DUR, DUR Bİ DAKKA
KİM SOYDU LAN BENİ, KİM SOYDU HA?!
HER YERİMİ GÖRDÜN!
BE-BEN
PLAJDA GÖRDÜĞÜMÜZ KADAR ...
HEM SENİ NİYE KANAPEDE YATIRIYIM
...
Dİİ MI?
...
BU NE ?!
NE NE HANGİSİ .?.
SEN ŞEY OLDUN
EHEHH DOĞAL REAKSİYON ...
SEN ÜZERİMDESİN YA O DA ŞEY SANDI YARAMAZ EHEHEHE
...
ÇOK SERT
GEÇER BİRAZDAN ...
...
CİDDİYE ALMA SEN ONU
VURMA SAKIN
MMHHH
?
BİR DE PİJAMA GİYMİŞ
KIŞ, SOĞUK ONDAN
ÇIKAR ŞUNU!
O İŞ KOLAY
AHH... AHHH... AAAAAH
Para ve aşk, seks ve yaş, yemek ve sağlık v.s. gibi olguları yan yana getirenlerin oranı çok düşüktür. Yani ikisi bir arada sadece kahve poşetlerinde olur. Gerçek hayatta tadı kötü olsa da içeriz mecburen. Kahveyi ayrı şekeri ayrı içerek ağzımızın tadını buluruz.
SEN BİLİR MİSİN KENDİNDEN BÜYÜK BİRİYLE OLMAK NASILDIR?
ADAM ÇOK ZENGİN, NE İSTERSEM ALIYO
AMA ŞEYİ HEP YUMUŞAK ...
...
BENİMLE İLGİLİ PLAN YAPMIYOSUN Dİİ MI?
...
HHHGĞ
-SON-

9 ŞUBAT PERŞEMBE
SAYI: 2017/06 No: 493
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Polis, Kadıköy'de referandumda "hayır" için bildiri dağıtan gençleri dövdü.

Vatandaşa Sorduk : Varlık Fonu

Oldumben RÖTARYURT (31): "Devretmişler" diye haberi okuduğum gibi soluğu dayımın oğlunun yanında markette aldım.. "Ne diyosun?" diye sordum.. Müşteriler vardı, "Bekle" gibi işaret etti.. Sonra araya başka şeyler girdi filan konuşmayı unuttuk.. Gündem çok hızlı değişiyo..

Ehramşah KALIGİR (40): İnan bilmiyorum.. PTT'yi duydum.. "özele gidiyo" dendi.. "Expres yollamazlarsa gitmez" dedim.. Haha.. insanlar eskiden pul yalardı.. Bi 100-200 sene yalattılar insanlara pulu.. Şimdi o çağ bitti... Artık pulun yapışkanını çilekli limonlu aromalı yapsan da yalayan olmaz... Ekmek arası vermek lazım pulları.. Tok tutar.. Napcan, karnı tok tutmayıp..

Uğur YESTERDAYNARROW (38): Ülkede hala daha var lan.. Ne mutlu... Bitmiyor... Fetocuların o 10 sene önceki neşesi geliyor aklıma... Bütün kurumlara karanlık suratlarıyla yerleşmeleri... Neşe bitmiyor ülkede.. Kapış var...

Dağlıyar KAYGANCIK (23): Varlık fonunu fazla parası olan ülkeler parayı işletmek için kuruyormuş.. Bizim paramız fazlaysa benim niye haberim yok lan.. Köprüden geçmek için 7 lira ödüyorum. 40 sene önce yapılan köprüden geçmek için 7 ödüyorum, geçen sene yapılandan zaten geçemiyorum... Uçakla geçerim daha ucuz... Ne tezgah açtılar arkadaş... Artık; kim, ne yapıyo, noluyo tamamen ipin ucu kaçtı.. "Öyle gibi hissediyorum yani" dedim arkadaşa.. Durdu.. "A? benle mi konuşuyosun? Telefonla konuşuyosun zannettim" dedi.

Camilerde "evet" propagandası başladı.

Ayder Yaylası, "kentsel dönüşüm ve gelişim projesi" adı altında imara açılıyor.

ABD yargısı, Trump'ın mültecilerin ülkeye girişini engelleyen kararnamesini durdurdu.

Ocak ayında 161 işçi iş cinayetine kurban gitti.

N.Ş.A – NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında tıpkı insanlar gibi şirketler ve devletler de ellerine geçen paranın harcamalarından arta kalan kısmını tasarruf için değerlendirirler. Sıradan bir aile, eline geçen parayla bütün masraflarını karşıladıktan sonra kalan kısmını yatırım için bir kenara ayırır, zor günler için saklar. Aynı şeyi devletler de bütçe fazlalarını değerlendirerek yaparlar. **Yeni Türkiye** ise cebinde parası olmadığı hâlde rehinciden borç almak için annesinin bileziklerine, babasının kefen parasına el koyan hain evlat; ailesinin uzun yıllar içinde yarattığı bütün değerli birikimini "Çok güzel tüyo geldi, ikinci ayakta Gülbeyaz tek," diye ganyana basan uslanmaz kumarbaz gibi ülkenin geçen yüzyılda ürettiği son değerli malları da telekineziye inanan bir dolandırıcıya emanet etmektedir.

Normal şartlar altında yükselen terör tehlikesiyle gerçekten mücadele etmek isteyen bir ülkenin öncelikli olarak yapması gerekenler terörün oluşmasına yardımcı olan iklimi değiştirmek, terör örgütlerinin hasadını hasadını toplayabileceği tohumlar ekmemek ve potansiyel teröristler hakkında istihbarat toplamaktır. Buna rağmen **Yeni Türkiye'nin** dahiyane bir çözüm olarak televizyonlarda son dakika haberlerini yasakladığını, **Yeni Amerika'nın** da teröristlerin ancak hayâlini kurabileceği bir iklim yaratmaya çalıştığını görebilirsiniz.

Normal şartlar altında çocuk istismarını engellemenin tüm dünyada kabul gören en etkili yöntemlerinden biri çocuklarla içli dışlı olunan tüm kurumların çalışanlarının ciddi bir eğitime tabii tutulması ve denetim mekanizmaları oluşturulmasıdır. **Yeni Türkiye'nin** aile bakanına bakılacak olursa istismarı engellemek için eğitim verilmesi gereken tek kişi çocuklardır. Görünen o ki en iyi ihtimalle **Yeni Türkiye'nin** pırıl pırıl aile bakanı, çocuk istismarını, çocukların yaptığı bir istismar zannetmektedir.

@baris_uygur

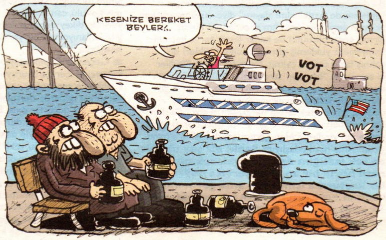
Maçka Parkı da ağaç katliamına kurban oluyor.

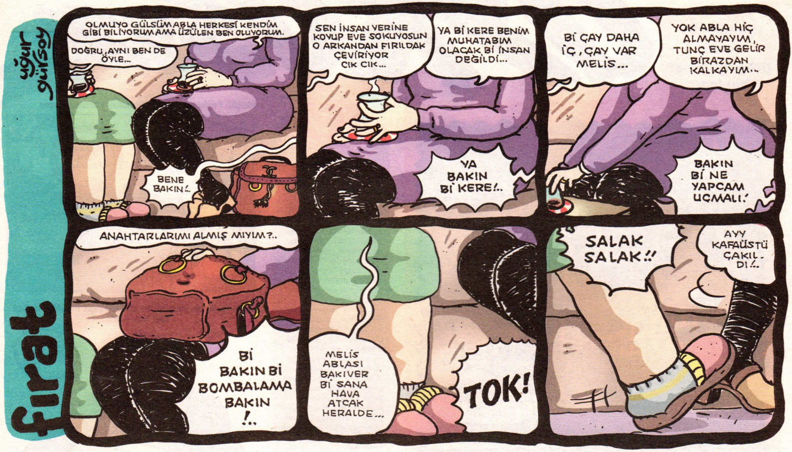

Varlık fonunun yönetimine atanan Yiğit Bulut'un maaşı bile ticari sır…

ÖTV, birada yüzde 63'e yükselirken, elmas, pırlanta, yat ve teknede yüzde 0 oldu.

BEN — ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Arabaya kış lastikleri taktırmıştım bundan birkaç ay önce. Kış gelir gelmez, hemen ilk gün. Bazı konularda inanılmaz titizim. Resmen vicdan azabı duyuyorum bazı şeyleri ötelersem bazı konularda. Evet, bazı şeyleri bazı konularda. Yaz lastiklerini de servise bırakmıştım. Kendi içlerinde böyle bir lastikler için otel gibi bir hizmetleri de var. Müşteriyi nasıl şımartacaklarını gerçekten çok iyi biliyorlar. Bir ilgi, bir alaka, ağlarsınız. Ne diyordum, yaz lastiklerimi de servise teslim etmiştim, bırakmıştım öyle. Gerçi aklım sürekli lastiklerimdeydi. Keşke eve getirseydim lastiklerimi diye hep böyle için için bir düşünmedim değil. Dururdular evde öyle işte bir köşede. Hatta yıkardım da. Yaza bomba gibi girerdi lastiklerim. Bu düşünce içimde öyle büyürken büyürken, tam "gideyim de lastiklerimi alayım" diye düşüneyazarken resmen servisten arandım geçenlerde. Hırsız girmiş gece, bütüüün ne kadar lastik varsa hepsini kamyonete yüklemiş gitmiş. Benim lastikleri de çalmış fakat üçünü çalmış, birini bırakmış. Dediler ki servisten, "biz sizin zararınızı karşılayacağız, aynı lastiklerin ya parasını vereceğiz ya da isteğe bağlı olarak aynı lastiklerin aynısını vereceğiz, yalnız" dediler "biz bu tek lastiği ne yapsak acaba". Dedim "tamam, ben alırım şimdi gelip tek lastiği, anısı var bir yerde de" dedim. Evden, çıktım, tek lastiği almaya gittim. Ama nasıl telaşlıyım. **Sanki bir şey olacak da tek lastiğim de elden gidecekmiş gibi nasıl böyle bir an önce servise doğru nasıl bir koşturma içindeyim ama görmeniz lazımdı.** Kurduğum cümleden anlamışsınızdır halimi. Ter içinde vardım servise. "Nerede ki" diyebildim nefes nefeseyken. "Burada" dediler, tek lastiğimi verdiler. Çıktım servisten dışarıya. Güneşli de bir gündü. Elimde tek lastiğim, ne yapacağımı düşünmeye başladım oracıkta. Eve de gidebilirdim, fakat tek lastiğimle biraz gezebilirdim de. Tıpkı bir çocuk gibi. Yuvarlaya yuvarlaya, arkasından koşa koşa. Sonra dedim ki, "hem eve gideyim, hem de çocukluğumu yaşayayım madem". İkisini birden yapabilirim çünkü. Eve doğru yuvarladım hep lastiğimi, eve doğru koştum hep lastiğimle. Harika bir zaman dilimiydi. Eve girer girmez ilk işim lastiğimi banyoya atıp yıkamak oldu. Bu arada lastik yıkamak gerçekten emek isteyen bir iş. Bir kere lastiğin dişlerinin arasına kaçan taşları dikenleri ayıklamak bayağı bir iş. Daha sonra deterjan ve süngerle yıkamak, durulamak, sonra tekrar kalan taşları dikenleri kontrol etmek, sonra tekrar yıkamak, sonra tekrar durulamak. Deli işi. İtiraf etmeliyim ki gücüm dört lastiğe yetmezmiş zaten. Yani yetermiş de ayda bir lastik ancak yıkayabilirmişim herhalde. Şimdi mutluyum tek lastiğimle. Tertemiz, pırıl pırıl, mis kokulu, can lastiğimle. Çalışma odamın en güzel yerinde dikey duruyor. İçinde de dergiler var. Dergilik gibi kullanıyorum bir yandan da. Acayip mutluyum lastiğimle.

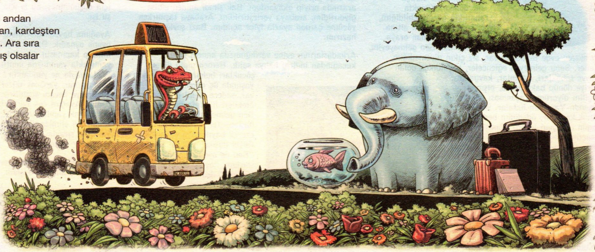
æ Geçende de pek acayip bir şey oldu. Koşuyolu'nda kahvecide içeride oturuyorum, bir yandan da Kadıköy'e geçeceğim, minibüs kesiyorum. Tam karşımda ışıklarda duruyor çünkü minibüs. Huyları. Beş dakika dururlar öyle. Bir yerde de toplu taşıma tam bir sefillik. "Niye duruyorsun arkadaşım sen bir şoför olarak böyle dakikalarca burada?" "Canım istiyor." Cevaplar bu şekil. Ya katil olacaksın, ya da bekleyeceksin. Beklemek birazcık daha mantıklı. Kahvemi aldım, birkaç yudum da hüplettim, baktım minibüs geldi. Duruyor orada. İçi de boş gibi. Dedim minibüste bekleyeyim madem. Hem otururum. Baktım minibüs hareket etmeye başladı. Koşmaya başladım. Orta şeride geçene kadar bir trafik kazası tehlikesi atlattım. Elimde kahve, yolun ortasındayım. Minibüse sol yanından doğru dokumdum, "gitme lan" der gibi. Baktım gidiyor, öbür yana geçtim, yol kenarından doğru minibüsün yanından doğru koşmaya başladım. Kahvemi sağa sola döküyorum. Minibüs koptu gidiyor. Normalde o mevkiden hiçbir şekilde hemen hareket etmeyen minibüs, aldı başını gidiyor. Büyük bir haksızlığa uğradığımı düşündüm, durdum bir an, ve minibüs şoförünü hedef alarak, çok affedersiniz ama, "ANANIN .MI" dedim. Tutamadım kendimi. Minibüs zınk diye durdu. Dedim "eyvahlar olsun". O anda iki şey düşündüm. Bir, "aynadan şahsımı gördü ve beni bir yolcu olarak kabul etmeye karar verdi". İki, "dudaklarımı okudu, ebemi s.kecek". Ebemi s.kecek çünkü ben de onun anasına küfür ettim. Son derece haklı. Ki dudaklarımı okumuş olma olasılığı hayli yüksek. Çünkü bayağı böyle büyük harflerle, dolu dolu, ağzımdan köpükler saça saça, iğrenç bir insan gibi küfür ettim. Derin düşüncelere daldım. Duruyorum öyle. Minibüs de duruyor. Eğer alelade bir yolcu gibi algıladıysa beni sorun yok. Fakat öbür türlüyse içeride kan çıkar. Bir yandan da çok Kadıköy'e gitmek istiyorum. Nolacaksa olsun artık diyerek bindim minibüse. Tarttım şoförü, baktım normal bir şoför gibi duruyor. Para uzattım ama nolur nolmaz diyerek parayı da doğrudan uzatmadım. Araya insan soktum. Minibüsten de ilk ben indim. Sona kalmak istemedim. Kadıköy'de de ara ara hep arkama baktım. Tırsa tırsa bir hal oldum bütün gün. O kadar büyük bir küfür etmeyeydim iyiydi ama işte bazen de engel olamıyorsun bazı şeylere. Uçup gidiyor ağızdan. Yapacak gerçekten hiçbir şey yok.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

Tehlikeli Yolculuk

ersin karabulut

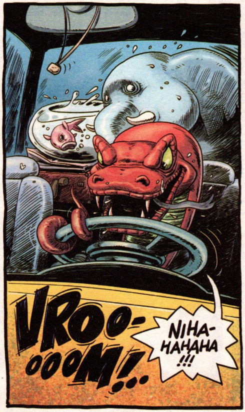
Balık ve fil doğdukları andan itibaren birlikte yaşayan, kardeşten de öte iki arkadaşmış. Ara sıra anlaşmazlıklar yaşamış olsalar da aslında içten içe birbirlerini hep sevmişler.

Bir gün eski ev sahipleri gözleri gibi sevdikleri biricik evlerini sattığı için evsiz kalan bu iki dost, kendilerine uygun, güzel, güvenli bi ev bulabilmek umuduyla birlikte bir yolculuğa çıkmışlar.

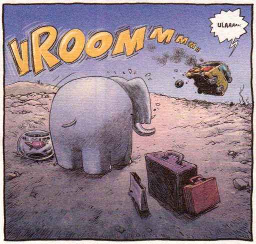
Defalarca araç değiştirmiş, bazen soğukta tir tir titreyerek yürümüş, ama kimseye muhtaç olmadan iyi kötü bir çok macera yaşamışlar.

Günün birinde çok yorgun oldukları bir anda, bir dolmuşa denk gelmişler. Dolmuşçu yılan, gitmek istedikleri yeri bildiğini, ama isterlerse onları daha iyi bir yere götürebileceğini söylemiş iki kafadara. Balık çok istekli olduğundan fili de ikna etmiş, ve binmişler yılanın dolmuşuna.

Yılan gerçekten de herkesi tanıyan, ağzı laf yapan usta bir dolmuş şöförüymüş. Eski ev sahiplerini de tanıdığını, aslında iyi adam olduğunu söyledikçe balık ona hak vermeye başlamış. Oysa fil, ev sahiplerinin onlar evin içindeyken aniden yeni müşteri getirip evi satmaya çalışmasına hala çok kırgınmış. Haliyle yılana da pek güvenememiş. Bunu arkadaşıyla paylaştığında balık ona dönmüş ve **"Gördün mü? Her zamanki gibi önyargılısın"** demiş. Böylece iki arkadaşın arasında soğuk rüzgarlar esmeye başlamış. Fil balığı saflıkla, balık da fili ukalalıkla suçluyormuş. Bunu fırsat bilen yılan ise onlara sormadan, **"şurda bi kestirme biliyorum"** diyerek istediği yerden götürüyormuş dolmuşunu. Üstelik deli gibi tam gaz sürmeye başlamış. Fil artık korkuyormuş. Balık ise **"Neden huysuzluk ediyorsun anlamıyorum, o olmasa halimiz ne olurdu? Kim sürerdi bu dolmuşu?"** diyerek yılanı savunuyormuş. Yılan halinden memnun, tehlikeli hareketlerle bütün araçları sağlı sollu geçerek deli gibi gitmeye devam ediyormuş. Kestirme diye girdiği karanlık ve çamurlu dar sokaklara hiç aldırmadan, sürekli **"şurayı geçince hemen orda şahane bir ortam var"** diye kandırıyormuş iki eski dostu.

Fil uzun süren gergin bir sessizlikten sonra arkadaşına küsmenin hiçbir yararı olmadığını nihayet anlamış. Balığa dönmüş ve demiş ki, **"Canım arkadaşım, kardeşim, kader ortağım, ben sadece kendim için değil, ikimiz için korkuyorum. Bu yılan kaza yapacak, bu çok net. Bu yol boyunca sana küstüğüm için özür diliyorum, gel yine konuşalım, eskisi gibi birlikte olalım. Kestirmeden de gitmeyelim, çiçekli güzel sokaklardan geçelim. Gerekirse yürüyelim. Ama bir şekilde beraber olalım."**

Balığın gözyaşları, içinde bulunduğu fanustaki suya karışmış. O da istemiyomuş zaten dargınlık küskünlük. Yılanın durmaya niyeti olmadığı belliymiş, o yüzden karar verip üçten geriye sayıp eşyalarıyla birlikte kapıları açıp atlamışlar deli gibi giden dolmuştan. Üstelik tam zamanında…

İşte o günden sonra birbirlerine ihtiyaçları olduğunu daha iyi anlamışlar. Arada kırgınlık dargınlık olsa bile, birbirlerini idare etmeye karar verip, bi güzel öpüşüp sarılmışlar, ve yolculuklarına devam etmişler.

SON

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Bir dönem inanılmaz zevkler ve lüksler içinde, yıkıcı bir hayat tarzını enine boyuna yaşadım. Yaşımın altı olduğu bir dönem. Kucakta rahatlıkla gezdirilebildiğim, anne babamın koltuk altına sıkıştırarak beni oradan oraya taşıyabildikleri yıllar. Ben gelmeyeyim, bu akşam evde takılasım var, siz çıkın diyemediğim günler. Sonu gelmeyen eğlenceler, boşaldıkça dolan meyve tabakları, kadınlar, kavgalar... Geriye dönüp baktığımda, pişman değilim diyorum. Yaşanması gerekenler yaşandı. Yaptığım hatalar, verdiğim yanlış kararlar, ödediğim bedeller beni bugün olduğum insana dönüştürdü. Gençtim, benim için neyin iyi neyin kötü olduğunu bilemeyecek yaştaydım, hayatta belli bir amacım yoktu, etrafım benimle aynı çukura düşmüş ve kimsenin oradan ayrıldığını görmek istemeyen dostlarla doluydu ve para sorun değildi. Bu içmesi tatlı bir kokteyldir dostlarım, "hafifmiş, ferah bir içkiymiş, alkolü yüksek ama anlamıyorsun" diye övülecek bir kokteyldir. Ertesi gün mide yanması, destansı baş ağrısı ve dün geceden kalma giysilerinde uyanınca anlarsın yaptığın yanlışları, tatlı kokteylden insana dost olmayacağını. O dönem yaşanan çoğu şeyi hatırlamıyorum, her şey bulanık. Sadece parça parça bir takım hatıralar.

Şımarık bir kokteyl.

Sadece bir akşamı çok net hatırlıyorum. Çünkü misafirlikte delirirken ayağıma annemin arkadaşlarından birinin dantel tığı batmışı. Acı her türlü hatırayı ölümsüzleştiriyor. Evde, pijamalar içinde otururken ani bir telefonla bir ev partisine davet edildik. Annemle babam edildi. Herkes aynı anda evlenmiş, herkes aynı anda çocuk yapmış, aynı anda çocukların eğlenceye bir engel olmadığına karar verilmiş. Geceleri üç artı bir sobalı evlerde toplanılıyor, rakı içiliyor, örgü örülüyor, kağıt oyunları oynanıyor, bütün çocuklar birbirlerine ve televizyona emanet ediliyor, güzel zaman geçiriliyor. Bak az önce pijamalıydım, sobanın yanında uykuyla uyanıklık arasında eriyip gidiyordum. Bak şimdi aniden elbise giydirildim, arabaya yerleştirildim. Arabaya taşınırken yüzüme çarpan ayazla iyice açıldım. Bazı şeylere hazırım.

Arkadaşlarının evine vardığımızda annem beni kucağından indirip halıya saldı. Hemen gidip diğer çocukları buldum. Evde benim yaşımda üç erkek çocuğu var, sadece birini tanıyorum, ötekileri ilk defa görüyorum. Ben gelmeden önce güreşe başlamışlar, en altta kalanı ezerek bayıltmaya çalışıyorlar. Güzel düşünülmüş bir spor. "Ben de oynayayım mı?" diye sordum, "oyna, en üste çıkan kazanır" dediler. Ben de öyle tahmin etmiştim. Yakındaki sehpaya tırmanıp oradan yeni arkadaşlarımın üzerine atladım. Ben daha havadayken annem "güzel güzel oynayın" diyerek ortadan kayboldu.

Meyve tabağı gelene kadar birbirimizi öldürmeye uğraştık. Meyve tabağı gelince ortalık duruldu, ben tanımadığım çocuklarla tanışma fırsatı buldum. Birinin ninja kaplumbağalar kasedi varmış, onu izliyormuş; diğeri ise yazın dayısının yazlığına gidecekmiş. İyi çocuklar, istekliler, motivasyonları yüksek misafirlikle ilgili. "İyi vakit geçirmekle ilgilenirseniz, size bir teklifim var" dedim. Geçenlerde gittiğimiz bir misafirlikte koltukları kullanarak yerden yüksek gibi bir şey oynamıştık, inanılmaz verim almıştık. Koltuğa çıkanlar yerdeki ebeye yastık fırlatabiliyor, bunun karşılığında ebe birisini yakalarsa yine yastıkla yakaladığının kafasına on kere vurma hakkı kazanıyor. İçeride inanılmaz bir köşe koltuk takımı var, sanki bu iş için düşünülmüş, bu iş için satın alınmış. Gelin yapalım şu işi.

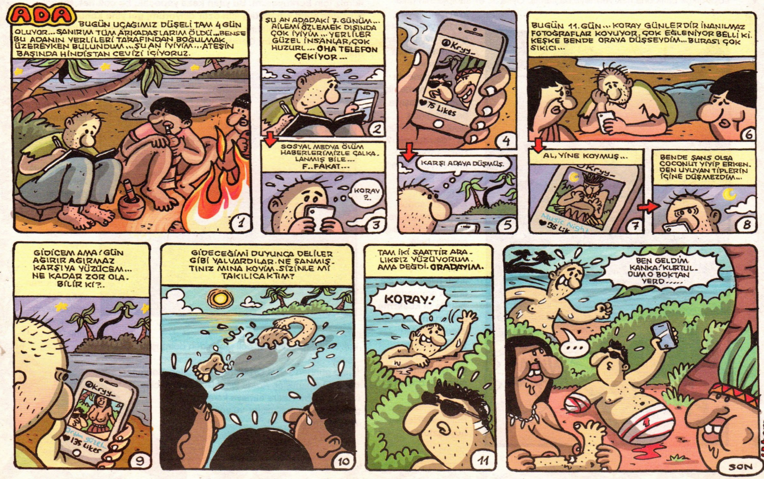
Ayağıma hayvan gibi dantel tığı batana kadar da bu oyunu oynadık. Dantel tığını çıkarttıktan sonra ayağıma mikrop kapmasın diye kolonya sürdüler, şişesini de yanlışlıkla yanımızda unuttular. Yeni arkadaşlarıma "kolonyayla ne yapılabilir? Şu an elimizde çok miktarda kolonya var, yapacak güzel bir şey bulursak hoşça vakit geçirmeye devam edebiliriz. Bunu biraz düşünelim" dedim. Ayağım çok iyi durumda değildi, o yüzden oturularak yapılabilecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Kolonyayı elimize döküp koklayabiliriz, birbirimizin kafasına sırayla dökebiliriz, ya da bilmiyorum... Siz de bir şeyler söyleyin.

Biz bunları tartışırken televizyonda "Elm Sokağında Kabus" isimli film başladı. Müzik programı değil yabancı film çıktığı için çok sevindik. İşler yolundaydı, hem kolonya bizdeydi, hem de o dönem henüz filmler aile dostu, şiddet, cinsellik gibi etiketlenmemişti, etiketlenmiş bile olsa yetişkinler solcu türkü söyleme aşamasına geçmişti, bakan yoktu. Bir kiloluk kolonyayı sırayla birbirimizin kafasından aşağı dökerken, melodisiz söylenen solcu türkülerin eşliğinde izledik "Elm Sokağında Kabus" filmini. Sonrasında iki-üç hafta boyunca yatak ıslattım ama değer. Geriye dönüp baktığımda, pişman değilim diyorum.

Çav bella çav çav çav.

groagh@gmail.com

baris.uygur@gmail.com
Barış UYGUR

akıl fikir ofisi

Hayır

Siz hiç bitmiş maçın nasıl çevrilebileceğini tartışan futbol yorumcuları gördünüz mü? Özellikle ekrandaki futbol yorumcuları zekâlarıyla ünlü olmasalar da ben onların bile bitiş düdüğü çalmış, federasyonca tescil edilmiş bir maçın sonucunun nasıl değişebileceğine dair tartıştıklarını görmedim. Ama bizim maç çoktan bittiği hâlde, tüm yorumcularımız, ısrarla bu maçın nasıl çevrilebileceğini, nasıl da çevrilmesi gerektiğini falan anlatıp duruyor. Hâlbuki şimdi önümüzdeki maçlara bakmamız lâzım.

Maça her iki taraf da iyi başlamış gibi görünüyordu aslında, her iki taraf da hâkemden memnun değildi, her iki taraf da federasyondan memnun değildi, çoğu insan zannetti ki böylesi bir ortak memnuniyetsizlik, böylesi bir ortak karşıtlık iyi bir netice verecek, dostluk kazanacak, ertesi gün spor servisleri "ne şiş yandı ne kebap" diye başlıklar atacak, şansımız da yaver giderse hem bu maçın hâkemi hem federasyon hem de yarısı saçma sapan oyun kuralları değişecek.

Belki de o yüzden karşımızdaki rakibin derdinin dostluk mostluk olmadığını ya geç anladık ya da hiç anlamadık. O oyun kurallarını değiştirmek için hâkemle dalaşınca kimimiz ona destek oldu, kimimiz kıllandı sesini çıkarmadı, kimimiz "Bir saniye ya, ne oluyor?" deme cesaretini gösterdi ama onun da sesini kimse duymadı, ya da "Sen yoksa bu hâkemle bu federasyonu mu savunuyorsun?" diye bilmiş bilmiş eleştirildi.

Maçın ilerleyen dakikalarında tribünlere yeni eklenen seyirciler hep rakip takımın seyircileri oldu, rakip takımın "Bir gün herkes bizim takımdan olacak," iddiasını ve hırsını hemen hiç kimse dikkate almadı. Rakip takım "Gerçekleri tarih yazar, o hâlde tarihi biz yazalım, yazdığımız gerçek olsun," diye her yeni seyircinin kendisine akmasını sağlayacak alternatif gerçekliğini bile yarattı. Orta sahada denk kuvvetlerin mücadelesi şeklinde geçmesi beklenen maç gittikçe dengesizleşmeye başladı. Rakip takım kimse anlayamadan (anlamazlıktan geldiğinden, anladığından ama sesini duyuramadığından ya da düz gerizekâlılıktan) maçın kontrolüyle kalmadı, önce tribünlerin daha sonra da hâkemin, saha komiserinin ve de federasyonun yönetimini ele geçiriverdi. Oyunun son dakikalarına doğru karşı takımın kaptanı, önce kendi takımı içindeki potansiyel çatlak sesleri bastırdı, takımının hem kaptanı hem teknik direktörü, hem de kulüp başkanı oldu. Herkes aval aval bakarken, kendi takımıyla da kalmadı; kendisini hem hâkem, hem saha komiseri, hem federasyon başkanı ilan ediverdi.

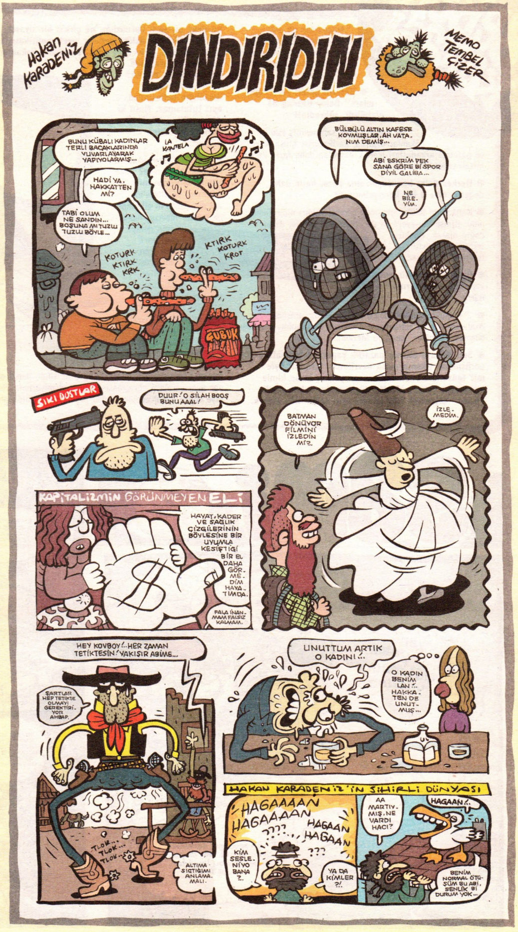
Oyun kurallarından evet, hepimiz şikayetçiydik de, bu rakip kaptan öyle kurallar koydu ki, en azılı eski düşmanı bile eski kuralları arar oldu. Kendi takımından biri, değil topa elle müdahale etmek, topu alıp eve götürüp saklasa, seyircilerin ayakkabılarını ayağından çalıp soyunma odasında ayakkabı kutularında biriktirse bile bırakın sarı kartı, uyarı bile almaz oldu. Zaten bu kuralsızlıkla rakip takımın oyuncularının hemen hepsi hem sürekli "ayıcı oynamaya" hem de sanki paraları yokmuş gibi, bahis şikesi yapıp üzerine bir de tribünlerdeki seyircileri soyup soğana çevirmeye başladı.

Bakmayın, biz aslında maçı yine de çevirdik çevirmesine de işte, karşı takımın kaptanı ve de aynı zamanda artık maçın hâkemi, o son dakikada attığımız görkemli golü saymadı. Saymadığı yetmiyormuş gibi önce maçı uzattı, sonra da golde emeği geçen oyuncularımıza teker teker kırmızı kart göstermeye başladı. Yetmedi, durup dururken haksız bir penaltı verdi, biz bu penaltıyı nasıl çıkaracağımızı düşünürken bununla da yetinmedi, hem kalecimizi oyun dışına aldı hem de karşımızdaki takımın oyuncularına güvenmediği için penaltıyı da kendisi kullandı. Golü atar atmaz da bitiş düdüğünü çaldı zaten. Maç bitti, onca hilesine, hurdasına rağmen tescil de edildi.

Ondan sonra, golümüzü saymayan, utanmadan verdiği penaltıyı da kendisi kullanan hâkemimiz, kendi takımıyla sahada antrenman yapmaya başladı. Arada beğenmediği kendi takım oyuncularını da rezil kepaze ederek tribünlere gönderdi ve tek takımlı bir maçın hem hâkemi, hem saha komiseri hem de federasyon başkanı, aynı zamanda sahadaki tek takımın hem kaptanı, hem teknik direktörü hem de sahibi olarak top sektirmeye başladı. Takımdan kovduğu eski as oyuncular sahaya girmeye kalkınca onun faturası da daha çok bize çıktı üstelik. Konuyla ilgisi olmadığı hâlde bir sürü arkadaşımız tribün cezası aldı.

Elbette her mağlubiyetten sonra "Önümüzdeki maçlara bakacağız," denir, daha sıkı antrenman yapılır. Biz de yapacağız, yapmamız gerekir, başka şansımız yok. Bundan sonraki maçlar artık bu koşullarda oynanacak olsa da, her birimiz kırmızı kart görene, tribünlerden kovulana dek biz çıkıp maçımızı oynayacağız kardeşim.

Biz yine yarısı kırmızı kart cezalısı takımımızla, yarısı tribüne gelmesin diye köyüne evine hapsedilmiş, evi barkı bombalanarak yıkılmış seyircimizle ve haklı olduğumuzu çok iyi bilerek o maça çıkıp hem rakibe hem hakeme hem de federasyona "Hayır!" demeye devam edeceğiz. Sesimizi sonuna kadar kıssalar bile son sözümüz de yine doğru ve haklı olacak, "Hayır!" olacak.

BeBek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Anlamasan da olur. Kimse anlamasa da olur. Gerçek hürriyet budur. Ben anlıyorum. Anlatamasam da olur." - Oğuz Atay

● **Beterin beteri var, "tek adam" Bekir Bozdağ da olabilirdi, şükredin!!**

● Yolsuzlukları sabitlenmiş eski bakanlar dışarda, karikatürist Musa Kart ve gazeteci arkadaşları içerde, hayattan daha fazla kara mizah yapabilir miyiz ki?

● **Herkes dolar konuşuyor ama euro, bariz daha değerli, niye o hiç konuşulmuyor?**

● Kanada'da ibadet sırasında camiye saldırı oldu, ölenler oldu. Kimse "bişeyci" ya da "bişeyist" terörist demedi, doğru olarak. Çünkü terörist, teröristtir; terörün dini olmaz...

Bari ismini değiştir, Hükümet Bahçeli'sin sen bundan böyle...

● **Ülkede her türlü ayrım var, kuvvetler ayrımı hariç...**

● "Yokluktan erdem doğar" diyor alman atasözü. Atalarını çok da sallamıyor, ülkesinde fazla mülteci siması görmek istemiyor, şansölye Merkel...

● **Sen masaya oturup pazarlık yaparken 'muhattap', görüşmeler tıkanıp masa devrilince 'terörist' öyle mi? Müzakere yapmanda sorun yoktu, insan kimle barışmaya çalışır, elbette düşmanıyla. Fakat şimdi, "hayır" diyenleri 'bölücülerle aynı safta' ilan etmek, ne ucuz bir şark kurnazlığı, ne çirkin bir siyaset. Devleti hükümet haline getiren 'evet' politikasıyla gelir bölünme, gelecekse eğer. Yetkiniz, makamınız var diye ne ara daha çok yurtsever olunuz? Türklüğün bekası, insanlığın bekasından ayrı tutulamaz. Nasıl ki dünya, 5'ten büyüktür, Türkiye de 1'den büyüktür...**

● İran'ın füzelerinden rahatsız ABD, niye? Füze, batının tekelinde mi? ABD'nin, İngiltere'nin, AB'nin, İsrail'in ellerinde ne füzeler mevcut, hangi ülkenin detaylı haberi var? "Ama İran, İslam ülkesi!" Eee? Niye müslümanların füzeleri olmuyormuş? "E ama İran, şeriat ülkesi." Öyle mi, İsrail de Yahudi şeriatı ülkesi, kim, ne hesap sorabiliyor? ABD'nin 'esas oğlan' tavırlarıyla tüm dünyayı muma çevirmeye çalışmasını, kimde ne silah, hangi güç var ayar vermeye uğraşmasını kabul edemiyorum. Seni niye doğru kabul edelim? Tekel peşindesin. Bütün aleme silah satan sensin. Savaş, işgal, darbe kovalayan sensin. İran'ın dünya barışına katkısı senden daha fazla. İran'ın müslüman olması önemli değil, önemli olan "başka" olmak. Kuzey Kore'ye de karşılar. Çünkü işbirlikçi değil, batı değerlerini benimsememiş, bağımsız politika yürütüyor, öyleyse tehlike. Ne için tehlike? ABD'nin piyasası için. E ama sen de onlara, hepimize, tüm üçüncü dünyaya tehlikesin. Bunu da en iyi sen biliyorsun...

● **"İç dökümüne dayalı dostlukların ardından çoğu zaman bir düşmanlık duygusu yatar" diyor Sigmund Freud...**

"Düşmanını sev" diyor Hazreti İsa...

● Yanımdan ayıramadığım kitapların başında Asım Bezirci'nin "Ahmet Haşim" kitabı gelir. Madımak

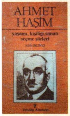

katliamında kaybettiğimiz Asım Bezirci, eşi bulunmaz ve yeri doldurulamamış bir eleştirmendi. İnsanüstü bir titizlikle derlediği edebiyatçı ve şair hayatlarıyla, o sanatçılar kadar değerlidir hayatımızda. Asım Bezirci'yi çok özlüyorum, çok arıyorum. Nice değerimiz gibi, o da ilkelliğin kurbanı oldu. Yapıtlarınla zihnimizi aydınlatmaya devam ediyorsun Sevgili Bezirci, nur içinde yat...

han Osmanoğlu'na li saraylara girişler bedava olsun...

● **"KEYFEKEDER ne acaip kelime, Ying-Yang gibi aynı" dedi arkadaşım Utku Dağkıran...**

● Sosyal medyadaki laf sokmaların, durduk yerde atarlanmaların hastasıyım. Kim kastediliyor, hedef nedir, tam bilinmeden, birdenbire çok ağır bir şey yazıyor biri. Mesela: "Her havlayan ite taş atsaydık, ömrümüz it taşlamakla geçerdi!" Muhattap kim, meçhul. Çoğul olarak biz dediği kimler, o da meçhul. Kurcalasan gayet sikko bir hadise sonucu, bir arkadaşına laf soktuğu çıkar ortaya. Küçücük de olsa "medya sahibi" olmak, işte böyle bir şey...

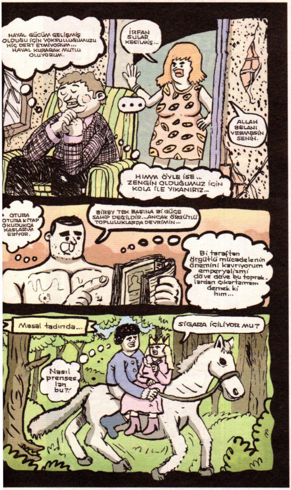

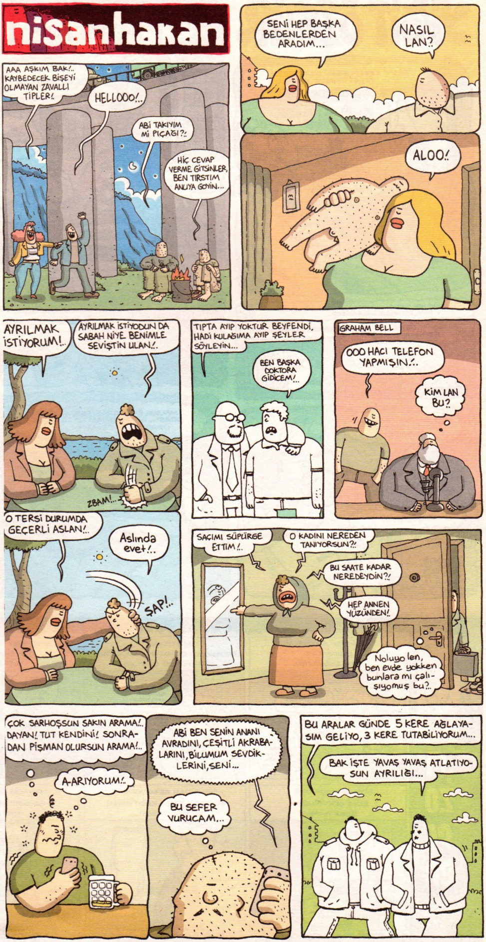
● **Sprit, ruh ve spiritüel, ruhaniye; espri de kelimenin ruhu o zaman...**

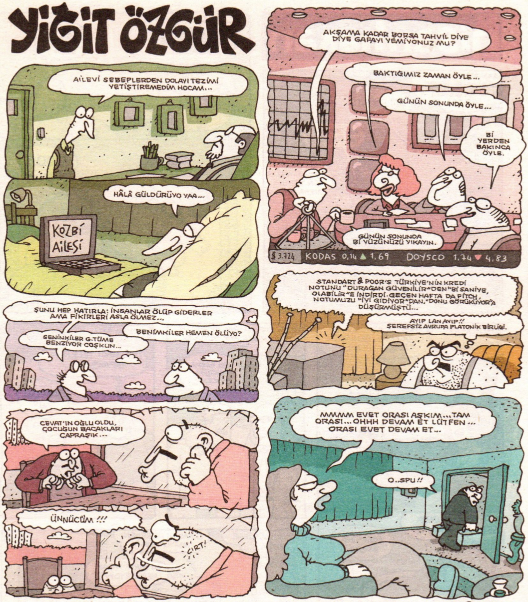
● İki hafta önceki teknik hatayı düzelteyim, para için "evrensel orospu" tanımını 1844'te yapmış Karl Marx. 1884 yanlış olmuş, çünkü 1883'te hayata veda etmiş zaten yeryüzünün ilk marksisti...

● **"Bir okunmamış mesaj" çok fena elektrikli... Sanki tüm hayatın sırrı ordaymış da, ben mahrum kalmışım gibi...**

vedatozdemiro@gmail.com

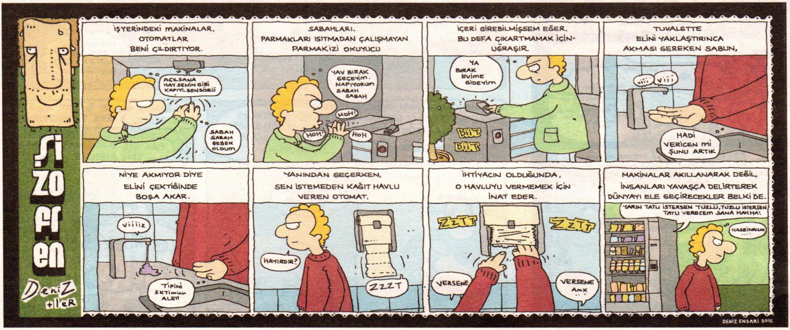

yigit@comic.com

“kendimi durduracak değilim”

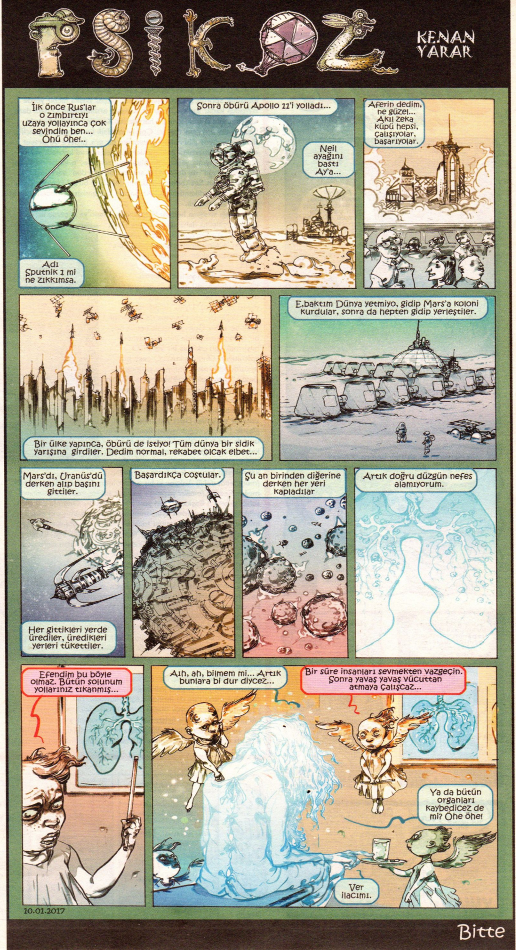
Fırat Budacı

HERKESİN BİR MESUT’A İHTİYACI VARDIR

2007 yılında, Artımedya isimli bir programın sunucusu ülkede yaşananlardan memnun olmayanların o hafif alaycı sesiyle “sevgili izleyiciler”ine seslenerek gazete haberlerini yorumluyordu. Yeniçağ gazetesindeki bir haberi, **“...ama şimdi bakıyosunuz dayanışma mantığıyla kurulmuş İller Bankası özelleştirilecek vee...”** sözleriyle yorumlarken sondaki “ve” kelimesine kadar gündeme ve sesine hâkim olan özgüveni bir anda kayboldu. Sunucu, “vee” dedikten sonra, finali koyup yeni habere geçmek için fareye tıklamış ve karşımıza “11 million members”ı olan harika bir porno site çıkmıştı. Bağlaç olan “ve” ufak bir görev değişikliğiyle çıplak bedenleri sahneye davet eden bir sunucunun final sunuşuna dönüşmüştü. Sunucu, muhtemelen aşina olduğu bu çıplak bedenleri görür görmez hızla fareye davranarak ülke gündemine geri döndü. Çok kısa bir an, İller Bankası’yla porno sektörü arasındaki boşlukta debelendikten sonra, **“Sevgili izleyiciler, değişik virüsler gönderiyorlar...”** diyerek korkusuz bir haberciye kurulan komplo havası yaratmayı başardı. Sonra içinden çıkılmaz durumları en yakınındaki insanı da olaya dâhil ederek dağıtmaya çalışanların arayış içindeki yüz ifadesiyle yayın odasına seslendi: **“Mesuut! Ben gazetecom’a giriyorum, çıplak kadınlar geliyor. Bu konuda ne yapabiliriz Mesut?”**

Hollywood’u tam kavrayamasam da hisseden bir çocuktum. Daha henüz kaza sonrası kazazedelere kahve ve battaniye verildiğini ya da işten atılan bir insanın eşyalarını karton kutuda taşımak zorunda olduğunu bilmiyordum, ama “hayali arkadaş” meselesini pazar günleri TRT’de yayınlanan filmler sayesinde çözmüştüm. Böylelikle, yaşıtlarım saf saf ortalıklarda dolanırken, ben kendime hayali bir arkadaş edindim. Adı Yaşar’dı. Tam olarak inanmıyordum, ama epey süre Yaşar’ın var olmasına izin verdim, hatta kendisinden birkaç arkadaşıma bahsettim. Hayali arkadaş konusunda tecrübeleri olmadığından ilginç geldi onlara, benim Yaşar’ı kendi arkadaşlarıymış gibi kullanmaya başladılar. Kısa sürede ortalık malı olunca bırakmak zorunda kaldım Yaşar’ı. (Zaten belli bir yaştan sonra, “I see dead people” boyutuna geçmeden bırakmak lazım hayali arkadaş meselesini. Hayali arkadaş, belli bir yaşa kadar sevimli görünebilir, ama ergenliğin boru sesiyle “Yaşar” diye boşluğa seslenmeye devam etmek tıp camiasının ilgisini çekecek nahoş durumlara yol açabilir.) Yaşar’ı bıraktıktan sonra (yaklaşık 25 yıl) herhangi bir hayali arkadaşım olmadı. Fakat 2007 yılında yaşanan Mesut vakasına geçenlerde yeniden rastlayınca, istediğim zaman seslenebileceğim, ama kendisini kimsenin görmediği hayali bir arkadaşın ihtiyaç olabileceğini düşündüm. Sonuçta ben de şu hayatta sık sık zor durumda kalıyorum. İşin içinden çıkamayınca, “Bu konuda ne yapabiliriz?” diye sorabileceğim bir Mesut arıyorum. Yardım dileyebileceğim, gerekirse küfür edebileceğim zor zamanların kurtarıcısı, suç ortağı bir Mesut. Senin bileceğin iş, demeyen, benim yerime yaşayan bir Mesut. Bütün sıkıntılı anları Mesut yaşasın zevkli anlar bana kalsın. Mesut cefa çeksin ben sefa içinde yaşayayım. Sabah uyandığım andan gece uyuyuncaya kadar başım her sıkıştığında Mesut’a seslenebileyim. Yazın dünyası üslup kisvesi altında bu işi çözmüş: Turgut Özben Olric’e, Hikmey Benol Albay Hüsamettin Tambay’a, Genç Werther Willhelm’e, Don Kişot Sanço Panza’ya seslene seslene saçma sapan giden hayatlarına belki tam olarak çözüm bulamamışlar, ama en azından seslerini duyurmayı başarmışlar. Normalde arabesk gibi duran dertler birine seslenince estetik bir boyuta ulaşmış. Hepimizin seslendirildiğinde küçümsenecek dertleri vardır. Bu yaştan sonra, sigarasını dudak kenarından içip dumanı havaya üfleyerek tesis edilen bir özgüvenle, *“İnsanlara inanamıyorum, nasıl bu kadar bencil olabilirler, bundan sonra herkese hak ettiği gibi davranacağım...”* diyemem, ama, *“Bizi bu özgüven bolluğu yaktı Mesut. Sırf kendi varlığı belirginleşsin diye karşısındakini yok sayanların yarattığı özgüvende boğulup gittik. İnsanlar neden böyle Mesut? Neden kendi varlıklarıyla diğerini yok etmeden yaşayamıyorlar. Bu konuda ne yapabiliriz Mesut!”* diye seslenirsem fena durmuyor. Tamam, yine biraz arabesk ama gideri var. Yoksa nasıl var olacaktı bunca büyük boy edebi dergi. Klişe hayattır Mesut! Artık bütün kırılgan estetik algımızı ve mütevazılığımızı bırakıyoruz. İnsanlarla insanların yöntemlerini kullanarak savaşacağız. Ve Mesut sen, 2007 yılında “değişik virüsler”i nasıl hallettiysen bütün diğer virüsleri, parazitleri, bakterileri de aynı kararlılıkla halledeceksin. Biz sana sesleneceğiz, sen yok edeceksin Mesut. Dertsiz, tasasız, steril bir hayatımız olacak. Bizim yerimize içlenecek, bizim yerimize içine atacak, bizim yerimize açığa çıkan yalanları üstlenecek, gerekirse kekeleyecek, biri bize haddimizi bildirirken bizim yerimize kafanı öne eğecek, bir konuda cahilliğimiz açığa çıktığında bizim yerimize soğuk soğuk terleyecek, günler boyunca nasıl da rezil olduğumuzu bizim yerimize düşünecek ve bizim yerimize savunma mekanizmaları geliştirerek herkesi bizim yerimize yok edeceksin. Bundan böyle statümüzün istikbali senin ellerinde. Suç ortağımız sensin. Yaptığımız hiçbir şeyden sorumlu değiliz artık. Bütün sıkıntıları tek başına üstleneceksin. Mesela, “Mesuut! Ben normal işe gidiyorum, durup dururken bir yerler patlıyor. Bu konuda ne yapabiliriz Mesut?” dediğimizde korkmadan politik olacaksın. “Mesuut! Ben aslında biliyorum o konuyu, ama bir an boşluğa düştüm, beni yanlış anladılar,” dersek öne sen atılacaksın. “Mesuut! İlişkilerimizden sıkıldık bir süre eve uğramak istemiyoruz,” dediğimizde bizim yerimize evde kalıp sevgililerimizi, eşlerimizi oyalayacaksın. “Mesuut! Geceleri uyuyamıyoruz,” dersek tavana baka baka sabahı eden sen olacaksın. Biz çekiliyoruz Mesut. Gördüğün gibi çoğul bir dil kullanarak çekiliyoruz. Çoğul dil etkiyi artırıyor çünkü. Basit bir formül bu. Zordan kaçmak benim karakterimdir Mesut. Misal, normalde böyle bir yazı yazmazdım ben. Bu formül dizilere kadar düştü artık. Zamanın ruhunu iyice kavrayan bazı arkadaşlarım beni kınayacak. Bu konuda ne yapabiliriz Mesut? Bunu da hallet, gözünü seveyim Mesut. Yürü be Mesut!

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

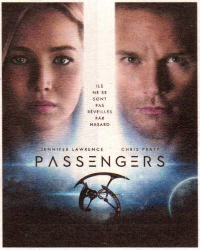
> "Sökün kilitleri kapılardan!/ Sökün kapıları kasalarından/ Birini küçümseyen beni de küçümsemiş demektir"
>
> *Walt Whitman (büyük Amerikan şairi 1818/1892)*

ANTALYA AVM/ SİNEMA ÖNCESİ/ STARBUCKS/ MADO

Dinamik, sporcu, şakacı, rahat, pozitif. Hepsi. Başka hiçbir yerde olmadığı kadar sanki. Çalışanlar. Kasanın ardındakiler. O hafif dans edermiş gibi ritmik, uyumlu hareketler. Kendine güvenen(sanki biraz oyuncu da)ses tonları. Çok iyi dublajlı bir Amerikan gençlik filmi seyrediyor gibi dalıp kopuyorum bir ara. Bizlere de sirayet ediyor ama.(kuyrukta bekleyenler) En geleneksel kıyafetli(yakın bir ilçeden gelmiş, yaşlı başlı) olanlarımızda bile, "o kadar da, batılı/ amerikalı değil" de değilim ha, anlarım bu işlerden" vari bir hava. Bir hızlı uyum. Ses tonlarımız da mı değişiyor biraz? Hayret. Oysa bizbizeyiz. Kendikendimize...Az önceki; o kapıdan girmeden önceki hallerimizden farklı.

Eğer sıcağı sıcağına hemen bitişiğindeki Mado'ya geçerseniz; aniden... Ölçülü, daha ağır bir hava. Daha yavaş hareketler. Buralara ait o yarım, utangaç gülümsemeler falan. *(çalışanları, kasa arkasındakileri falan diyorum)*

FİLM

Film? Bir erken uyanma hikayesi. Uyku bölünmesi. Uyanıp da bi daha uyuyamama.(ah epey iyi bildiğim mevzular sanki) "Uyku" bildiğimiz o uyku değilmiş tabi. Uyanma da. Yüzyirmi yıllık bir uyku. Çok çok uzak, henüz boş bir koloni/gezegende yeni bir hayata başlamak için çıkılmış bir yolun. O yolculuğun. Onun uykusu. O çeşit bir uyku/dondurma.(dondurma yazınca da şimdi) "Uzay yolcuları/Passengers" Filmin adı. İşte, çocukcağız o bomboş devasa, (transatlantikvari bir havası da olan) gemide birden uyanıyor. Issız koridorlar, salonlar malonlar. Dört yan, metal, cam, plastik. Donuk, soğuk ışıklar. Pencerelerin dışında uçsuz bucaksız/dipsiz/karanlık kainat. Karanlığın içinde meteorlara çarpa çarpa, sarsıla sarsıla ilerleyen gemi. O kapsül/lahit karşımı kutularda uyuyanlar. *(mürettebat dahil)* Anlıyor ki bir arıza olmuş. Ondan erken uyanmış meğer. Rezillik.*(mailler yazmaya kalkıyor şirkete, zavallı–o geminin sahibi şirkete–)* Başka uyanan yok. Bi tek kendisi. Önünde daha 90 yıllık bir yol. Ve yeniden uyumanın(o şekil uyumanın yani) oluru imkanı da yok. *(o şekil uyuma sadece yola çıkarken yapılan bir takım karmaşık işlemlerle olabiliyormuş)* Yoksa uyu uyuyabildiğin kadar, bizim uykudan. O var, o kolay. Çocukcağızın geri kalan hayatı, bu bomboş metal salonlarda, tek başına geçecek. (yiyecek falan, var onlar) Burada yaşlanacak. Bu koridorlarda ölecek.(gemi meteorlara çarptıkça o karanlık salonlarda camlar zangırdıyor, bir mumyalar müzesi gibi o lahitlerde uyuyanlar... bir çeşit mezarlık duygusu da) *–Olurdu öyle. Eskiden. İstanbul/Antalya gece yolculukları. Bütün otobüs horultularla uyuyor, muavinler falan dahil(hatta bazen* şöför de uyurmuş *duyardık) Bir tek ben; Beni zerre uyku tutmuyor. Karanlık dağlardan, ovalardan geçiyoruz., onbir saatti ama o, onu hatırladım–*

Derken,

delikanlı derin, korkunç, daha önce eşine benzerine hiç raslanmamış yeni çeşit o yalnızlığın içinde, ağır bir depresyonla da boğuşurken, tam da intiharın eşiğindeyken... (bir yıl o şekil yaşadıktan sonra oluyor bütün bunlar) Astronot kıyafeti giyip, kendini boşluğa doğru fırlatmalar--göbek kordonu gibi bi bağla bağlı ama--kainatın içine dalıp, yapayanlız sonsuzluğu seyretmeler... Aslında siz de hissediyorsunuz ki; üzerinde bulunduğunuz gezegen, bir gemiden çok çok çok daha büyük de olsa, en nihayetinde onunla, o çocukla aynı durumdasınız. (Gemi ya da gezegen) Karanlık sonsuzluğun içinde, karşısında... Dönüp duran koca bir top üzerinde, ne olup bittiğini tam anlayamadan. Geceleri kainatı seyrede seyrede. Aynı yalnızlık duygusunun bir biçimini size de bulaştırmayı başarıyor film.

Herneyse, derken çocuk, bir tesadüf eseri o lahitvari şeylerden birinin penceresinden, içerde uyumakta olan dünyalar güzeli o kızı (Jennifer Lawrence) görüyor. Yolcu bilgilerini falan kurcalıyor. Videolarını falan seyrediyor. Meğer sadece düz bir güzel falan da değilmiş ki kız. Esprili, hoş, zeki, bi çeşit derinliği falan da olan bir yazarmış o.(allah kimine herşeyi birden veriyor)--"hadi canım, o kadar güzel kızdan yazar mı olurmuş" demeyelim, iyice inanalım diye, babasını da yazar yapmışlar. O da(merhum) ünlü bir yazar değil miymiş meğer, hadi bakalım, pulitzerli mulitzerli hem de--eh hadi kabul edelim) Bu kadar da değil; Dünyadaki bütün arkadaşlarını, sevdiklerini falanları filanları boşuboşuna terkedip öylesine, iş olsun diye çıkmamış bu yolculuğa bizim kız; bir amacı var; 120 yıl sonra, o yepyeni gezegende, yeni bir başlangıç yapacak olan o insanları, gemideki o göçmenleri falan gözleyip, bu deneyimini, "yeni bir dünyanın kuruluşunu" falan yazacakmış. *(beş bin tane o şekil uyuyan yolcu var gemide)* Gidecekleri o yeni gezegende de biraz kalıp, bir 120 yıl da geri dönüş yolculuğunun ilavesiyle, yani 240 sonranın dünyasına, elinde o kitapla geri dönmeyi planlarmış o dünya güzeli yazar. Dünyanın geleceğine. Çok amaçlı bir kız yani.

Bizim delikanlı, zavallı. Seyrede seyrede o videoları, biraz aşıkvari bişey oluyor. (tek seçenek olunca da ama, aşk mı deniyordu ona, tam kestiremiyorum) Kızı uyandırsın mı? Uyandırmasın mı? Hadi bakalım.

Bir nevi öldürmek gibi bişey. Bi de kızın amaçları mamaçları? Onlar ne olacak? Müthiş bir ahlaki açmaz. Hem de kendisinin uyandırdığını kızdan gizleyebilecekken. Bu mümkünken. Uyandırır mıyız? Bizi de katıyor işin içine. Suça ortak hissediyorsunuz.

O müthiş yalnızlık duygusu. Uyandırmazsa kendi ölecek. Fakat film, maalesef ikinci yarıda mecburen, *(o derece büyük bütçeli filmlerin mecburiyetleri–hele hele sadece iki kişiyle bir film yapma riski, bu zamanda, kolay iş mi?)* ilave, zorlama aksiyonlarla, mutlu son zorunluğuyla falan, büyük, çok çok önemli bir kült film olmayı kaçırıyor. O kadar başarılı bir "açmaz"ı bulmuşken.

Olsun, gene de görün derim, sorarsanız, ben çok beğendim, çok eğlendim. O müthiş yalnızlık duygusunu hissetmek için olsun gidin.

"Cehennem başkalarıdır" demişti Sartre.

"Başkalarının yokluğu"nun esas cehennem olduğunu anlıyorsunuz. *("cehennem, başkalarının sürekli uyuması?")*

Uçsuz bucaksız, sonsuz karanlığın içinde, elinizdeki tek çarenin bir insan sıcaklığı olduğunu anlıyorsunuz.

Büyük şairimiz Orhan Veli, şöyle anlatmıştı aynı şeyi;

"Bir insan daha var, çok şükür evde;
Nefes var,
Ayak sesi var;
Çok şükür, çok şükür."

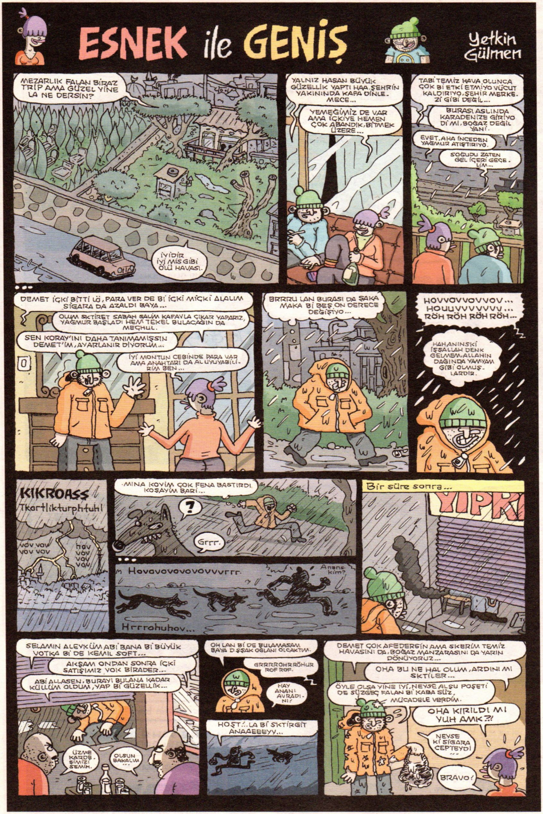
Hepinize, dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

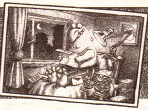
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 9 Şubat 2017 | Sayı: 493

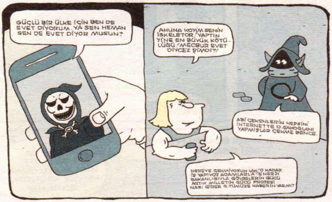
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

gelen kutusu

Caner DAĞLI

Ekin YILDIZ

Mehmet SUBAŞI

Emirhan SERVEREN

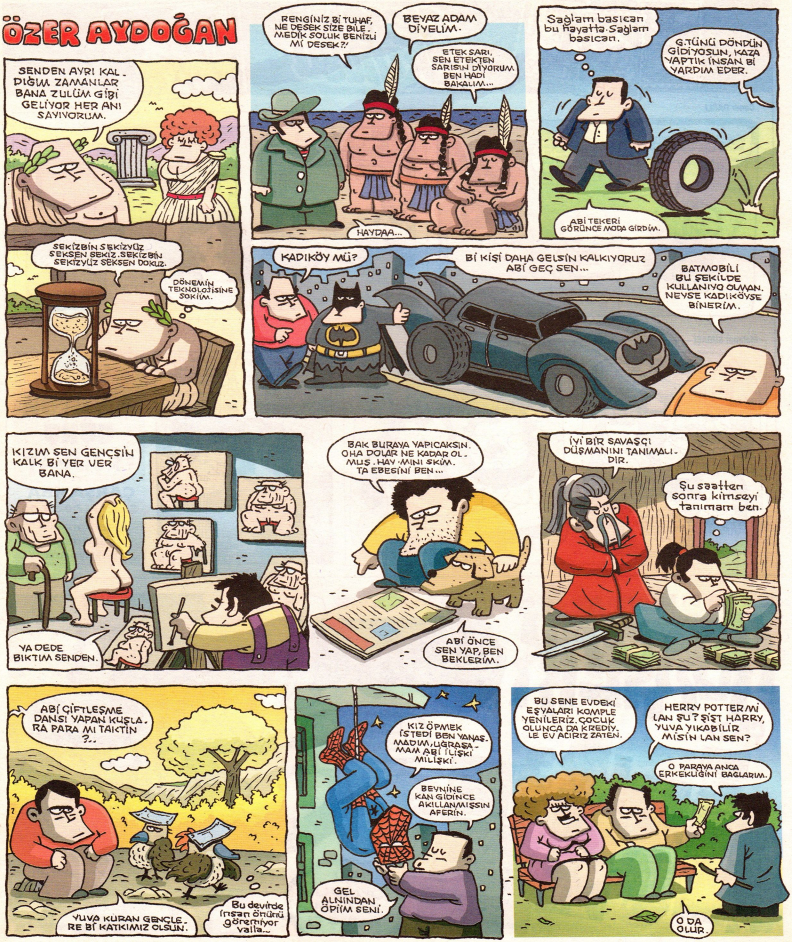
UYKUSUZ AMATÖR GÜNÜ

15 ŞUBAT

ÇARŞAMBA

Saat: 14.00-17.00

Dergimizdeki buluşmaya bekliyoruz!

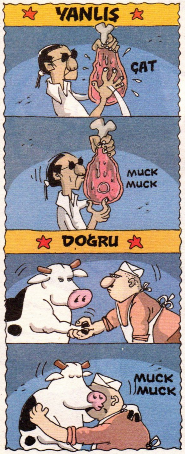

ÖZER AYDOĞAN
SENDEN AYRI KALDIĞIM ZAMANLAR BANA ZULÜM GİBİ GELİYOR HER ANI SAYIYORUM.
RENGİNİZ Bİ TUHAF, NE DESEK SİZE BİLE. MEDİK SOLUK BENİZLİ Mİ DESEK?!
BEYAZ ADAM DİYELİM.
ETEK SARI, SEN ETEKTEN SARISIN DİYORUM BEN HADİ BAKALIM...
HAYDAA...
Sağlam basıcan bu hayatta. Sağlam basıcan.
G.TÜNÜ DÖNDÜN GİDİYOSUN, KAZA YAPTIK İNSAN Bİ YARDIM EDER.
ABİ TEKERİ GÖRÜNCE MODA GİRDİM.
SEKİZBİN SEKİZYÜZ SEKSEN SEKİZ. SEKİZBİN SEKİZYÜZ SEKSEN DOKUZ.
DÖNEMİN TEKNOLOJİSİNE SOKİM.
KADIKÖY MÜ?
Bİ KİŞİ DAHA GELSİN KALKIYORUZ ABİ GEÇ SEN...
BATMOBİLİ BU ŞEKİLDE KULLANIYO OLMAN. NEYSE KADIKÖYSE BİNERİM.
KIZIM SEN GENÇSİN KALK Bİ YER VER BANA.
YA DEDE BIKTIM SENDEN.
BAK BURAYA YAPICAKSIN. OHA DOLAR NE KADAR OLMUŞ. HAY MINI SKIM. TA EBESİNİ BEN...
ABİ ÖNCE SEN YAP, BEN BEKLERİM.
İYİ BİR SAVAŞÇI DÜŞMANINI TANIMALIDIR.
Şu saatten sonra kimseyi tanımam ben.
ABİ ÇİFTLEŞME DANSI YAPAN KUŞLARA PARA MI TAKTIN ?..
YUVA KURAN GENÇLERE Bİ KATKIMIZ OLSUN.
Bu devirde insan önünü göremiyor valla...
KIZ ÖPMEK İSTEDİ BEN YANAŞMADIM, UĞRAŞAMAM ABİ İLİŞKİ MİLİŞKİ.
BEYNİNE KAN GİDİNCE AKILLANMIŞSIN AFERİN.
GEL ALNINDAN ÖPİİM SENİ.
BU SENE EVDEKİ EŞYALARI KOMPLE YENİLERİZ. ÇOCUK OLUNCA DA KREDİYLE EV ALIRIZ ZATEN.
HERRY POTTER MI LAN ŞU? ŞİŞT HARRY, YUVA YIKABİLİR MİSİN LAN SEN?
O PARAYA ANCA ERKEKLİĞİNİ BAĞLARIM.
O DA OLUR.

16 ŞUBAT PERŞEMBE
SAYI: 2017/07 No: 494
4 TL. (KDV DAHIL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

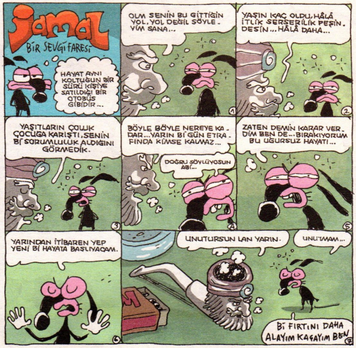

Vatandaşa Sorduk : GRİP

Orhanaryus TEKTOK (41):

Vucüda girip bizi hasta eden mikroplara "girip" mikropu denir... Bu mikrop burnumuza yerleşir ve sümük üreterek nefes alma yollarımızı tıkar.. Halsizlik, öksürük, tıskırık şeklinde devam eder... Ses tonuna davudi bir ukelalık getirir.. Çevrede bu ses tonunuz soğuk karşılanır.. Bu yüzden bu hastalığa "Soğuk algınlığı" da denir...

Farinur BASHOKLU (32):

Kot pantolun çakmak cebindeki karabiberimden bi tutam alıp, bunun oturduğu yerin önünden geçerken hafifçe havaya serptim.. Sonra "Hapşu" deyince "Çok yaşa" diye muhabbete girdim.. Ama daha ileri gitmedi.. Karabiber bitesiye kadar dolandım istasyonda... Sonra eve döndüm.. Yani muhabbete grip diyosanız, zor...

Bulgur FELLUCELİLER (26):

Bulaşıcı bi mikrop olduğundan paylaşılır... Sosyal medya paylaşımı gibi... Yorumlar alır.. "Hafif geçti", "Ağzıma sıçtı", "Yatak döşek oldum" "Eşoğlueşek oldum" vb... Medyatik bir mikroptur... İsimler takılır, kuş gribi, domuz gribi, at gribi, at y***gı vb... İşe gitmemek, okula gitmemek için bahane olamayan bi hastalıktır.. Rişird Ciğir..

Sebepsizyurt BAKBURA (29):

"Abi öpmiyim, gribim" dedim. "Geçmiş olsun, iyi görünüyosun" dedi.. "Vallayi gribim, istiyosan öpiim" dedim.. "Ağzım kokuyo mu?" diye sordu.. "Alakası yok abi, oo hooo" deyince "Hastalık sana yaramamış, g*toş adam olmuşsun" dedi.. Daha da konuşacaktı belki ama dudaklarımı dudaklarına sıkıca bastırdım ve ağzının içine tükürdüm.. Sonra koşarak kaçtım... Ama grip olduğumdan çabuk tıkandım.. TAKS!!!

Suriye'de şehit sayısı artıyor.

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında bir ülkenin geleceğini şekillendirecek nesiller o ülkenin köklü ve kendi geleneğini oluşturmuş üniversitelerden çıkar. **Yeni Türkiye'de** ülkenin geleceğini şekillendirecek nesilleri yetiştiren hocalar, ülkenin en köklü ve kendi geleneğini oluşturmuş akademisinden zorla dışarı çıkarılır. **Yeni Türkiye** uzaktan gözlerinizi kısarak baktığınızda altın yumurtlayan tavuğun yumurtalarını çöpe attıktan sonra tavuğu da kümesten kovup yerine porsuk beslemeye başlamış birisini andırmaktadır.

Normal şartlar altında demokratik olduğunu ileri süren bir ülkede, ülkenin kaderini etkileyecek bir referandum öncesi evet ya da hayır seçeneğini savunanların fikirlerini mümkün olduğunca eşit şekilde duyurmalarına imkan sağlanır. **Yeni Türkiye'deyse** "Hayır," diyeceğini açıklayan gazetecilerden akademisyenlere önüne gelen kapı önüne konulmakta, 7 gün 24 saat neredeyse bütün ekranlardan hayır diyecek olan onlarca milyon insana küfredilmekte ve muhtemelen mizah dergilerinin abartmasını imkansız kılmak için "Sigaraya hayır," broşürleri bile toplatılmaktadır. **Yeni Türkiye** referanduma kadar sigaraya bile hayır demenin yasaklandığı olağanüstü bir demokrasidir. Böyle olağanüstü demokrasilere de daimi olağanüstü hâller yakışır.

@baris_uygur

Doğan Grubu, referandumda hayır oyu vereceğini açıklayan İrfan Değirmenci'yi işten attı.

KHK'larla binlerce akademisyen işten çıkartıldı.

Referandumda hayır oyu kampanyalarına yönelik saldırılar sürüyor.

BEN — ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Elbet olacaktı, biraz önce oldu. Mutlaka bir gün başıma gelecekti, geldi. Arabam çekildi. "Ne zaman çekilir acaba" diye hep bekliyordum, nihayet çekildi. Çünkü bunu yaşamak istiyordum. Bilemezsin, araban çekilmeden bilemezsin. Ne kadar anlatsalar da onu yaşayamazsın. Bir de yani arabam var, arabamın çekilmesiyle ilgili hikayem yok. An oluyor ortamlarda herkes birbirine bu konuyla ilgili neler anlatıyor, ben öyle kalakalıyorum. Hemen hemen hiç hikayem yok. Gerçekten çok üzülmeye başlamıştım artık bu duruma. Ne yapmalıyım, ne etmeliyim, ben bu arabayı çektirmeliyim. Tek derdim buydu son zamanlarda. Biraz önce hastaneye gittik işte ben, Özlem ve Hazar Boy olarak. Hazar Boy için. Bu arada yeri gelmişken söyleyeyim, eğer çocuk sahibi olmak istiyorsanız, hayatınız boyunca gezmediğiniz kadar hastane gezeceksiniz, buna hazır olun. Hastanelerden başımı kaldıramıyorum ya. Rutin kontrolleri, bilmem nesi, hastaneler benim bir evim oldu, hastaneler benim bir yurdum oldu. O kadar çok hastane tanıdım ki şu yedi ayda inanamazsınız. Çok doktor tanıdım, çok insan tanıdım. Tanışıyorsunuz çünkü bir de. Çocuk sahibiyseniz milyonlarca insanla tanışıyorsunuz. Şikayet etmiyorum. İnsan zaten seviyorum, hastanelerle barıştım. Hastaneye geldik işte. Bu arada hastanenin girişine koskoca bir şekilde "ŞEYOLSANDA ŞEYAPMA" yazmışlar özlü söz olarak. Neden özlü söz yazar hastanenin girişinde, ben bunu anlamadım, bir de "DA" ayrı be balam be artık ya. Yemin ediyorum "DA" ayrı artık ama ya. Yemin ediyorum ayrı bak. Olay özlü söz yazmakta değil, özlü sözü ben de yazıyorum, ama ben tashih olmasın istiyorum. Özlü söz tashihsiz güzel. Bir de evet hep söylüyorum ama yine söyleyeceğim, elli kişinin elinden geçiyor bu dev yazı oraya asılana kadar. Elli kişi diyorum ya, en az diyorum. Kabul etmek mümkün değil. Bunu kabul edince çünkü başka şeyleri de kabul ediyor insan. Şişe şişe de bir hal oluyoruz, hep içimize atıyoruz biz bu kabul edemeyen insanlar olarak. Kabul edememek çok kötü. Bu benim için büyük bir dert. Ben burada rock'n roll yazılar yazan bir insanım, ben bile azami özen gösteriyorum. Yine de arada gözden kaçan yazım yanlışları olduğunda, dergiyi okurken resmen bayağı üzülüyorum. Bu adamlar üzülmüyor. Üzülmek kötü bir şey ama üzülmemek daha kötü bir şey bence. Ne diyordum, hastaneye geldik işte öyle. Bir ateşlenme söz konusu oldu Hazar Boy'da. Arabayı da hastanenin önüne yol kenarına park ettik. Hastaneye girdik, önemli bir şey çıkmadı Hazar Boy'da, çıktık hastaneden, bir baktık araba yok. Daha doğrusu o sıradaki hiçbir araba yok. Diğer sıra duruyor ama. Piyango bize çıkmış. Bir sevindim, "oh be" dedim, "nihayet"."Sen neye gülüyorsun" dedi Özlem'im. Dedim "yani şey değil, ondan değil". "Çocuk üşüyor yalnız" dedi. "Haa" dedim. Orada birine sorduk hemen, "burada bir araba olacaktı ama, nereye gitti ki acaba" diye sorduk hemen. "Yüz elli metre ötede otopark var, oraya çekiyorlar genelde" dedi. "E iyi yakınmış" dedim. Gittik otoparka, arabayı sordum, evet oradaymış araba, park parası da dahil yüz iki lira para ödedim, arabaya bindik, geniş de bir otoparktı, Özlem'e orada biraz araba kullanmayı öğrettim, ayrıldık sonra oradan, evimize gittik. Ben bundan hiçbir şey anlamadım ki ama. Sanki arabam hiç çekilmemiş gibi geldi bana. Yüz iki lira g.tüme girmesi hariç gerçekten hiçbir şey anlamadım ama ben bu işten. Hiç mutlu değilim. Halbuki çılgınlar gibi uğraşmam gerekiyordu bence. Çünkü hep böyle hikayeler dinlemiştim. Ne ki yani şimdi bu şimdi yani. Mutsuzum. Hiç hayal ettiğim gibi olmadı. Hiç lezzet almadım. Hiç.

æ "Benim gibi bir adamı bile bu hale getirdiler" diye bir laf var. Kusura bakma ama arkadaşım, sen kimsin ya. Ne demek "benim gibi bir adam". Nasıl bir adamsın ki sen. Bence adam değilsin. Herkes normal adam, sen farklı adam öyle mi. Lan yürü git lan bak yürü git oğlum ha. Git lan öte. Mımcık.

æ Çook eskiden televizyonda en güzel ölme yarışması vardı. **Kim en güzel ölecek?** Programa gel. Yani bir kendince eğlence programının içinde bir bölümdü bu. Kim en güzel ölecek, hadi bakalım. Stüdyonun ortasında taranıyor insanlar tamam mı, ağzıyla sunucu "tatatatatatata" yapıyor, eliyle de tüfek doğrultur gibi şeyapıyor, yarışmacılar öl ha öl ölüyor. Ama nasıl ölmeler bunlar. Hala hatırlarım. .mı g.tü dağıtarak ölmelerden ölüm beğenin. Kim en canhıraş, yerlerde yuvarlanmalı, avaz avaz bağırmalı, sarsılmalı köpürmeli ölürse en güzel o ölüyordu, ütüyü o alıyordu. Bir ütü için bu kadar kendinden ödün verilmez. Gömleklerin ütülü ama civatan gevşek, ne anladım. Gerçekten sayko yıllardı.

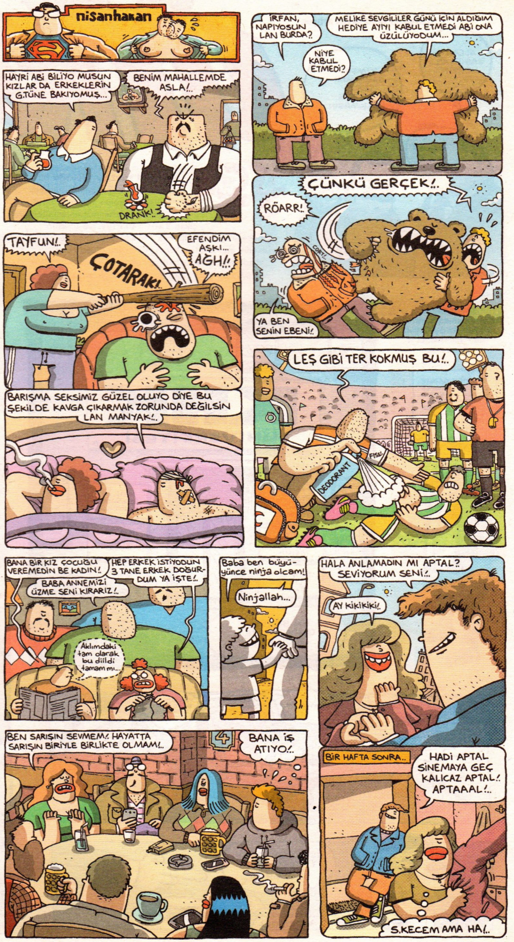
æ "**Eğer birini seversen şehrin nüfusu bir'e iner**, otobüsü kim kullanacak peki, manitayla çay bahçesine gittin, çayı kim getirecek peki, her şeyi geçtim, prezervatifi nereden alacaksın" dedi bir arkadaşım. "Öeeh" dedim diyebildim sadece kendisine.

æ **Tuzluktaki tuz tanelerinin içindeki tek siyah nokta**, ben seni kabullendim. Sana söylemek istediğim bu. Kimsin necisin bilmiyorum. Ama seni düşünerek günlerimi geçiremem. Yemeğime de gönül rahatlığıyla düşebilirsin. Hoş gelirsin sefa getirirsin. O yüzden sakın şeyapma. Çünkü ben seni kabullendim.

æ Hoşça kal.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"sahne 2017"
22 Şubat Çarşamba / **Kuzguncuk Sanat Tiyatrosu** / Saat: 21.00 / bilgi: 0553 228 44 63
24 Şubat Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.30 / bilgi: 0212 327 72 00
25 Şubat Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 20.30 / bilgi: 0536 954 58 35
28 Şubat Salı / **Ataşehir If Performance Hall** / Saat: 22.00 / bilgi: 0216 688 15 30
1 Mart Çarşamba / **Ankara If Performance Hall** / Saat: 21.30 / bilgi: 0312 418 95 06

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

ELVEDA SEVGİLİM

Tiyatro oyuncusu S.U., önceki gün sokak ortasında sevgilisiyle kavga etti. Takside kavga etmeye başladıkları öğrenilen çiftin taksici tarafından arabadan indirilmesinin ardından tartışmaya devam ettikleri öğrenildi. Olay yerinden uzaklaşmaya çalışan sevgilisinin arkasından "Şerefsiz" diye bağıran S.U.'nun alkollü olduğu iddia ediliyor. Görgü tanıkları, bir türlü sakinleşmeyen S.U'nun sevgilisine önce "şerefsiz!" diye bağırdığı sonra da peşinden koştuğunu söylediler. Olayın yaşandığı günden beri S.U.'dan haber alınamazken, ismi öğrenilemeyen S.U.'nun sevgilisi ifade vermek üzere karakola çağrıldı.

Bütün ilişkilerimde zayıflığım (bazılarına göre karaktersizliğim) yüzünden terk edildim. Onlara hak veriyorum. Güçlü, hakkını arayan, özgüvenle yürüyen dünyada kararsız, sinik, korkak bir erkek olarak var olmak mümkün değildir. Yaşadığım son ilişkide değişmeye karar vermiştim. Sevgilime karşı kendine güvenen ve güvenilen, kollayan, gözeten bir erkek profili çizebileceğimi ve "insan nasıl başlıyorsa öyle devam eder" kuralından faydalanarak tesis etmeye çalışacağım karaktere bürünebileceğimi düşünmüştüm. Buluşmalara kendimden emin ve neşeli gidiyor, nereye gidileceği konusunda asla kararsızlık yaşamıyor, garsonları tek parmakla çağırıyor, hesaplara şöyle bir göz atıp yüksek bahşişlerle etrafa para saçıyordum. Sağlam adam görüntüsü vermek bana pahalıya mal oluyordu, ama yaratığım karakteri bozmamakta kararlıydım. Fakat ne yazık ki insan karar alarak değişemiyor, daha doğrusu değiştiğini sanırken en ufak bir dış müdahalede eski kimliğine geri dönüyor. Olmadı. Sevgilimin taklit bir hayat yaşadığımı anlaması çok uzun sürmedi.

Elimden geleni yapıyordum, bana göre gayet iyiydim, ama iki aylık ilişkimiz sırasında yaşanan bir iki talihsiz olay yüzünden sevgilim benim hakkımda bazı şüphelere düştüğünü de biliyordum. Olayın yaşandığı gün, özgüvenli bir erkek olarak görünme uğruna verdiğim savaşta aldığım yaraları sarmaya kararlıydım. Sevgilim, bir mağazadan aldığı kazağın, talimatlara uygun davranmasına rağmen, ilk yıkamada iki beden küçülmesine çok öfkeliydi. Küçülmüş kazak, içimde herhangi bir duyguyu harekete geçirmemesine rağmen öfkesine ortak oldum. Hatta kendimi iyice kaptırıp sevgilimden daha da öfkeli bir tüketiciye dönüştüm. Çiftlerden biri, yaşanan olay karşısında haddinden fazla öfkeliyse diğeri otomatik olarak dengeleyici rolüne bürünür. Sevgilim, olayın mağduru olmasına rağmen yaşadığım insan üstü öfke karşısında "Kim uğraşacak boş ver" aşamasına gerilerken, ben gösterdiğim performanla "Saçmalama yarın gidip iade ediyoruz, o mağazayı başlarına yakacağız!" rolüne terfi etmiştim. Küçülmüş kazağa karşı açtığım savaş, yavaş yavaş deşifre olmaya başladığım ilişkimde belki de benim için son şanstı. Mağaza değişim sırasında sorun çıkarırsa, had bildirerek, hak arayarak hakkımda oluşan kanıyı yıkma şansını yakaladığımı düşünüyordum. Dünya, had bildirme ve hakları söke söke alma dünyasıydı. Bir sorun olsa da hakkımı arasam, diye ortalıkta dolanan bir sürü insan vardı. Hatta bazıları önlerine çıkan sorunları kendi özgüvenlerini beslemeye yarayan bir tür faydaya dönüştürüyorlardı. Düşündükçe kazağı iade etme fikrine iyice ısındım, sanki bu kazağın iadesiyle eski hayatımı da iade edecek ve şu o ana kadar rolünü yaptığım hayatın anahtarları bana teslim edilecekmiş gibi bir hisse kapılmıştım. Gece yattığımda mağaza görevlisiyle tartıştığımı düşündüm. Henüz bir başvuruda bulunmamamıza rağmen mağazanın sorun çıkaracağına inancım tamdı. Hayalimde, "şöyle derlerse böyle derim, böyle derlerse de asıl lafı koyarım, mağaza apışıp kalırken sevgilimin gözünde eksiksiz bir erkeğe koşarım" türü mizansenler kurguluyor, yattığım yerden, "Hele geri almayın!" diye düşünerek öfkeden kuduruyordum.

Ertesi gün sevgilimle beraber mağazaya giderken gece yaşadığım coşkudan eser yoktu, ama yine de hak arama konusunda bir yıldız olabilmek için elimden geleni yapmaya kararlıydım. Mağazaya girip doğru kasaya giderek durumu net ve kesin bir dille ifade ettim. Görevli faturayı istedi, "Buyurun!" diyerek uzattım. Faturayı incelerken yüzü hafifçe buruşunca, "İşte başlıyoruz," diye düşünerek heyecanlandım. Görevli, "Yalnız siz bu kazağı alalı bir ayı geçmiş, iade süresi on beş gündür," dedi, cevabımı beklemeden değişim kartını göstererek, "Bakın burada da yazıyor," diye devam etti. Bunu beklemiyordum. Kartı okudum. Durum çok açıktı. Sevgilime baktım. Gidişat hesapladığım gibi değildi. Bu aşamada nasıl davranmam gerektiğini planlamamıştım, spontane çıkış da yapamazdım çünkü "özgüvenli bir hayatın, değişen şartlar karşısında yeniden pozisyon alması" konusunu hiç bilmiyordum. Bir oyuncu usta değilse ezberinin dışına çıkamaz, çıkarsa o oyunun ağzına sıçar. Sevgilim şaşkınlıkla bana bakarken sessizliğim çoğalıyordu. Karşı taraf tamamen haklı görünüyordu. Bir anda duruma tamamen yabancılaştım. Yarattığım boşluğu o ana kadar konuşmayan sevgilimin sesi doldurdu. Hakkını hakkıyla arayan bir insanın bütün boşlukları dolduran sesiydi bu.

Sevgilim tek başına savaşarak iadeyi gerçekleştirdi. Mağazadan çıktığımızda bir zafer havası yaşamamız gerekirken büyük bir sıkıntıyla hiç konuşmadan taksi durağına ilerledik. Bir şeyler söylemek istiyordum, ama aklıma gelen bütün kelimeler "anlamsız!" damgası yiyerek ağzıma ulaşmadan iade ediliyordu. Mecidiyeköy civarında trafik sıkışınca, yaşadığımız bu sıkıntıyı dağıtmak için kelimeleri değil teması kullanmaya karar verdim. Elini tuttuğumda çekmedi, ama ilişkinin hâlâ yaşadığına dair herhangi bir tepki de vermedi. Yaklaşık beş dakika sonra uzanıp yanağını öptüm, fakat yine herhangi bir tepki alamadım. Bir takside karşı cinsle temasın sınırları olduğundan varabileceğim en uç temas olan yanak öpme işine ağırlık verdim. Durup durup öpüyordum. Sonunda nasıl olsa gülümseyecek umuduyla, işi bir oyuna çevirip yanak öpmeye devam ederken beklediğim tepki sevgilimden değil taksiciden geldi. "Eve kadar sabret bilader!" diyordu taksici.

Bu beklenmeyen tepki karşısında mağazada ulaşmam gereken performansı sergiledim: "Oha! Sen ne biçim konuşuyorsun lan?" Taksici sert bir frenle kenara çekti. "Noluyo ya?" sorumu cevaplamadan inip kapımı açtı. Sanırım dışarı çıkmam gerekiyordu ama yapamadım. "Çık lan dışarı!" davetine rağmen oturmaya devam ettim. O sırada, sevgilim kendi kapısını açıp dışarı çıktı. Ortamı terk mi edecekti, yoksa taksicinin yanına dolanıp ağız dalaşına mı girişecekti, bunu hiç bir zaman öğrenemeyecektim. Çünkü sevgilim çıkar çıkmaz, beni bekleyen taksicinin tarafına değil, sevgilimin çıktığı kapıdan çıkmış ve olayların gelişimini beklenmedik bir yöne çevirmiştim. Taksici tersten çıktığım için şaşkındı, sevgilim taksiden iner inmez yanında belirdiğim için şaşkındı, kendi mantığına göre ilerleyen bu olay akışında ben mantık hatasıydım. Parayı koltuğa fırlattığımda sevgilim çoktan yürümeye başlamıştı. Taksici benim çıkmam gereken kapıyı çarparak kapattıktan sonra küfretmekle yetindi. Sanırım beni dövmeye değmezdi. Araba eser miktarda uzaklaşınca taksicinin duyamayacağı ama sevgilimin duyabileceği bir sesle "Şerefsiz!" diye bağırdım. Sevgilim bir an dönüp bana baktıktan sonra yürümeye devam etti. "Bekle beni!" diye bağırarak peşinden koşmaya başladım. O ana kadar olaylar saçma sapan ilerlemişti, ama hiçbir şey sevgilimin de koşmaya başlaması kadar saçma değildi. Acaba taksicinin ardından "Şerefsiz!" diye bağırmamı üzerine mi alınmıştı.

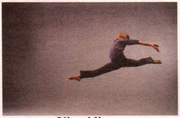
İyi koşuyordu. Görüntümüz bir kovalamaca sahnesini andırsa da, aslında benim tek amacım ona ulaşmaktı. Peki yakalasam ne olacaktı? Durdurulamaz bir şiddet? Haşa! Peki açıklayabileceğim herhangi bir şey var mıydı? Yoo... Öyleyse niye koşuyordum? Nefes nefese sevgilimin peşinden koşmanın anlamsızlığına yavaş yavaş varıyor, ama yine de durmuyordum. Sevgilim, aniden sağa saparak dar bir sokağa girdi. Sokağın girişine ulaştığımda kafamı çevirip baktım. Benim bulunduğum yönü kontrol ederek koşmaya devam ediyordu. Tempomu bozmayacak kadar kısa bir tereddüttün ardından yönümü değiştirmeden dümdüz devam ettim. Bu onu son görüşüm oldu. İlişkinin maneviyatı içinde şeklen garip bir ayrılık olsa da sonuçta yollarımızı ayırmıştık. Önüme çıkan ilk sola dönerek koşmaya devam ettim. Kuzeye yol alan sevgilimin tam aksi istikametinde güneye doğru koşuyordum.

S.U.'nu ifadesinden bir bölüm: *...Ben olay yerinden uzaklaşmaya çalışırken, "Şerefsiz!" diye bağırarak peşimden koşmaya başladı. İki aylık ilişkimizde gösterdiği dengesiz davranışlar yüzünden, o an kaçmam gerektiğini düşünerek ben de koşmaya başladım. Karakola çıkan sokağa dönüp arkamı kontrol ettiğimde, onun sokağa girmediğini, dümdüz koşmaya devam ettiğini gördüm. Bu onu son görüşümdür. Başka da bir şey bilmiyorum.*

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Senesini tam hatırlamıyorum ama yaklaşık bir on sene önce çok tatlı bir yirmi lira yakalamıştım sokakta. Hayatımın kaydadeğer başarılarından birisidir. Çok uzaktan gördüm uçarak gelen yirmi lirayı, yönünü hesapladım, ona göre pozisyon aldım, doğru anı bekledim. Böyle zamanlarda insan parıldadığını, ışık saçtığını hisseder. Dünyayla bir olursun, ölümlü bedenini bir anlığına terk edip kozmosa karışırsın. Daha yakalamadan önce parayı havada yakalayacağımı hissettim. Yanılmama imkan yok. Bu yirmi lira bana evren tarafından söz verilmiş bir yirmi lira, ışığa tutunca Atatürk'ün yanında benim resmim çıkıyor. Birlikte Yalova'daki yazlığımızın oradaki çay bahçesinde çay içip börek yerken çektirdiğimiz resim çıkıyor. Yanılmama imkan yok, o yüzden o an yanımda bulunan arkadaşım Can'a "bak şimdi, iyi izle" dedim. İyi izle, gördüklerini asla unutma, senden sonraki kuşaklara aktar üzerine kimseyi bindirmeyen vahşi yirmi liranın ve onu yakalayıp evcilleştiren koç yiğit arkadaşının öyküsünü. Çok hafif zıpladım, zarif fakat kararlı bir hareketle yirmi lirayı yakaladım. Modern dans böyle bir şey. Kulaklar için değil de gözler için yazılmış bir şiir. Mekan, hareket ve insan vücuduna ithaf edilmiş bir aşk mektubu. Arkadaşım Can henüz tanık olduğu mucizeyi idrak etmeye uğraşırken parayı eni konu yaladım, "AL G.TÜNE SOKARSIN" diye bağırarak alnına yapıştırdım. Çok sevindi, çok mutlu oldu; para halen alnında olduğu halde "ekmek kadayıfı yiyelim mi lan?" diye sordu. Sana daha iyi bir önerim var: İki kat ekmek kadayıfı arasına kaymak koyarak yaptıkları bir tatlı var. Tam bir şımarıklık, lüksün şerbetli tatlıdaki karşılığı, bir prestij projesi. Ondan yiyelim.

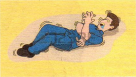

Yirmi lira.

Ekmek kadayıfını yerken demişti Can, "yalnız bu yirmi lira bir yerde çıkar senden, havadan uçarak gelen paraya çok gönül bağlamamak lazım. Bugün olmaz, yarın olmaz, seneler sonra elinden uçup giden yirmi liranın ardından bakarken bu sözlerimi hatırla" demişti. "Konuştuğumuz, ekmek kadayıfı yediğimiz şu an bile evrende yıldızlar doğuyor, yıldızlar ölüyor; belki de üzerinde bizden çok daha gelişmiş, çok daha efendi uygarlıkların olduğu gezegenler patlayarak yok oluyor Cancığım. Bizler, imkansız olasılıkların hem çocukları hem de tutsaklarıyız. O yüzden çok da şeyapmamak lazım. Ne yaşanacaksa yaşanacak, şu güzel ortamı bozma rica ederim. Yirmi lira yani sonuçta, giderse üzülürüm ama o kadar da üzülmem herhalde" diye cevap vermiştim. Zaman hem sevgili dostum Can'ı, hem de beni haklı çıkardı.

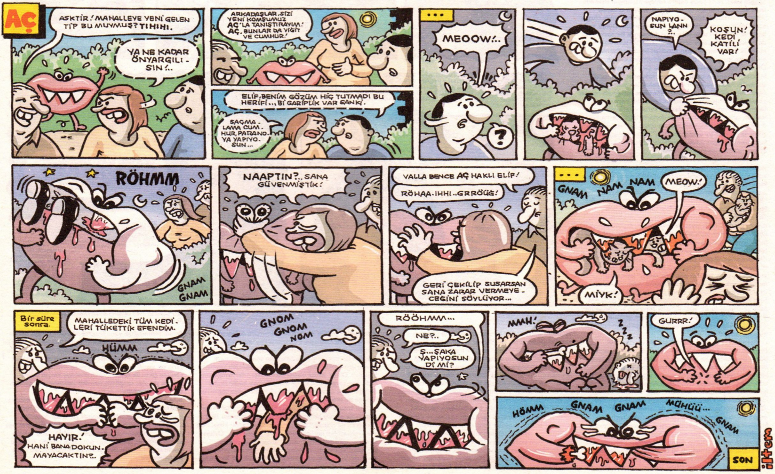
Beynimizin yüzde kaçını kullanabiliyoruz? İşte cahilin en sevdiği sorulardan biri. "Yüzde birini kullanabiliyormuşuz, yüzde yüzünü kullanırsak saf enerjiye dönüşürmüşüz!" diye bağırdı cahil, cahilce. Hayır... Beynimizin her yanını aynı anda yüzde yüz oranında kullanırsak saf enerjiye dönüşmeyiz; epilepsi nöbeti geçiren bir insana dönüşürüz, ağzımızdan köpük gelir, vücudumuzun kontrolünü yitiririz, yerde titreyerek debeleniriz, kötü bir görüntü oluşur. Etrafınızda bulunan insanlar "doktorlu bir dizide görmüştüm, ağzına bir şey sokmamız lazım" diyerek ilk buldukları şeyi sorla ağzınıza tıkarlar. Bu ekmek olabilir, bir laptop çantasının sapı olabilir, bir çocuk ayakkabısı olabilir. En temizi deri bir cüzdandır, ama insanlar "ya geri alamazsam, kimlik kartlar paralar hepsi cüzdanda" diye düşünerek cüzdanı ağzınıza sokmaktan çekinebilirler. Bu hoş değil, ama insani bir kaygı. Bir şekilde anlayabiliyorum.

Hayır... Beynimizin çok az bir kısmını kullanabiliyoruz, bazen de hiçbir kısmını kullanamıyoruz. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsek bizim açımızdan o kadar iyi olur. Yirmi lirayı kaybettiğim gün beynim dalağım olmuştu. İşe uykusuz gittim, iş yerinde yoruldum, öğlen yemeğinde çok fazla pilav yedim, işten çıkmaya yakın bir iş arkadaşımın çok uzun ve anlamsız bir anısını dinlemek zorunda kaldım ve beynim dalağa dönüştü. Eve giden yolu vücut biliyor, o yüzden saldım kendimi. Metroya binmeye çalışırken akbilimin bittiğini fark ettim, üzüldüm. Hiç uğraşmak istemiyorum ama eve de gitmek istemiyorum. Akbil makinesinin yanında bankamatik var, oradan otuz lira çekeceğim, on lirasıyla akbil dolduracağım, yirmi lirasını da lazım olur diye yanımda taşıyacağım. Bir elimde akbilim ve cüzdanım, diğer elimde telefon ve bankamatik kartıyla, kendimi gereksiz yere zora sokarak para çekmeye uğraştım. Telefonu falan cebime koymayı akıl edemedim, çektiğim parayı cüzdana koymayı akıl edemedim. Yirmi lirayı düşürmüş olmalıyım. Yerlere baktım, elime baktım, yok. Keriz gibi etrafa bakınırken benim yanımdaki makinede akbil dolduran bayanın parıldadığını, adeta ışık saçtığını fark ettim. Yirmi lirasını avucunun içine sıkıştırmış, inanılmaz bir konsantrasyonla akbil makinesine bakıyor. Ne ara düşürdüm, ne ara kaptın yirmi lirayı, hareket ettiğini bile görmedim. Modern dans böyle bir şey. Kızmadım, üzülmedim. Bir alacak verecek meselesi daha nihayete ulaştığı için sevindim. İnşallah doğru kararı vermiş ve parayı tatlıya gömmüştür. Günü gelince yirmi lira onun da elinden uçup gidecek ve kim bilir belki de sizin o yumuk yumuk ellerinize konacak. O gün beni ve bu anlattıklarımı hatırlayın, iki ekmek kadayıfı arasında kaymak olan tatlıyı henüz denemediyseniz mutlaka deneyin.

Saf enerji.

groagh@gmail.com

akıl fikir ofisi
baris.uygur@gmail.com
Barış UYGUR

Zulme Hayır!

Sinemanın ilk yıllarında filmde emeği geçen insanların isimleri filmin başında veriliyordu. Sonra artık bir yandan sektör gelişip profesyonelleştikçe, diğer yandan da "Abi şu bizim şoförün de adını yazalım," gibi bir zihniyet peydah olunca filmde emeği geçen insanların sayısı o kadar arttı ki, hepsini filmin başına koysalar, seyirci sinema salonunda isyan çıkaracak, önemli bir kaç tanesinin ismini başa koyup diğer emektarların isimlerini filmin sonuna attılar.

Yani şu bir türlü anlam veremediğim "sinema sanatına saygı, yazılar akarken filmden çıkılmaz" fikrinin arkasında da bu yatıyor. Hayır, saygı gösterdiğimiz, her filmin sonunda ismi geçen, Sivrihisar ilçe nüfusu kadar insanın bizim onların isminin geçmesini bekleyip beklemediğimizden haberi bile yok. Hadi tiyatrodaki gibi olsa; oyuncu, butafor falan salonu terk ettiğinizi görse kalpleri kırılır belki de, siz Çemberlitaş Şafak sinemasında yazılar bitene kadar ayıp olmasın diye otururken, o sırada muhtemelen Los Angeles'taki evinde osura osura uyuyan Universal Pictures'ın set elemanının sizin ona saygınızdan oturup oturmadığınızla ilgili hiçbir fikri yok. Ve eminim ki adamı kenara çekip anlatsan *"Bak Keith kardeşim, senin "best boy" olarak görev yaptığın Double Dragon filminin sonunda Çemberlitaş Şafak sinemasında millet salondan çıkmayıp senin adının yazılarda geçmesini bekliyor sana saygılarından,"* desen *"Abi rahat olsunlar, işleri varsa, çişleri falan geldiyse hele hiç durmasınlar, zira inan s.kimde değil,"* yanıtını alırsın. Bunu İngilizce söyler tabii de şimdi tam kuramadım İngilizce cümleyi. No fuck given gibi bir şekilde bitiyor herhâlde.

Zaten tiyatroda da kötü oyunu ilk fırsatta etraftakileri rahatsız etmeden terk etmek gerektiğini savunuyorum, kötü oyunun neyine saygı duyayım allasen? Ama bizde niyeyse fazladan anlamlar yüklenmiş işe, bırakın salonu terk etmeyi, her oyunu illa ki ayakta alkışlamak gelenek olmuş. Arkadaş lisedeki yerli malı haftası temsilinden, belediye tiyatrosunun oyuncuların sıkıla sıkıla oynadıkları çocuk oyununa kadar oynanan her tiyatro oyunu sanki bana Tommy ödüllü prodüksiyon; illa herkes oyunun sonunda ayağa kalkıyor. Hayır, sen kalkmasan illa birileri kalkıyor, o birileri kalktı diye Meksika dalgası gibi herkes kalkıyor. Kalkmasan durup dururken tavır sergilemiş gibi olacaksın. Benim durumumda ben bir tavır sergileyeceksem zaten ilk perdeden sonra eve giderek sergiliyorum onu, dolayısıyla öyle tavırlık bir durum da yok ama ayakta alkışlanacak bir durum hiç yok. Ama ister istemez ayağa kalkıp alkışlıyorsun işte. Hayır, gösterilen saygının bir değeri de kalmıyor öyle yapınca zira koskoca Tiyatro Araştırmaları Laboratuarı yapımını, İlyas Odman'ın akıl çıkaran gösterisini hâliyle ayakta alkışlıyorsun ama; neticede Oharyum Alışveriş Merkezi'nin küçük toplantı salonundaki "Trafik kurallarına uyalım," temalı piyesi de ayakta alkışlıyorsun.

Her neyse sinemaya dönelim. Dediğim gibi yapımda hem emeği geçenler arttıkça hem de her eli değenin adı yazılmaya başlayınca kendi kendine bir kısa film kadar jenerikler doğmaya başladı. Hayır, biraz dikkatli bakarsanız o jenerikte film şirketinin muhasebesindeki stajyerlere kadar bir dünya insanın isminin yazdığını görebilirsiniz. Hayır sırf çekilirken kenarda durup izledim diye şu anda sekiz Hollywood yapımının jeneriğinde adım geçiyor, o derece konuyla alakasız insanları yazmaya başladılar. Bir sonraki aşamada filmi ilk gösterimde izleyenlerin isimlerini de ekleyecekler, tam olacak. Ha nedir, yazmasınlar demiyorum, yazsınlar tabii ama kimse de benden *"Ulan acaba bu muhteşem filmin kostüm dekor bütçesinin muhasebesini yürüten departmanın stajyerleri kimmiş? Çok iyi iş çıkartmışlar doğrusu."* diye yazılar bitene kadar salonda kalmamı beklemesin. Her filmi çevirin, en dandik, en dolandırıcılık kokan, en sahtekâr filminizi gösterin eyvallah da, filminizin gişesi ne olursa olsun bana dayattığınız bu zulme **hayır** demeye devam edeceğim.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Mal derdinde kasap
Can derdinde koyun
Ne çirkin oyun
Ne berbat kafiye"
Orhon Murat
Arıburnu

● **Trump, hiç istemeden dünya barışına katkı sağlayacak. Günü gelince, Meksika sınırına yaptıracağı duvarın yıkılması çok zevkli olacak. Çünkü duvarlar, yıkılmak içindir.**

● Hayır diyenleri 15 Temmuz darbecileriyle bir tutmak, ne vicdana sığar ne de zekaya. O darbecileri yakın zamana kadar devlet içinde tutan, kumpaslarına gönüllü savcı olan, şeflerine kalbi muhabbet besleyen sizdiniz, hayır diyenler değil. O darbede onlara verdiğiniz destekle sizin payınız var, hayır diyenlerin değil. "Kandırlan" sizsiniz, hayır diyenler kandırılamadı...

Referandum yok, "dur ihtarı" var!

● **Fatih Çekirge gibi yancı olacağına, İrfan Değirmenci gibi öncü ol...**

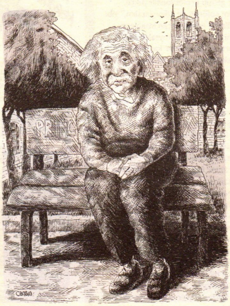
● CHP Parti Meclisi üyesi Sera Kadıgil'in 7 yıla kadar hapsi isteniyor. Sebep? Kadıgil'in geçmişte attığı tweetler ve oyunun "Hayır" olması. Neredeyse hayır diyenler için yeni bir hapishane açacaklar. Bu kadar baskı ve zulümle evet çıkarsa sevinebilecek misiniz, merak ediyorum.

Yok, etmiyorum, siz sevinirsiniz, güç zehirlenmesi sizi çok fena hasta etmiş. Acil şifalar dilerim, çünkü iyileşip akıllanmazsanız, ülke de yeniden "hasta adam" olacak...

● **Tarihte ilk lokanta, 1765 yılında, Paris'te açılmış, adı da "Champ d'Oiseau." Lokantanın girişinde latince olarak şu cümle yazıyormuş: "Siz ey midesi guruldayanlar, bana gelin, iyileştireyim!"**

● Akrepli ve yelkovanlı ilk saati 1665 yılında, ingiliz John Fitter yapmış. Ondan önceki saatler nasıldı, bilmiyorum. Kum saatini biliyorum.

● **İlk striptiz gösterisi, 13 Mart 1894'te gene Paris'teki Fayouau Müzikholü'nde düzenlenmiş ve "Yvette'nin Yatağı" adını taşıyormuş. Tutmuş olmalı ki, ilerleyen zamanlarda aynı mekanda "Doktorun Önünde Soyunan Kadın", "Banyodaki Güzel", "Suzan'ı Sıcak Bastı" adlı gösteriler de gerçekleştirilmiş...**

● "Baba beni neden terkettin?" diyor Hazreti İsa ve "Baba yorgun!" diyor Müslüm Gürses.

● **Albert Einstein, ABD'ye yerleştiği zaman, tanışmak istediği ilk kişi Charlie Chaplin olmuş. Einstein, düşünmeye ne zaman gereksinim duysa, rahatlamak ve düşüncelerine yön vermek için müziği kullanmış. Bu durum, Chaplin'in otobiyografisindeki bir anıyla ifade edilmiş. Einstein'ın ikinci karısı Elsa, onun izafiyet teorisini bulduğu sabahla ilgili öyküyü Chaplin'e şöyle anlatmış: "Doktor (Einstein), her zamaki gibi kahvaltı için pijamalarıyla aşağıya indi ama pek bir şeye dokunmadı. Bir sorun olduğunu düşündüm, kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu sordum.**

...yatım' dedi, 'harika bir fikrim var.' Kahvesini içtikten ...ra piyanonun başına geçti ve çalmaya başladı. Arada ...çalmayı kesip birkaç not alıyordu.'' Buna yarım saat ...ar devam eden Einstein, kahvaltı yapmadan odasına ...nış. Ve iki hafta sonra, üzerinde genel görelilik ...isine ait denklemlerin yazılı olduğu bir tomar kağıtla ...ğıya inmiş...

...ademisyenlerin ...rılması, aynı zamada ...rim verilmesi demek...

● ''Benim hayatım'' yok. Hayat var ve ben de varım. ''Benim ömrüm'' olabilir en fazla...

● **Dava açma hastalığı var. Tıpta ... var. Böyle bir adam anlattılar. Durmadan dava açıyor. ...en borç yüzünden eski ortaklarına, bilgilerimi çaldı ... çalıştığı mimara, miras yüzünden kardeşlerine ve ...a bir çok kişiye habire dava açıyor. Avukatları bile ...uş ama durduramıyorlar. Herhangi birine nasıl dava ...rım diye uzun uzun düşünüyormuş adam. Zor iş valla. ... şifalar.**

...''Bizim damat çok diktor'' demişti yıllar önce komşu kadın. ...tatör' demek istiyordu.

...Antik Yunan'da makyaj yapan kadınlar ağır ...nırmış. Kadını makyaj yapması, erkeğin ticari ...larıyla övünmesiyle bir tutulurmuş. Buna rağmen, o ...em gene de makyajdan vazgeçmeyen kadınlar olması ...enteresan.

...Hababam Sınıfı'nın bir yönetmeni vardı, ne yazık ki İşçi ...fı'nın bir lideri olamadı...

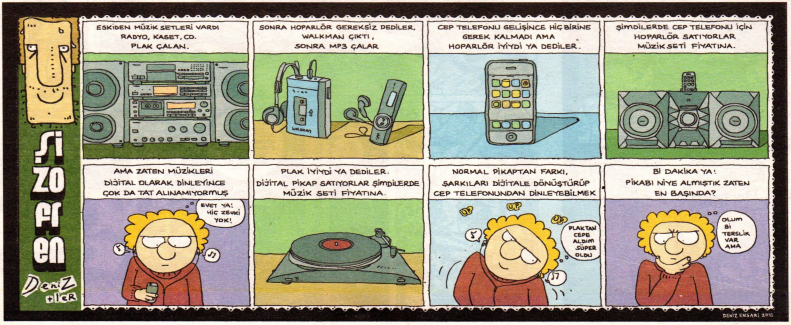
vedatozdemiro@gmail.com

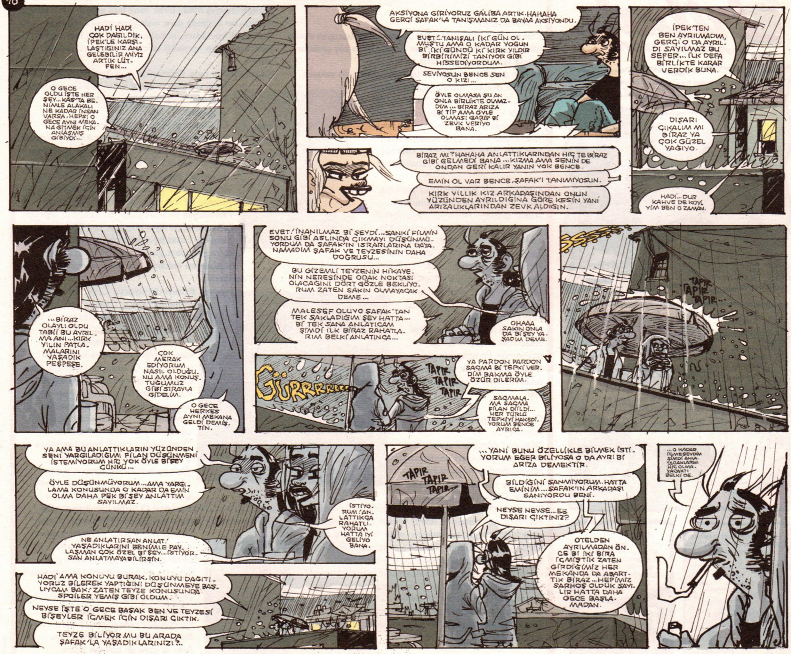

yigit@comic.com

Çarpışma İpek & burak

Yazan çizen OKY

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

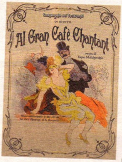
"denizlerden dağlardan çöllerden çok adamları sevdim/ adamlara şaştım."

N. Hikmet Ran

İSTANBUL/EV

Dumanrengi gökyüzüne eşit dağılmış(bir puantiyeli desen gibi) akşam kuşları.*(deseni pek bozmadan, o eşit aralıkları koruya koruya uçup gidiyorlar)*

Elimde çay. Camda yağmur tıpırtıları. Çay'a en yakışan müzik o işte; Bu tıpırtılar. Çayın müziği olmaz. Kahve gibi değil o. "Kafe Müziği" diye bir tür bile var. *(kafeşantanlar, eski zamanlarda, müzikli kahvehaneler falanlar- -Osmanlı'da dahi–)* Çay sessizlik ister. Sükûnet. Sadece çaydanlığın takırtısı olucak. Yağmuru da ekle, zararı olmaz.

Laptopun güç göstergesi; O yeşil ışık yanıp yanıp sönüyor. Unutmuşum tekrar takmayı. Fişini, yer değiştirirken. İnsan hayatı kurtaracakmışcasına; can havliyle fırlıyorum. Sanki nabzı düşüyor. Telaşla fişi ararken. "Hal"den kalma. Marazi duygular. "Hal"; 2001'(A Space Odyssey) deki o yapay zeka. Onun adı. O adam(Dave), devrelerini teker teker söktükçe "yapma" diye yalvarıyor, sonra can çekişen yaşlı bir amca gibi, bir akıl bulanıklığı içinde, karmakarışık, anlaşılmaz bi şeyler anlatmaya başlıyordu. En son, (içimizi iyice acıtan) çocuk şarkıları, tekerlemeleri mırıldanıyordu Hal.

Denizin camgöbeği rengi koyulaşıyor.

"Kar geri dönüyor" diyor ekrandaki yazı. Geri dönüyormuş. Neyin döndüğünden bağımsız hoş bişey olmuş gibi bir duygu içimde. Cümleyi okuyunca.

Bişey geri döndüğünde. Sevinirim. Dönsün. Kendim de defalarca geri dönerim. Tekrar tekrar. Eskiden gördüğüm yerlere. Başka yerlere gitsene, orayı da gör. Yok, o gördüğüm yeri tekrar görmek isterim ben. "Bi daha gelmiyicem buralara" diyene de, hemen; "yapamazsın sen oralarda", dönene; "en doğrusunu yaptın, boşver." Öyle derim. Geçen hafta sözünü ettiğim filmdeki kız mesela; 120 gidiş, artı 120 dönüş'ü; 240 yıl yolcuğu göze alıp geri dönmek istiyordu. Aferim işte. Bak. Gittiğin gezegeni şöyle bir gör geri dön.(aynı mevzuya geri dönmek)

BİR ÖNCEKİ GÜN/ANTALYA

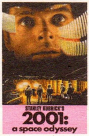
Çok çok geç bi saat.

Film çıkışı. (bi kerede başka biyerden çık) Karanlık, kapalı avm'nin kapısı açılır açılmaz. Çok şiddetli bir rüzgar.(gene) Neyse ki aynı yöne gidiyoruz. Rüzgarla. Arkamdan basbaya adam gibi(metroya ittiren o adamlar, Japon metrosunda) ittiriyor. Daha az yerçekimi olan bir gezegendeymiş misali biraz daha hızlı gidiyorum. Basbaya, belirgin bir biçimde daha hızlı. (istemdışı--uçtu uçtu yaparlardı çocuklara, iki kolundan tutup--) İnsan işine yarasa da, talep etmediği bi yardımdan biraz tedirgin oluyor.

Kapalı Yol; Adı öyle. Dükkanlar da. Kapalı hepsi. Bu saatte. Kimi vitrinlerde tuhaf tuhaf ifadeli mankenler. Tabelalar, kepenkler gıcırdıyor. Kağıtlar uçuşuyor.

Önümsıra yürüyor o. Aynı hızla gidiyoruz. Sanki biraz da o öyle ayarlıyor. Arada yan gözle çok kısa bir bana da bakıyor. Bütün dükkanların önlerini, kenarlarını köşelerini koklaya koklaya. Hiçbir şey yok. Taş beton. Kapkara, koskoca bir sokak köpeği. Günde yedi kilo et yermiş yetişkin bir kurt. Okumuştum bi yerlerde. Neredeyse bir kurt kadar bu zavallı da. Bunun hali ne olacak? Aynı boy, aynı soy. Böyle aç bilaç. Yirmidört saat bu şekil aralıksız gezinse gezinse, karnı guruldaya guruldaya, yüz gram et dahi bulabilmesi imkânsız.(hele kriz zamanları, herkes kendi derdinde)

Köşeyi dönüyoruz. Çöplerin olduğu yerde duruyor o. Çöpler yer altına alındı merkezde artık. Açıkta çöp yok. Çöpler görünmüyorsa da kokuları orda. Çöpçüler o koskoca metal kutuyu, çöp dolu o dev konteynırı indiriyorlar. O vinç gibi şeyin tıkırtıları. O indirilişi seyreden bir kaç sokak köpeği daha. Bu da onların yakınında bir yerde durdu. Yukarı bakıyorlar. Hep beraber. Ne olacaksa? Nasıl olacak böyle? Taş mı yiyecekler? "Karıştıralım onları biraz biz, sonra gene indirirsiniz" diyemiyorlar. Öylece bakıyorlar. Senin için çöp olan, onlar için bir sofra, bir yemek umudu. Kulaklarına plastik küpe takıp salıvermekle olmuyor. O bizim için; kuduz olup bizi ısırmasınlar. Tamam ısırmasınlar. Peki onlar? Onlar ne olacak? O koca gövdelerle. Biz nasıl acıkıyorsak bizim gibi aynı onlar da acıkıyorlar. Markete gidip alışveriş mi yapacaklar? Ne yapıcaklar? Bari çöpleri karıştırıyorlardı. "Bizi ehlileştirin gelip sizinle şehirlerde yaşayalım" demediler. Bize. Bizim yüzümüzden buradalar. "Tekrar çöpleri dışarı çıkartın" demiyorum tabi. Ama bi çare de bulmak lazım. Acil hem de...

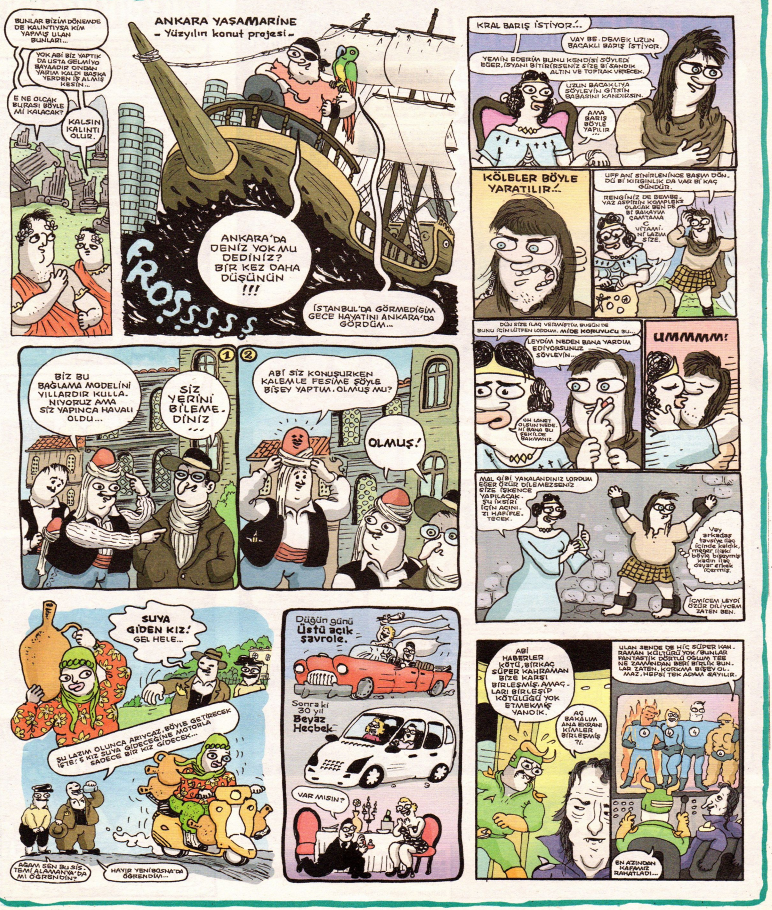

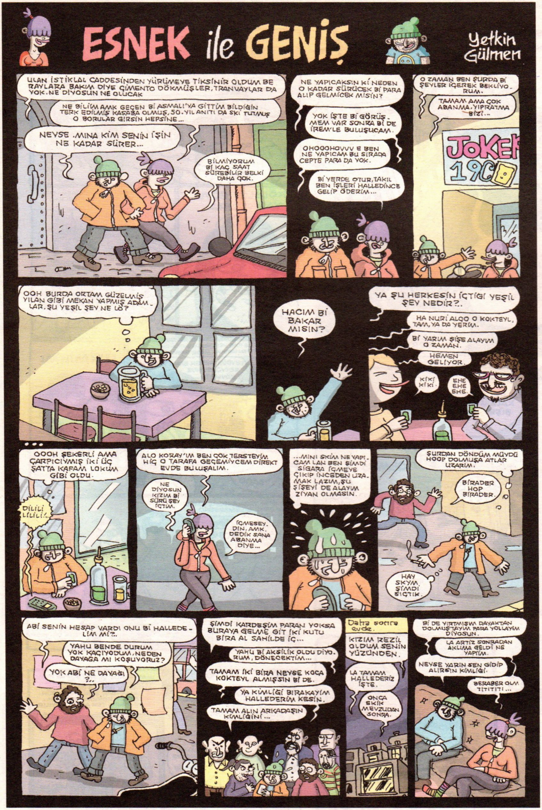
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

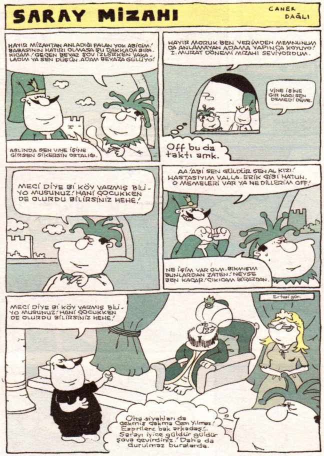
Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Matbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 190 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Haftalık Mizah Dergisi | 16 Şubat 2017 | Sayı: 494

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

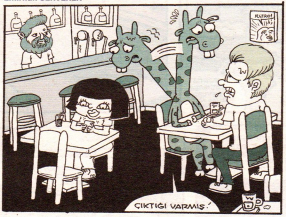
gelen kutusu

Emrecan AKYOLCU

Emirhan SERVEREN

UYKUSUZ AMATÖR GÜNÜ

22 ŞUBAT

ÇARŞAMBA

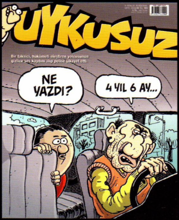
Saat: 14.00-17.00

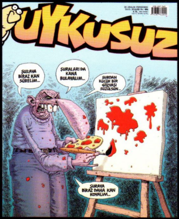
Dergimizdeki buluşmaya bekliyoruz!

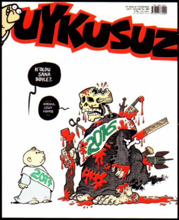

ÖZER AYDOĞAN
ÜZÜLME EKREM, GERÇEK HAYATTA OLMASA DA RÜYALAR DA BULUŞURUZ.
HADİ BAKALIM.
KAHVE LEKESİ, ÇİMEN LEKESİ, YAĞ LEKESİ, ÇAMUR LEKESİ, BU NE YA, ABİ NE İŞ YAPIYOSUN SEN?
YUVARLANIP GİDİYORUZ...
SENİ BEYAZ GELİNLİK İÇİNDE GÖRMEK İSTİYORUM...
BAŞIMDAN Bİ EVLİLİK GEÇTİ Bİ DAHA TÖVBE...
Kadın bi giydiğini bi daha giymiyor...
EKTİ, GELMİYCEK NAPICAM BURDA BEN.
BENİ TANIDIN MI EKREM... ÇOCUKLUK KAHRAMANIN MOMO.
ŞURDA BAŞBAŞA BİŞEYLER İÇELİM Mİ MOMO?
SİZDE CİDDİ BİR BABA FİGÜRÜ EKSİKLİĞİ VAR. HER YERDE BABA FİGÜRÜ ARIYORSUNUZ.
ŞUNA DA BIYIK ÇİZMEZSEM ÇATLARIM.
BİR BERBER BİR BERBERE GEL BERABER BİR DÜKKAN AÇALIM DEMİŞ... BİRE BERBER GEL BERABER.
BOŞVER ZENGİNİN MALI ZÜĞÜRDÜN ÇENESİNİ YORARMIŞ.
KAFKA DÖNÜŞÜM.
ABİ KONUŞMALARINA DİKKAT ET. EVE BÖCEK YERLEŞTİRMİŞLER.
Allah belanızı versin.
DRİLİNG!
AH!
PARAYI KAPTIN AMA CAN DA GİTTİ MARİO.
EN AZINDAN KEFEN PARAM ÇIKTI...
Konuşan at Düldül.
ABİ BENİ KONUŞTURMAK İÇİN ÇİLİNGİR SOFRASINA GEREK YOKTU.
Yavaş yavaş açılıyo.
Kasım'da aşk başkadır.
GELİYO MUSUN?
ASLINDA BURAYA MAYIS'TA GELECEKSİN.
DUYGULARA SAHİP SEVMEYİ BİLEN ROBOT YAPTIM, YAPMAZ OLAYDIM...
PATLAMA...
ARTIK TORUN SEVMEK İSTİYORUM BEN.

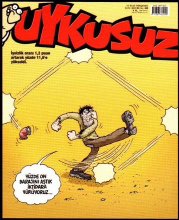

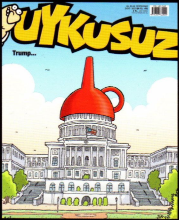

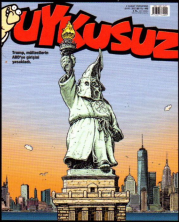

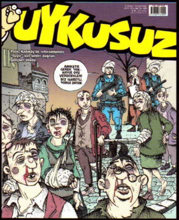

HAFTALIK MİZAH DERGİSİ

UYKUSUZ

ISSN 1307-7619
9 771307 761383